

Ở Lại Nơi Đây Cùng Anh

Contents

Ở Lại Nơi Đây Cùng Anh	2
1. Chương 01-p2	2
2. Chương 02-p1	5
3. Chương 02-p2	8
4. Chương 03-p1	11
5. Chương 03-p2	15
6. Chương 04-p1	19
7. Chương 04-p2	23
8. Chương 05-p1	26
9. Chương 05-p2	29
10. Chương 06-p1	32
11. Chương 06-p2	36
12. Chương 07	40
13. Chương 08	45
14. Chương 09-p1	51
15. Chương 09-p2	54
16. Chương 10	57
17. Chương 11	63
18. Chương 12-p1	68
19. Chương 12-p2	73
20. Chương 13-p1	76
21. Chương 13-p2	78
22. Chương 14	82
23. Chương 15	88
24. Chương 16-p1	93
25. Chương 16-p2	98
26. Chương 17-p1	101
27. Chương 17-p2	107
28. Chương 18-p1	112
29. Chương 18-p2	116
30. Chương 19	119
31. Chương 20-p1	125
32. Chương 21-p1	129
33. Chương 21-p2	132
34. Chương 22-p1	136
35. Chương 22-p2	140
36. Chương 23-p1	143
37. Chương 24-p1	147
38. Chương 24-p2	151
39. Chương 25	153
40. Chương 26-p2	160
41. Chương 27-p1	165

42. Chương 27-p2	168
43. Chương 28-p1	171
44. Chương 28-p2	174
45. Chương 29-p1	178
46. Chương 29-p2	182
47. Chương 30-p1	185
48. Chương 30-p2 (hết)	190

Ở Lại Nơi Đây Cùng Anh

Giới thiệu

Bảy năm trước, Tà Nam khi đó chỉ là một cô sinh viên năm thứ tư đại học, chưa kinh nghiệm, không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-lai-noi-nay-cung-anh>

1. Chương 01-p2

Tà Nam định nói gì đó, Cao Như Băng đã trợn mắt chặn lại: “Tớ còn chưa nói hết đâu”.

“Tớ biết cậu muốn nói gì rồi”, Tà Nam lí nhí trả lời.

“Bảo cậu đi xem mặt người ta, cậu liền trưng ra cái bộ mặt gái già mà nhìn tớ. Được thôi, tớ cũng không phải mẹ cậu, tớ lo lắng làm gì chứ. Bây giờ chỉ cần có một công việc khá một chút thì không cần kết hôn vẫn có thể sống thoải mái. Nhưng tớ chẳng thấy cậu tìm niềm vui gì cho mình, vẫn sống tằn tiện như vậy, cũng gần bằng lão hà tiện Grandet [2] rồi đấy, sống thế có ý nghĩa gì cơ chứ? Người ta có tiết kiệm cũng là vì con cái, còn cậu, đến cả bạn trai cũng không muốn tìm thì cần gì tính đến chuyện con cái nữa? Cậu nói xem, bản thân thu nhập cũng chẳng đến nỗi nào, cậu cứ phải tích góp tằn tiện như vậy vì cái gì?”

[2]. Grandet là nhân vật vô cùng keo kiệt trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của nhà văn Honoré de Balzac.

“Tớ...”, Tà Nam chẳng biết nên trả lời thế nào: “Tiền có thể đem lại cho tớ cảm giác an toàn”.

“Thôi đi, gan của cậu lớn thật đấy, một mình công tác ngoài tỉnh liên miên, còn cần cái cảm giác an toàn vớ vẩn ấy làm gì. Nghe tớ đi, lần này đừng có hà khắc với bản thân mình nữa, cậu mua lấy bộ đồ nội thất tươm tất vào, trang trí sửa sang nhà cửa cho đẹp đẽ, dù có quyết định sau này sống độc thân đi nữa thì cũng phải sống cho thoải mái chứ.”

“Tớ nói sẽ sống độc thân cả đời bao giờ? Dù tớ có muốn thế đi nữa, mẹ tớ cũng chẳng đồng ý đâu.”

“Vậy thì tốt, ngày mai đi cùng tớ ghi danh vào câu lạc bộ kết bạn trăm năm đi, nhanh nhanh lấy chồng thì chẳng còn phải lo mua cái gì nữa.”

Tà Nam cho rằng im lặng là vàng, rất lâu sau cô mới thở dài mà rằng: “Thôi vậy, tớ cứ chi tiền mua bộ đồ nội thất thì hơn”.

Nhìn thấy thẻ ngân hàng của mình cứ quẹt hết lần này đến lần khác, Tạ Nam cũng không còn cảm giác tiếc nuối như lúc đầu nữa. Mất thẩm mỹ của Cao Như Băng đúng là rất khá, những món đồ gia dụng vừa tốt vừa trang nhã, cứ tưởng tượng khi chúng được bày trong căn phòng còn đang trống trải kia, Tạ Nam tự nhiên cảm thấy vui vẻ pha lẫn hài lòng.

Cô không phải là người không thích mua sắm tiêu dùng, chỉ vì bị áp lực của công việc trả nợ ngay từ khi chưa đi làm khiến cô không dám nghĩ gì xa xôi. Bây giờ tuy rằng mức thu nhập tương đối cao, nhưng trong lòng vẫn còn nỗi thấp thỏm. Mà cô cũng phải công nhận một điều rằng, mỗi lần nhìn thấy số tiền trong tài khoản cứ dần dần phình to, cô lại thấy một niềm vui âm thầm mà người khác không biết. Ý thức được điều ấy, cô cũng lo sợ sau này mình trở thành nô lệ của đồng tiền như lão hà tiện Grandet mất thôi.

Chọn xong đồ nội thất, chồng sắp cưới Quách Minh của Cao Như Băng cũng đến chờ bên ngoài. Họ cùng lên xe của Quách Minh, Tạ Nam than rằng: “Quách Minh à, em phải đưa bà xã của anh đi cả ngày để chọn đồ nội thất, giờ mệt muốn chết. Đáng lẽ công việc này là của anh đấy, anh phải mời em một bữa ra trò để trả công nhé”.

“Hôm nay anh phải làm thêm ca, chứ không cũng chẳng dám trốn nhiệm vụ bà xã đại nhân giao cho đâu. Thế em muốn ăn gì nào, cứ việc gọi thoải mái.”

Tạ Nam và Cao Như Băng đều thích ăn đồ cay, Quách Minh cũng đã luyện được bản lĩnh phục vụ nhị vị cô nương này. Ba người cùng đi ăn ở nhà hàng Hồ Nam, vừa ăn vừa nói chuyện về những món đồ đã mua được. Quách Minh rất thành thực trong vai trò một ông chồng ngoan ngoãn biết nghe lời, tất cả những thứ Cao Như Băng đã chọn, anh đều nhất loạt tán thưởng. Tạ Nam có nhếch miệng chế giễu kiểu gì cũng chẳng lung lay được ý chí của anh. Cao Như Băng lắc đầu cười: “Thế nên dù anh không làm thêm ca, em vẫn thích đi với Nam Nam, cậu ấy chỉ phải cái quá mẫn cảm với chuyện giá cả thôi, nhưng còn đưa ra những ý kiến có tính xây dựng hơn anh”.

Quách Minh tán dương chẳng chút đỏ mặt: “Anh hoàn toàn tin tưởng vào thẩm mỹ của bà xã đại nhân”.

Ăn xong, Quách Minh đưa Tạ Nam về nhà trước rồi cùng Cao Như Băng đi xem phim.

Tạ Nam xuống xe rồi quay đầu lại nhìn hai người họ qua cửa kính, nói với giọng khẩn thiết: “Băng Băng, tớ biết bây giờ người đàn ông này đã độc chiếm toàn bộ thể xác và tâm hồn cậu, thế nhưng quãng thời gian chúng ta ở bên nhau càng ngày càng ít, cậu phải biết trân trọng đấy, tối nay về sớm với tớ nhé!”.

Quách Minh gục đầu xuống vô lăng cười rũ rượi, Cao Như Băng cũng cười, tiện tay cốc vào đầu Tạ Nam: “Thật hết chịu nổi cậu rồi”.

Tạ Nam cười vui vẻ, một mình lên lầu.

Cô và Cao Như Băng là bạn từ thời đại học và cũng ở chung một căn phòng trong ký túc xá. Hai người cùng học ngành Kế toán. Tốt nghiệp xong, Cao Như Băng thi đỗ vào một ngân hàng thương nghiệp địa phương, sau đó nhảy việc mấy lần, bây giờ làm kế toán trưởng cho một doanh nghiệp bia vốn đầu tư nước ngoài. Cả hai đều không phải người vùng này. Sau khi tốt nghiệp, họ thuê chung một phòng trọ, tình bạn càng thêm thân thiết.

Qua mấy lần chuyển chỗ ở, cuối cùng họ mới ưng ý chỗ này. Đây vốn là khu tập thể cũ của một cơ quan ngay trung tâm thành phố. Căn hộ của họ ở tầng ba gồm hai phòng ngủ và một phòng khách, không theo một quy chuẩn nào, bếp và nhà vệ sinh đều rất nhỏ, lại tối tăm. Nhưng được cái nằm ngay trung tâm thành phố nên đi lại thuận tiện, ở dưới có một khoảng sân tương đối yên tĩnh, lại rất gần chỗ làm của hai người, bà chủ nhà tính tình thoải mái, hai người ở đây thấm thoát đã bốn năm rồi.

Tạ Nam lấy chìa khóa mở cửa, rồi cứ thế vào mà không bật đèn. Vừa vào nhà cô đã bật ngay cái tivi cổ lỗ lù, ngồi xếp bằng trên bộ sofa cũ kỹ đã lồi xuống, xem những đoạn clip quảng cáo đầy màu sắc trên truyền hình. Đây chính là thói quen chung của hai người, cứ về nhà là bật tivi, chẳng biết có xem hay không, chỉ là họ muốn có thêm tiếng người trong căn nhà thuê này mà thôi.

Bây giờ, Cao Như Băng sắp kết hôn rồi, Quách Minh là một viên chức nhà nước, lại là người tỉnh này, nên gia đình anh đã mua nhà và sửa sang ổn thỏa hết cả, chỉ cần cưới xong là ở luôn. Cô cũng sắp chia tay với

nơi này rồi.

Trước mắt cô lại hiện ra căn hộ có mảnh vườn nằm ngay bên sông kia.

Với sự thúc giục của Cao Như Băng, Tạ Nam đã đến đó vào một ngày cuối tuần nửa tháng trước, đứng trước cánh cổng có biển đề “Vườn Hoa Tulip”. Cô lấy chiếc thẻ vào cửa để trong túi hồ sơ giao nhà vẫn cất sâu dưới đáy va li ra quẹt, nhưng lại chẳng mở được cửa. Nhân viên bảo vệ cầm chiếc thẻ ấy xem xét kỹ rồi cười bảo: “Cô à, thẻ của cô phải đến gặp ban quản lý để đăng ký lại quyền sở hữu mới sử dụng được, mà cô còn phải đến để nhận cả mật mã vào đơn nguyên [3] nữa, vì mật mã mỗi năm lại thay đổi, nên mật mã trong tay cô không dùng được nữa đâu”.

[3] Đơn nguyên: Đơn vị độc lập của công trình xây dựng, được giới hạn quy ước trên diện tích mặt bằng.

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục, cô đã bước được vào trong căn hộ tối tăm đầy bụi bặm của mình. Cứ bước một bước, trên lớp bụi dày lại in rõ một vết giày mới tinh. Không khí ngột ngạt trong căn phòng nhiều năm không mở cửa khiến cô cảm thấy có chút bức bối. Nhưng cô cứ lặng lẽ đứng ở đó một lúc lâu, rồi mới băng qua phòng khách đến mở toang cánh cửa kính thông ra vườn.

Cỏ cây cao gần đến đầu gối chen nhau trải rộng khắp khu vườn như đang chào đón cô, trước khi kịp đuổi cảm giác đau xót đang trào dâng lan tỏa trong lòng, cô bất giác nhắm mắt lại.

Những bụi cỏ dại ấy hoang vu giống như tâm trạng cô lúc này vậy.

Bảy năm trước, khi đang là sinh viên năm thứ tư đại học, bên chủ đầu tư giao nhà gửi hồ sơ sở hữu nhà đến tận trường học cho cô theo đường chuyển phát nhanh, cô ký nhận như một cái máy, người bạn học Từ Yến của cô đi ngang qua, liếc mắt nhìn rồi dài giọng châm chọc: “Chưa tốt nghiệp mà cậu đã thuộc vào giai cấp tư sản rồi, chúc mừng cậu nhé”.

Câu nói này đương nhiên mang hàm ý chế giễu, nhưng Từ Yến vẫn chưa dừng ở đó, cô ta còn buông ra những lời lẽ khó nghe hơn. Song cô chẳng buồn bận tâm, coi như gió thoảng bên tai, chỉ cầm bộ hồ sơ, thất thiếu đi về văn phòng ký túc rồi để người xuống chiếc giường cá nhân của mình.

Cao Như Băng giằng lấy tập hồ sơ trên tay cô xem xét tỉ mỉ rồi nhìn gương mặt buồn bã của cô mà thét lên: “Nam Nam...”.

Tạ Nam khẽ nói, giọng nhỏ như hơi thở: “Đừng nói gì cả Băng Băng, cậu đừng nói gì cả”.

Dưới sự thúc giục như lời như kéo của Cao Như Băng, nhưng cũng phải đợi đến hạn cuối cùng đi nhận nhà, cô mới chịu đến để làm thủ tục.

Khu dân cư trước mắt đã không còn là công trình xây dựng bừa bộn mà cô đến xem lần đầu, từng tòa nhà cao tầng với vườn cây mới tinh được quy hoạch ngăn nắp, những công nhân cây xanh vẫn đang mải miết với công việc làm xanh cảnh quan của mình. Họ bao bọc những dải nilon quanh các cây mới trồng, bảo vệ chúng khi trời lạnh, cảnh quan vừa yên bình vừa ngay ngắn.

Khác hẳn với những chủ sở hữu đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi đến đây, hai cô nữ sinh chẳng chút ý niệm gì với căn hộ mới tinh của mình. Họ máy móc đi theo một nhóm nhân viên, nhìn ngang dọc một vòng căn hộ, Tạ Nam còn phải ký cả mớ giấy tờ đã được bên bán nhà chuẩn bị sẵn mà cô hầu như chẳng buồn quan tâm đến nội dung. Khi nhân viên nói rằng mọi khoản tiền trả đã được hoàn tất, duy chỉ còn phải trả trước vào tài khoản sáu tháng tiền phí dịch vụ quản lý mới được bàn giao chìa khóa, Tạ Nam mới mở lời. Cô chẳng nhìn ai, chỉ默默 nói rằng: “Tôi không cần chìa khóa”.

Người nhân viên kia ngạc nhiên ngơ ngác, Cao Như Băng cuống lên giẫm chân Tạ Nam một cái, rồi kéo cô ra ngoài, lấy tiền từ ví cô và ví của mình ra kiểm đếm. Gom góp một hồi, cô cũng gom đủ số tiền dịch vụ đó.

Tạ Nam ngồi im như khúc gỗ trên xe bus trở về trường, nước mắt tự nhiên lăn dài trên gò má, lã chã tuôn rơi: “Băng Băng, món nợ lớn như thế, làm sao tớ trả nổi chứ? Cậu bảo tớ phải nói với bố mẹ tớ như thế nào đây?”.

Cao Như Băng ngập ngừng trả lời: “Hạng Tân Dương nói là...”.

“Đừng, cậu đừng nhắc đến anh ta với tớ nữa”, ngừng một lúc, cô nói nhỏ: “Chẳng sao, rồi sẽ qua thôi”.

Bây giờ, đợt ba của dự án cũng đã bàn giao nhà hoàn tất, khu dân cư đã có nhà trẻ và siêu thị. Những cây con trồng từ khi cô còn học đại học bây giờ đã xanh tốt một vòng, khu ngoại ô có phần lạnh lẽo trước đây giờ cũng thay đổi hoàn toàn, ngựa xe đông đúc.

Cảnh vật và con người đều thay đổi như bãi bể nương dâu.

Cuối cùng, Tạ Nam vẫn đứng vững được qua cơn khó khăn. Dù bao nhiêu vất vả, cũng đã qua được bảy năm rồi. Bảy giờ món tiền trả góp hàng tháng không còn là gánh nặng quá lớn với cô. Đứng trong căn phòng này, cô không còn cảm giác đau đớn giày vò như lúc đầu mới đến nữa.

Đợi cơn cay đắng qua đi, cô mở to đôi mắt, nhìn ra bốn phía, bắt đầu tính toán xem phải mất bao nhiêu tiền để biến nơi đây thành căn hộ có thể ở được.

Những nỗi đau đớn giày vò kia, dường như đã trôi hẳn về quá khứ rồi.

Giờ đây, ngồi trong căn hộ đi thuê, mượn chút ánh sáng đèn đường cùng ánh sáng lúc mờ lúc tỏ của màn hình ti vi leo lét. Tạ Nam quan sát bức tường và trần nhà loang lổ của phòng trọ, cô nghĩ, được thôi, thuận theo số phận, đã phải sống khổ sở bao nhiêu năm rồi, có bảo thủ với kiểu sống này mãi có ích gì cho bản thân chứ, cũng đến lúc phải tạm biệt chốn này rồi.

2. Chương 02-p1

Chương 2: Khi tình yêu đã thành dĩ vãng

Dù Tạ Nam với thói quen nghề nghiệp cố hữu đã đưa ra những tính toán chặt chẽ, đơn giản hóa việc sửa sang bài trí căn hộ đến mức tối đa, nhưng với một căn hộ diện tích gần một trăm ba mươi mét vuông thì vẫn còn nhiều việc lặt vặt phải làm, rất nhiều chi phí phát sinh ngoài dự toán.

Bệ cửa sổ chìa ra ngoài của hai căn phòng đang để lộ thiên hoàn toàn, phải đi chọn kiểu gạch lát thích hợp để gắn vào; tất cả các căn phòng đều phải lắp đèn, phải mắc rèm cửa và rèm cửa sổ. Khi những món đồ nội thất đó được chở đến, cô buộc phải ở nhà để ký nhận; rồi lắp bình nóng lạnh, lắp điều hòa, lắp đặt đường điện thoại, nối đường gas, lắp internet, liên hệ dịch vụ vệ sinh nhà cửa... Vậy là trong cả mùa hè nóng nực này, toàn bộ thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi vào cuối tuần của Tạ Nam đều dành hết cho việc bài trí, dọn dẹp nhà cửa.

Thời tiết mỗi ngày một oi bức, các tuyến xe bus ở vùng ngoại ô này lại không nhiều, cứ mỗi lần giương ô đi bộ dưới cái nắng gay gắt đổ lửa của mùa hè, mồ hôi Tạ Nam lại túa ra như mưa khiến cô mệt mỏi vô cùng. Người duy nhất cô có thể trút bầu tâm sự, kể khổ chỉ có Cao Như Băng, nhưng Cao Như Băng chẳng chút gì thông cảm, bởi bản thân cô ấy cũng đang bận tối mắt tối mũi lo cho đám cưới sắp tổ chức của mình.

Vu Mục Thành không dưới một lần chú ý tới bóng hình bận rộn trong khoảnh sân dưới tầng một ấy. Anh cảm thấy một cô gái đáng yêu mảnh mai yếu đuối thế kia mà phải một mình đảm đương công việc sửa sang nhà cửa, đúng là đáng nể. Bởi bản thân rất ngại phiền phức, nên anh mua luôn căn hộ đã có người ở mà chủ nhân đã bài trí hoàn hảo mọi thứ rồi, còn các việc tìm nhà, ký hợp đồng, làm thủ tục chuyển quyền sở hữu, thay mới lại rèm cửa và đồ gia dụng, liên hệ với công ty vệ sinh... anh đều giao cho thư ký lo liệu.

Vài lần lái xe đi làm, ngang qua bến xe bus, thấy cô đang đứng đợi xe, anh cũng có ý muốn chở cô một đoạn nhưng lại cảm thấy hơi đường đột, bởi giữa hai người mới chỉ có vài câu xã giao qua lại. Hơn nữa, trông

dáng vẻ thờ ơ của cô, chắc là không có ấn tượng gì đặc biệt với mình, nên anh chần chừ rồi cuối cùng vẫn lái xe đi.

Công việc của anh cũng rất bận rộn. Anh đã mạnh tay đuổi bớt một số nhân viên cũ do anh rể để lại, những người ở lại mới trở nên biết điều hơn. Nhưng bộ phận Thị trường và bộ phận Kỹ thuật lại tách rời nhau ra, bộ phận Sản xuất và bộ phận Cung ứng cũng không ăn ý nữa. Giám đốc mới tuyển dụng của bộ phận Thị trường lại không quản lý nổi những nhân viên kinh doanh dưới quyền mình. Còn giám đốc bên Sản xuất thì cứ kêu trời lên rằng bên Cung ứng vật tư hoạt động quá ì ạch và chậm chạp, nên đã làm lỡ mất tiến độ giao hàng của anh ta, giám đốc bên Cung ứng phản bác lại là tiến độ kế hoạch làm việc của bên Sản xuất đề ra không hợp lý... Công việc ngày càng chồng chất, các đơn đặt hàng bay đến ngày càng nhiều, nếu không giải quyết tốt các khâu của bộ máy nội bộ để nắm lấy thời cơ thì làm sao có thể phát triển trong môi trường cạnh tranh khốc liệt của cơ chế thị trường hiện nay được.

Hằng ngày, anh và nhân viên đều đi làm với thể chất công, anh cũng không có chủ trương yêu cầu nhân viên làm thêm ca khi không cần thiết, nhưng rồi chính anh lại thường xuyên là người về cuối cùng. Lưu Kính Quần cười nhạo anh: “Cậu làm ông chủ ra dáng lắm, còn mệt mỏi hơn cả anh nhân viên quèn như tớ”. Anh cũng đành cười thiếu não. Chỉ đến cuối tuần anh mới thực sự được nghỉ ngơi đôi chút.

Tối hôm đó, Vu Mục Thành cùng Giám đốc Ngô của bộ phận Thị trường mời hai vị khách hàng đi ăn. Hôm ấy, anh uống hơi nhiều nên quyết định cùng họ đi mát-xa chân. Từ khi về nước đến nay, anh rất ít đặt chân đến những nơi vui chơi giải trí thế này, đi rồi mới biết thật không hổ danh là Trung tâm Y tế Quốc gia, không có những dịch vụ đèn mờ, chỉ đơn thuần mát-xa bàn chân thư giãn mà thôi. Nghĩ kỹ một chút, anh mới nhận ra, đây đều là dụng ý của Giám đốc Ngô, anh ta sao dám đưa ông sếp còn đang lạ lẫm, chưa hiểu hết tính khí này đến những chỗ đèn mờ cơ chứ, rồi nghĩ đến mối chiều này mình còn nổi cơn thịnh nộ dùng dưng ở công ty, anh đột nhiên thấy mất hứng.

Anh không cảm nhận được tác dụng được lý thần diệu của món mát-xa chân, mà chỉ cảm thấy qua một liệu trình, mình đã tỉnh rượu kha khá rồi. Anh đưa khách hàng về nhà rồi một mình lái xe quay về. Đến nhà thì đã gần mười hai giờ, anh quẹt thẻ đi vào cổng bỗng thấy chiếc xe tải đang đỗ trong đó, một giọng nữ đang từ tốn nói lý do gì đó với nhân viên bảo vệ.

“VẬY anh bảo tôi phải làm thế nào, tôi đâu có muốn xe vào thành phố muộn như vậy chứ, tôi đã phải mất bao nhiêu thời gian chờ đợi rồi. Tài xế cũng phải về cho kịp nữa, tôi chỉ đỡ xuống có một chiếc đàn piano thôi mà, sẽ không ảnh hưởng đến ai đâu.”

“Nhưng ở đây có quy định...”

“Tôi biết quy định của các anh, tôi cũng là một người có ý thức mà, tôi tình nguyện tuân thủ tất cả các quy định hợp lý ấy. Nhưng bây giờ việc đã đến nước này rồi, chiếc piano này là bác tài xế tiện đường chở giúp tôi từ dưới quê lên, tôi đã làm phiền bác ấy quá rồi, nếu không lập tức đỡ xuống, cho họ còn về thì sẽ nhờ hết công việc của họ, hay là anh hãy gọi giám đốc phụ trách trực ban lại đây, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với ông ấy.”

Dưới ánh đèn đường, Vu Mục Thành nhận ra tiếng nói từ tốn, trong trẻo kia chính là của nữ chủ nhân căn hộ dưới tầng một. Anh ngó đầu ra ngoài cửa kính ô tô, nói với nhân viên bảo vệ: “Nếu chỉ đỡ một chiếc đàn piano thôi thì có gì ghê gớm lắm đâu”.

Nhân viên bảo vệ chần chừ một lát rồi gật đầu: “VẬY được, mong mọi người hết sức giữ trật tự, đừng làm ảnh hưởng đến những người xung quanh, nếu có ai khiếu nại thì chúng tôi rất khó giải quyết”.

Tạ Nam thở phào nhẹ nhõm, hồi còn nhỏ bố mẹ đã vận động cô học đàn, cũng không phải năng khiếu gì ghê gớm nhưng cô đã vượt qua được cấp mười của nhóm đàn không chuyên. Từ ngày vào đại học, chỉ khi về nhà cô mới ngồi vào đàn một lúc, bố mẹ cô vẫn giữ gìn, bảo dưỡng và chỉnh âm chiếc đàn theo định kỳ cho cô. Biết cô quyết định chuyển đến ở căn hộ đó, bố mẹ cô liền nhờ một người quen chuyên chở hàng hóa đường dài chuyển chiếc đàn ấy lên cho cô.

Vừa tan sở, cô đã về nhà ngay để đón chuyển xe này, chờ đến hơn bốn tiếng đồng hồ ở ngoài đường, không có tivi cũng chẳng có sách đọc, chỉ lật đi lật lại một tờ báo, đến cả chuyên mục quảng cáo cô cũng xem đi

xem lại mấy lượt rồi. Cô cười với Vu Mục Thành tỏ ý cảm ơn, Vu Mục Thành lái xe vào bên trong trước, chiếc xe tải liền bám theo sau.

Dù có cố gắng thế nào đi nữa, tiếng xe tải nổ máy trong thời điểm tĩnh mịch thế này cũng không êm tai chút nào. Vu Mục Thành khóa xe lại rồi quay đầu quan sát, thấy hai người đàn ông đang nhấc chiếc đàn piano xuống xe, cũng may không phải loại piano ba góc to đùng, mà chỉ là một chiếc đàn bình thường hiệu Chu Giang, Tạ Nam cũng cố gắng góp một tay. Vu Mục Thành bèn đến giúp đỡ. Bốn người khiêng chiếc đàn vào trong căn hộ, ai cũng mệt thở chẳng ra hơi.

Tạ Nam vội vàng đưa cho hai người tài xế một bịch nào thuốc lá, nước khoáng v.v... đã mua sẵn, không ngớt lời cảm ơn rồi tiễn họ ra về.

Vu Mục Thành quan sát phòng khách, đúng là trống trơn chẳng có gì, chỉ bày một bộ sofa bằng nhung da hươu, một chiếc bàn trà và một kệ tivi rất đơn giản, trên đó chẳng kê gì, căn phòng gần như trống rỗng. Còn trong phòng ăn nối liền với phòng khách cũng chỉ kê chiếc bàn thủy tinh nhỏ và bốn cái ghế, không biết tại sao anh bỗng có cảm giác căn phòng trống trải này thật ảm đạm dưới ánh đèn hiu hắt.

“Hôm nay thật cảm ơn anh quá, tôi thấy rất áy náy.”

Vu Mục Thành nghe ra ngầm ý muốn tiễn khách trong lời nói của cô, bèn cười hất cằm về phía chiếc đàn vẫn đang để cạnh bộ sofa, nói: “Cô định để chiếc đàn ở đây à?”

“Nhà còn rộng lắm, phòng nào cũng để trống, tôi sẽ tự mình sắp xếp nó sau, sàn lát nhà bên lắm”, Tạ Nam cười nói.

“Để tôi giúp cô, nặng lắm đấy”, Vu Mục Thành cũng chẳng biết có sợi dây thần kinh nào trong người bị lỗi nhịp hay không. Tạ Nam hơi ngạc nhiên, nhưng cô cũng không nhất quyết từ chối, hai người, người đẩy người kéo chuyển chiếc đàn vào trong căn phòng có cửa sổ hướng ra vườn. Căn phòng này hoàn toàn trống trải, chỉ có một giá sách trống trơn kiểu dáng đơn giản kê sát tường.

Sau khi kê xong chiếc đàn, hai người mồ hôi nhễ nhại, Tạ Nam vừa thở vừa nói với Vu Mục Thành: “Thật cảm ơn anh, tôi là Tạ Nam, hôm nào tôi mời anh một bữa cơm nhé”.

“Tôi là Vu Mục Thành, đều là hàng xóm láng giềng, cô không cần khách sáo đâu.”

Tạ Nam tiễn anh ra cửa, anh đi xuyên qua mảnh vườn vẫn um tùm cỏ mọc, tiện tay giúp cô đóng cánh cổng sắt thấp, quay đầu nhìn lại thấy Tạ Nam đang đứng ngoài hiên dưới ánh đèn mỉm cười với mình. Cô mặc chiếc áo sơ mi tay lỡ có ren màu trắng, chiếc váy ôm màu đen, đôi giày cao vừa phải, đúng phong cách công sở mẫu mực, chắc chắn vừa tan ca, liền về đây ngay. Dưới ánh đèn màu vàng cam, mái tóc của cô buộc túm đuôi ngựa, trên khuôn mặt thanh tú ngời lên nụ cười tươi tắn, đáng vẻ thật quyến rũ.

Vu Mục Thành vẫy tay chào cô, dù cho bộ quần áo ướt đẫm mồ hôi vẫn dính chặt lấy người, nhưng trong lòng anh vô cùng phấn khích. Anh nghĩ, có gì đâu, đây chính là niềm vui có được khi giúp đỡ người khác ấy mà, rồi sau đó lại tự cười mình: Nếu người ta không phải là một cô gái xinh đẹp đang sống độc thân thì chưa chắc mình đã nhiệt tình giúp đỡ như vậy. Cô hàng xóm này tuy không phải là bậc quốc sắc thiên hương, nhưng đáng người thon thả, khuôn mặt thanh tú, lời nói dễ chịu, chỉ nhìn thôi cũng thấy rất thiện cảm rồi.

Đám cưới của Cao Như Băng ấn định vào cuối tháng Chín, cũng vừa lúc hết hạn hợp đồng thuê nhà của cô. Bố mẹ cô từ quê vội vã lên dự đám cưới con gái, mấy hôm nay cô nhường căn phòng của mình cho bố mẹ mà sang ở trong căn phòng của Tạ Nam.

Ông bà họ Cao vừa mới đến đã trở tãi bếp núc, bữa ăn rất thịnh soạn và đủ dinh dưỡng, khiến Tạ Nam phấn khởi luôn cảm ơn cô chú. Ăn xong, hai vị phụ huynh còn tranh cãi việc rửa bát. Tạ Nam rất cảm kích, bởi từ khi về nhà mỗi kỳ nghỉ, mấy năm nay cô mới lại được cảm nhận sự chiều chuộng ưu ái như vậy.

“Được rồi, cơm ăn rồi, canh cũng uống rồi, bây giờ phải đi thực hiện nghĩa vụ cùng tổ chứ nhỉ!”, nghĩa vụ mà Cao Như Băng nói tới chính là việc đi siêu thị cùng cô ấy.

Tạ Nam kêu khổ rồi vừa cầm túi vừa xỏ giày, nói: “Sao cậu không gọi anh Quách Minh nhà cậu ấy, cậu chỉ xỏ anh ấy mà chẳng thương gì tớ cả”.

“Quách Minh thà đứng đợi ở dưới nhà hút thuốc chứ không chịu lượn lờ với tớ đâu”, Cao Như Băng lườm cô một cái: “Mà đây là tớ đang tạo cơ hội cho cậu đấy chứ, đừng cần nhần linh tinh nữa, sắp chuyển mùa rồi, cậu không cần mua quần áo mới à?”.

“Quần áo của tớ vẫn đủ dùng.”

Lần này, Tạ Nam nói thật, bởi vì cô làm việc ở Công ty Hoa Trung trực thuộc tổng công ty liên doanh rượu bia, nơi có yêu cầu rất nghiêm ngặt về trang phục của nhân viên. Từ thứ Hai đến thứ Năm phải mặc đồng phục, thứ Sáu có thể mặc tự do nhưng vẫn phải là kiểu công sở. Mùa hè thì thoải mái hơn, không cần mặc đủ bộ, nhưng vẫn phải là quần áo văn phòng, chứ không được mặc các kiểu quần ngắn, quần lửng đến mắt cá, váy jupe, dép lê, xăng đan hở mũi hay giày thể thao đều bị cấm túc, cứ cách nửa tháng bộ phận Nhân sự lại gửi thư điện tử nhắc nhở về trang phục với nhân viên, ai vi phạm sẽ bị phạt.

Cũng may, nhân viên ở công ty con không sành điệu, dùng toàn hàng hiệu như công ty mẹ bên Thượng Hải. Cách ăn mặc nhìn chung là khá giản dị, ngoài một số người gia cảnh khá giả, trẻ trung, tính tình yếu điệu, những người khác đều như ngấm mặc định lựa chọn các nhãn hàng giá cả phải chăng.

Tạ Nam vốn lười nhác, không muốn mất tiền mất sức vì việc này, mỗi khi được dịp khuyến mãi, cô thường chạy thẳng đến cửa hàng đại diện của nhãn hàng Hồng Kông mua một loạt, giá cả và kiểu dáng đều vừa phải, có thể chấp nhận được.

Cao Như Băng không để ý đến lời của Tạ Nam, hai người ra khỏi nhà, bắt xe đến trung tâm thương mại. Cao Như Băng thử hết bộ này đến bộ khác, còn Tạ Nam phụ trách việc đưa ra ý kiến. Cao Như Băng lạnh lùng vớt bộ váy màu hồng lên người Tạ Nam, cô né người nhìn kỹ, đó là chiếc váy lễ hội hai dây hở vai có thêu hoa và viền ngọc trai, đáng bút chì bó gối.

“Còn ngồi耿耿 ra đấy làm gì, cậu thử đi.”

“Tớ mua cái váy này làm gì, mặc lúc nào được.”

“Ừì giới, cậu làm phù dâu cho tớ cơ mà, đến lúc đó tớ sẽ mặc váy cưới, chẳng lẽ cậu vẫn định mặc bộ váy công sở màu xám tối tầm kia, đứng cạnh tớ để làm trưởng họ nhà tớ à?”

Tạ Nam đành ngoan ngoãn cầm bộ váy đi vào phòng thử đồ, khi cô trở ra, Cao Như Băng ngồi trên ghế sofa huyết sáo tinh nghịch nói: “Cậu soi gương đi, xem gu thẩm mỹ của tớ tinh tế thế nào”.

Đúng là như vậy, dưới ánh đèn dịu dàng huyền ảo, trông Tạ Nam trong gương thật là quyến rũ. Dáng người cô không quá cao, rất thon thả, khi mặc chiếc váy hai dây, phần vai trần lộ ra thật mảnh mai gợi cảm, thân hình cân đối với ba vòng chuẩn, màu hồng càng tôn lên làn da mịn màng trắng nõn.

Cao Như Băng chạy lại nháy mắt: “Thế này mới là phụ nữ chứ, vòng một phải căng tròn như thế”.

3. Chương 02-p2

“Đừng nói linh tinh”, Tạ Nam bỗng đỏ bừng mặt, chỉ sợ cô nhân viên bán hàng đầu đó nghe thấy. Cô ngẩng nhìn lại mình trong gương, chần chờ một lát rồi nói: “Ừm, nó có hở hang quá không nhỉ, là cậu cưới đấy chứ, tớ mặc như thế này liệu có chướng mắt quá không?”.

“Chỉ làm tôn tớ lên thôi, không có gì là chướng mắt đâu”, Cao Như Băng cười đắc ý, nói với nhân viên bán hàng: “Chị lấy giúp thêm một bộ cỡ nhỏ nữa, rồi thanh toán một thể”.

“Hai bộ à?”, Tạ Nam nhìn lại giá niêm yết: “Nó đắt quá, tớ cần rằng bỏ tiền mua một bộ vì đám cưới của cậu là được rồi”.

Cao Như Băng lườm cô một cái: “Có hai phù dâu cơ mà, em họ của Quách Minh đã đến thử bộ này rồi, chỉ chờ cậu đến thử xem có vừa hay không thôi. Không cần phải căng răng đâu, hai bộ này tớ trả tiền”.

“Làm thế nào được, cậu trúng số độc đắc đấy à, cưới hỏi còn nhiều khoản tốn kém phải chi lắm.”

Cao Như Băng không để ý đến lời Tạ Nam, cô cầm tờ hóa đơn nhân viên cửa hàng đưa cho ra quầy thu ngân thanh toán.

Khi quay lại, thấy Tạ Nam vẫn còn ngồi ngẩn người trên ghế sofa, cô gọi: “Được rồi, số tiền cậu mừng bọn tớ khiến bọn tớ cũng áy náy lắm, nếu cậu còn tính toán rạch ròi với tớ thì tớ trả lại khoản tiền đó đấy”.

Họ đi dạo thêm một lúc thì gặp lại cô bạn cũ Từ Yến, mấy năm không gặp, trông cô ta vẫn tươi trẻ xinh đẹp, đang khoác tay một chàng trai tuấn tú, ăn vận chỉnh tề đi dạo quanh khu bán trang phục nữ.

Hồi còn học đại học, Từ Yến đã có ác cảm với Tạ Nam không vì một lý do gì cụ thể, nên Cao Như Băng đương nhiên cũng chẳng ưa gì cô ta. Nhưng tốt nghiệp đã khá lâu rồi, mọi người dường như đều trang bị cho mình một vẻ ngoài lịch sự, không dễ dàng để cảm xúc bộc lộ ra ngoài. Hai bên cùng chào hỏi nhau, Từ Yến nói chuyện với vẻ thân mật: “Trước đây Tạ Nam còn làm chân thủ quỹ vẫn hay qua chỗ ngân hàng bọn tớ luôn, sao hồi này không thấy cậu qua nữa? Còn Cao Như Băng thì từ khi tốt nghiệp đã chẳng gặp lại cậu rồi”.

Tạ Nam mỉm cười: “Tớ chuyển chỗ làm rồi”.

Từ Yến lập tức tỏ ra rất quan tâm, hỏi xem đó là công ty nào, khi nghe Tạ Nam trả lời, cô ta “ồ” lên một tiếng: “Là doanh nghiệp nước ngoài có tiếng đấy chứ”. Sau đó, cô ta quay ra giới thiệu người đàn ông bên cạnh: “Đây là chồng tớ, Hạ Bân”.

Cao Như Băng lịch sự trả lời: “Cậu đã lập gia đình rồi à, chúc mừng nhé Từ Yến”.

Từ Yến nở nụ cười ngọt như mật: “Tớ chẳng có mấy chí tiến thủ, yên phận ở một ngân hàng nhà nước, phải từ từ mới thăng tiến được. Nên tớ lấy chồng luôn cho ổn định. Các cậu chắc còn đang phấn đấu để thăng tiến lên chứ?”.

Cao Như Băng cũng cười: “Lấy chồng cũng là một việc phải phấn đấu mà, mọi người ai cũng thế thôi. Không làm phiền hai người dạo phố nữa, tạm biệt nhé”.

Sau khi đi được một đoạn, Cao Như Băng lắc đầu cười nhạt: “Tớ cứ ngỡ cậu ta phải có lớn có khôn rồi chứ, hóa ra vẫn cứ tự cao tự đại như vậy”.

“Hôm nay cư xử thế là còn tử tế đấy”, Tạ Nam nghĩ lại mấy năm trước khi còn làm thủ quỹ, mỗi lần qua ngân hàng, nhìn thấy bộ mặt khinh khỉnh của Từ Yến, cô chỉ thấy buồn cười.

Cao Như Băng rất hiểu tính cách khắc nghiệt của Từ Yến, nên cũng đoán được Tạ Nam làm việc với cô ta khó chịu thế nào: “Chỉ có cậu mới nhìn cô ta, chứ tớ thì chắc chắn coi cô ta như rác luôn”.

“Một người chẳng liên quan đến mình, việc gì phải để ý cho mệt.”

Hai người đi hết một vòng, kết quả là túi lớn túi nhỏ đứng đợi Quách Minh lái xe đến đón. Về đến nhà, hai cô tắm rửa rồi lên giường nằm tiếp tục trò chuyện.

“Băng Băng này, tâm trạng cậu bây giờ thế nào, có háo hức không?”

“Hôm Quách Minh cầu hôn, tớ rất háo hức. Còn bây giờ, bao nhiêu sức lực đổ hết vào việc chuẩn bị đám cưới này khiến tớ thấy hơi đơ đơ rồi.”

“Đây là lần đầu tiên tớ làm phù dâu đấy, cũng thấy hồi hộp lắm”. Tạ Nam ngừng một lát, rồi cười nói tiếp: “Cũng chẳng biết đến cuối đời tớ có cơ hội trở thành cô dâu không nữa”.

“Thôi đi đừng có nói linh tinh như thế. Cậu đâu có ghét việc kết hôn, cậu chỉ ghét không thể không kết hôn thôi.”

“Cậu đừng nghĩ tớ là người sùng bái kiểu sống độc thân thế được không. Ngắm bộ váy cưới lộng lẫy của cậu, tớ cũng mong có ngày được mặc nó lắm chứ.”

Ánh mắt hai người đồng thời rơi xuống chiếc váy cưới trắng như tuyết tinh khôi đang treo ở tay nắm tủ quần áo. Ánh trắng huyền ảo len qua song cửa sổ chiếu trên chiếc váy khiến nó như phát ra ánh sáng lấp lánh, lung linh.

Cao Như Băng đã mua chiếc váy cưới này khi cô đi công tác ở Tô Châu. Kiểu váy hờ vai với những đường ren đan kết, thân váy có nhiều họa tiết trang trí thêu tay đính ngọc trai màu bạc vô cùng lộng lẫy. Lần đầu tiên Tạ Nam nhìn thấy Cao Như Băng mặc chiếc váy ấy, cô đã vô cùng sửng sốt, đôi mắt mở tròn, bèn quyết định cho dù không kết hôn đi nữa, mình cũng phải mua một bộ như vậy mặc cho biết cảm giác vui thích.

Bây giờ, ngắm chiếc váy đang tắm mình trong ánh trắng huyền ảo kia, cô bỗng cảm thấy một cơn đau đè nặng nơi lồng ngực.

Trước đây, cô đã từng tưởng tượng mình sẽ khoác lên người chiếc váy cưới trắng tinh khôi, tay trong tay cùng người mình yêu ngập tràn hạnh phúc trong một đám cưới giản dị, tổ chức ngoài trời dưới ánh trăng. Hai người sẽ trao cho nhau những cái nhìn say đắm, những chiếc nhẫn và cả những lời thề nguyện thủy chung trọn đời trong tiếng nhạc du dương. Khắp nơi trải đầy hoa hồng rực rỡ, tháp ly thủy tinh tuôn chảy sâm banh thơm nức.

Những tưởng tượng đầy vẻ trẻ con của cô được cóp nhặt một chút từ các tạp chí, một chút từ phim ảnh nước ngoài, tất cả đã trôi đi cùng với tuổi trẻ.

Bây giờ, cô đã có thể tự cười rằng: Mình cũng muốn lấy chồng chứ, nhưng khi nghĩ đến việc bắt đầu làm quen với một người đàn ông, rồi đến lúc bàn bạc chuyện cưới xin, cái đau nhói ở ngực cô lại như sắp lan ra khắp toàn thân, khiến cô muốn bỏ hẳn ý nghĩ bắt tay vào hành động.

Cao Như Băng thấu hiểu những nỗi suy tư của cô lúc này, liền đưa tay nắm lấy tay cô, xoa người ngắm khuôn mặt cô với vẻ thương cảm. Tạ Nam gượng cười trấn an bạn: “Đương nhiên rồi, tớ sẽ phải lấy chồng chứ. Nếu không, bố mẹ tớ lo đến bạc đầu mất”.

“Nam Nam à, lấy chồng là để cậu sống vui vẻ hơn, chứ không phải để vui lòng bố mẹ cậu.”

Tạ Nam cười khổ, bây giờ cô nhìn nhận về đám cưới sao mà bình thản thế, với cô, kết hôn chỉ đơn thuần là hoàn thành một nghĩa vụ phải thực hiện. Cô thấy cuộc sống hiện tại của bản thân nói chung là yên ổn và vui vẻ rồi, nếu cố gắng thực hiện xong cái nghĩa vụ đó có khi lại làm đảo lộn hết cuộc sống bình yên cố hữu của mình.

Nhưng niềm vui của cô là vì hạnh phúc của bạn cô.

Nửa năm trước, Cao Như Băng trở về thông báo Quách Minh đã chính thức cầu hôn với mình, Tạ Nam xúc động đến mức cứ lắc cánh tay bạn hỏi han: “Thế cậu đã đồng ý chưa?”.

“Gia đình anh ấy đã chuẩn bị xong cả nhà ở cho bọn tớ rồi cơ, tớ đương nhiên là gật đầu đồng ý rồi.”

Câu trả lời này khiến Tạ Nam sững sờ.

“Tớ chịu hết nỗi cảnh ở thuê ở mướn rồi”, Cao Như Băng thở thê tâm sự: “Bốn năm trở lại đây còn tương đối ổn định, chứ trước kia cảnh bọn mình dầm mưa chuyển nhà, cậu còn nhớ không?”.

Tạ Nam đương nhiên còn nhớ, ở vùng này mùa mưa dầm dề, trận này nối tiếp trận khác, liên miên dai dẳng, chẳng bao giờ thôi, bầu không khí ứ đọng khiến người ta cảm giác như chẳng bao giờ hết nước. Trước sự xua đuổi thúc ép của chủ nhà, sau buổi tan tầm, hai cô gái phải vội vàng dọn dẹp hành lý kéo ra khỏi nhà. Hai tay kéo đồ, không có cách nào mở ô che, họ đành phải bước đi trong màn mưa nặng hạt gọi taxi. Buổi tối, lấy chân đạp thì chân đã ướt nhem từ bao giờ, họ đành phải khoác tạm tấm áo vào người qua một đêm. Những tháng ngày tạm bợ khổ sở đó bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy chán nản.

Thế nhưng chỉ vì lý do ấy mà chấp nhận lời cầu hôn, cô cảm thấy có chút vội vã.

Nhận ra vẻ hoài nghi trên mặt bạn, Cao Như Băng lắc đầu cười: “Cứ hể tở nói thật lòng. Cậu lại làm ra cái vẻ mặt nghi ngờ. Thôi được, đây chỉ là một trong những nguyên nhân dẫn đến hôn nhân thôi. Gia cảnh của Quách Minh rất khá, nhưng bố anh ấy giờ cũng chỉ là một ông cục trưởng sắp về hưu. Nếu không phải bản thân tở cảm thấy có thể gắn bó với anh ấy cả đời thì tở lấy anh ấy làm gì? Tở muốn có một cuộc sống ổn định và hạnh phúc, chỉ đơn giản thế thôi”.

“Cậu yêu Quách Minh không?”, trước đây Tạ Nam chưa bao giờ hỏi bạn câu ấy.

“Nam Nam, cậu xem trọng tình yêu quá rồi đấy.”

Tạ Nam thoáng chút bối rối, đương nhiên cô đã trải qua một tình yêu thật sự đáng trân trọng, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc.

Cao Như Băng nhẹ nhàng nắm tay cô an ủi: “Ngốc ạ, cậu đừng nghĩ lung tung, bây giờ tở đâu còn ở cái thời coi tình yêu như sét đánh đến đâu là lửa cháy đến đó, hay kiểu sao hỏa va vào trái đất nữa, bọn mình không còn là thiếu nữ mới lớn nữa rồi, cậu hiểu chưa?”.

Thật vậy, cái thuở đó, cô đã coi tình yêu thiêng liêng thần thánh như hào quang của chùm pháo hoa xòe nở khiến lòng người say sưa, mê đắm. Nhưng khi ánh hào quang vụt tắt, mọi thứ trở nên im lìm, không còn dấu vết, chúng để lại cho cô một vệt tối tàn dư mà cô vẫn cố lưu giữ đến tận bây giờ.

“Tở sống thật vô nghĩa quá, hai mươi tám tuổi rồi, thế mà suy nghĩ như cô bé mười tám vậy”, cô cười: “Băng Băng này, cậu hạnh phúc là tở vui rồi, thấy cậu vui vẻ như vậy, ít ra tở cũng tin rằng trong cuộc đời này vẫn còn thứ gọi là hạnh phúc”.

“Cậu lại suy nghĩ vớ vẩn rồi, việc gì cậu phải đẩy mình ra bên lề mà chúc mừng hạnh phúc người khác như thế?”

Thấy Cao Như Băng nhướng mày, cô đành phải giơ tay xin hàng, chuyển sang đề tài khác: “Được rồi, được rồi. Tở xin bỏ hẳn kiểu suy nghĩ đó, được chưa?”.

Cao Như Băng nhìn chằm chằm lên trần nhà suy nghĩ mông lung một hồi: “Dù sao có căn hộ kia làm vốn là yên tâm rồi, sau này cậu định cư hẳn ở đó, đừng nghĩ đến chuyện ngày xưa nữa, rồi tìm một người tâm đầu ý hợp, yêu thương cậu là được”.

“Chuyện ngày xưa sao? Đủ lắm rồi, cậu thấy tở giống nhân vật chính trong các bi kịch lắm à? Tở không dám nói quên hẳn rồi, nhưng có thể khẳng định là chẳng mấy khi bận tâm về nó nữa.”

“Đừng có ra vẻ với tở, nếu cậu thực sự quên thì có chuyện đến tận bây giờ mới về sửa sang lại nhà cửa không, tở nói bao nhiêu lần cậu đâu có nghe tở.”

“Đầu hàng, đầu hàng cậu luôn, coi như tở bảo thủ, được chưa, tở hứa sẽ thay đổi. Thôi bọn mình ngủ đi, mấy ngày sắp tới, cậu phải chú ý nghỉ ngơi cho đầy đủ, đừng để xuất hiện trong đám cưới với đôi mắt thâm quầng đấy.”

Căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, nghe thấy rõ cả hơi thở dài và đều đặn của Cao Như Băng, khoe miệng còn vương lại nụ cười phảng phất, Tạ Nam trần trọc không sao ngủ được, đương nhiên Như Băng là người bạn thân đại học hiểu cô nhất, cô chẳng thể nói cứng gì trước mặt Như Băng cả.

Mà cũng chỉ trước mặt Như Băng, cô mới không sợ để lộ sự cố chấp nhưng mềm yếu của mình.

Ánh mắt cô lại dừng trên bộ váy cưới lộng lẫy kia, sau đó từ từ nhắm lại, chìm vào suy tư.

4. Chương 03-p1

Chương 3: Gặp lại đã thành xa lạ

Một buổi chiều thứ Bảy, Vu Mục Thành ra ban công tưới nước cho những bồn cây anh tự tay trồng tỉa. Đặt bình tưới xuống, anh cúi đầu, chống tay vào thành ban công nhìn xuống dưới, bất giác cảm thấy buồn bã.

Cũng đã khá lâu kể từ ngày anh giúp Tạ Nam kê chiếc đàn piano kia, lối cở um tùm trong mảnh vườn nhỏ ấy chẳng biết từ bao giờ đã được cắt trụi gốc, nhưng không hề trồng thay thế bởi những nhánh cây hay các bồn hoa như trong tưởng tượng của anh, khu vườn trống trơn chỉ thêm một chiếc ô lớn với hai màu trắng và xanh lá cây pha lẫn, thật chói mắt, dòng chữ in đậm màu đỏ chạy một dòng trên tán ô: “Hãy dùng thẻ ngân hàng X, tiện lợi trên toàn thế giới”. Vừa nhìn đã biết đây là chiếc ô quảng cáo so với những chiếc ô vải polyester màu nâu dịu cán gỗ phối với bộ bàn ghế uống trà ngoài trời bằng gỗ chống mọt ở những mảnh vườn bên cạnh, anh thấy chiếc ô sặc sỡ kia thật phô trương đến tức mắt. Không hiểu cô tiểu thư họ Tạ có bề ngoài nho nhã lịch sự, lời nói dịu dàng phóng khoáng kia vì sao lại có khiếu thẩm mỹ tồi đến như vậy.

Nhưng anh cũng chẳng có thời gian rồi mà nghĩ nhiều đến chuyện này. Tưới cây xong, anh xuống lầu ăn sáng, rồi thay quần áo gọn gàng ra sân bay đón cô người yêu cũ Chu Lệ Sa của mình.

Vu Mục Thành và Chu Lệ Sa yêu nhau, sống chung với nhau một thời gian từ khi còn du học bên Mỹ. Chu Lệ Sa tốt nghiệp, cầm tấm bằng về nước trước anh một năm, chưa đến nửa năm sau, cô gửi cho anh một bức thư điện tử với lời lẽ dịu dàng và thuyết phục nói cho anh ý định muốn chia tay của cô.

Nói Vu Mục Thành không đau khổ thì cũng không đúng, nhưng đau khổ đến mức nào thì còn phải xem xét. Anh gửi lại một bức thư với lời lẽ ân cần chu đáo, chúc cô có cuộc sống mới hạnh phúc. Đây có thể coi là cuộc chia tay trong tình hữu hảo rất điển hình, sau này hai người vẫn thường xuyên liên lạc qua mạng, khi rảnh rỗi, họ còn gọi điện thăm hỏi tình hình, có điều hầu như đều là Chu Lệ Sa chủ động gọi cho anh.

Khi Vu Mục Thành về nước, máy bay hạ cánh tại sân bay Thượng Hải. Chu Lệ Sa còn cẩn thận đi đón anh, hai người đã đi ăn cùng nhau. Nhìn qua cũng có thể nhận ra công việc của Chu Lệ Sa ở Thượng Hải rất tốt, Vu Mục Thành mừng cho cô và thật lòng yên tâm về cô.

Hiện nay, Chu Lệ Sa đang làm trong một công ty nước ngoài chuyên về tổ chức sự kiện ở Thượng Hải, lần này cô đến đây do yêu cầu công việc, cô đã gọi điện cho Vu Mục Thành trước một ngày, đương nhiên vì phép lịch sự anh phải đi đón cô.

Chu Lệ Sa kéo va li hành lý ra khỏi cửa bảo an. Cô vẫn thời trang và đầy sức sống như xưa, dù phải qua hành trình hai tiếng đồng hồ trên máy bay nhưng trông cô không có vẻ gì là mệt mỏi. Hôm nay, cô mặc chiếc áo cài khuy màu lam nhạt và cái quần dài màu ghi, đôi giày cao gót nhọn, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng với mái tóc uốn xoắn gọn gàng, dáng điệu rất thanh thoát. Nhìn thấy Vu Mục Thành, cô ra sức vẫy tay rồi hét lớn tên tiếng Anh của anh: “Kevin!”. Vu Mục Thành có chút xúc động, bởi sau khi về nước công tác, đã lâu lắm rồi chẳng có ai gọi anh như thế.

Cô đặt chiếc va li xuống, nắm lấy tay anh, nghiêng đầu nhìn ngắm khuôn mặt anh.

“Ôi, Kevin, anh chẳng thay đổi chút nào, dường như cuộc chia tay của chúng ta không tác động nhiều đến anh thì phải?”

Vu Mục Thành nghe vậy liền làm bộ khổ não: “Nhưng nó lại tác động đến em đấy, nó khiến em càng trở nên xinh đẹp hơn, Lisa”. Anh thu tay về, xách va li lên và nói: “Đi thôi, anh đưa em về khách sạn”.

Anh đưa cô về khách sạn Shangri-La, sau khi đỗ xe, anh nhìn đồng hồ, mới có mười một rưỡi. Anh nói: “Bây giờ em đi nhận phòng trước, rồi lên đó nghỉ một chút. Anh ở dưới này đợi em xuống, mình cùng đi ăn trưa nhé”.

Chu Lệ Sa gật đầu, anh đưa cô vào quầy tiếp tân làm thủ tục nhận phòng. Anh đưa thẻ tín dụng của mình cho cô nhân viên, Chu Lệ Sa trình chứng minh thư để đăng ký, Vu Mục Thành dựa lưng vào quầy lơ đãng nhìn bốn phía, bỗng anh rất bối rối ngạc nhiên khi nhìn thấy cô hàng xóm Tạ Nam của mình.

Tạ Nam mặc chiếc váy lễ phục màu hồng hai dây hở vai, viền ngọc trai và bó gấu, chân đi đôi giày màu trắng, tóc búi gọn sau gáy, kiểu cách trang điểm rất cầu kỳ khiến cô trở nên vô cùng quyến rũ. Cô bước ra từ thang máy, vừa đi vừa trao đổi chuyện gì đó với một người đàn ông trung niên mặc ple là trắng tấp, rất có dáng dấp.

Cô cũng nhìn thấy Vu Mục Thành, đúng lúc Chu Lệ Sa đang kéo tay áo anh, đưa trả anh tấm thẻ tín dụng. Tạ Nam cười, nháy mắt với anh thay cho lời chào, với ngụ ý “Không làm ảnh hưởng đến phút giây hạnh phúc của hai người”, rồi đi ra khỏi sảnh cùng người đàn ông nọ.

Dù sao Vu Mục Thành cũng có chút ngạc nhiên, mấy lần nhìn thấy Tạ Nam, cô không mặc áo phong quần bò thì cũng là bộ đồ công sở khô cứng, khuôn mặt để mộc chẳng mấy khi trang điểm. Lần này, cô ăn vận và trang điểm cẩn thận như vậy, đúng là hấp dẫn hơn nhiều, nhưng mới buổi sáng đã chải chuốt trang điểm ra vào khách sạn cùng một người đàn ông như thế không khỏi khiến người ta nghĩ ngợi.

Chu Lệ Sa cầm thẻ lên phòng cất hành lý, Vu Mục Thành sang một bên nghe điện thoại, vừa quay đầu lại bỗng thấy Tạ Nam cùng một đám đông đi vào trong sảnh, ở giữa là cô dâu tay cầm bó hoa hồng lớn, mặc váy cưới trắng muốt hở vai đi bên chú rể mặc ple màu ghi đậm, trong đó còn có một cô gái trẻ nữa cũng ăn vận giống hệt Tạ Nam.

Vu Mục Thành lúc này mới hiểu, hóa ra Tạ Nam đang làm phù dâu cho đám cưới, anh bất giác thấy hối hận về những suy nghĩ ban nãy của mình.

Cả đám người theo gót đôi cô dâu chú rể đi thẳng lên thang bộ ngay trong sảnh lớn, đến phòng tiệc ở tầng hai. Không khí ồn ào vui nhộn ấy đúng là có sức lan tỏa lớn, rất nhiều khách khứa ra vào khách sạn đều phải dừng bước ngắm nhìn. Không biết từ lúc nào Chu Lệ Sa đã xuống dưới, đứng cạnh anh, cất lời tán dương: “Cô dâu xinh quá!”.

Quả vậy, cô dâu kiều diễm trong bộ váy cưới như đang tỏa ánh hào quang lộng lẫy, Tạ Nam đỡ đuôi váy dài kiều sa trắng muốt của bạn, hai người vừa đi lên lầu vừa tươi cười chuyện trò. Chẳng biết chú rể chen vào một câu gì đó mà khiến cô dâu phải trừng mắt hăm dọa, Tạ Nam và mọi người xung quanh thấy vậy đều ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Từ góc đứng của Vu Mục Thành nhìn lên, đó đúng là thế giới của niềm vui và hạnh phúc, niềm hân hoan lan tỏa đến mọi góc ngách trong không gian sảnh lớn. Mà trong đó, Tạ Nam là người có nụ cười rạng rỡ nhất, quyến rũ nhất, khác hoàn toàn với nụ cười nhẹ nhàng khách sáo mà cô vẫn thường trao cho anh. Vu Mục Thành cứ dõi theo họ cho đến khi khuất bóng mới quay đầu lại, Chu Lệ Sa đang mỉm cười nhìn anh.

Chu Lệ Sa đã lên phòng thay quần áo, cô mặc bộ váy vừa người màu phấn nhạt, và đã trang điểm lại khuôn mặt.

“Kevin, chắc là anh cũng muốn kết hôn rồi phải không, sao cứ nhìn mãi theo họ thế?”

“Đám cưới lúc nào cũng mang đến cho mọi người niềm vui mà. Em định đi ăn ở đâu?”

“Lần đầu tiên đến, em có biết chỗ nào với chỗ nào đâu. Hay mình tìm chỗ gần thôi nhé, em đã có hẹn với người ta rồi, chiều nay phải về khách sạn có chút việc cần thương lượng, đến tối lại có cuộc hẹn khác nữa.”

“Vậy chúng ta lên tầng hai khách sạn đi. Ở đó còn một nhà ăn nhỏ tương đối yên tĩnh, món ăn Quảng Đông rất tuyệt.”

Chu Lệ Sa gật đầu đồng ý, họ cùng lên tầng hai. Đối diện với phòng tiệc lớn đôi cô dâu chú rể đang đứng đón khách, hai người đi vào căn phòng nhỏ yên tĩnh, nhân viên phục vụ mang thực đơn đến, Chu Lệ Sa đưa cho Vu Mục Thành.

“Anh vẫn thạo gọi món hơn em, hơn nữa anh cũng biết em thích ăn gì mà.”

Vu Mục Thành gọi món súp vi cá, thịt thăn lợn nấu với hạnh nhân, canh hải sản nấu cùng rau thơm, thêm một món rau xanh đang mùa. Anh ân cần hỏi Chu Lệ Sa: “Để anh gọi cho em một suất yến sào nhé, nó giữ được nhan sắc đấy”.

Chu Lệ Sa gật đầu: “Đúng là bây giờ em phải chú ý giữ gìn sắc đẹp. Đi công tác liên miên thế này, em thấy mình già đi nhiều”.

Vu Mục Thành ngắm nhìn cô rồi thật lòng khen ngợi: “Anh thấy em vẫn rất xinh đẹp”.

Chu Lệ Sa nở nụ cười ảm áp: “Kevin, lúc nào anh cũng thật chu đáo”.

Các món ăn nhanh chóng được đưa lên, hai người ăn rất từ tốn và nói chuyện về tình hình hiện nay của các bạn học bên Mỹ của họ.

“Kevin à, em thấy từ khi về nước, anh thay đổi nhiều đấy.”

“Thay đổi theo chiều hướng tốt lên hay xấu đi?”

“Điều này thì khó xác định lắm, em thấy anh trầm tĩnh hơn, hóa ra anh là người rất lý trí, anh đối xử với mọi người xung quanh cũng chu đáo hơn trước nhiều.”

“Biết làm sao được, thực tế bắt người ta phải thay đổi. Bây giờ công việc của anh thường xuyên phải tiếp khách, anh đang trông đợi giám đốc Thị Trường mới có thể chia sẻ bớt gánh nặng này với mình.”

“Trước đây chưa bao giờ anh nói với em là gia đình anh có cơ sở làm ăn ở đây.”

“Cơ sở ở đây do bố anh đầu tư trước khi anh đi du học, lúc đầu ông tự điều hành. Sau khi mở rộng thị trường thì chuyển cho anh rể anh gánh vác. Bây giờ vợ chồng anh chị lại muốn sang Canada, vậy là đến lượt anh phải thế mạng, may mà cũng liên quan đến chuyên ngành của anh hồi đại học.”

“Em cứ nghĩ khi về nước, anh sẽ làm việc ở Thượng Hải cơ.”

“Công ty có rất nhiều đầu mối ở Thượng Hải, anh vẫn thường qua đó luôn. Nhưng không thể đưa nhà máy sang đó được, nơi ấy tiền trả lương nhân viên và tiền thuê mặt bằng quá đắt đỏ”, Vu Mục Thành cười trả lời: “Thôi đừng nói chuyện của anh nữa, em thì sao? Em làm ăn bên đây chắc cũng ổn nhỉ?”

“Cũng được anh à, ở đó cạnh tranh khốc liệt, nhưng có chút thách thức như vậy lại hợp với em.”

“Em đúng là hợp với Thượng Hải Lisa à, thấy em làm đúng sở trường như vậy, anh cũng mừng cho em.”

Nhân viên phục vụ mang lên một bát yến sào, Chu Lệ Sa định nói gì đó lại thôi, Vu Mục Thành nhận ra vẻ ngập ngừng của cô, nhưng anh không định dò hỏi căn nguyên. Khoảng thời gian một năm rưỡi xa cách giữa họ đã có rất nhiều thay đổi, không thể quay về như trước được nữa.

Hai người lặng lẽ ăn nốt phần của mình, rồi đi xuống quầy bar ở tầng một. Chưa đến giờ hẹn, Chu Lệ Sa mời Vu Mục Thành ngồi lại uống với cô tách cà phê.

“Kevin, giờ anh đã có bạn gái chưa?”, Chu Lệ Sa đột nhiên hỏi.

Thấy Vu Mục Thành lắc đầu, Chu Lệ Sa cắn nhẹ môi, nói: “Nếu như em nói muốn chúng mình làm lại từ đầu, anh sẽ không từ chối em thẳng thừng chứ?”

Trong ấn tượng của Vu Mục Thành, Chu Lệ Sa vẫn luôn là cô gái chủ động. Nhưng cô hay bỏ công tô vẽ sự việc, cố tình tạo ra hoàn cảnh nào đó để sự chủ động của mình dường như là sự tình cờ, vừa giăng bẫy vừa khiến đối phương êm ái rơi vào bẫy. Còn bây giờ lời đề nghị thẳng thắn kia lại rất đối đầu đanh thép, không giống với phong cách của cô.

Anh vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, không để sự ngạc nhiên của mình lộ ra ngoài, chỉ dè dàng trả lời: “Lisa à, chúng ta đâu phải là trẻ con nữa, việc này không thể ‘nếu như’ được”.

Vừa hay, điện thoại di động của Chu Lệ Sa đổ chuông, cô nghe máy: “Tổng giám đốc Ngô, xin chào. Đúng rồi, tôi đang ở tầng một, vâng, tôi nhìn thấy ông rồi”. Cô bỏ điện thoại xuống, vẫy vẫy tay về phía người đàn ông đang đứng cạnh cửa ngay ngoài sảnh lớn, rồi quay về phía Vu Mục Thành, nói: “Đúng vậy, không thể có nếu như, em biết chứ”.

Người đàn ông đó bước vào, Chu Lệ Sa giới thiệu qua hai người với nhau. Vu Mục Thành lịch sự chào từ biệt: “Lisa, nhớ báo cho anh thời gian em ra sân bay ngày kia nhé, anh sẽ bảo lái xe của anh đưa em đi, còn bây giờ anh xin phép về trước”.

Tạ Nam đưa cô dâu vào phòng tiệc lớn, cô có chút choáng ngợp với không gian rộng rãi, hào nhoáng nơi đây.

Bố của Quách Minh làm đến chức cục trưởng, nhà anh lại ở thành phố này, tuy rằng đám cưới con trai cũng phải tươm tất nhưng không khoa trương lãng phí. Khách khứa của ông phần lớn là bà con thân thuộc và

bạn bè, thêm vào bạn bè của cô dâu, chú rể cộng với họ hàng bên cô dâu dưới quê lên nữa là gần bốn mươi mâm.

Đôi tân lang tân nương song bước dọc lối đi trải thảm ở giữa, hai cô bé với đôi cánh thiên sứ trong suốt đáng yêu dẫn lối trên nền nhạc bản hành khúc hôn lễ, đi sau cô dâu, Tạ Nam bỗng thấy khóe mắt mình cay cay.

Tất cả trình tự của buổi hôn lễ được công ty chuyên tổ chức sự kiện sắp xếp rất chuyên nghiệp. Phòng tiệc bài trí xa hoa long lẫy. Người dẫn chương trình cũng thật biết cách khuấy động không khí vui tươi, hôn lễ hết sức náo nhiệt và sôi động.

Tạ Nam ngồi cùng mâm với các bạn đại học, từ khi tốt nghiệp, họ ai đi đường nấy, hiếm có cơ hội ngồi cùng nhau như hôm nay trong bảy năm qua, đương nhiên, họ trò chuyện vui như pháo rang. Những chàng trai ngồi đây hầu hết có bạn gái rồi, còn các cô gái thì cũng phần lớn đã lập gia đình. Có người nhắc lại chuyện cũ hồi đại học, đột nhiên quay ra hỏi Tạ Nam: “Mọi người đều tưởng cậu mới là người kết hôn sớm nhất cơ đấy, không ngờ bây giờ cậu lại là người tự do nhất ở đây”.

Số phận đưa đẩy, ai nói trước được, tình yêu thời đại học của Tạ Nam khá nổi tiếng, nên mọi người đều nhớ cũng chẳng có gì lạ. Từ lâu, cô đã không còn để ý đến việc người khác nhắc lại chuyện cũ của mình, nhưng cũng chẳng muốn tiếp tục đề tài này, cô tiện miệng lái sang chủ đề khác.

Vội vàng ăn chút đồ, Tạ Nam rời khỏi phòng tiệc, vào gian thay đồ giúp Cao Như Băng thay bộ váy khác đi kính rượu quan khách. Đó là chiếc xường xám màu đỏ tươi mà mẹ chồng tương lai của cô kiên quyết muốn con dâu mặc. Cho dù không phải là bộ váy mình thích, nhưng Cao Như Băng cũng hiểu rằng không nên vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm mất lòng mẹ chồng. Cô nhanh chóng thay chiếc váy rồi ngẩng nhìn mình trong gương.

Tạ Nam gật đầu khen ngợi: “Không tồi, cũng có chút dáng dấp của một thiếu phụ rồi đấy”.

Cao Như Băng nhún vai: “Thật lỗi thời, tở vốn đã chuẩn bị một bộ lễ phục rồi, nhưng thôi vậy”.

Nhân viên trang điểm tháo vát giúp cô phủ thêm lớp phấn, thay đồ trang sức và kiểu tóc. Chú rể Quách Minh đẩy cửa bước vào giục giã, hai người cùng nhau trở lại phòng tiệc.

Tạ Nam giúp Cao Như Băng sắp xếp lại những phục kiện kèm theo bộ áo cưới, rồi đi sau bạn mình, vừa bước ra ngoài, bỗng có một người xuất hiện, chắn ngay trước mặt cô.

“Xin chào, Tạ Nam!”

Tạ Nam hơi ngạc nhiên: “Xin chào, anh Lý Nhuệ”.

“Lâu lắm rồi không gặp em, dạo này em vẫn tốt chứ?”

“Cảm ơn anh, em vẫn khỏe, còn anh?”

5. Chương 03-p2

Lý Nhuệ gật đầu, anh là một thanh niên trẻ trung, vóc người tầm thước, đeo kính không gọng, trông anh thật lịch sự và trí thức. Quang cảnh nơi đây ồn ào náo nhiệt đến mức âm ỉ, vậy mà trông anh vẫn có chút cảm giác cô độc, không hòa nhập được với khung cảnh xô bồ này. Hai người bỗng cảm thấy có gì đó lúng túng, đứng nhìn nhau không nói gì, Tạ Nam đang định cất lời, Lý Nhuệ đã lên tiếng trước.

“Số điện thoại của em vẫn là số cũ, không thay đổi chứ?”

“Không anh à”, chẳng cần nói đến sim điện thoại, ngay cả máy điện thoại, Tạ Nam cũng dùng được ba năm nay rồi.

“Anh...thực ra rất muốn gọi điện thoại cho em, nhưng lại không biết nên nói gì.”

Tạ Nam cười: “Vây cứ kệ duyên số đi, như hôm nay gặp gỡ tình cờ thế này cũng hay”.

Đúng lúc đó, cô phù dâu kiêm em họ của Quách Minh chạy đến tìm Tạ Nam, bảo cô ra giúp Cao Như Băng thu dọn hành lý, bởi cô dâu chú rể đặt sẵn vé máy bay, kết thúc bữa tiệc họ sẽ ra sân bay ngay, đáp máy bay đi hưởng tuần trăng mật. Cô vội nói lời xin lỗi rồi gấp rút đi ra.

Lý Nhuệ là bạn trai cũ của Tạ Nam ba năm về trước.

Anh vốn là đồng nghiệp của Cao Như Băng, hai người qua lại dĩ nhiên do Như Băng tác hợp. Theo lời của Cao Như Băng, lý lịch của anh như sau: “Lý Nhuệ lớn hơn cậu ba tuổi, đã tốt nghiệp Thạc sỹ chuyên ngành Tài chính tại trường đại học danh tiếng, dáng người cân đối, không nhiễm thói xấu nào cả, tương lai rất rộng mở. Tuy rằng quê anh ấy ở vùng hẻo lánh, nghèo khó, nhưng lại chỉ có một cô em gái đã đi lấy chồng. Bố mẹ anh ấy làm ruộng ở quê, chẳng có gánh nặng gì lớn cả, cậu cứ thử tiếp xúc xem thế nào”.

“Hóa ra cậu cũng có năng khiếu mai mối đấy nhỉ”, nghe một tràng giang đại hải những lời giới thiệu ấy, cô đành chép miệng nói theo.

Rõ ràng Tạ Nam chẳng mấy hứng thú chuyện này, lại không muốn phụ lòng tốt của bạn, và cũng muốn cố gắng nắm lấy một cơ hội nào đó, vậy là, dưới sự sắp xếp của Cao Như Băng, họ đã gặp nhau. Tính tình hai người đều e dè hướng nội, nên khỏi phải nói cũng biết không khí của buổi đầu hò hẹn trầm lắng đến mức nào. Hai người đều có thiện cảm với nhau, mối quan hệ của họ vẫn tiếp tục phát triển.

Trong thời gian tìm hiểu, hai người vẫn giữ cách giao tiếp nhẹ nhàng như vậy, trong lòng họ cảm thấy rất tâm đầu ý hợp với đối phương, họ đều cho rằng nhẹ nhàng tự nhiên mới là chân thực, nên đã trao gửi lời yêu thương nhau.

Thực ra, một phần là do hai người cùng quá bận rộn, lúc đó ngoài công việc chính ở cơ quan, Tạ Nam còn đang bận tham gia lớp học ôn cho kỳ thi lấy chứng chỉ kế toán trưởng, Lý Nhuệ là chàng trai có ý chí phấn đấu, hầu như anh toàn làm thêm ca, nên hai người không có nhiều thời gian dành cho nhau. Khi gặp nhau, hầu như họ cũng chỉ đi xem phim hay ăn cùng nhau bữa cơm là kết thúc.

Một hôm, sau buổi chiếu phim trời đã khuya, Lý Nhuệ đưa Tạ Nam về nhà, đứng đối diện nhau dưới ánh trăng mờ ảo anh đột ngột hôn Tạ Nam, Tạ Nam không có cảm giác lấm với nụ hôn vội vã ấy, chỉ cảm thấy hoang mang, còn Lý Nhuệ lại rất chân thành.

Lần hẹn sau, Lý Nhuệ nhắc đến gia đình anh với Tạ Nam.

“Quê anh là vùng nông thôn hẻo lánh ở tỉnh bên, vùng núi còn quá nhiều khó khăn, mà những người sinh ra ở thành phố như các em không thể tưởng tượng nổi. Bố mẹ anh đầu tắt mặt tối quanh năm nhưng cũng chỉ kiếm được chút tiền con con đến đáng thương, họ nuôi anh ăn học đại học quả thật chẳng dễ dàng gì. Anh chỉ biết cắm mặt vào học, không khi nào dám rời sách vở, mong muốn học hành nên người để tìm công việc tử tế, kiếm tiền đền đáp cha mẹ, không phụ tấm lòng cha mẹ trông đợi ở anh.”

Tạ Nam bỗng có chút bất an khi nghe những lời tâm sự thành thật mà đường đột như vậy, cô chỉ biết trả lời với thái độ thành thật, khen ngợi đức tính hiếu thuận, biết báo đáp ân tình của anh: “Em hiểu, nhà em cũng ở trong một thành phố trực thuộc tỉnh, bố mẹ làm công ăn lương, phúc lợi của cơ quan cũng bình thường, nên em biết bố mẹ vất vả thế nào khi nuôi em ăn học”.

“Em thật là một cô gái hiểu biết, lại có trái tim nhân hậu thấu tình đạt lý, không phô trương, biết phấn đấu cho tương lai. Anh nghĩ sau này chúng mình ở bên nhau sẽ có cuộc sống rất hạnh phúc.”

“Ở bên nhau?”, Tạ Nam đột nhiên thấy sợ hãi, nhưng cô biết tỏ ra sợ hãi lúc này sẽ khiến đối phương cảm thấy mình không thành thật. Người ta nghiêm túc như vậy, tìm bạn gái là để kết hôn lập gia đình, coi như thể hiện một thái độ trân trọng và chấp nhận mình rồi, còn gì khiến mình lo sợ nữa chứ?

Cô khẽ quan sát Lý Nhuệ, khuôn mặt anh thanh tú đứng đắn, ánh mắt dịu dàng ấm áp nhìn cô qua cặp kính. Cô nghĩ, cũng tốt, một chàng trai có ý chí nỗ lực phấn đấu, có phẩm chất đạo đức tốt như vậy chính là mẫu bạn trai lý tưởng, đáng tin cậy rồi còn gì, cứ tiếp tục qua lại xem thế nào. Vậy là, cô từ từ sụp mắt

xuống, kệ cho bàn tay anh nắm lấy bàn tay mình. Theo Lý Nhuệ hiểu thì đó đương nhiên là cử chỉ e lệ thẹn thùng của người con gái đang yêu.

Nếu cứ như vậy phát triển tiếp, chuyện đám cưới hoàn toàn có thể xảy ra, nhưng dùng một cái, hai người chia tay nhau cũng thật nhanh gọn.

Lúc đó, ngân hàng Cao Như Băng đang làm có tổ chức chương trình chuyển đổi các món nợ trả góp. Họ thuyết phục khách hàng chuyển các khoản trả góp mua nhà làm ở các ngân hàng khác sang ngân hàng này với chính sách ưu đãi hơn. Trong thời gian tổ chức chương trình, mỗi nhân viên ngân hàng phụ trách một mảng. Cao Như Băng trao đổi với Tạ Nam, Tạ Nam đồng ý chuyển đổi món trả góp căn hộ đó sang ngân hàng của Cao Như Băng. Khi cô tranh thủ đến ngân hàng làm thủ tục chuyển đổi, đúng lúc Lý Nhuệ từ trên lầu đi xuống nhìn thấy cô. Trong buổi hẹn sau đó, Lý Nhuệ xuất hiện với khuôn mặt ủ rũ.

“Em không hề nói với anh là em đã mua nhà, Tạ Nam, anh cho rằng giữa chúng ta nên thành thực với nhau.”

Tạ Nam không biết nên trả lời thế nào, căn hộ đó là thứ rất thực tại nhưng cô lại không muốn nghĩ chút gì đến nó. Lúc đầu là cảm giác muốn trốn tránh hoàn toàn, sau này cô có chút bồn khoăn buồn bã mỗi khi đến ngày phải chuyển tiền vào tài khoản trả góp trong tháng. Cô nghĩ, cuối cùng cũng đã xa dần quá khứ, chứ không nghĩ sẽ có ngày phải báo cáo với ai về điều này.

“Anh đã tra rồi, căn hộ này em mua khi học năm thứ tư đại học, tài khoản trả góp đã đổi chủ một lần, chủ cũ của căn hộ là...”

“Đủ rồi”, Tạ Nam không thể chịu nổi nếu nghe Lý Nhuệ nói tới cái tên đó, cô nhỏ giọng nhưng kiên quyết chặn ngang: “Lý Nhuệ, anh muốn nói gì thì nói thẳng ra đi”.

“Sau khi tài khoản đổi chủ, từ đó đến nay em đã trả tiền đều đặn hơn bốn năm rồi, như vậy là em bắt đầu trả tiền từ năm cuối đại học. Thế mà em nói gia cảnh nhà em bình thường, anh thật ngạc nhiên không biết tiền ở đâu ra mà em có thể trả khoảng tiền đầu tiên để mua nhà, cả những món tiền sau này nữa.”

Trước những câu hỏi dồn dập, bức ép của anh, Tạ Nam mặt mày tái mét, ngừng một chút, cô nói: “Xin lỗi, em không thể đưa ra câu trả lời như anh muốn được, cho nên, anh không cần truy vấn nữa”.

Sắc mặt Lý Nhuệ cũng tái ngắt đi, rồi quả quyết đứng dậy, bỏ đi thẳng.

Cao Như Băng rất thất vọng về màn chia tay đột ngột của hai người, cô nói: “Thì cậu cứ nói khoản trả đầu tiên do gia đình cậu trả, tiền trả góp một hai năm đầu cũng là của gia đình, có sao đâu. Mà đúng thế còn gì, tiền đóng năm đầu tiên chẳng do nhà cậu bỏ ra là gì”.

“Việc gì tớ phải lừa anh ấy như vậy? Chuyện đó đã của mấy năm trước rồi, chẳng liên quan gì đến anh ấy cả, nhưng anh ấy vẫn để bụng, lại còn đi tra xét vấn đề tài khoản đổi chủ, rồi cả tình hình trả góp nữa chứ. Tớ nghĩ dù tớ giải thích thế nào thì việc này cũng là khúc mắc trong lòng anh ấy, chỉ bằng kệ đi cho xong.”

“Thực ra, cậu chẳng để ý nhiều đến anh ấy, chẳng muốn giải thích gì với anh ấy, đúng không?”

Tạ Nam nghĩ lại trong cả quá trình hẹn hò với Lý Nhuệ, cô đã hạ quyết tâm như thế nào, bây giờ chia tay cũng khiến cô buồn bã và tiếc nuối, nên không thể nói là không để ý gì đến anh ấy được. Nhưng khi Lý Nhuệ đề cập đến tài khoản trả góp đó, cô đã ý thức rõ ràng rằng mình không còn ý muốn vấn hồi mối quan hệ này nữa. Vết thương trong lòng cô, bản thân cô còn không dám chạm vào, làm sao có thể phơi bày ra cho người khác xem được.

Tự nhận thấy mình có lỗi với Cao Như Băng. Cô cúi đầu thành thật: “Cũng tại tớ một phần, thôi mình cho qua đi, Băng Băng, Lý Nhuệ vốn là người theo đuổi những thứ toàn mỹ, tớ không hợp với anh ấy đâu”.

Sau này có lần Tạ Nam vô tình gặp Lý Nhuệ trên phố, chưa kịp chào hỏi, anh ấy đã quay đầu đi như không nhìn thấy cô. Cô cảm thấy khó hiểu, lại có chút buồn cười, Tạ Nam không ngờ hôm nay gặp, Lý Nhuệ lại chủ động bắt chuyện với mình.

Vu Mục Thành ra khỏi khách sạn, vừa lúc gặp Tạ Nam cùng bạn bè tiễn cô dâu và chú rể trong bộ đồ mới lên ô tô đi hưởng tuần trăng mật.

Có người trêu: “Việc hưởng tuần trăng mật và kế hoạch duy trì nòi giống phải thực hiện đồng thời, không được để lỡ, tớ nghe nói, nếu có em bé trong lúc đạt hưng phấn cao nhất thì IQ sẽ cao lắm đấy”.

Mọi người cười ồ lên, Cao Như Bằng ngó đầu ra khỏi xe, cười mắng: “Cậu đúng là lưu manh!”.

Mọi người chia tay vui vẻ, Tạ Nam cười thích thú vẫy tay chào hai người: “Đi chơi vui vẻ nhé!”.

Chiếc xe rời đi, mọi người cũng lần lượt ra về, Tạ Nam vẫn nhìn xa thần thờ.

“Tiệc cưới kết thúc nhanh vậy sao?”

Cô nhìn phía sau, thấy Vu Mục Thành đang đứng cách mình không xa lắm: “À, chào anh. Họ phải ra sân bay đáp chuyến bay đi hưởng tuần trăng mật”.

“Cô có về luôn không, tiện đường tôi đưa cô về.”

Tạ Nam đã uống chút rượu nên hai má ửng hồng, cô nghiêng đầu cười, hỏi lại: “Còn bạn gái anh thì sao?”

“Chỉ là bạn thôi mà”, Mục Thành không cảm thấy câu nói của cô có gì đường đột, anh nói tiếp: “Chúng ta về thôi”.

“Xin lỗi, tôi còn phải về nhà trọ để thanh toán nốt với chủ nhà rồi mới về được, không làm phiền anh nữa.”

“Không sao, để tôi đưa cô đến đó, cô đợi chút nhé, tôi đánh xe qua đây”, Mục Thành cũng không hiểu vì sao mình lại nhiệt tình giúp cô hàng xóm mới quen ấy đến thế, chẳng biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Tạ Nam cười, lòng anh lại thấy vui. Nụ cười rạng rỡ của cô khi ở trong thang máy cứ khắc đậm mãi trong lòng anh.

Theo lời chỉ dẫn của Tạ Nam, Vu Mục Thành lái xe đến khu nhà cô đang thuê. Vào sân đỗ xe, anh bắt gặp buồn cười, trước cổng là một cửa hàng nhỏ, bên cạnh có chiếc ô lớn giống hệt chiếc ô trong vườn nhà Tạ Nam.

“Anh cười gì vậy?”

Anh chỉ vào chiếc ô quảng cáo lớn kia, Tạ Nam cũng cười theo: “À, đó là mẫu đồ thừa ở ngân hàng của Bằng Bằng ấy mà, hi hi, tôi và bác Hồ ở đây mỗi người một cái, rất tiện ích”.

Hai người lên tầng trên, Vu Mục Thành chưa bao giờ ở những khu tập thể cũ kỹ như thế, nên khá hiếu kỳ quan sát khung cảnh chật chội, tối tăm này, lối rẽ nào cũng chất đống đồ thừa như nhà kho tạm bợ. Từ lối vào cầu thang cho đến cổng nhà, vẫn còn rắc đầy các mảnh trang kim màu sắc sặc sỡ của buổi đón dâu sáng nay.

Cô mở cửa, căn phòng cũng bé và thiếu ánh sáng, trong phòng khách đặt bộ sofa bằng vải kiểu dáng cổ lỗ màu sắc nhạt nhòa cùng chiếc ti vi cũ, nhưng sạch sẽ ngăn nắp. Tạ Nam mời anh ngồi, rồi vào phòng ngủ đóng cửa lại, một lúc sau, cô đi ra với chiếc áo phông dài tay kết hợp quần bò, đồng thời xách ra hai túi đồ.

“Hôm nay coi như tôi gặp may, vừa hay anh có xe, anh giúp tôi chở đống đồ này về nhé.”

“Có gì đâu, đơn giản mà, nhưng cô chuyển nhà chỉ có ít đồ thế này thôi sao?”

“Giống như kiến tha mỗi ấy, tôi cứ chuyển dần từng chút một, nên đã chuyển được tương đối rồi. Bố mẹ của Bằng Bằng sáng nay cũng gói đồ của cô ấy gửi đi luôn, chiều nay họ sẽ đáp máy bay về quê. Những đồ còn lại ở đây đều là của chủ nhà.”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Tạ Nam ra mở cửa, hóa ra là dì Triệu chủ nhà, bà ấy khoảng năm mươi tuổi, trông thật thân thiết dễ mến.

“Dì Triệu à, dì vào kiểm tra những đồ còn lại trong nhà xem, rồi cháu thanh toán nốt cho dì.”

“Tiểu Tạ này, dì hoàn toàn tin tưởng hai đứa, ở đây đã bốn năm rồi chẳng xảy ra chuyện gì bao giờ, không biết khách thuê sau có được như hai cháu không.”

Hai người ngồi cạnh bàn ăn, rất nhanh đã kết toán nốt những khoản tiền điện, nước, gas còn lại. Thanh toán xong, dì Triệu đưa lại cho Tạ Nam số tiền đặt cọc, Tạ Nam trả lại bà hai chiếc chìa khóa nhà.

“Tiểu Cao ở đây mấy năm mà đã lấy chồng rồi, dì cũng được may mắn lây, Tiểu Tạ cũng sắp rồi đấy nhỉ?”, dì Triệu cười và liếc mắt sang phía Vu Mục Thành: “Trông bạn trai cháu hình thức khá đấy chứ”.

Tạ Nam sững người, mặt đỏ bừng lên, Vu Mục Thành ngồi trên sofa cũng nhận thấy rõ điều đó, vành tai nhỏ bé của cô lúc này đỏ như gấc chín khiến anh không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Dì Triệu à, anh ấy là hàng xóm của cháu, không phải bạn trai đâu, hôm nay đến đây giúp cháu chuyển đồ ấy mà. Rất cảm ơn dì đã quan tâm đến cháu trong thời gian ở đây, các cửa sổ phòng ngủ cháu đều đã đóng cẩn thận rồi, chúc cháu đi nhé.”

Vu Mục Thành giúp Tạ Nam xách hai túi đồ xuống dưới nhà, rồi đặt vào cốp xe, người đàn ông trung niên từ cửa hàng bán đồ ăn nhỏ bước ra, chào Tạ Nam với giọng vang vang: “Tiểu Nam chuyển đi đấy à?”.

“Vâng, cháu chuyển đi đây, tạm biệt bác Hồ nhé”, Tạ Nam cười, vẫy tay chào bác Hồ hàng xóm, rồi lên xe.

Vu Mục Thành khởi động xe: “Cô có nhiều hàng xóm tốt nhỉ”.

“Đúng thế”, Tạ Nam cười đáp: “Tôi và Băng Băng ở đây những bốn năm rồi, coi như là quen biết hết, bây giờ chuyển đi, tôi cũng thấy tiếc”.

Vu Mục Thành cảm thấy vô cùng khó hiểu khi cô gái này bỏ trống căn nhà sáng sủa rộng rãi, đầy đủ tiện nghi, sân rộng thoáng dang để chui rúc vào nơi chật chội ấy những bốn năm trời, nhưng rồi anh lại nghĩ việc đó có liên quan gì đến mình.

Hai người trò chuyện vui vẻ, chẳng mấy chốc đã về đến nhà, Vu Mục Thành đỗ xe rồi giúp cô chuyển đồ vào trong sân, Tạ Nam đi vòng ra cửa chính để mở khóa mới vào được trong nhà.

“Tối mai anh có bận gì không?”, Tạ Nam hỏi, Vu Mục Thành giật mình, không ngờ cô lại thẳng thừng đến vậy. Cô nói tiếp: “Anh đã giúp tôi hai lần rồi, tôi đã hứa sẽ mời anh bữa cơm. Cũng chẳng có gì cầu kỳ đâu, mai tôi sẽ nấu canh sườn với rau câu, nếu anh không bận gì và chẳng chê món ăn đơn giản của tôi thì mời anh sáu giờ xuống đây. Nếu anh bận thì để lúc khác vậy”.

“Được, tôi sẽ xuống lúc sáu giờ”, Vu Mục Thành nhanh chóng đồng ý, hai người vui vẻ chia tay.

6. Chương 04-p1

Chương 4: Ăn cơm cùng hàng xóm

Sáu giờ tối hôm sau, Vu Mục Thành ra ngoài, cổng nhà Tạ Nam không khóa, anh bước vào. Chiếc ô chướng mắt kia giờ đã được gấp gọn, cô đơn dựa vào tường dưới ánh hoàng hôn, khiến mảnh vườn bỗng chốc trở nên gọn ghẽ. Anh gõ vào cửa kính khép hờ, Tạ Nam lập tức xuất hiện, kéo rèm cửa ra.

Phòng khách hôm nay cũng được bày biện gọn gàng hơn hẳn hôm trước, trên chiếc kệ tivi 21 inch mới toanh, trên bàn trà đặt giỏ hoa nhỏ hình vuông cắm đầy những bông hoa giả vàng đỏ giống y như thật. Căn phòng dù vẫn còn trống trải nhưng cũng đã ấm áp, có sinh khí lên nhiều. Trên chiếc bàn ăn nhỏ bằng thủy tinh trong phòng ăn thông với phòng khách, mấy đĩa đồ ăn và một bát canh đang bốc khói nghi ngút đã được bày sẵn.

Tạ Nam mời anh tự nhiên ngồi đùng khách sáo, cô nói: “Tôi và Băng Băng đều khá vụng trong việc nấu ăn, mà cũng ghét nhất mấy trò rán nướng, chỉ thấy nấu canh là đơn giản nhất, cứ chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, thái ra rồi cho vào nồi hầm một buổi chiều là được”.

Hôm nay không phải lần đầu tiên Vu Mục Thành được bạn gái mời ăn cơm, nhưng đây đúng là lần đầu tiên anh biết thế nào là bữa ăn đơn giản theo đúng nghĩa của nó. Ngoài món canh ra, còn có một đĩa trứng sốt cà chua không cần đến kỹ thuật nấu ăn gì, một đĩa dưa góp, đĩa thịt bò và nửa con vịt quay với xì dầu. Đều không phải đồ mua sẵn, chúng do cô tự tay làm. Đúng như lời Tạ Nam nói, đồ ăn rất đơn giản, quen thuộc trong những bữa cơm thường ngày của gia đình, lòng anh bất giác thấy buồn cười.

Tạ Nam múc cho Vu Mực Thành một bát canh: “Anh ăn tự nhiên, đừng làm khách đấy, nếu không tôi sẽ tự trách mình mời khách đến nhà mà làm đồ ăn đơn giản quá”.

Món trứng sốt cà chua quá tầm thường, đưa góp thì trộn quá nhiều dầu hạt tiêu và tương ớt khiến Vu Mực Thành sợ không dám đụng đến. Chỉ có thịt bò và vịt quay là vừa miệng, Tạ Nam mua nguyên liệu ở cửa hàng chuyên bán thịt bò nổi tiếng trong thành phố này. Còn món canh sườn nấu với rau câu thì rất ngon mà thanh đạm, Vu Mực Thành ăn liền hai bát canh rồi mới lấy cơm, anh ăn thật ngon miệng. Thấy anh ăn uống tự nhiên như vậy, Tạ Nam cảm thấy rất vui.

Đang ăn, di động của Vu Mực Thành bỗng đổ chuông, anh buông đũa, nói lời xin lỗi, rồi ra ngoài nghe điện thoại, là Chu Lệ Sa gọi đến.

“Kevin à, là em đây, em đang ở dưới sân nhà anh, đứng cạnh ô tô của anh, anh xuống đón em được không?”

Vu Mực Thành quả thật ngạc nhiên, hôm qua khi Chu Lệ Sa hỏi, anh cũng tiện miệng nói ra địa chỉ chung cư mình đang ở, không nghĩ rằng cô lại tìm đến đây, có điều thế này rồi, anh cũng chẳng tiện nói thêm gì nữa.

“Được rồi, em cứ ở đó chờ, anh sẽ qua ngay”. Vu Mực Thành nói với Tạ Nam: “Thật xin lỗi, tôi có bạn đến tìm, nên phải đi ra đón, cảm ơn về bữa ăn, thật sự rất ngon miệng”.

Tạ Nam gật đầu: “Không có gì, anh cứ về lo việc của mình đi”.

Ra khỏi sân nhà Tạ Nam, Vu Mực Thành thấy Chu Lệ Sa đang đứng cạnh chiếc Passat của mình. Cô mặc chiếc áo dệt phối với quần bò, tay xách túi đồ rõ to, đang nói chuyện gì đó với người bảo vệ, thấy Vu Mực Thành tới, người bảo vệ gật đầu chào rồi đi ra.

“Kevin, bảo vệ ở đây rất có trách nhiệm, em nói với anh ta tên chung cư của anh, anh ta liền đưa em tới tận nơi. Anh ở tầng một à, sao để sân vườn tro tro chường mắt thế, lại còn cái ô què mùa này nữa?”

Vu Mực Thành hốt hoảng, sợ Tạ Nam nghe được, vội nói: “Không, không, anh ở tầng bốn cơ, chúng ta lên thôi”.

Đột nhiên, Tạ Nam ở đâu xuất hiện, gọi theo: “Đợi chút đã”, cô đang đứng trước cổng khu vườn: “Anh ơi, anh quên chìa khóa”.

Rồi cô vung tay, tung chiếc chìa khóa lúc này Vu Mực Thành tiện tay để trên bàn ăn về phía anh, Vu Mực Thành giờ tay đón lấy, Tạ Nam quay người chuẩn bị bước vào, Chu Lệ Sa bỗng gọi giật cô lại.

“Cô gì ơi, đợi chút đã.”

Tạ Nam dừng bước, nhìn Châu Lệ Sa không hiểu, nhận ra đây chính là cô gái đứng cùng Vu Mực Thành hôm qua ở quây lễ tân khách sạn. Chu Lệ Sa không nhìn cô, quay sang phía Vu Mực Thành: “Kevin, anh nói là anh chưa có bạn gái cơ mà? Cô gái này là thế nào? Em cứ nghĩ giữa chúng ta vẫn giữ thái độ thẳng thắn với nhau”.

Chẳng đợi Vu Mực Thành kịp mở miệng, Tạ Nam bực dọc nói lại: “Hừ, tôi và anh ấy chỉ là hàng xóm thôi, mong cô đừng thêm thắt thêm dệt vào đấy”.

“Hàng xóm mà phải mời người ta ăn tối để thể hiện khả năng bếp núc của mình à?”, Chu Lệ Sa như cười như không, nhìn Tạ Nam.

Cô sững người. Không đợi Chu Lệ Sa nói thêm điều gì, Vu Mực Thành khổ não quay ra nói với Tạ Nam: “Xin lỗi cô, Tạ Nam, rất xin lỗi”, rồi nói với Chu Lệ Sa: “Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu, xin lỗi người ta ngay đi, Lisa”.

Chu Lệ Sa nhìn Vu Mực Thành rồi đưa mắt sang Tạ Nam, nhưng không nói gì. Tạ Nam chán ngán phẩy tay: “Thôi, thôi, hai người về nhà các người mà diễn trò gì thì diễn, mọi người cùng ở đây nên đừng để xảy ra điều tiếng gì”. Nói xong, cô đóng cửa vườn, quả quyết bước vào nhà, đóng cửa và kéo rèm đánh soạt một cái.

Ở nơi đây, mỗi lần Tạ Nam đi ra ngoài gặp hàng xóm láng giềng, họ đều gật đầu chào cô hết sức lịch sự, khác hẳn với khi ở khu trung tâm thành phố. Ban đầu cô có cảm giác lạ lẫm, nhưng rồi dần dần cũng cảm

thấy quen hơn và thích mối quan hệ hàng xóm thân mật hữu hảo ấy. Vu Mục Thành đã giúp cô hai lần nên cô mới chủ động mời anh ăn cơm. Bị người ta hiểu nhầm như thế đương nhiên khiến cô không vui. Có điều cô cũng chẳng buồn bận tâm suy nghĩ, cô ngồi vào bàn, ăn nốt bữa tối. Đây là bữa ăn đầu tiên cô nấu kể từ khi về chung cư này, không nên mất hứng vì một người mình không hề quen biết.

Ăn cơm, rửa bát xong, cô cất chỗ canh thừa vào chiếc tủ lạnh mới. Ngắm nghía gian bếp vừa được công ty vệ sinh tu sửa gọn gàng ngăn nắp, cô bất giác nở nụ cười mãn nguyện. Cô nghĩ Cao Như Băng nói rất đúng, mình đã tự làm khổ bản thân lâu như vậy rồi. Có những việc cứ quen đi lại dễ dàng hơn là tưởng tượng trong đau khổ, bắt đầu một cuộc sống mới đâu có khó như mình nghĩ.

Tạ Nam cuộn người trên ghế sofa xem tivi, bộ ghế mới thật êm ái.

Cô vốn sống rất điều độ, bởi ngày mai phải dậy sớm đi làm, nên xem ti vi đến mười giờ, cô đi tắm rồi lên giường ngủ. Chiếc giường khung sắt uốn hoa văn màu đen Cao Như Băng chọn của hãng nội thất nổi tiếng Ximengsi, so với chiếc giường cũ kỹ đã lồi lõm giữa ở căn nhà trọ, cảm giác đúng là một trời một vực.

Cô duỗi người, nhắm mắt lại, tự nói với mình một lần nữa, Như Băng đã nói đúng.

Vu Mục Thành đón chiếc túi mua hàng từ tay Chu Lệ Sa, đúng là hơi nặng. Anh đưa cô vào nhà mình và hỏi: “Cái gì trong này vậy? Có gì đánh đổ đây?”.

“Em đã đi siêu thị mua đồ ăn, định sẽ nấu cho anh một bữa thật ngon. Trước đây khi còn bên nhau, anh vẫn thích món em nấu mà. Vì hôm nay có buổi đàm phán với đối tác nên em đến muộn một chút.”

Vu Mục Thành có chút bối rối, anh đứng nguyên tại chỗ một lúc không biết nên làm gì với túi đồ nặng trĩu trên tay, nói: “Cảm ơn em, Lisa, có điều anh vừa ăn cơm tối xong”.

“Anh thường xuyên ăn cơm với hàng xóm thế à? Em không nghĩ rằng mối quan hệ hàng xóm láng giềng ở đây lại thân thiết đến thế”, giọng Lisa có phần chua chát.

“Lisa, không cần nói đến những chuyện khác, bây giờ chúng ta đều đã có cuộc sống riêng, em nói những lời đó với anh chẳng phải có phần không công bằng sao?”

Nghe câu ấy, Lisa sững người, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt to đã ngấn nước, Vu Mục Thành cảm thấy không nhẫn tâm, bèn bỏ túi đồ lên mặt bàn bếp, rồi quay đầu hỏi cô: “Em ngồi đi, em muốn uống gì không?”.

“Kevin, em rất nghiêm túc đấy, em muốn làm lại từ đầu với anh, anh nói đúng, em không nên thăm dò ý anh bằng từ ‘nếu như’, em đã quá tự phụ, em sai rồi.”

Vu Mục Thành ngồi xuống ghế sofa, trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Cảm ơn em, Lisa. Anh không biết phải nói gì nữa, có điều với anh chia tay không phải là chuyện có thể tùy tiện. Chúng ta đều trưởng thành rồi, không thích hợp để chơi trò tan rồi hợp, hợp rồi tan nữa”.

Chu Lệ Sa bước lại, quỳ xuống, đặt tay lên đầu gối anh, ngẩng mặt nhìn anh, nói với giọng khẩn thiết: “Kevin, em biết chỉ gửi một bức email viết qua loa cho anh để nói lời chia tay thật sự đã làm tổn thương anh. Nhưng, xin anh hãy thông cảm cho tâm trạng của em, em rất muốn ở lại Mỹ, mà anh lại nói rằng học xong sẽ trở về Trung Quốc, em mới nghĩ được thôi, em sẽ về nước xem mình có thích ứng được không?”.

“Khả năng thích ứng của em vốn rất mạnh mẽ.”

“Nhưng điều anh chưa từng nghĩ là, lúc đó chỉ mình em cô độc ở thành phố Thượng Hải rộng lớn, áp lực công việc vô cùng nặng, lại chẳng có bạn bè, em cảm thấy cô đơn đến mức khổ sở. Anh lại không cho em một lời hứa hẹn nào, nên em không có niềm tin về tương lai của chúng mình.”

Vu Mục Thành cười khổ: “Chúng ta chia tay một năm rồi, em đột nhiên lại có lòng tin với anh à?”.

“Em không quên được anh, Kevin, chia tay anh rồi, em mới biết mình ngốc nghếch nhường nào, lúc nào em cũng nhớ về những ngày tháng mình ở bên nhau, mỗi bữa cơm em nấu, anh ăn rất ngon miệng, rồi anh đưa em đi trượt tuyết, lái xe đến Vườn quốc gia Yellowstone cắm trại qua đêm, rồi đi xem ca nhạc... Nhiều kỷ niệm quá, hồi ức ngọt ngào đó, em không thể quên được.”

“Những chuyện ấy đã qua rồi, Lisa, giờ em đã có sự nghiệp và cuộc sống riêng của mình, anh cũng vậy. Hơn nữa, anh thấy em đã lý tưởng hóa hình ảnh của anh trong ký ức, khi bình tĩnh lại, em sẽ biết chúng ta thực sự không hợp nhau.”

“Anh đã yêu người con gái khác rồi sao? Có phải cô gái sống ở tầng một ấy không? Anh cứ thẳng thắn nói sự thật cho em biết, để em đừng mơ tưởng hão huyền nữa.”

“Cô ấy chỉ là hàng xóm thôi. Bọn anh biết nhau chưa lâu. Hôm nay em đã xử sự quá đáng với cô ấy, bây giờ đừng đoán mò nữa. Để anh đưa em về khách sạn.”

Chu Lệ Sa từ từ đứng dậy, Vu Mục Thành không dám nhìn bộ dạng thất thần của cô. Anh cầm chìa khóa cửa và khóa xe đi ra ngoài trước. Bỗng nhiên, Chu Lệ Sa nhanh chân chạy đến ôm chặt anh từ phía sau, áp mặt vào lưng anh.

“Kevin, em nói rồi, đừng từ chối em ngay lúc này, hãy cho chúng ta một cơ hội. Em biết, anh vẫn còn quan tâm đến em, hôm qua anh chẳng đắn đo gì lấy thẻ tín dụng của mình trả tiền phòng cho em, thực ra em đi công tác là việc công, những khoản này công ty sẽ thanh toán. Chút tiền đó với anh và em đều không đáng gì, nhưng em rất vui vì anh vẫn tốt với em như xưa.”

Vu Mục Thành có chút khó xử, nhẹ nhàng gỡ cánh tay đang ôm ngang lưng mình của cô ra, ôn tồn nói: “Lisa, em đừng trẻ con như vậy nữa, dù đã chia tay nhau, nhưng mình vẫn là bạn, anh quan tâm đến em là việc nên làm. Em cứ thế này, anh khó xử lắm, mà đến mai nghĩ lại những lời hôm nay, em sẽ thấy ân hận đấy”.

Chu Lệ Sa không nói gì, một lúc sau cô mới buông tay ra, vuốt lại mái tóc rồi nói: “Mình đi thôi”.

Vu Mục Thành đưa Chu Lệ Sa trở về khách sạn, cả quãng đường về, cô không nói lời nào. Xe vừa dừng trước cổng lớn, anh vệ sĩ vội vã ra mở cửa xe giúp cho họ. Chu Lệ Sa quay đầu nhìn anh.

“Mục Thành, nhận lời em là sẽ suy nghĩ nghiêm túc về việc này được không?”

“Em nghĩ sớm đi, chuyến bay ngày mai của em là mấy giờ?”

“Chín giờ.”

“Được rồi, anh sẽ gọi điện bảo tài xế của mình đến đón em từ bảy rưỡi nhé.”

Chu Lệ Sa gật đầu, xuống xe đi vào trong, dáng hình thanh thoát, tấm lưng thon thả, bước chân dứt khoát, cô không hề quay đầu lại. Vu Mục Thành thở dài một tiếng, rồi gọi điện thoại cho Tiểu Viên, tài xế của công ty nhắc nhở thời gian và địa điểm đón Chu Lệ Sa, sau đó lái xe trở về nhà. Anh đỗ xe vào bãi và bước xuống nhìn vào mảnh vườn đối diện, ánh đèn trong phòng khách lọt qua rèm cửa tỏa ra luồng ánh sáng mờ ảo mộng lung, Anh có chút do dự, không biết có nên vào trong xin lỗi không, nhưng nghĩ đến câu nói cuối cùng của Tạ Nam “Mọi người cùng ở đây thì đừng để xảy ra điều tiếng gì”, anh lại quả quyết lên tầng về nhà mình.

Vu Mục Thành rót cho mình nửa cốc Brandi, ngẩn ngơ ngồi dựa vào thành ghế sofa. Đề nghị của Chu Lệ Sa quả thực nằm ngoài dự liệu của anh, anh chỉ có thể thành thực với bản thân mình và với cả cô rằng: Đã không thể trở lại như ngày xưa được nữa.

Sau khi Vu Mục Thành tốt nghiệp đại học, anh bắt tay vào giúp đỡ bố mẹ chèo chống sản nghiệp của gia đình. Một vài năm trôi qua, anh cảm thấy chán nản với công việc chẳng thể phát huy năng lực cá nhân, chỉ cần hoàn thành đủ chức trách của một lãnh đạo là được. Bản thân mệt mỏi, anh càng muốn thay đổi môi trường. Bàn bạc xong với bố mẹ, anh quyết định ra nước ngoài du học một thời gian. Sàng lọc các trường một cách cẩn thận, anh quyết định nộp đơn xin học và rất thuận lợi nhận được sự đồng ý của Học viện Ngoại thương thuộc trường Đại học Columbia. Tuy rằng chuyên ngành Tài chính tiền tệ là chuyên ngành nổi tiếng nhất trong học viện này, nhưng xét đến nhu cầu gia đình và hứng thú bản thân, anh quyết định chọn chuyên ngành Thạc sĩ Quản trị doanh nghiệp (MBA). Khi chiêu sinh, trường đại học này rất coi trọng kinh nghiệm thực tế của sinh viên, mà về phương diện này, Vu Mục Thành lại thừa ưu thế. Anh rất thích thành phố New York, thành phố du nhập mọi nền văn hóa.

Trong buổi giao lưu sinh viên các trường, anh đã quen biết Chu Lệ Sa, Chu Lệ Sa học tại Học viện Hành chính công cộng thuộc trường Đại học New York. Cô là mẫu người con gái rất cuốn hút, nhưng người bạn Tần Đào của Vu Mục Thành học Thạc sỹ Tài chính ở Đại học Columbia khóa trên anh lại không thích cô chút nào. Anh ấy khéo léo nói về cô: “Cô gái này thật có tham vọng lớn”.

7. Chương 04-p2

Vu Mục Thành đương nhiên hiểu ý tại ngôn ngoại trong lời Tần Đào. Khi Chu Lệ Sa chủ động gọi điện cho anh, anh cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng cũng chẳng có lý do gì mà từ chối lời mời gặp mặt của cô. Sống nơi đất khách quê người rất dễ khiến người ta trở nên gần gũi với nhau. Quen biết hơn nửa năm, Chu Lệ Sa đã chủ động đề nghị đến ở chung với anh trong căn hộ anh thuê, anh lại cảm thấy chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Tính cách của Chu Lệ Sa thoải mái phóng khoáng, nhiệt tình trên giường. Cô biết cách hưởng thụ cuộc sống, có nhiều ý tưởng mới, lại biết nấu ăn ngon. Cô hăng hái xuống bếp những lúc rảnh rỗi, biết im lặng đúng chỗ và biết cách điều phối cuộc sống để hai bên cảm thấy mình có khoảng trời riêng. Vu Mục Thành cảm thấy cuộc sống chung không có gì áp lực, biết tin hai người ở chung với nhau, Tần Đào cũng chỉ biết cười lắc đầu, chứ không nói thêm câu gì.

Sau khi biết việc Chu Lệ Sa về nước không lâu đã gửi email đề nghị chia tay với Vu Mục Thành, Tần Đào có chút lo lắng cho bạn mình: “Cũng may, cậu chưa dần sâu vào tình cảm với cô ấy. Cô gái này là kiểu con gái quá thông minh, rất biết mình cần gì”.

“Cậu đừng châm chọc tớ nữa, mà cũng đừng nghĩ xấu về cô ấy như vậy. Từ trước đến nay, cô ấy chưa bao giờ hỏi về gia cảnh nhà tớ, nói đúng hơn gia cảnh nhà tớ đâu phải cỡ đại gia.”

Lời Vu Mục Thành rất thành thực, ở đây những lưu học sinh Trung Quốc nhà cự phú, lái xe đẹp, mua biệt thự xịn đâu có thiếu. Anh chỉ thuê một căn hộ nhỏ ở nơi bình thường, lái chiếc xe Chevrolet chỉ còn mới 80%, ăn tiêu vừa phải không hoang phí. Nếu Chu Lệ Sa muốn tìm thiếu gia giàu có thì đương nhiên còn nhiều lựa chọn thích hợp hơn nhiều.

“Vu Mục Thành, tớ biết nói những lời này, lòng sĩ diện sẽ khiến cậu thấy bức bối. Nhưng người con gái có đầu óc một chút đều biết rằng Học viện Ngoại thương của Đại học Columbia có mức học phí khá cao. Cậu lại thuê căn hộ riêng trong trung tâm thành phố, như vậy có thể nói là khá xa xỉ tại New York rồi, lại cần cậu phải liệt kê hết tài sản gia đình ra dán vào trán nữa à?”

Vu Mục Thành có chút chán ngán: “Tần Đào, cậu thật giỏi suy diễn đấy”.

“Tớ nói điều thực tế mà. Khi hai người còn ở bên nhau, tớ chẳng đại gì mà mở miệng, anh thuận ả chiều, việc gì mình lại đi phá đám. Trường Đại học New York vốn nổi tiếng với mức phí sinh hoạt như tiền ăn ở rất đắt đỏ, mà gia cảnh nhà Chu Lệ Sa chắc chắn chỉ thuộc diện bình thường.”

Đúng là có chuyện một sinh viên Đại học New York do không đủ tiền trả phòng ký túc xá đã quyết định ngủ tại thư viện, chuyện đó đã kinh động toàn nước Mỹ.

Tần Đào cười nói tiếp: “Từ khi chuyển đến đây ở cùng cậu, cô ấy chẳng còn đi làm những việc parttime nữa nhỉ?”.

Vu Mục Thành không phải cậu bé mới lớn, anh đương nhiên hiểu những lời Tần Đào nói là sự thực. Số lượng lưu học sinh Trung Quốc ở đây không đông lắm, có kẻ thậm thụt kể lể với anh về những chuyện tình cảm trước đây của Chu Lệ Sa với thái độ ác ý. Nhưng Vu Mục Thành vốn không quan tâm đến chuyện tùm tùm, anh cảm thấy hai người bên nhau thoải mái vui vẻ giống như duyên phận vậy, không muốn so đo chuyện vớ vẩn kia. Còn các vấn đề đại loại như việc trả tiền học phí giúp cô càng là chuyện con con không

cần nhắc đến, bởi đã coi cô như bạn gái mình rồi, anh tình nguyện làm mọi việc trong khả năng của mình để cuộc sống của cô thoải mái vui vẻ hơn.

Anh biết, Tần Đào chỉ muốn tốt cho mình nên mới nhắc nhở anh như vậy. Nhưng thật sự khi nhận được bức email kia, anh cũng không hề cảm thấy bất ngờ, sự chia tay chỉ khiến anh hơi hụt hẫng chứ không đau khổ nhiều lắm. Anh ra quán rượu uống đôi chút rồi về nhà, thậm chí còn tự cười mình: Đúng là mình đã già lắm rồi, ngay cả việc thất tình cũng không khiến mình khổ sở lắm, chẳng cần phải uống say túy lúy để tìm quên tất cả. Còn nhớ khi chia tay bạn gái hồi đại học, anh đã đau khổ thế nào trong một thời gian dài.

Nhớ lại chuyện tình yêu của Mục Thành thời đại học, Tần Đào bật cười: “Trước đây tớ và Lưu Kính Quân vẫn ngưỡng mộ cậu, cậu đúng là có số đào hoa”.

“Nói gì mà ghê thế”, Vu Mục Thành cười khổ: “Học đại học bốn năm trời, tớ chỉ có mỗi một bạn gái thôi, vậy mà hai người lại nói là hoa hoa công tử[1]”.

[1] Hoa hoa công tử: Chỉ những người con trai lười làm, chỉ thích ăn chơi trác tác.

“Cậu không tỏ ra mình cao cả thánh thiện trong tình cảm là may rồi, cậu chả đích thị là hoa hoa công tử còn gì. Haizzz, chúng mình đều già rồi, bây giờ tớ muốn tìm một cô gái con nhà tử tế, sống cuộc sống gia đình ổn định. Nhưng ở đây tầm giao thiệp hạn hẹp quá, quanh đi quẩn lại cũng chỉ những khuôn mặt ấy, có khi tớ phải học tập các bạn khác về nước để tìm bạn gái thôi.” Tần Đào khi đó đã tìm được một công việc và ổn định cuộc sống ở phố Wall, lương cũng kha khá, bắt đầu quan tâm đến việc lập gia đình: “Mục Thành cậu sắp về nước rồi để ý giúp tớ chuyện này nhé”.

Vì gia đình thúc giục, nên nhận bằng xong, Mục Thành liền về nước. Chờ đón anh là cuộc sống bận rộn đơn điệu hơn nhiều so với hồi còn đi học, việc của bản thân mình anh còn chẳng có thời gian mà để ý đến, thì nói gì tới thời gian lo cho Tần Đào chứ.

Chu Lệ Sa đột nhiên đề nghị nối lại mối quan hệ khiến anh nhớ lại quãng thời gian hai người ở bên nhau. Anh bỗng nhận ra tình cảm đó chưa kịp sâu sắc đã vội nhạt nhòa như bụi hồng trần, trong tâm khảm không còn lưu lại nổi nhớ nhung, dù chỉ là một chút.

Anh uống nốt rượu trong cốc, sau đó ra ban công nhìn xuống, mảnh vườn ở tầng một đã im ắng tối tăm, anh quyết định đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm, rất nhiều việc đang chờ đợi anh phía trước.

Hai ngày liền Tạ Nam đều đến suýt soát giờ làm, A May làm ở bàn tiếp tân ngạc nhiên khi thấy Tạ Nam vội vàng vàng ra khỏi thang máy, chạy đến máy quét thẻ chấm công. A May nói: “Chị Tạ, trước đây khi không phải đi công tác, bao giờ chị cũng đến sớm mười lăm phút, thời gian chuẩn xác còn hơn máy chấm công, không ngờ dạo này cũng có lúc đi muộn cơ đấy”.

Nỗi đau khổ trong lòng cô đâu dễ bày tỏ, chỉ không còn để ý câu “Như Băng nói đúng quá” nữa.

Phòng trọ trước đây của cô tuy hơi chật hẹp và tối tăm, nhưng nó ở trung tâm thành phố, đi bộ đến công ty chỉ mất mười lăm phút, nên từ trước đến giờ cô chẳng biết đến muộn là gì. Bây giờ phải ngồi xe bus mất bốn mươi phút, tính cả thời gian tắc đường, cô phải ra khỏi nhà trước một tiếng đồng hồ.

Công việc của Tạ Nam có lúc phải làm thêm ca, có khi hơn chín giờ tối mới xong việc, cô vẫn thường không kịp chuyển xe bus cuối cùng và phải ngồi taxi về nhà, việc đi lại này tiêu tốn của cô không ít tiền.

Ngoài ra, Tạ Nam còn có bí mật nhất định không thể lộ ra cho công ty biết được, đó là cô vẫn tranh thủ thời gian rảnh rỗi làm quyết toán thêm cho một công ty quảng cáo. Công ty đó quy mô không lớn, do hai người lập nên, họ đều là đồng hương, học cùng trường trung học với cô. Công ty mới thành lập, họ đã nhờ Tạ Nam quyết toán giúp các loại giấy tờ tài chính. Vậy mà thâm thoát đã ba năm, công ty giờ hoạt động ổn định, hai bên hợp tác cũng rất ăn ý.

Công ty Tạ Nam đang làm không có văn bản cụ thể nào quy định về việc nhân viên làm thêm bên ngoài, mà hai công ty cũng chẳng liên quan gì đến nhau về nghiệp vụ, nhưng chẳng cần thông minh lắm cũng hiểu, những việc như thế này cứ nên giữ bí mật thì hơn.

Trước đây, thời gian rảnh rỗi, Tạ Nam đều dùng vào việc làm thêm này, nhưng bây giờ khi đã chuyển ra xa trung tâm, việc đi lại của cô đã chiếm hết cả thời gian rảnh rỗi, khiến cô thiếu ngủ mệt mỏi không biết phải làm sao.

Hôm nay, sau khi tan ca, cô tạt qua công ty quảng cáo để xem xét các giấy tờ quyết toán. Trương Tân, một trong hai ông chủ nói với cô công ty bên cạnh cũng muốn mời cô làm quyết toán cho họ. Họ nói cô làm việc cẩn thận, tác phong chín chắn. Cô đành lắc đầu cười khổ: “E rằng em chẳng có thời gian đâu”.

Ông chủ thứ hai Đối Duy Phàm tỏ vẻ khó hiểu: “Ái chà, Tạ Nam, bình thường em vẫn là người xông xáo lắm cơ mà, sao tự nhiên lại từ chối món hời trước mắt thế”.

“Nhị sư huynh à, em cũng phải giữ cái mạng mới có thể kiếm tiền được chứ.”

Tạ Nam vẫn gọi Trương Tân là Đại sư huynh, còn đối với Đối Duy Phàm là Nhị sư huynh. Trương Tân chẳng có ý kiến gì, nhưng Đối Duy Phàm vốn tự hào mình có dáng hình người mẫu, bao nhiêu cô gái ngưỡng mộ, gọi như thế chẳng khác gì so sánh anh với Trư Bát Giới, anh kêu ca n lần rồi nhưng Tạ Nam vẫn không thay đổi cách xưng hô, anh đành phải chịu. Để đáp lại tấm thịnh tình đó, anh thường xuyên châm chọc Tạ Nam coi đồng tiền là trên hết, Tạ Nam đương nhiên bỏ ra ngoài tai, có lúc nói rõ thẳng thắn: “Quân tử coi trọng vật chất, sử dụng nó đúng cách, đó là một phẩm chất tốt, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả”.

Trương Tân nói: “Công ty của họ quy mô nhỏ, nên thu chi cũng đơn giản thôi, việc quyết toán chắc cũng không tốn quá nhiều thời gian của em đâu”.

“Bây giờ em chuyển ra ngoại ô sống rồi, không tiện đi lại lắm, sư huynh ạ”, cô chỉ nói một nửa lý do mà thôi, bởi cô lo lắng nếu ôm đồm quá, lỡ có gì sơ suất để công ty mình biết là rất phiền phức. Trương Tân và Đối Duy Phàm thì không ngại, họ vừa là đồng hương vừa là bạn học cũ, nên chắc chắn không để lộ những chuyện cô muốn che giấu.

Đối Duy Phàm không thuyết phục cô nữa, quay sang bàn tiếp với Trương Tân về kiểu dáng ô tô: “Mẫu này kính trần toàn bộ, rất phong cách, tớ chấm chiếc này”.

Trương Tân không đồng tình: “Trong tay cậu mới có chút tiền, cứ từ từ đã, vội vàng đổi xe làm gì chứ”.

Tạ Nam biết rằng hai người họ mỗi người mua một chiếc Citroen, mới đi được hai năm, cô cười khúc khích hỏi Trương Tân: “Đại sư huynh, anh cũng là tín đồ xe hơi mà sao chẳng thấy anh nói gì chuyện đổi xe nhỉ?”.

“Đại sư huynh của cô đang đầu tư cho quỹ tiết kiệm gửi vào thì dễ rút ra thì khó đấy, Đối Duy Phàm phá lên cười: “Anh sẽ không lấy vợ cả đời, quyết sống độc thân, nên chẳng việc gì phải học cái thói tằn tiện của anh ấy”.

Tạ Nam cũng cười, cô biết Trương Tân đang yêu say đắm cô bạn gái La m, hiện công tác ở một tòa báo. Anh đi xem nhà cửa rồi, và cũng đang tìm thông tin ngân hàng nào có thể vay tiền trả góp mua nhà thích hợp nhất. Trương Tân trợn tròn mắt với Đối Duy Phàm, thách thức: “Cậu Đối à, cậu cứ ngồi đó mà nói cứng nhé, rồi sẽ có ngày cậu nhìn thấy quan tài mới nhỏ lệ đấy”.

“Rảo bước hồng trần mà không lấm bụi, đấy là bản lĩnh trời cho, Trương huynh à, huynh có đồ kỵ với đệ cũng chẳng ích gì đâu, hãy xem giúp đệ nội thất chiếc xe này có được không?”

“Cũng được đấy, nhưng tiệm 4S này trả cho chiếc xe cũ thấp quá, không được giá. Hay cậu cứ rao bán cái xe Citroen của mình ở chợ xe cũ xem được bao nhiêu rồi tính.”

“Thế thì phiền phức lắm, chợ xe cũ ấy lúc nào chẳng ép giá, em không muốn mệt mỏi thế đâu”, gia cảnh nhà Đối Duy Phàm cũng vào diện khấm khá, bố mẹ anh mở mấy hàng ăn ở quê, anh vốn tiêu tiền phóng khoáng, Trương Tân chẳng thể góp ý được.

Trong đầu Tạ Nam tự nhiên lóe lên ý nghĩ: “Ái chà, Nhị sư huynh, anh định bán chiếc xe ấy bao nhiêu tiền?”.

Đối Duy Phàm nói giá bán, Tạ Nam quyết định ngay lập tức: “Được rồi, phù sa không chảy ruộng ngoài, anh bán nó cho em đảm bảo không để lỡ cơ hội đổi xe mới của anh đâu”.

8. Chương 05-p1

Chương 5: Ai mong chờ ai

Sau kỳ trăng mật ở châu u trở về, Cao Như Băng gọi điện rủ Tạ Nam ra ngoài ăn, phát hiện Tạ Nam mua chiếc xe cũ hiệu Citroen, ngạc nhiên đến giật mình. Cô nhìn kỹ Tạ Nam từ đầu đến chân: “Cậu có gặp phải chấn động tâm lý gì không, sao tự nhiên tiêu tiền thoải mái thế?”.

“Băng Băng, cậu bỏ rơi tớ, đi vui vẻ với một người đàn ông khác, đương nhiên tớ bị chấn động tâm lý rồi. Tớ bỏ mất hết, quyết định tiêu hết tiền, hưởng thụ cuộc sống, để vỗ về trái tim đang vỡ tan vì đau khổ này.”

“Cậu lại ca bài vọng cổ ấy rồi”, Băng Băng mặc kệ những lời than vãn của cô: “Nói nghiêm túc đi, dạo này xảy ra chuyện gì không?”.

“Không có việc gì mà”, biết Như Băng thực lòng quan tâm đến mình, Tạ Nam xúc động: “Chỉ là bây giờ sống tận cái nơi quái quỷ kia, đi lại bất tiện. Cậu cũng biết công ty tớ sẽ cấp tiền hỗ trợ xăng xe cho nhân viên mà. Hơn nữa, tháng nào tớ cũng phải đi ngoại tỉnh đối chiếu các loại chứng từ hóa đơn. Xe của công ty chỉ cho phép lái trong nội thành. Nếu ra ngoại ô phải là lái xe của công ty cầm lái. Đi công tác với một ông lái xe, quả thật là bất tiện, nên đồng nghiệp của tớ đều mua xe riêng. Tớ tính rồi, sau khi nhận được tiền hỗ trợ xăng xe, trừ các khoản phí giao thông vẫn còn dư tiền bảo dưỡng, giá chiếc xe này cũng không đắt, nên tớ quyết định mua luôn”.

Cao Như Băng thở phào một hơi: “Tớ hoàn toàn ủng hộ việc cậu hưởng thụ cuộc sống, tuy rằng nhãn xe Citroen hơi bình dân một chút. Nói đi nói lại chuyển nhà vẫn là hay, đã trị được một nửa căn bệnh nhện ăn nhện mặc nhện tiêu để tích cóp của cậu rồi đấy”.

Tạ Nam không phải kiểu người chạy theo thị hiếu, mua xe phải mua loại ăn khách trên thị trường. Cô nghiêm túc nói: “Tớ còn hy vọng chiếc xe này sẽ mang lại cho tớ chút của cải nữa cơ”.

Bởi cô đã nhận công việc quyết toán cho công ty nhỏ hàng xóm của Trương Tân với điều kiện họ phải cam kết giữ kín chuyện này. Cô đã có xe riêng, mọi việc tiện lợi hơn nhiều. Chiếc xe mới dùng có hai năm, chất lượng vẫn còn tốt, lại là loại xe phổ thông nên cô có thể đi mọi nơi mọi chỗ mà không thu hút sự chú ý. Tiền bảo dưỡng xe ở thành phố này cũng rẻ ngoài sức tưởng tượng.

Cao Như Băng đưa cho cô lọ nước hoa Pháp hình tháp ba góc, phía trên là chiếc nắp đá mài nam bạc, lấp lánh ánh sáng dịu dịu, cười nói: “Quà cho cậu này, tặng thì phải dùng đấy nhé”. Cô biết Tạ Nam chẳng hiểu gì về nước hoa cả: “Đây là nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng của hãng Issey Miyake, mùi hương thanh khiết này tớ nghĩ hợp với cậu”.

Tạ Nam kịp thời kiềm chế không hỏi giá tiền lọ nước hoa, quyết định về nhà tra trên mạng nói: “Băng Băng, cậu đúng là tốt với tớ, dù trái tim cậu đã có người khác. Nhưng vẫn còn vị trí cho tớ”.

“Thôi đi cô, đừng giở giọng nữa”, do dự một chút, Cao Như Băng vẫn quyết định nói ra: “Khi chuyển máy bay ở Bắc Kinh, tớ và Quách Minh đã gặp Hạng Tân Dương ở sân bay”.

Đôi dưa bông ngừng một lúc trên đĩa thức ăn, Tạ Nam cũng không biết trạng thái bất động đó kéo dài bao lâu, cô định thần lại, gấp miếng tôm nõn từ từ đưa vào miệng, miếng ăn trong miệng sao mà đắng ngắt, ánh mắt Cao Như Băng nhìn cô thương cảm.

“Cậu không cần nhìn tớ như vậy, biết người mệnh mệnh, gặp nhau cũng là chuyện bình thường mà.”

“Anh ấy bay về đây cùng chuyến với bọn tớ, anh ấy hỏi về cậu.”

“Có còn gì để hỏi nữa đâu, bây giờ ai có cuộc sống của người ấy. Đừng nói về anh ta nữa, châu u trông thế nào, kể cho tớ nghe để mở rộng tầm mắt xem nào. Đáng thương cho tớ, đi xa nhất cũng chỉ đến Hồng Kông, mà cũng là đi với công ty.”

Nhớ chuyện hồi ấy Tạ Nam đi Hồng Kông, Cao Như Băng bỗng thấy buồn cười, Tạ Nam đi đúng dịp xả hàng khuyến mãi trước Giáng sinh ở Hồng Kông. Những người đi cùng cô, ai cũng hoa mắt say mê mua

sắm, còn Tạ Nam ngoài mỹ phẩm Như Băng dặn, chỉ mua mấy chiếc áo nhãn hiệu G2000, về còn hồ hởi nói thêm: “Nhãn hàng này ở bên ấy bán rẻ hơn hẳn bên mình, mức độ giảm giá bên đó đúng là bên này đừng có mơ”.

Cao Như Băng tròn mắt, Tạ Nam cười tươi lấy ra hai chiếc áo dệt kiểu dáng giống nhau nhưng màu sắc khác nhau: “Xem này, nhãn hiệu Benetton nhé, giảm giá cực sock luôn, hai đứa chúng mình, mỗi đứa một chiếc, hàng hiệu đẳng hoàng nhé”.

“Tuổi này rồi mà chúng mình còn diện kiểu áo đôi có vẻ hơi lỗi thời”, Cao Như Băng phá lên cười với lối pha trò của mình.

Lúc này, Cao Như Băng chẳng có tâm trạng kể về chuyến du lịch châu u nữa. Dù Tạ Nam không tỏ ra thái độ gì, nhưng họ đã là bạn của nhau bao nhiêu năm, làm sao cô không hiểu được tâm trạng của bạn khi nói ra cái tin ấy, song cô không thể không nói.

“Hạng Tân Dương nói anh ấy trở về để lo liệu việc kinh doanh của gia đình, có lẽ sẽ ở đây một thời gian dài. Tớ đoán anh ấy có ý sẽ đến tìm cậu, nên nói trước để cậu có chút chuẩn bị.”

“Cậu lo lắng thừa rồi đấy Băng Băng à, anh ta chẳng đến tìm tớ đâu. Hồi đó bọn tớ chia tay dứt khoát rồi, không còn chút hy vọng níu kéo gì, mà cũng chẳng có hiểu nhầm hay sự trùng hợp gì cả, cứ xem như đã vĩnh biệt trong giang hồ rồi, còn tìm nhau để làm gì.”

“Anh ta hỏi số điện thoại của cậu, nhưng tớ không cho, tớ bảo đừng đến làm phiền cậu”, Cao Như Băng thở dài: “Nhưng bây giờ cậu lại chuyển về căn nhà đó, anh ta kiểu gì cũng biết”.

Tạ Nam cười thiếu não: “Thôi kệ anh ta, muốn đến thì cứ đến, cậu chẳng phải lo nghĩ nhiều thế đâu. Ăn đi nào, đừng lãng phí đồ ăn ngon này”.

Ăn xong, Tạ Nam lái xe đưa Cao Như Băng về nhà, rồi một mình quay về, lúc này đang trung tuần tháng Mười, tiết trời đẹp nhất của mùa thu. Gió đêm thổi lành lạnh, cô mở cửa kính ô tô, hít căng lồng ngực làn gió mát, tận hưởng cảm giác yên tĩnh trên đường. Về đến khu chung cư, cô do dự một lát rồi quyết định không lái xe vào cổng lớn, mà vòng ra con đường ven sông. Tạ Nam khóa cửa xe, sau đó ngồi trên chiếc ghế dài bên hồ, ngắm nhìn ánh đèn chen nhau rơi xuống dòng sông, ánh sáng lấp lánh trải rộng trên nền sông nước đen thẫm, những chuyện của quá khứ lại ùa về đầy ắp trong lòng.

Cô vốn không cho phép mình nghĩ về những ngày xưa cũ, thế cứ khóa chặt ký ức không thể quên được ấy vào một ngăn nào đó, nhưng đêm nay trái tim cô lại không muốn nghe theo sự chỉ đạo của bộ não tỉnh táo kia.

“Chúng mình nuôi một con chó chăn cừu vùng biên, em nhé? Loài chó này thông minh lắm, nếu huấn luyện tốt, nó có trí tuệ của em bé năm tuổi đấy, trông nhà được lắm. Rồi sau này đi dạo quanh hồ, anh sẽ một tay dắt em, một tay dắt chó.”

“Hứ, ai cần anh dắt chứ?”

“Anh sai rồi, Nam Nam, đừng giận nữa, anh sẽ không dắt chó đâu, chỉ chú tâm dắt em thôi, không phải em ghen với con chó đáng thương ấy chứ?”

...

“Em muốn trồng cây mai ở góc vườn kia, còn bên này trồng hoa kim ngân, ở quê em mỗi mùa nở rộ, hoa kim ngân thơm ngát cả một vùng.”

“Anh nghe em hết, nhưng phải trồng thêm hoa hồng nữa, như thế sau này mỗi khi đến lễ Tình nhân, anh chẳng phải đi mua, có khi còn bán được khối tiền đấy.”

“Anh sẽ chết chìm trong đồng tiền mất, Hạng Tân Dương”

“Chết chìm trong đồng tiền có gì sung sướng đâu, anh muốn chìm trong trái tim em, cả đời ở yên trong đó.”

...

Tuổi trẻ thật đáng yêu, những lời yêu đương dù ngô nghê đến mấy cũng thật trong sáng, không vấy chút bụi trần. Sự ngây thơ trong trắng và nhiệt tình ấy đều được bày tỏ hoàn toàn không tính toán, có lẽ cả đời này, ta chỉ cần có một lần thôi.

Tạ Nam bỗng thấy lạnh lạnh trên má, cô đưa tay xoa, thì ra hai hàng lệ đã lăn dài tự lúc nào. Từ lâu cô đã không còn khóc nữa, dường như cô cảm tưởng bản thân đã chẳng còn khả năng khóc nữa. Cô vội vã đưa tay quạt nước mắt, cũng may mình chỉ đối diện với một dòng sông thoáng đãng, không phải lo ai đó nhìn thấy.

Đúng lúc đó, Vu Mục Thành đứng cách cô một khoảng không xa lắm. Theo thói quen cứ giờ này anh lại chạy bộ ven bờ sông rèn luyện thân thể. Chạy đến đây, thấy một bóng dáng nhỏ bé từ xa, anh đã đoán ra là Tạ Nam rồi. Anh định qua đó chào một tiếng rồi tiện thể xin lỗi cô về việc Chu Lệ Sa hôm nọ, nhưng bỗng nhiên thấy cô giơ tay quạt mạnh ngang mặt, anh đứng sững lại, nhận ra rằng sự xuất hiện của mình lúc này thật không tế nhị chút nào.

Chưa kịp quay lưng chạy ngược lại, Tạ Nam đã đứng dậy đi về phía anh. Hai người bất giác nhìn nhau. Tạ Nam trong lòng thầm cảm tạ ánh đèn mờ tối bên sông, bởi nó khiến cô nhìn không rõ nét mặt của Vu Mục Thành, đồng thời mong rằng anh cũng chẳng thấy được khuôn mặt cô.

“Xin chào!”, Vu Mục Thành tỏ vẻ tự nhiên chào cô.

Tạ Nam gật đầu: “Xin chào, tạm biệt anh”, rồi rào bước nhanh về phía chiếc xe của mình, dùng điều khiển từ xa mở cửa xe, vội vàng khởi động xe và phóng đi.

Khi ánh mắt chạm nhau, Vu Mục Thành nhìn rõ ngấn lệ vẫn ẩn trong mắt cô. Khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ, lại có lúc buồn thương đến vậy, anh bất giác đẩy lên lòng thương cảm. Vu Mục Thành nghĩ, con người đau khổ như thế chỉ có thể vì chuyện tình yêu mà thôi, chắc cũng chẳng còn lòng dạ đâu mà để ý tới chuyện Chu Lệ Sa hôm trước. Anh lặng nhìn chiếc ghế đá dài trống vắng bên bờ sông, rồi đi đến ngồi xuống đó, lấy chiếc khăn quàng ở cổ lau những giọt mồ hôi lấm tấm vương trên trán.

Một khung cảnh như lúc này, một sự tĩnh mịch trong tiết trời sang thu, dường như rất thích hợp để người ta hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Không biết trong lòng người con gái kia đang bị chuyện gì chiếm lĩnh, giày vò, không biết người con trai nào đã khiến cô nhưng nhớ khôn nguôi, và cũng không biết mình có từng gieo thương nhớ da diết ấy vào trái tim một người con gái nào hay chưa? Lan man nghĩ đến đó anh bỗng thấy có chút hổ thẹn, vội gạt đi ngay.

Anh chẳng có nhiều kỷ niệm trong quá khứ để mà lật đi lật lại, bây giờ yên tĩnh ngồi đây, anh không khỏi lo lắng về mấy vấn đề còn tồn đọng của bộ phận Cung ứng. Dù ở bất cứ đâu, bộ phận Cung ứng vẫn là tay chân thân tín của lãnh đạo. Giám đốc bộ phận này vốn là bạn cũ của anh nên được anh rất tin cậy. Tuy nhiên tiếp xúc hơn nửa năm, anh thấy vị giám đốc ấy làm việc cẩn thận có trách nhiệm, nhưng nhiều khâu trong mảng cung ứng đã không triệt để làm theo yêu cầu của anh, mà những lý do anh ta đưa ra không thật sự thuyết phục, anh quyết định quan sát thêm một thời gian nữa rồi mới đưa ra kết luận.

Từ lâu, Tạ Nam đã bỏ hẳn thói quen xa xỉ của mình: Ngồi hàng giờ chìm đắm trong hồi tưởng quá khứ. Cô cố gắng nhanh chóng hoàn thành các công việc trong ngày rồi lên giường ngủ đúng giờ. Song, sáng hôm sau quầng mắt của cô vẫn còn sưng mọng, Tạ Nam trang điểm nhẹ nhàng bằng lớp phấn phủ để không ai nhận ra. Như mọi ngày, công việc của cô bận rộn ngập đầu, chẳng còn thời gian mà suy tư chuyện ngày xưa nữa.

Đến thứ Năm, Tạ Nam ra ngoại thành đối chiếu số liệu kết toán với các đại lý. Đây là lần đầu tiên cô tự lái xe của mình, cô cần phải đi hai địa điểm trong hai ngày, nơi đầu tiên chính là quê hương mình.

Một mình chạy xe trên đường cao tốc, làn gió thu mát mẻ mơn man thổi, mang theo cảm giác thanh thản và sáng khoái, tự nhiên cô cảm thấy niềm thích thú được ngồi sau vô lăng.

Trước đây, cô thường đi công tác ngoại tỉnh cùng lái xe của công ty, nên rất ngại ghé qua nhà. Bây giờ chỉ đi một mình, sau khi xong việc, cô vui vẻ về nhà ngủ một đêm. Tạ Nam hân hoan thưởng thức những món ăn ngon do mẹ cô nấu. Chiếc xe này thật đáng đồng tiền bát gạo.

Như thường lệ, mẹ cô lại rao giảng việc hôn nhân đại sự của cô sau bữa ăn. Tạ Nam nghĩ mình ít khi về nhà, chẳng có lý do gì không để mẹ thoải mái trút bầu tâm sự bà chất chứa bấy lâu. Cô mỉm cười chăm chú lắng nghe, trong khi bố cô lại tỏ ra mất kiên nhẫn.

“Thôi đi, Nam Nam thỉnh thoảng mới về nhà, bà cứ ca cẩm mấy chuyện dở hơi ấy.”

“Thế ông muốn để mặc nó chết già à, mấy đứa bạn trung học của nó bây giờ có đứa đã có con mấy tuổi rồi”, con gái ở những thành phố nhỏ như thế này thường lấy chồng rất sớm, mẹ cô nói không có gì quá lời cả: “Đến như con bé Bằng Bằng trước đây ở cùng nó cũng lấy chồng rồi. Con gần hai mươi chín rồi đấy, thậm chí chẳng có ý định tìm bạn trai, tôi nói nó vài tiếng không được sao?”.

“Nó sẽ tự giải quyết ổn thỏa việc của nó, bà có nói cũng vô ích thôi.”

“Tôi không thể vô tâm giống ông được, cứ kệ cái tính bướng bỉnh của con như thế.”

Tạ Nam đành chen vào: “Được rồi, được rồi, mẹ, con có định sống độc thân cả đời đâu, con sẽ đi gặp mặt tìm hiểu, sau này có ai định giới thiệu đối tượng cho con, con nhất định sẽ ngoan ngoãn xuất hiện, nghiêm túc tìm hiểu, thái độ thế này là được chứ ạ?”.

“Cũng đừng khó tính quá”, mẹ cô vẫn chưa yên tâm: “Con đã lần lữa đến tuổi này rồi, không nên kén cá chọn canh như những cô gái mới lớn nữa”.

Bố cô lại không ngồi yên được, việc gì con gái ông phải hạ tiêu chuẩn bạn trai chứ: “Bà nói năng kiểu gì vậy, chẳng nhẽ chỉ cần đàn ông là được à? Nếu không chọn lựa kỹ càng, không chọn được người có thể sống cả đời, thà đừng kết hôn còn hơn”.

“Sao lúc nào ông cũng bẻ cong lời của tôi đi nhỉ, tôi bảo con gái chỉ cần lấy bữa một người đàn ông lúc nào, chẳng lẽ tôi không muốn điều tốt cho Nam Nam ư?”

Rầu rĩ nhìn bố mẹ đang hăm hở đấu khẩu, Tạ Nam thầm nghĩ sau này nên hạn chế về nhà có lẽ tốt hơn. Vừa nghĩ đến đó, cô lại gạt đi ngay và tìm cách xoa dịu cuộc chiến kia: “Thôi được rồi bố mẹ, lâu lắm con mới về nhà một lần, bố mẹ cứ thế này, con cảm thấy mệt mỏi lắm, con nói rồi, con sẽ tìm hiểu, kiếm bạn trai chuẩn bị cho hôn nhân cả đời, bố mẹ cứ yên tâm”.

Nghe vậy, bố mẹ cô không tranh luận thêm nữa. Tạ Nam trở về phòng của mình, đổ người xuống giường cười buồn bã. Biết đi đâu tìm bạn trai chuẩn bị kết hôn đây? Cứ nghĩ đến lời hứa của mình lúc nãy, cô lại muốn đầu hàng, Bỗng nhiên nhớ tới Cao Như Băng có nhắc đến cái gì mà Đại hội nhân duyên do tòa báo tổ chức, cô ấy nói rất nhiều thanh niên trí thức nhưng giao thiệp không rộng lắm đã đăng ký tham gia mong tìm kiếm vận may.

Thôi được, khi quay lại, mình cũng tham gia là được chứ gì.

Quyết định như vậy, tự nhiên cô thấy khoan khoái chìm vào giấc ngủ.

9. Chương 05-p2

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã đến tháng Mười một rồi, tiết trời cuối thu hơi se lạnh. Sáng Chủ nhật, Tạ Nam xách làn đi siêu thị trước khu nhà mua chút rau tươi rồi trở về. Cô vừa đến cổng chung cư, đang định quẹt thẻ đi vào, giọng nữ trong trẻo cất lên từ phía sau: “Xin lỗi, em ở khu nhà này phải không?”.

Tạ Nam quay đầu nhìn lại, chiếc xe Golf màu trắng đỗ cách cô không xa lắm, người phụ nữ có khuôn mặt thanh tú, không quen biết ngồi sau vô lăng ngó đầu ra tươi cười nhìn cô.

“Đúng vậy.”

Cô ấy tháo dây an toàn rồi xuống xe, dáng người cao thon thả, đi đến trước mặt Tạ Nam, cười tươi: “Chào em, chị ở khu nhà Hoa Đình Hương đợt ba phía sau, hàng xóm của em. Bình thường có phải em hay đi chuyển xe bus số 530 không?”

Khu nhà này chia làm ba đợt thi công, tổng cộng đến gần hai nghìn hộ dân, gồm hơn chục dãy nhà cao tầng, mỗi dãy đều được đặt tên theo một loài hoa, dãy nhà Tạ Nam ở có tên Uất Kim Hương. Dù rằng cuộc gặp gỡ này có chút kỳ lạ, nhưng nhìn cô gái mặt mày thanh tú, có vẻ trí thức, có học hành, nụ cười thanh lịch, rất có thiện cảm đứng đối diện, Tạ Nam trả lời nhiệt tình: “Trước đây em hay đi xe đó, nhưng bây giờ thì không”.

“Làm quen chút nhé, chị tên Hứa Mạn.”

“Em là Tạ Nam.”

Hai cô gái mỉm cười, gật đầu với nhau.

“Bình thường, em có hay vào mạng không?”, câu hỏi của Hứa Mạn càng lúc càng kỳ quái, bản thân cũng cảm thấy câu hỏi của mình hơi buồn cười nên cô vừa cười vừa nói.

“Có chứ”, Tạ Nam như bị cuốn hút, nghiêng đầu nhìn cô gái lạ.

“Em đã vào diễn đàn của chung cư mình chưa, đã ghi danh đăng nhập nhóm QQ[1] chưa?”

[1] QQ: Là phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc, giống như Yahoo.

“Chưa, em mới đến chưa lâu, không biết ở đây có cả nhóm chat và diễn đàn nữa.”

“Không sao, em đợi chị một chút”, Hứa Mạn trở về xe lấy giấy bút, rồi viết vội địa chỉ trang web và số QQ của nhóm, sau đó đưa cho Tạ Nam, nói thêm: “Em cứ vào trang web này mà xem, còn nhóm QQ kia toàn là người chung cư mình. Chị chẳng có ý gì đâu bởi vì tháng trước có người mở mục tìm người trên diễn đàn, chị thấy người cần tìm giống em lắm. Bài viết của người đó rất hay và cảm động lòng người, em cứ lên xem sẽ biết”.

Hứa Mạn vẫy tay chào cô rồi lên xe lái về khu nhà Hoa Đình Hương.

Tạ Nam sợ hãi, cầm mảnh giấy đứng trân trân tại đó. Theo bản năng, cô nghĩ ngay đến Hạng Tân Dương, nhưng rồi lại gạt đi ngay. Anh ấy biết rõ cô đang ở đây, muốn tìm cô cũng không cần thiết phải chọn phương án âm ỉ lên như vậy, hơn nữa, cô vốn cho rằng anh sẽ không bao giờ trở lại tìm mình nữa.

Cô về nhà lấy chiếc máy tính xách tay ra, lòng đầy nghi hoặc bật máy, đăng nhập vào địa chỉ diễn đàn Hứa Mạn đưa với tư cách là khách vãng lai, chẳng cần tìm kiếm lâu la, ngay trên trang đầu, có tiêu đề tìm người, Tạ Nam nhấp chuột vào xem, bất giác bật cười.

Người mở mục này có nickname “Hát trong gió”, rất nghệ sỹ, với chủ đề: “Tìm cô gái tòa nhà Uất Kim Hương tôi đã tình cờ gặp gỡ ngày 18 tháng 10”. Chủ đề này được đăng lên ngày 25 tháng 10, nội dung văn thơ lai láng khiến Tạ Nam hết sức ngạc nhiên.

“Gửi em gái tòa nhà Uất Kim Hương!

Em có nhớ bộ truyện tranh ‘Rẽ trái hay rẽ phải’ của Jimi không? Jimi đã mượn tranh để kể về câu chuyện ngụ ngôn nơi phố thị. Câu chuyện đó vẫn xảy ra hằng ngày trong cuộc sống xung quanh chúng ta. Chúng ta sống cùng một thành phố, ở cùng một khu chung cư, vậy mà trước đây chưa từng gặp gỡ. Cho đến đêm ngày 18 định mệnh kia, trên chuyến xe bus 530, anh đã tin vào số phận, dù chúng ta một người rẽ bên trái, một người rẽ bên phải, nhưng đến một thời gian nào đó, chúng ta sẽ có duyên gặp lại nhau.

Chúng ta lên xe cùng một bến, xuống cùng một địa điểm, vào cùng một tiểu khu. Chúng ta gần nhau trong gang tấc, tựa hồ như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào nhau, nhưng chúng ta lại giữ cho mình một khoảng cách. Đôi chân chúng ta bước cùng một nhịp, sánh bước trên con đường hoa cỏ chính giữa tiểu khu. Anh còn có thể cảm nhận được mùi hương thanh tao từ em. Em dừng trước cổng tòa nhà Uất Kim Hương, còn anh tiếp tục rảo bước về phía khu Hoa Thủy Tiên đợt hai. Anh đã đi vụt qua em, mà chẳng có dừng khỉ để hỏi em số điện thoại, có lẽ đây là điều mà cả đời này anh đã sai.

Hồi người con gái anh không biết tên, hôm đó làn gió mơn man theo hương hoa quế nở muôn ngọt ngào, làn tóc đen mượt xõa ngang vai, buông trên chiếc áo sơ mi trắng, trông em thanh khiết dịu dàng như một đóa sen trắng. Anh không biết tên họ của em, cũng chẳng rõ em đã lập gia đình hay có bạn trai chưa. Nhưng nếu em cũng như anh, sống cô độc và lặng lẽ trong thành phố phồn hoa nhưng hoang lạnh này, em hãy liên lạc với anh nhé!

Không phải anh muốn đường đột làm phiền em, anh chỉ cảm thấy rằng, nếu có duyên, hai linh hồn đang đơn độc được ở bên nhau có thể sẽ làm thay đổi cả thế giới - thế giới của hai ta. Còn giả như em đã là một người vợ hay một người bạn gái của ai đó thì hãy coi những dòng bày tỏ này là một sự hiểu nhầm dễ thương. Trong xã hội thực dụng và rõ ràng như hiện nay, hành động này của anh, xem như quá ấu trĩ, quá hoang đường, nhưng xin em chớ hoài nghi lòng chân thành của anh.

Đêm nay, anh lại bước qua cổng khu nhà Uất Kim Hương, tiết thu lành lạnh, lá vàng rải thảm, chỉ không thể nhìn thấy hình bóng em, hình bóng đã xuất hiện trong cuộc đời anh như ánh sao băng rực sáng. Có lẽ chẳng bao giờ em đăng nhập vào diễn đàn của tiểu khu, có thể em vĩnh viễn không đọc được bài viết này của anh, có thể chúng ta từ đây không bao giờ gặp lại. Mong em nhận lời chúc phúc lặng lẽ của anh, anh chúc em bình an, hạnh phúc. Về già, có khi nào hồi tưởng lại quá khứ, mong em hãy nhớ vào buổi tối đầu thu, có người con trai đã nhìn em đắm đuối bằng ánh mắt nóng bỏng, yêu thương.

Nếu may mắn bài viết này đến được với em, nhất định em phải liên lạc với anh nhé. Bởi anh tin ánh mắt của số phận, của cảm giác khi nhìn nhau sẽ ghi một dấu ấn rằng ta mãi mãi thuộc về nhau.”

Tạ Nam cúi nhìn chiếc áo khoác len cài cúc mình đang mặc, chiếc áo này do chính tay mẹ cô đan, họa tiết trang trí rất thời trang và tinh tế, rồi cô vuốt mái tóc suôn mềm xõa ngang vai của mình, hiểu ra tại sao Hứa Mạn lại bắt quen với mình. Nhưng dù cô có lạc quan về bản thân đến mấy cũng không thể cho rằng mình “thanh khiết dịu dàng như một đóa sen trắng”, còn chưa nói đến việc cô mua chiếc Citroen vào hôm mùng 1 tháng 10, từ đó không đi chuyển xe bus số 530 nữa.

Song tình cảm thấm thiết trong sáng thể hiện qua bức thư trên vẫn khiến cô xúc động, thậm chí có chút hy vọng mình là nhân vật chính trong câu chuyện ấy, ít ra cô không cần phải đi dự cái buổi Đại hội nhân duyên để kiếm vận may nữa. Nghĩ đến đây cô bỗng cảm thấy có phần tự trách mình vì cái lối suy nghĩ thực dụng kia, thật không xứng với tình cảm chân thành của người viết thư.

Bức thư đã thu hút đông đảo sự quan tâm của những người tham gia diễn đàn, phía sau tiêu đề còn có chữ “HOT” đỏ chói, số lượt truy cập xem thư đã vượt quá con số năm nghìn, lượng ment cũng rất nhiều. Có người viết rằng: “Tấm chân tình của tác giả thật trong sáng, trời đất sẽ chứng giám”, có người cảm than: “Hóa ra trong cuộc sống này vẫn còn tồn tại tiếng sét ái tình”, lại có người nói: “Nếu cô gái trong thư này đã lập gia đình thì mang trọng tội rồi đó”, còn có người mách nước: “Tốt nhất, bạn hãy quay lại chờ ở nơi đã gặp cô ấy, như vậy có phải hiệu quả hơn không, haha”, người khác động viên: “Dừng cảm lên, nếu gặp lại cô ấy, đừng ngần ngại đến làm quen nhé!”, có người lên tiếng kêu gọi: “Những người hàng xóm bên chung cư Uất Kim Hương ơi, hãy cung cấp chút manh mối nào đi, để tác giả bức thư sớm hoàn thành tâm nguyện”, một người khéo léo trách cứ: “Tác giả thừa chất văn nghệ tinh tế, nhưng lại thiếu đi năng lực hành động, có thể sẽ lại tuột mất cơ hội”, có người suy đoán: “Theo như miêu tả thì có vẻ hơi giống cô gái tầng một bên đơn nguyên kế nhà tôi”...

Tạ Nam càng xem càng thấy thú vị, cô lấy nickname “Người bên Uất Kim Hương”, rồi gửi một ment, chúc tác giả bức thư sớm tìm được tình yêu đích thực của mình.

Đã nhiều năm rồi, cô không dùng QQ, gần gũi một lát, cô đăng nhập số QQ trước đây của mình. Đưa chuột đến cột mật mã những dãy số xen với ký tự đó vẫn nằm trong lòng cô, các ngón tay nhanh nhẹn bấm phím mà không nghe theo sự chỉ đạo của lý trí.

Thật ngạc nhiên, cô vẫn đăng nhập được vào địa chỉ QQ ấy, nhưng tất cả các địa chỉ trong đó đều không sáng đèn. Cô đưa lời yêu cầu gia nhập nhóm cư dân tiểu khu, yêu cầu nhanh chóng được chấp nhận.

Nhóm QQ này có tên là “Gia đình lớn bên hồ”, gồm hơn một trăm thành viên. Tạ Nam vừa gia nhập, đã nhận được lời chào hỏi, nồng nhiệt từ những người đang online, quản lý nhóm có nickname “Khủng long bạo chúa”, gửi luôn cho cô một cái ôm hôn thấm thiết.

“Hoan nghênh người đẹp hàng xóm mới gia nhập. Oa, QQ sáu số à, thật là ghen tỵ.”

Tạ Nam buồn cười đáp trả: “Tôi đâu phải người đẹp, tôi là ‘Khủng long ba sừng’”.

“Hoan nghênh gia nhập tập đoàn khủng long, chỉ là người vừa bắt quen với em ở cổng tòa nhà Uất Kim Hương ấy, haha, em đã xem bức thư trên diễn đàn chưa?”

Nickname của Hứa Mạn thật hùng hồn quá sức tưởng tượng. Tạ Nam lập tức sửa nickname của mình trong nhóm là “Khủng long ba sừng”.

Thấy mấy chữ “tòa nhà Uất Kim Hương”, những kẻ đang ở trạng thái offline trong nhóm đều như tỉnh mộng, liên tiếp gửi message hỏi xem có phải cô gái bí ẩn trong bức thư kia cuối cùng đã xuất hiện, màn hình máy tính liên tục các dòng tin nhắn làm cô hoa mắt.

Cô vội vàng thanh minh: “Tôi đã đọc bức thư đó rồi. Đúng là tôi ở toà Uất Kim Hương, nhưng chắc chắn không phải là cô gái đó, vì gần đây tôi đã mua ô tô, một tháng nay không còn đi xe bus số 530 nữa”.

Chưa kể đến mỗi lần lên xe bus, nếu có chỗ ngồi, Tạ Nam sẽ nhắm mắt nghỉ ngơi, khi không có, cô bèn dựa vào thành xe ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, chứ không có thói quen ngó nghiêng ai cả, nên chẳng thể xảy ra câu chuyện lãng mạn ngẫu nhiên như vậy được.

“Không sao cả, chuyện tình không có đoạn kết càng mỹ lệ hơn”, khủng long bạo chúa phát ngôn không cảm kị gì cả, lập tức mấy thành viên gửi cho cô mấy cái lườm.

Tạ Nam đang cười vui vẻ, bỗng thấy một địa chỉ QQ bật sáng ở góc phải gửi tin nhắn cho cô. Không ngờ rằng vẫn có người nhớ đến số QQ không dùng bao năm nay này, cô vội nhấp chuột vào.

“Có phải em không, Nam Nam?”, dòng chữ hiện lên trên màn hình trước mắt cô.

Tạ Nam lạnh toát người, “cộc” một tiếng, cô gấp máy tính xách tay lại, là Hạng Tân Dương. Trái tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, miệng đắng ngắt nhìn trân trân vào khoảng trống trước mặt. Năm đó, Hạng Tân Dương đã phải chi ra một khoản tiền để đăng ký hai tài khoản QQ sáu số, lại gần sát nhau cho hai người, ngay cả mật mã cũng chọn hai dãy số là ngày sinh kèm thêm tên viết tắt của từng người.

Một lúc sau, cô định thần lại, mở máy tính ra, message của Hạng Tân Dương gửi đến tới tấp:

“Anh biết đó là em, Nam Nam.”

“Em nói gì với anh đi chứ.”

“Anh đã trở về rồi, anh rất muốn gặp em.”

Tạ Nam đóng cửa sổ chat đó lại, rồi gửi cho nhóm dân cư còn đang tranh luận sôi nổi một dòng chữ: “Xin lỗi nhé, giờ tôi có chút việc phải out đây, rất vui được làm quen với mọi người”.

“Người đẹp có thời gian cứ lên đây cho vui nhé”, vài message gửi đến tạm biệt cô.

10. Chương 06-p1

Chương 6: Ký ức tuổi trẻ

Tạ Nam thoát khỏi QQ, tắt máy tính xách tay.

Cô không trách, cũng chẳng hận Hạng Tân Dương, nhưng có gì mà nói với anh chứ. Tạ Nam cởi áo khoác, bắt đầu công tác vệ sinh nhà cửa mỗi tuần một lần của mình. Căn hộ ba phòng ngủ, hai gian khách và hai nhà vệ sinh rộng một trăm hai mươi sáu mét vuông này tuy đồ đạc đơn giản, chỉ có những thứ thật cần thiết nhưng việc thu dọn cũng tốn khá nhiều thời gian của cô.

Tạ Nam lau dọn gian bếp trước. Cũng may, hầu như cô không xào nấu gì nên bếp không nhiều dầu mỡ. Sau đó, cô chuyển sang dọn nhà vệ sinh và phòng ngủ rồi lấy chổi lau một lượt căn hộ.

Cô nhẩm tính đã đến lúc mua một chiếc máy giặt rồi, ở căn nhà trọ trước, cô đã dùng tạm chiếc máy cũ của chủ nhà, giờ không thể cứ giặt tay mãi, vừa phí thời gian lại phí sức lực. Cô đã dần dần trang bị cho căn phòng từng thứ, từng thứ một từ điều hòa, ti vi, tủ lạnh, lò vi sóng, và giờ đây khi nhìn lại, cô bỗng phát hiện rằng càng ngày mình càng sống quy củ và chẵn chu hơn.

Thế này thì cần thêm một người đàn ông để làm gì? Cô vừa vắt chổi lau vừa nhủ thầm trong lòng.

Buổi trưa, sau khi thưởng thức món mì nấu với rau và trứng, Tạ Nam bắt đầu hầm món canh như thường lệ. Hôm nay cô nấu canh thịt bò hầm. Thịt bò sau khi thái cho vào chảo với nước sôi để khử mùi tanh, trộn đều gia vị, cô cho vào nồi hầm cùng gừng tươi và ớt rồi để chế độ ninh. Sau cùng, cô nhắc mình nhớ bỏ thêm củ cải vào sau hai tiếng. Cuối tuần nào cô cũng chế biến một món canh để đảm bảo đủ dinh dưỡng cho mình, phần còn lại chia ra bỏ vào hộp cất trong tủ lạnh, một mình cô có thể ăn đến hết tuần.

Tay cầm cuốn sách chuyên ngành, cô bê một chiếc ghế ra sân. Dưới ánh nắng chan hòa của mùa thu, cô kéo ô che đầu, vừa tắm nắng vừa đọc sách. Khung cảnh lúc này khiến cô cảm thấy rất thoải mái, rồi mơ màng thiếp đi lúc nào không hay. Đang say sưa trong giấc nồng, cô bất chợt tỉnh giấc bởi tiếng gọi khe khẽ: “Nam Nam ơi, Nam Nam”.

Mơ màng trong cơn ngái ngủ, nhưng Tạ Nam vẫn cảm nhận được tiếng gọi vang lên rất chân thật, cô choàng tỉnh dậy mở tròn mắt, cuốn sách rơi trên nền đất từ lúc nào. Cô nhìn về phía người đứng ngoài cổng, là Hạng Tân Dương. Anh đang vịn tay vào cánh cửa sắt dưới ánh nắng, mắt nhìn đắm đắm như thể mỗi ngày anh đều trở về và gọi tên cô như thế, rồi đợi cô ra mở cửa cho mình.

Tạ Nam dụi mắt, nghĩ trong tuyệt vọng: Cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc, dường như nó đã từng diễn ra ở một không gian khác, hay là sự tái hiện trong một giấc mơ không có thực.

Cô hy vọng đây chỉ là giấc mơ giữa ban ngày, hy vọng sau khi bỏ tay xuống, khoảng không trước mặt sẽ không có ai. Cô thà chịu đựng một chút đau buồn, một chút thần thờ chứ không muốn đối diện với anh bằng xương bằng thịt.

Nhưng Tạ Nam biết rằng đó chỉ là suy nghĩ hoang đường mà thôi. Cuối cùng, cô cũng bỏ tay xuống, đứng dậy ra mở cổng. Xuất hiện trước mắt cô lúc này là một Hạng Tân Dương hoàn toàn khác. Anh không còn trẻ trung vô tư như ngày nào, mà đã là một người đàn ông trưởng thành. Anh mặc chiếc sơ mi trắng khoác ba lô màu ghi, thân hình cao gầy, khuôn mặt thanh tú giờ đã điểm thêm nét ưu tư.

Tiếng đóng cửa ô tô bên ngoài vọng vào, Tạ Nam vô thức ngẩng đầu nhìn lên, đưa mắt hướng về bãi đỗ xe đối diện, Vu Mục Thành từ trong xe bước ra, mỉm cười gật đầu chào cô, Tạ Nam lơ đãng gật đầu theo rồi nói với Hạng Tân Dương: “Vào trong ngồi đi!”.

Hạng Tân Dương vào phòng ngồi trên ghế sofa, Tạ Nam rót trà đưa cho anh. Trà Mao Tiêm chính là đặc sản quê hương cô, lần trước về thăm nhà mẹ cô đã ép cô mang theo một chút. Thường xuyên mất ngủ nên cô không có thói quen uống trà, cũng chẳng nghĩ nó lại được dùng trong dịp này. Hạng Tân Dương đón tách trà, chiếc nhẫn bạch kim họa tiết trang trí đơn giản trên ngón áp út tay phải của anh lọt vào mắt cô, cô nhìn qua hướng khác rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Nam Nam, mấy năm nay em sống tốt chứ!”

“Cũng không đến nỗi nào, còn anh?”, Tạ Nam đáp lại một cách máy móc.

“Anh cũng ổn”, mấy năm nay nhà đất tăng giá đột ngột, làm về thi công công trình bất động sản, nên công ty của Hạng Tân Dương phát triển rất tốt. Ngập ngừng một lúc, anh nói tiếp: “Có lẽ anh sẽ ở đây một thời gian dài”.

“Em nghe Băng Băng nói rồi”, cô bình thản trả lời.

Sau một hồi im lặng, khó khăn lắm Hạng Tân Dương mới tìm được chủ đề, nói: “Nên trồng một ít hoa cỏ trong vườn, để không như thế phí quá”.

“Em mới chuyển tới, chẳng buồn thu xếp, mà mùa trồng hoa cũng qua rồi, để đầu xuân sang năm tính sau.”

Tạ Nam thuận miệng trả lời, kỳ thực trong lòng cô chỉ cảm thấy lố bịch, hai người xa nhau đã bảy năm trời giờ mới gặp lại, vậy mà cô có thể đối đáp trơn tru, như thể chưa từng có mối liên hệ nào giữa hai người.

Nhưng dù sao căn nhà này cũng do hai người mua, dù họ chia tay trong những ngày mặn nồng nhất, thì mối quan hệ ấy đâu phải là số không mà dễ dàng lờ đi được.

Hạng Tân Dương nhìn chén trà, chẳng biết nói gì, Tạ Nam lại cố tình không chủ động tiếp chuyện.

“Hy vọng anh không làm phiền em, Nam Nam. Chỉ là anh không yên tâm, muốn tận mắt nhìn thấy giờ em sống như thế nào.”

“Em rất ổn”, Tạ Nam trả lời với vẻ mệt mỏi: “Cảm ơn anh đã quan tâm, em đoán anh sống rất tốt, nên chưa bao giờ lo lắng về điều đó cả”.

Câu nói có vẻ mỉa mai, sự góc cạnh đó trước kia cô chưa từng thể hiện với anh, dù đã có những hờn dỗi, những ngập ngừng, ngại thẹn, những dịu dàng đắm đuối, anh bàng hoàng nhận thấy mọi thứ giờ đã khác xưa rồi.

Thời gian đã kịp hằn lên vết tích với Tạ Nam đang ngồi trước mặt anh, da mặt cô không còn mịn màng, đôi mắt không còn lúng liếng linh hoạt như trước nữa, chỉ có những đường nét thanh tú trên khuôn mặt vẫn vẹn nguyên. Sự thay đổi lớn nhất của cô chính là vẻ điềm tĩnh không chút gợn sóng, không còn là cô thiếu nữ luôn miệng cười nói trước mặt anh nữa rồi.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt”, anh khẽ lẩm bẩm, cầm chén trà lên một cách vô thức, mắt nhìn qua cửa kính. Lá trà trong chén đang nở dần, xanh tươi, chỉ thoáng nhìn anh cũng biết đây là trà Mao Tiêm đặc sản quê cô.

Khi anh đưa Tạ Nam về nhà cô vào kỳ nghỉ hè của năm thứ ba đại học, bố mẹ cô đã tiếp đãi anh bằng thứ trà này. Anh vốn không có thói quen uống trà, nhưng mấy năm làm việc bên ngoài, anh vẫn hay nhờ người mua cho thứ trà ấy, mỗi ngày pha một tách, chậm rãi thưởng thức.

Anh nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vị chần chát đi qua để lại dư vị dịu ngọt quen thuộc ngày nào.

Hạng Tân Dương ngẩng đầu nhìn căn phòng, sơ đồ căn phòng này anh đã quen thuộc như trong lòng bàn tay, anh đã từng tranh luận rất sôi nổi với cô về cách phối màu như thế nào, trang trí ra sao, dùng đồ gì, ngoài vườn trồng cây gì, hoa gì.

Vậy mà giờ đây, tất cả hiện lên trước mắt anh hoàn toàn khác hẳn. Nghĩ đến đó, anh đột nhiên cảm thấy không thể tiếp tục ngồi nơi này thêm nữa, vội vã bỏ chén trà xuống rồi nói: “Anh có chút việc phải đi đây”.

Tạ Nam tiễn anh ra cửa, anh không quay đầu nhìn cô, lên chiếc xe Volvo S80 màu xám đậm, khởi động rồi rời đi. Tạ Nam tựa người vào cửa một lúc, tới khi bình tâm trở lại cô mới mệt mỏi xoay người, chậm chậm trở về phòng khách, nằm trên chiếc ghế bành.

Từ ban công nhà mình, Vu Mục Thành đã nhìn thấy toàn bộ cảnh ấy.

Anh không có ý định thăm dò đời tư của người khác, nhưng chiều Chủ nhật hôm nay, Vu Mục Thành vừa đi tiếp khách về, cảm giác nhàn rồi và thoải mái, lại thấy tiết trời mùa thu dễ chịu hiếm có nhường này, bèn ra ngoài ban công với chiếc máy tính xách tay, vừa để giải quyết một số việc, vừa tranh thủ ngắm mặt trời lặn. Trong lúc vô tình cúi xuống, anh đã nhìn thấy toàn bộ sự việc.

Anh đặt máy tính xách tay lên chiếc bàn tròn bằng gỗ sơn rồi đứng dậy nhìn xuống, Tạ Nam ửn ửn đi vào, dáng người mảnh khảnh, cô đơn khiến anh bỗng thấy đau lòng. Anh thừa nhận bản thân chưa từng được trải nghiệm những bão giông trong tình yêu một cách sâu sắc, nhưng dường như anh cũng thấy rung động, đau đớn trước vết thương lòng của cô.

Tạ Nam thầm cảm ơn cái không gian tĩnh mịch này, nó khiến cô dần tĩnh tâm lại, không cần giải thích hay chia sẻ cho ai.

Thực ra, lúc này cô cũng chẳng còn tâm trạng nào nữa rồi.

“Sau này chúng ta không nên liên hệ với nhau nữa.”

“Vâng.”

“Quên anh đi.”

“Yên tâm, em sẽ làm thế.”

“Hứa với anh, em phải sống thật tốt, tốt hơn anh.”

“Đồ chết tiệt, Hạng Tân Dương, đừng ra vẻ tình sâu nghĩa nặng nữa, tôi hy vọng anh sẽ sống không hạnh phúc, sống chẳng ra gì cả.”

Chỉ khi còn trẻ, ta mới có thể tùy tiện nói lên trong nỗi tức tưởi những câu như vậy. Khi đó, sự phẫn nộ và tuyệt vọng đều dễ dàng thể hiện ra ngoài. Vài năm trôi qua, ta đã học được cách giấu đi những cảm xúc của mình mà lịch sự chúc phúc cho người khác.

Thực ra có chúc phúc hay không thì cũng thế mà thôi, cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục. Mọi người đều sống rất ổn, thoải mái, lần này gặp rồi có thể yên tâm sống cuộc sống riêng của mình, Tạ Nam nghĩ vậy. Cô nằm dài không nhúc nhích cho tới khi bầu trời tối sầm lại.

Cô lặng lẽ đứng dậy, ra ngoài thu ô, mang sách và ghế về phòng rồi đi vào bếp, chuyển cái nhìn vô cảm về phía nồi canh hầm.

Thời gian ninh quá lâu nên thịt bò đã quá nhừ, nhưng cũng chẳng sao, cô cắt củ cải nhỏ hơn một chút, sau đó cho vào nồi, dù thế nào nó vẫn là một nồi canh.

Sau khi rời khỏi nhà Tạ Nam, Hạng Tân Dương lái xe chậm chậm vòng quanh thành phố. Anh là người gốc ở đây, nên rất quen thuộc thành phố này, nơi có quá nhiều kỷ niệm của anh. Qua mỗi con phố, anh đều nhớ lại thời khắc mình nắm tay một cô gái đi dạo trên con đường này.

Hạng Tân Dương học trên Tạ Nam ba khóa. Họ quen nhau trong buổi liên hoan khai giảng đầu năm học. Hôm đó, cô biểu diễn tiết mục độc tấu đàn dương cầm. Cũng giống như tất cả sinh viên năm thứ nhất, trải qua bao vất vả và áp lực thi đỗ đại học, chân ướt chân ráo bắt đầu bước vào thành phố, Tạ Nam mang theo vẻ non nớt của thiếu nữ, vừa hồi hộp vừa e lệ ngâm thơ. Cô đàn bản “Ballade pour Adeline” với tiết tấu trữ tình sâu lắng, nhưng trên khóe môi vẫn hiện rõ nét cười duyên đáng rạng rỡ.

Cô mặc áo len cao cổ màu trắng kết hợp với chiếc váy kẻ sọc chéo màu xanh và đôi bốt ngắn, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên phím đàn, mái tóc dài buộc đuôi ngựa bay bay theo gió, khuôn mặt xinh xắn khẽ mỉm cười. Anh chàng phụ trách việc chụp ảnh Hạng Tân Dương cứ loay hoay tìm tư thế để ống kính hướng về phía cô. Anh không rành về âm nhạc, nhưng lại ấn tượng sâu sắc với nụ cười mỉm trong sáng của cô, nhịp tim anh cũng bắt đầu lướt theo ngón tay cô trên phím đàn.

Anh trở về chỗ ngồi, lấy cuộn phim trong túi ra, cô bé đứng cạnh chợt nói về Tạ Nam với giọng không được thiện cảm lắm: “Các ngón tay cô ta rõ ràng là không chuyên nghiệp, không chính quy, trình độ đàn của dân quê không thể nào chấp nhận được”.

Anh ngạc nhiên quay đầu nhìn, người vừa nói cũng là một tân sinh viên, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt to, rất xinh xắn, ngoại trừ giọng nói có vẻ đanh đá. Cô bé bên cạnh phụ họa thêm: “Nếu không phải hôm nay tay cậu bị thương, thì đâu đến lượt cô ta chứ”.

Hạng Tân Dương nhìn hai người một lượt, không để ý đến những lời đó. Anh thay cuộn phim mới, tiếp tục lên sân khấu chụp ảnh.

Bản nhạc kết thúc, Tạ Nam đứng dậy chào khán giả, ánh mắt chạm phải ống kính của Hạng Tân Dương.

Anh đang nghiêng đầu, nhìn cô không chớp mắt, ngay lập tức mặt Tạ Nam đỏ bừng, vội vàng quay người đi vào trong cánh gà.

Hôm sau, Hạng Tân Dương tìm đến ký túc xá của Tạ Nam để đưa ảnh cho cô, những bức hình cô đang thả hồn theo tiếng nhạc và giây phút đứng lên chào khán giả, Tạ Nam rất ngạc nhiên và cảm động, luôn miệng nói cảm ơn.

“Bức này anh thấy rất đẹp”, Hạng Tân Dương chỉ vào một bức ảnh chụp nghiêng, khuôn mặt thanh tú của cô đang thả hồn theo những ngón tay, đôi mắt sáng vô cùng xuất thần.

Tạ Nam vui thích tột bậc, tươi cười nói: “Vâng ạ, em phải gửi ngay ảnh này về cho mẹ em mới được. Mẹ em nói lưng em không thẳng, thế mà bức này em ngồi mới thẳng làm sao”.

“Thế thì để anh rửa thêm cho một bộ nữa, rồi gửi về nhà.”

“Không cần đâu ạ, anh cứ đưa phim gốc cho em. À đúng rồi, những bức ảnh này hết bao nhiêu tiền ạ?”

Hạng Tân Dương tất nhiên không muốn lấy tiền của cô, anh cười trừ: “Lúc nào em đàn tặng anh một bài là được rồi”.

Tạ Nam tỏ ra rất nghiêm túc: “Thực ra trình độ chơi đàn của em không ổn, ngày trước mẹ bắt em luyện, đến cấp mười thì không tập nữa. Chẳng qua hôm đó em lên thay cho Từ Yến thôi. Cậu ấy đàn hay hơn em nhiều, đã giành được bao nhiêu giải thưởng. Nếu anh thích nghe thì phải nghe cậu ấy đàn”.

11. Chương 06-p2

Không ngờ cô gái này lại ngây thơ và chân thật như vậy, Hạng Tân Dương chợt nhớ đến những câu nói khắt khe hôm nào, có lẽ cô ta là Từ Yến, anh bất giác bật cười: “Nhưng anh lại thích nhìn em chơi đàn hơn”.

Dù có ngây thơ thế nào, Tạ Nam cũng hiểu được ý của anh, mặt cô đỏ bừng, cúi đầu, mân mê tấm ảnh, lúc này đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong.

Khi đó, anh chỉ muốn đưa tay chạm nhẹ vào vành tai đang đỏ lên của cô, nhưng lại không dám, tiếp tục trêu: “Sao khi lên sân khấu, em thoải mái và nhẹ nhàng thế?”.

“Em hát thì sai nhạc, nhảy thì cứng đơ, mỗi ngón nghề này có thể đem khoe được, nếu không thì chẳng phải quá tiếc sao?”, cô vui vẻ, hào hứng chuyển chủ đề: “Hơn nữa, từ nhỏ cô giáo đã dạy em rằng, lên sân khấu hãy coi khán giả phía dưới là bắp cải, như vậy mới không bị hồi hộp”.

“Vậy sao em lại đỏ mặt với cây bắp cải?”

Tạ Nam không biết nói gì nữa, rõ ràng cô vẫn nhớ khoảnh khắc đứng trên sân khấu nhìn xuống, mình đã bất gặp đôi mắt sáng này như thế nào, đã đỏ mặt ra sao, tim đập tán loạn như thế nào. Khi ấy, sự trấn tĩnh được rèn luyện từ nhỏ của cô đột nhiên biến mất, mặt cô lại đỏ rần lên: “Chả trách Bằng Bằng nói những nam sinh khóa trên da mặt rất dày, không thể nói chuyện với các anh được”.

Đến lượt Hạng Tân Dương xấu hổ, đương nhiên, đã là sinh viên năm thứ tư, ít nhiều anh cũng luyện được công phu giữ bình tĩnh trước các em sinh viên nữ, anh cười nói: “Nhưng muộn mất rồi, em đã nói chuyện với anh. Cô Bằng Bằng nhà em chắc chắn chưa nói với em rằng những nam sinh viên mặt dày không dễ gì mà đuổi đi được”.

Trong trường đại học, các cô sinh viên năm thứ nhất luôn là mục tiêu hướng tới của các nam sinh viên khóa trên, vì họ còn rất ngây thơ, chưa học được những chiêu bài đối phó với các chàng. Đó là chiêu bài giả vờ cự tuyệt để ngênh đón, kiêu lười một bước tiến vài bước. Nhưng tuyên bố thẳng thừng sẽ theo đuổi một cô sinh viên như Hạng Tân Dương vẫn rất gây chú ý trong trường. Anh con nhà giàu, đẹp trai, tính tình phóng khoáng. Tạ Nam cũng xinh xắn nhưng chưa phải bậc quốc sắc thiên hương, cô lại đến từ gia đình bình thường ở một thành phố nhỏ trong tỉnh. Từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục nghiêm khắc của các bậc phụ huynh, nên tính cách cô có chút cứng nhắc. Phải đối mặt với sự tấn công dồn dập của anh, Tạ Nam có vẻ hơi hoảng hốt, lúng túng.

Khi Hạng Tân Dương tỏ tình: “Anh thích em, Nam Nam”, cô đã lặng đi rất lâu mới đáp: “Mọi người đều nói anh học năm thứ tư, sắp tốt nghiệp rồi, chỉ là yêu cho vui thôi”.

“Mọi người nói gì không quan trọng, còn em nghĩ thế nào?”

Ngập ngừng giây lát, Tạ Nam ngẩng đầu, nói: “Hạng Tân Dương, em thấy anh không phải là người thích chơi bời”.

Câu trả lời rất trẻ con nhưng lại vô cùng nghiêm túc khiến Hạng Tân Dương rung động. Đứng trước người con gái có đôi mắt sáng, ánh mắt thuần khiết ấy, anh không kìm được nắm lấy tay cô, ngắm nhìn vẻ mặt đỏ như mặt trời của cô.

Sau vài lần gặp gỡ, Hạng Tân Dương biết rằng Tạ Nam thực sự rất dễ đỏ mặt, chỉ cần một câu bông đùa, một cái nhìn cố ý, hay một cái va chạm nhẹ, cô cũng đỏ mặt, khi mặt hết đỏ rồi, hai vành tai vẫn cứ đỏ ửng lên. Bàn tay cô thường rất lạnh, giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy các ngón tay cô lướt trên phím đàn vậy, những ngón tay thon dài, làn da mềm mại, khẽ co lại nhưng vẫn nằm yên trong bàn tay anh.

Rất nhanh sau đó, Hạng Tân Dương tốt nghiệp rồi trở về làm việc ở công ty của gia đình. Không giống như dự đoán của nhiều người, mối quan hệ của họ vẫn tiếp tục, càng ngày càng ổn định và sâu sắc hơn, mọi người nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ, đầy thán phục. Tạ Nam không giấu nổi niềm hạnh phúc và sự vui mừng của mình. Dù là lúc nào, khi gặp ánh mắt cô, anh đều thấy nó tràn đầy niềm vui, long lanh như nước.

Nhưng vừa rồi, trong khu vườn tịch mịch, trong căn phòng trống trải, bốn vách tường lạnh lẽo kia, anh dường như đã bị tổn thương mạnh mẽ. Đối diện với anh là một Tạ Nam hoàn toàn khác, một Tạ Nam lãnh đạm, khuôn mặt gầy thanh tú không bộc lộ cảm xúc, duy chỉ có các ngón tay đan vào nhau nhắc cho anh rằng cô không vui.

Anh đã phụ cô. Suy nghĩ này bấy lâu anh không dám nghĩ tới, giờ nó xuất hiện rõ ràng trong tận đáy lòng anh, khiến anh không thể trốn tránh được.

Hạng Tân Dương cố gắng tính thời gian, từ lần đầu tiên anh nắm tay cô tới giờ đã gần mười năm, từ khi anh lấy vợ và rời khỏi nơi này đến nay cũng đã bảy năm.

Có lúc cạo râu, nhìn mặt mình trong gương, anh đột nhiên dừng lại, cảm thấy khuôn mặt của người đàn ông ba mươi một tuổi này sao mà xa lạ quá. Anh lạnh lùng nhìn vào khuôn mặt xa lạ đó, trong lòng tự hỏi không biết mình đã thay đổi tự bao giờ.

Hạng Tân Dương biết rõ mình đã khiến người con gái ấy phải trải qua bao khó khăn vất vả trong thời gian dài, cô sao có thể vẫn ngày thơ cười nói trước mặt anh như ngày xưa được chứ.

Dùng xe bên đường, anh mệt mỏi ngã người vào ghế, châm một điếu thuốc.

Anh bắt đầu hút thuốc từ hồi học đại học, ban đầu không nghiện lắm, chỉ khi tụ tập với đám bạn, anh mới hút vài điếu cho vui. Những cô gái khác thường quản lý rất chặt và không cho bạn trai mình hút thuốc, còn Tạ Nam thì khác, cô không sợ mùi khói thuốc. Cô thường sà vào lòng anh cười hì hì: “Bố em cũng hút thuốc, mẹ em nói thế nào bố cũng không chịu bỏ. Ông nói đó là sở thích duy nhất, mùi của anh rất giống ông”.

Chẳng biết nên cười hay nên khóc với cô lúc đó, anh chỉ biết dụi thuốc rồi khẽ xoa đầu cô, cảm nhận mái tóc suôn mượt êm ái của cô, nói: “Nếu em muốn anh bỏ thuốc, anh sẽ bỏ”.

Nhưng cô lại nhẹ nhàng: “Cố gắng hút càng ít càng tốt, được không anh?”.

Bây giờ anh hút gần nửa bao mỗi ngày, nhìn làn khói mỏng lung trước mặt, anh nhớ đến người vợ Đường Lăng Lâm của mình đã muốn nói gì đó trước khi anh đi, Hạng Tân Dương biết điều cô muốn nói, nhưng không để cô có cơ hội mở miệng, anh đã chặn trước bằng một mạch những câu nói về công việc sắp tới của mình.

Đương nhiên, thời gian bảy năm qua, ngoài những lúc về thăm người thân vào dịp tết, anh chưa bao giờ chủ động đề nghị về đây, nhưng lần này, anh có đủ lý do để không thể trốn tránh nữa: Bố anh mắc bệnh tiểu đường, ông cụ ngày càng gầy yếu, giờ ông đã không thể tự mình giải quyết các công việc ngày một phức tạp của công ty; anh trai của anh sau những rắc rối với thị trường kiến trúc ở đây, khó khăn lắm mới thoát khỏi và đang đầu tư vào kinh doanh đại lý vật liệu xây dựng, giờ chỉ có thể đứng sau chứ chưa tiện ra mặt điều khiển công ty.

Hạng Tân Dương cũng không rõ mình có hy vọng gì vào lần trở về này hay không.

Thành phố này, thời tiết bốn mùa rõ ràng, người người đi lại ồn ào nhộn nhịp, kiến trúc tạp nham không theo một mô hình cụ thể nào. Ở đây có người nhà anh, sản nghiệp gia đình anh và cả người con gái anh

từng yêu.

Anh có thể không đắn đo nghĩ ngợi gì mà quyết định về đối diện với thời tiết khắc nghiệt, với công ty đang nhiều khó khăn phức tạp, nhưng anh không biết phải làm sao để đối diện với cô.

“Từ giờ sẽ không gặp nữa”, đây là sự lựa chọn tốt cho cả hai, anh vẫn thường nhủ với lòng mình như vậy.

Thế mà vừa có ý định trở về, trong lòng Hạng Tân Dương đã dâng trào một cảm xúc khó tả, anh không muốn nói với ai về điều đó.

Sau khi về đây, anh chuyên tâm vào công việc, ngày nào cũng gọi điện cho vợ rất đúng giờ. Anh thường kể về công việc, sau đó nói những câu quan tâm đơn giản hằng ngày.

“Nhớ ăn cơm đúng giờ, đừng ăn các đồ ăn có chất kích thích”, Đường Lăng Lâm bị viêm dạ dày mãn tính, anh thường xuyên nhắc nhở cô về chuyện ăn uống.

Cô nói nhiều hơn một chút, nào là: “Để cho bố yên tâm nghỉ ngơi, điều trị theo Đông y, anh đừng mang công việc về nhà nhé, cũng đừng thức đêm, hút thuốc nữa”.

Hai người vẫn luôn duy trì sự tôn trọng và lịch sự với nhau như vậy, anh biết mình đang cố trốn tránh, sự nhần nại đáng kinh ngạc của Đường Lăng Lâm lại càng khiến anh không muốn đối diện với bất cứ điều gì.

Trời tối dần, Hạng Tân Dương buồn bã lái xe quay về nhà. Thấy đôi giày cao gót màu đen trước thềm, anh bước vội vào phòng đọc sách, Đường Lăng Lâm đang ngồi tập trung vào chiếc máy tính xách tay của anh đặt trên bàn. Nghe tiếng anh đi vào, cô xoay ghế lại, đối diện với anh.

“Anh chưa tắt máy tính”, cô thẳng thắn.

Suốt bảy năm nay, mỗi lần mở máy tính, nó sẽ tự động đăng nhập vào QQ ở trạng thái ẩn. Anh đều đặn nộp phí hội viên cho hai địa chỉ đăng nhập QQ, nhưng không bao giờ chat với ai, danh sách bạn bè bị xóa hết, chỉ còn lại một số, song địa chỉ QQ ấy luôn luôn ở trạng thái không đăng nhập, chẳng hề có động tĩnh nào cả.

Anh cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì, dường như đó chỉ là thói quen, cũng giống như chỉ uống trà của một nơi sản xuất, hay nghe các bản dương cầm khi lái xe, yêu cầu thư ký đặt một bình hoa uất kim hương trong văn phòng, rõ ràng biết rằng điều đó chẳng có ý nghĩa gì, nhưng anh không có ý định bỏ chúng.

Chiều hôm nay, khi vừa đăng nhập vào QQ của mình, đột nhiên thấy số QQ quen thuộc ngày nào sáng đèn, anh dường như không tin vào mắt mình nữa, nó giống như một giấc mơ vậy. Tim đột nhiên đập loạn lên, anh gửi đi liên tục bốn tin nhắn, nhưng không hề nhận được hồi âm, một lúc sau, số QQ đó thoát mạng, lại trở về trạng thái đen kịt như trước.

Anh không thể ngồi thêm được nữa bèn lấy chìa khóa xe ra ngoài, quên cả tắt máy tính.

“Sao em không gọi điện báo trước, anh sẽ ra sân bay đón em”, Hạng Tân Dương cũng bình tĩnh như Đường Lăng Lâm.

Cô cười nói: “Em muốn ông xã ngạc nhiên, có điều người ngạc nhiên lại là em. Anh vừa đi gặp cô ấy về sao?”.

Hạng Tân Dương chỉ biết im lặng.

“Dĩ nhiên, chắc chắn anh đã đi gặp cô ấy. Em chỉ băn khoăn rằng, theo như em biết thì bảy năm nay anh không liên lạc với cô ấy, cô ấy cũng không trả lời anh trên QQ, sao anh lại biết cô ấy ở đâu?”

Hạng Tân Dương vẫn im lặng.

Bảy năm trước, khi rời khỏi thành phố này, anh đã đến khu dân cư bên hồ một lần, lúc ấy khu vực đang bước vào xây dựng giai đoạn hai, hết quý một chỉ có vài chủ doanh nghiệp dọn vào ở, nên rất vắng vẻ. Anh đã để số liên lạc của mình cho bên môi giới bất động sản, đề nghị họ nếu chủ căn hộ tòa nhà Uất Kim Hương muốn bán thì liên lạc với anh ngay.

Bảy năm qua, cứ khoảng nửa năm, anh lại gọi điện tới hỏi, bên môi giới bất động sản rất nhiều nhân viên, mỗi cuộc điện thoại đều có những câu trả lời không giống nhau, có người muốn giới thiệu anh mua căn hộ

khác: “Mô hình căn hộ giống hệt như anh nói, còn gần hồ hơn nữa, vị trí đẹp hơn căn nhà đó, giá cả phải chăng”.

Có người còn thêm vào: “Chủ của căn hộ ấy chẳng tới bao giờ, chúng tôi đã gửi các tài liệu bầu cử ban quản lý riêng của chung cư mà không thấy cô ấy tham gia bỏ phiếu”.

Lại có người hiểu kỳ: “Anh nói căn hộ đó à, tôi biết nó, cỏ trong vườn đã tốt um rồi, xung quanh hàng xóm đều có ý kiến, nói rằng ảnh hưởng tới mỹ quan chung. Nhưng đó là chuyện riêng, bên chủ đầu tư chúng tôi cũng không tiện can thiệp, anh có quen chủ nhà không?”.

Bảy năm nay, mỗi lần trở về đây, anh đều dành chút thời gian lặng lẽ lái xe tới đó, ngắm nhìn khu vườn một lát, rồi ngồi trầm tư rất lâu bên hồ lặng gió.

Tháng trước trở về, anh đã gặp Cao Như Băng ở sân bay. Cô vẫn giữ thái độ lạnh lùng với anh, yêu cầu anh không được làm phiền Tạ Nam nữa. Anh chẳng những không tức giận mà còn cảm thấy may mắn vì Tạ Nam có một người bạn nghĩa khí như vậy.

Về tới nhà, việc đầu tiên anh gọi điện cho bên môi giới bất động sản ở khu vực đó, anh chàng họ Vương nhắc máy nói: “Để tôi xem lại, chủ căn hộ anh đăng ký muốn mua vừa mới tu sửa và dọn tới ở tháng trước. Chúng tôi e rằng trong thời gian ngắn trước mắt không thể chuyển nhượng, nếu có căn phòng tương tự như vậy, tôi sẽ liên lạc với anh”.

Bỏ điện thoại xuống, hồi lâu anh mới bình tĩnh lại, nói như vậy, cuối cùng cô đã vứt bỏ sự quyết tâm của mình, dọn tới ở ngôi nhà họ cùng mua. Biết được điều đó, anh không đủ dũng khí để đến ngôi nhà ấy nữa. Mãi tới hôm nay, khi nhìn thấy cô đột ngột online trên QQ rồi lại bất ngờ thoát nick, anh đã không đắn đo, lái xe thẳng tới đó.

Đến nơi rồi, Hạng Tân Dương vẫn do dự, cho xe chạy vòng quanh hồ. Người ta đã dọn đến khu này ở khá đông, con đường ven hồ xe cộ đi lại tấp nập, có người đi dạo quanh hồ, có người đưa con đi hóng mát, dạy con tập lái xe, còn có người dắt chó đi dạo, một số đang chơi phía sân bóng rổ cách đó không xa. Khung cảnh rất náo nhiệt, tiếng đập bóng, tiếng hò hét cổ vũ không ngừng vang lên. Nhịp sống sôi động phong phú khiến sống mũi anh bất giác cay cay.

Đây chẳng phải là những điều anh từng rất mong đợi hay sao? Vậy mà tất cả giờ đã tuột khỏi tầm tay, thời gian bảy năm, hai người chỉ có thể tình cờ gặp nhau trong một lần đăng nhập QQ, anh đã đến đây rồi nhưng run rẩy không dám bước vào.

Không biết Hạng Tân Dương đã ngồi đó bao lâu, cuối cùng anh thuyết phục mình rằng chỉ vào thăm căn nhà một lúc thôi.

Trước căn nhà đậu chiếc Citroen màu trắng còn mới. Trong vườn không còn đám cỏ tốt um tùm như lần trước, nhưng cũng chẳng trồng gì. Tạ Nam đang nằm trên ghế dưới chiếc ô che nắng, trên người cô đặt một cuốn sách đang mở, đầu kê nghiêng sang một bên, hình như đang ngủ. Tạ Nam mặc chiếc áo len màu trắng, giống hệt lần đầu tiên anh nhìn thấy cô. Anh bối rối không tìm được gọi tên cô.

“Em vừa xuống máy bay, nghỉ đi, anh cũng mệt rồi.”

“Tân Dương, anh biết thừa là em sẽ nhẫn nại, sẽ bỏ qua và sẽ buông xuôi, đúng không?”

Hạng Tân Dương cười mỉm: “Chúng ta quen biết từ nhỏ, Lăng Lâm à, từ trước tới giờ em không để ý những chuyện vặt, em có rất nhiều tính tốt, có điều nhẫn nại, lờ đi hay là buông xuôi không phải là sở trường của em”.

“Anh thật quá hiểu em, vậy thì được, em không cần nhắc lại lời hứa của anh trước khi lấy nhau nữa. Đồng ý để anh về đây làm việc, em rất lo, nhưng em đã nói với mình, giữa vợ chồng ngay lòng tin cũng không có thì quả thực là đáng buồn. Anh có thấy em ngây thơ quá không, hoặc nếu không anh sẽ nói, Lăng Lâm, ngây thơ không phải là đức tính tốt của em đúng không?”

Hạng Tân Dương chau mày, nói: “Anh thừa nhận, anh vừa đi thăm cô ấy, nhưng chỉ là anh muốn biết cô ấy giờ sống thế nào. Anh biết mình đã có vợ, và anh sẽ không làm phiền đến cuộc sống của cô ấy”.

“Anh đã thần thánh hóa cuộc sống của cô ấy quá mức rồi. Không biết anh có cảm tưởng thế nào sau khi đi thăm cô ấy? Em đã gọi mấy cuộc điện thoại hỏi thăm, hình như bạn cùng phòng của cô ấy đã kết hôn, cô ấy vừa dọn vào căn hộ ngay trước mua cùng anh. Thật là hay, em vốn cho rằng cô ấy sẽ bán căn nhà đi, hoặc nếu không sẽ dọn vào ngay lập tức để hoàn niệm mối tình của hai người, không ngờ cô ấy lại bỏ không những bảy năm trời.”

“Lăng Lâm, rốt cuộc em muốn nói gì?”

Đường Lăng Lâm không để ý đến câu hỏi của anh, nói tiếp: “Còn may, em vẫn quan tâm tới tình hình của cô ấy, em hy vọng mọi thứ cô ấy đều tốt, tránh cho anh lúc nào cũng ân hận giày vò. Nhưng thật đáng ghét, dù công việc rất tốt, làm quản lý tài chính của một công ty liên doanh, lấy được chứng nhận kế toán trưởng từ rất lâu rồi, nhưng vẫn chưa có bạn trai, lại càng không kết hôn”. Cô chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào Hạng Tân Dương: “Tân Dương, anh đang hối hận, có đúng không?”.

Hạng Tân Dương vốn hiểu Đường Lăng Lâm là người tinh nhạy, nhưng lúc này anh vẫn kinh ngạc trước những lời nói của cô, cố gắng giữ bình tĩnh, anh nói: “Bảy năm trước anh đã bỏ cô ấy, bỏ tư cách được hỏi về cuộc sống của cô ấy. Xin em sau này đừng nghe ngóng, đừng làm phiền cô ấy nữa”.

“Em còn mong rằng cô ấy không có chút dính dáng gì tới cuộc sống của chúng ta nữa”, Đường Lăng Lâm cười đau khổ: “Với tình hình của bố hiện nay, em nghĩ anh còn phải ở đây một thời gian dài, tiếp theo chúng ta sẽ như thế nào?”.

“Vẫn như trước đây, Lăng Lâm. Anh đã hứa sẽ tôn trọng cuộc hôn nhân của chúng ta, anh sẽ giữ lời hứa.”

“Anh có bao giờ nghĩ rằng điều em cần không chỉ là một lời hứa?”

Một lúc lâu sau, Hạng Tân Dương cười mệt mỏi, đưa tay xoa thái dương, nói: “Thế thì còn xem anh có thể cho em điều đó hay không. Cứ như trước đây đi đã, anh sẽ cố gắng hết sức để làm tròn bổn phận của một người chồng”.

12. Chương 07

Chương 7: Cùng cảnh ngộ

Một buổi chiều thứ Năm trong những ngày đầu đông của tháng Mười hai, cái lạnh đã bắt đầu len lỏi khắp không gian, Tạ Nam nhận được điện thoại của Lý Nhuệ. Lúc đó, cô đang xuống lầu tới bộ phận Nghiệp vụ để xử lý vấn đề khoản chi. Vào giờ này mọi thứ Năm, các bộ phận Nghiệp vụ của công ty trong khu vực được mời đều tới tham gia báo cáo, một loạt các cô gái xinh xắn mặc váy đồng phục màu ghi ánh bạc tập trung lại với nhau, yến oanh dập dìu, cười nói sôi nổi, rất thoải mái và vui vẻ.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng tươi đẹp, trẻ trung trước mắt, Tạ Nam lại không tránh khỏi tiếng thở dài thầm than cho tuổi tác của mình. Điện thoại đổ chuông, cô đi về phía thang máy nghe.

“Chào em, Tạ Nam, anh Lý Nhuệ đây.”

“Chào anh, có việc gì không ạ?”

Giọng trả lời máy móc như trong công việc của cô khiến Lý Nhuệ hơi sững lại, không biết phải tiếp tục ra sao, im lặng một lát, anh nói tiếp: “Anh muốn hẹn em tối mai ăn cơm, em có rỗi không?”.

Tạ Nam hơi ngại, cô vốn không có thói quen từ chối thẳng thừng, mà cũng không muốn Lý Nhuệ buồn. Tuy thời gian hai người hẹn hò không dài, nhưng cô biết lòng tự trọng của anh rất lớn, trước khi gọi cuộc điện thoại này, chắc chắn anh đã suy nghĩ, đắn đo rất kỹ rồi.

“Chỉ là ăn cơm thôi, nếu mai em không tiện, chúng ta hẹn khi khác cũng được.”

“Thế thì mai đi”, Tạ Nam không muốn quanh co nên đồng ý luôn, hai người hẹn thời gian, địa điểm cụ thể rồi tắt máy.

Trở về văn phòng của mình, nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định gọi cho Cao Như Băng, muốn hỏi ý kiến của bạn mình. Dù sao Như Băng và Lý Nhuệ cũng là đồng nghiệp, cô không muốn làm Cao Như Băng khó xử. Đã một thời gian rồi cô chưa gặp Như Băng. Sau khi kết hôn, Như Băng đã hoàn toàn trở thành con người khác, không còn là người bạn thân thiết luôn dành quá nửa thời gian rảnh rỗi sau công việc cho cô như trước nữa.

Cao Như Băng nhắc điện thoại, giọng không được tập trung lắm: “Có việc gì thế Nam Nam, tớ đang phải xếp hàng đóng tiền lấy thuốc”.

Tạ Nam giật mình hỏi: “Cậu làm sao?”.

“Tớ không sao, Quách Minh hôm qua đột nhiên ốm, giờ đang nằm viện chờ kết quả. Thôi tớ xuống lầu nộp tiền đã nhé.”

“Đợi đã, nói cho tớ bệnh viện nào?”

Vừa tan ca, Tạ Nam vội vàng lái xe đến Bệnh viện Trung tâm thành phố. Cô xách theo giỏ hoa quả đi vào phòng bệnh, Quách Minh đang nằm truyền dịch trên giường, Cao Như Băng ngồi bên cạnh, nét mặt hai người có vẻ rất bình thường.

“Sao em lại tới, Tạ Nam?”, Quách Minh hỏi.

“Anh bệnh mà em không đến được à? Băng Băng, không sao chứ?”

“Không có gì nghiêm trọng, vừa nhận được kết quả, bị viêm túi mật cấp và sỏi mật, do hôm qua đau quá, bố mẹ anh ấy lo lắng, nên tới đây kiểm tra.”

Tạ Nam biết Quách Minh là con một, được gia đình rất cưng chiều, cô nói: “Làm tớ hết hồn, không sao là ổn rồi”.

Lúc ấy, một nữ bác sĩ dáng người cao ráo bước vào phòng, dặn dò Quách Minh uống thuốc, Tạ Nam nhận ra đây chính là Hứa Mạn, hàng xóm của cô.

“Chào Khủng long bạo chúa.”

Hứa Mạn nhìn thấy cô, cười nói: “Xin chào, Khủng long ba sừng. Trùng hợp thế, người nhà của em à?”.

“Đây là phu quân của bạn em, bác sĩ Hứa ạ, bệnh anh ấy không có gì đáng ngại chứ?”

“Yên tâm, trước mắt có thể tiếp tục điều trị, phải tiêu viêm đã. Chú ý điều chỉnh chế độ ăn uống, vận động nhiều, đừng uống rượu, tránh ngồi lâu, nếu có chỉ định phải mổ thì tiến hành thủ thuật sau cũng chưa muộn.”

Nghe Hứa Mạn nói, Cao Như Băng và Quách Minh thở phào nhẹ nhõm.

Quách Minh nói: “Anh nói rồi mà, mọi người cứ lo, bắt anh phải nằm đây một ngày, xét nghiệm hết một lượt mới yên tâm tha cho anh”.

“Nói thế thì không đúng, kiểm tra toàn diện là điều nên làm, loại trừ các nguy hiểm của bệnh khác. Hơn nữa, mấy người tuổi anh hay cho rằng mình khỏe, không chú ý đến những bệnh tiềm ẩn”, Hứa Mạn nói một cách nghiêm túc.

Cao Như Băng gật đầu lia lịa nhận chỉ giáo, Hứa Mạn vẫy Tạ Nam, nói: “À, em ra ngoài một lát, chị có việc muốn nói với em”.

Tạ Nam và Hứa Mạn ra ngoài hành lang, Hứa Mạn cười hì hì nói: “Sao dạo này không thấy em lên QQ?”.

“Độ này hơi bận”, Tạ Nam đầu dảm lên QQ, cô nói tiếp: “Công ty em cũng không cho lên QQ, muốn liên lạc ngoài phải dùng MSN [1], có điều em vẫn lên các diễn đàn doanh nghiệp. À đúng rồi, nickname Khủng long bạo chúa của chị nghe uy phong thế!”.

[1] MSN: (viết tắt của từ Microsoft Network), là một tập hợp các dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, là dịch vụ nhắn tin nhanh trên MSN Messenger.

“Ngày trước chị hay bị bắt nạt, mọi người nói chị là nữ tiến sỹ, người thuộc thế giới thứ ba. Chị giận quá, nói rằng ngay cả người của thế giới thứ ba chị cũng không được tính vào, chị chính là khủng long, là Khủng long bạo chúa chuyên ăn thịt.”

Tạ Nam bắt giác bật cười, một Hứa Mạn dịu dàng trí thức, rất hợp với hình tượng một nữ bác sĩ đứng trước mặt cô lại có nickname hoàn toàn trái ngược như thế, quả thật rất thú vị.

“Đúng rồi, thứ Bảy này em có thời gian không, ba giờ chiều, diễn đàn của chúng ta sẽ gặp mặt ở nhà chị, anh chàng Hát trong gió kia đồng ý lộ diện rồi đấy, hà hà.”

Sau khi anh chàng Hát trong gió đăng lên mẩu tin thông báo tìm người trong mộng, mọi người đã đua nhau làm theo, trong hai tháng, đề tài vẫn còn nóng hổi, nhưng sự việc thì chẳng thấy tiến triển gì. Tạ Nam cũng rất tò mò, nói: “Vâng, buổi sáng có chút việc, chiều rảnh em sẽ qua, đây là lần đầu tiên em gặp bạn bè trên mạng đấy”.

Hứa Mạn cười, nói cho cô số phòng của mình, rồi vẫy tay chào tạm biệt. Tạ Nam quay về phòng bệnh, Quách Minh và Cao Như Băng đang tròn mắt nhìn cô chờ đợi.

“Bác sĩ không nói gì xấu chứ? Lại còn gọi riêng cậu ra ngoài nói chuyện”, Cao Như Băng vội vàng hỏi.

Tạ Nam xua tay: “Không sao, không sao, cô ấy là hàng xóm của tớ, nói vài vấn đề ở tiểu khu ấy mà”.

“Ui, cậu làm tớ sợ hết hồn”, Cao Như Băng nhìn chằm chằm vào cô.

Quách Minh cười, kéo tay Cao Như Băng nói: “Đấy, toàn là em lo lắng quá, em đi ăn đi, Tạ Nam chắc cũng chưa ăn gì, nhân tiện mang về cho anh chút thức ăn, cái gì cũng được, miễn không phải là đồ ăn của hổ nhé”.

“Anh đừng có mơ, chẳng nhẽ mẹ anh và bác sĩ đều dặn thừa sao? Cố gắng mà ăn chay mấy ngày đi, anh phải để ý chai truyền nhé, khi nào hết nhớ gọi y tá, em đi một lát rồi về ngay.”

Hai người không đi xa mà chỉ ăn cơm ở một nhà hàng chuyên đồ ăn Tứ Xuyên gần đó. Thấy Cao Như Băng lo lắng, chẳng có tâm trạng ăn uống, Tạ Nam an ủi: “Bác sĩ Hứa đã nói rồi, bệnh anh ấy không nghiêm trọng, sau này chỉ cần chú ý là được, đừng lo lắng quá”.

“Cậu không biết chứ, bố mẹ anh ấy vừa ở đây về, mẹ anh ấy cứ nói xa nói gần trách tớ không chăm sóc anh ấy tử tế.”

“Phải chăm sóc thế nào mới không bệnh hả? Với lại các cậu ăn cơm chung với họ cơ mà? Cậu phải dặn bác ấy điều chỉnh chế độ ăn uống mới được.”

Nơi ở của hai vợ chồng Cao Như Băng và Quách Minh chỉ cách nhà bố mẹ anh vài phút đi bộ, từ trước tới giờ họ rất ít khi nổi lửa nấu cơm, bữa tối thường ăn ở bên bố mẹ rồi mới về nhà, nên rất nhàn nhã.

“Ôi, bà không nghĩ như vậy đâu, còn may, bố anh ấy hiểu hơn, ôi trời, cũng không nghĩ xem, bọn tớ mới lấy nhau được mấy tháng, nếu tớ muốn anh ấy bị sỏi mật thì cũng không đủ bản lĩnh thực hiện nhanh như thế.”

Tạ Nam đành vỗ vào tay Như Băng anh ủi, mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu kiểu này khó có thể đưa ra ý kiến riêng được. Nghe nói mẹ chồng của Như Băng là một cán bộ Hội phụ nữ đã về hưu, rất quan cách, mà Cao Như Băng lại không phải kiểu người an phận thủ thường dễ dàng chịu ầm ức, Tạ Nam nói tiếp: “Dù sao hằng ngày cậu cũng phải gặp bác ấy, đừng cãi nhau với bác ấy nữa, cứ nghe theo là được”.

Cao Như Băng cười nói: “Cậu yên tâm, tớ không ầm ức đâu, mà tớ cũng chẳng để ý đến nỗi khổ của các nàng dâu làm gì, dù sao thì tớ không định sống với bà ấy cả đời. Này, Lý Nhuệ gọi điện cho cậu rồi à?”

Tạ Nam ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu biết? Không phải cậu bảo anh ấy gọi đấy chứ?”.

“Tớ đâu có làm cái việc thất đức rẻ tiền ấy?”, Cao Như Băng tròn mắt nhìn cô: “Mấy hôm trước anh ấy tìm tớ với vẻ rất tâm trạng, còn nói không quên được cậu”.

“Không quên?”, Tạ Nam cảm thấy thật khó tin, hai người yêu nhau chẳng được bao lâu, mà tình cảm cũng không đến mức sâu sắc, cô và anh đã chia tay hơn ba năm nay, hơn nữa anh đã từng tỏ ra không quen biết

khi gặp cô trên đường. Cô không thể tin rằng mình có sức hấp dẫn khiến anh hoài niệm thương yêu đến tận bây giờ.

“Tớ thấy anh ấy rất chân thành.”

“Chuyện này... còn có thể được không?”

“Tớ nghe nói có người giới thiệu bạn gái cho anh ấy, nhưng chẳng được bao lâu, có lẽ Lý Nhuệ đã nghĩ kỹ, so ra vẫn thấy cậu hơn hẳn. Ít nhất, anh ấy cũng sẽ không truy xét những thứ liên quan đến căn hộ của cậu nữa, đúng không?”

“Nhưng có cái gì để anh ấy làm thế, căn hộ đó chẳng có chút liên quan gì với anh ấy cả.”

“Tớ thấy cậu thật hết chỗ nói, để tớ phân tích cho cậu nhé? Việc căn nhà rõ ràng là việc của cậu, nhưng nếu một người con trai thực sự muốn đến với cậu, chẳng nhẽ chuyện anh ta tò mò về việc trong thời gian học đại học cậu đã mua được nhà là không bình thường à? Cậu có thể nói với người đàn ông cậu muốn lấy rằng đừng có xen vào việc riêng của cậu không? Anh ấy đã nghĩ thông suốt chẳng phải là việc tốt đối với cậu hay sao? Còn hơn cậu phải dài cổ chờ vận may của mình trong cái Đại hội nhân duyên đó.”

Một loạt các câu hỏi của Cao Như Băng khiến Tạ Nam không biết nói gì, cô cũng công nhận bạn mình nói có lý, còn mình thì vô lý.

“Nam Nam, sau khi lấy chồng tớ đã nghĩ kỹ rồi, ngày trước tớ đâu dễ nhin như thế, bây giờ tớ cũng biết nhần nhin trước một số việc. Đời người chính là một thỏa hiệp, càng lớn, những điều cần thỏa hiệp càng nhiều”, Cao Như Băng đột nhiên chuyển sang vẻ nhẹ nhàng, nói: “Đừng cho rằng thỏa hiệp là nhượng bộ và hy sinh là được”.

Tạ Nam bỗng cảm thấy hoang mang trước những điều Như Băng nói, từ trước tới giờ, cô đã thỏa hiệp rất nhiều lần, không phải cô bị tổn thương vì thỏa hiệp, mà là cô không thấy thoải mái khi lại đối diện với Lý Nhuệ một lần nữa.

“Nghe tớ đi, anh ấy muốn hẹn cậu, cậu cứ nhận lời rồi tính sau, nếu hợp thì tiếp tục, đây sẽ là niềm vui bất ngờ đấy; còn nếu không hợp thì nói câu tạm biệt cũng chưa muộn, không ai có thể ép ai được.”

Tạ Nam đành gật đầu đồng ý với Như Băng.

Ngày hôm sau, Tạ Nam tới nhà hàng mà Lý Nhuệ đã đặt chỗ trước, anh đang chờ cô ở đó. Đây là nhà hàng tên là Chuẩn Dương mới khai trương. Nhà hàng này trang trí không giống các nhà hàng khác, đèn trần treo thấp, sofa tựa thấp, tấm rèm nhỏ ngăn cách các khoảng không gian, rất cách điệu, việc kinh doanh có vẻ cũng rất tốt.

Tạ Nam quyết tâm nghe theo lời Như Băng, cố gắng thể hiện một chút để tôn trọng ý tốt của người ta, cô quàng thêm chiếc khăn lụa đẹp mắt kèm theo áo choàng màu ghi. Sau khi tan làm, cô tranh thủ vào nhà vệ sinh của công ty trang điểm thêm một chút trước khi tới chỗ hẹn, lại xịt thêm chút nước hoa Như Băng tặng. Vừa nhìn thấy cô, mắt Lý Nhuệ đã sáng bừng lên vui vẻ, Tạ Nam cũng cảm thấy vui theo.

Chọn món xong, hai người bắt đầu trò chuyện, nhưng hầu như họ chỉ nói đến tình hình công việc của mình, không khí tương đối nhẹ nhàng và vui vẻ. Món ăn được mang lên nhanh chóng, Tạ Nam bình thường vốn thích ăn đồ cay, nhưng vẫn cố gắng thể hiện mình đang ăn rất ngon, nhẹ nhàng thưởng thức món mỳ sợi. Vô tình nhìn lên, Tạ Nam thấy Vu Mục Thành dẫn mấy người bạn vào quán. Nhìn thấy cô, Vu Mục Thành dường như cũng bất ngờ, sau đó mỉm cười chớp mắt ra hiệu chào với ý nói “Không phiền đến việc tốt của cô”, rồi quay người đi vào phòng đặt trước, Tạ Nam bất giác cảm thấy buồn cười.

“Em ăn có ngon miệng không?”, Lý Nhuệ hỏi cô.

“Rất ngon”, Tạ Nam thật thà, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị quả thực cũng rất hay.

“Em đồng ý đến, anh rất vui”, giọng Lý Nhuệ rất đổi chân thành: “Anh biết trước đây do anh cố chấp quá, từ trước tới giờ anh luôn rất nghiêm khắc với chính mình và với mọi người, có lúc còn chủ động không để người khác có cơ hội giải thích”.

Lý Nhuệ tự phê phán mình, Tạ Nam cũng cảm thấy áy náy: “Anh đừng nói vậy, đó là chuyện đã qua rồi”, cô cũng định tự kiểm điểm bản thân, nhưng không biết phải nói gì, đành tiếp tục: “Cái đó... Anh thử món thịt cua băm viên xem, vị tuyệt lắm”.

Dường như nét thất vọng đã hiện rõ trên khuôn mặt Lý Nhuệ, Tạ Nam chỉ khẽ thở dài trong lòng. Qua lời Lý Nhuệ vừa nói, cô biết rằng thực ra không phải anh đã quên việc căn nhà đó, mà anh đang đợi lời giải thích hợp lý từ cô, sau đó mới có thể tiếp tục mối quan hệ này.

Nhưng những điều liên quan đến căn nhà lại lằng nhằng, phức tạp, cô không thể giải thích ngay với anh được. Hơn nữa, Tạ Nam vừa gặp lại Hạng Tân Dương, nên giờ đây cô càng không muốn lật giở việc cũ ra cho thêm mệt mỏi.

Không khí trầm hẳn xuống, cô nghĩ mình đã làm Lý Nhuệ thất vọng. Song điều khiến cô lo lắng hơn cả là không biết phải nói với Như Băng thế nào.

“Trước kia hẹn em đi ăn, anh toàn đưa em đến những nơi ít tiền, em chưa bao giờ phàn nàn hay tỏ ra không thích thú”, Lý Nhuệ đột nhiên nói.

Tạ Nam khẽ cười: “Tiết kiệm là đức tính tốt mà”.

“Sau khi chia tay với em, anh đã từng tìm hiểu một vài cô gái nữa. Nói thật là, so sánh mới thấy, em đúng là tốt hơn nhiều, tính tình hiền hòa, không hư vinh, biết lý lẽ, biết sống, anh quay lại thế này, em có thấy buồn cười không?”

“Lý Nhuệ, em không tốt như anh nghĩ đâu, tất cả các cô gái trẻ đều thích hư vinh, đều vô lý, không biết cách sống thực tế, em cũng đã từng như vậy”, Tạ Nam nhìn anh thản nhiên: “Có điều ngày một trưởng thành, em đã học được cách sống thực tế hơn. Em không dám nói là không còn những nhược điểm đó nữa, nhưng em đã cố gắng không để phạm lại những sai lầm ấy. Về việc căn nhà, em chỉ có thể nói với anh rằng, nó có liên quan đến bạn trai cũ của em, đó là chuyện đã qua, em không thể giải thích thêm, nếu anh vẫn để ý đến nó, em chỉ có thể nói rất tiếc”.

Nét mặt Lý Nhuệ biểu hiện rất phức tạp, anh im lặng một lúc lâu.

Ăn cơm xong, hai người ra khỏi nhà hàng. Thấy Lý Nhuệ chuẩn bị gọi taxi, Tạ Nam vội nói: “Em lái xe tới, để em đưa anh về”.

“Em mua xe rồi à?”, Lý Nhuệ nhìn Tạ Nam, ánh mắt sắc lạnh, cô điềm nhiên đón nhận ánh mắt đó, nói: “Em mua lại chiếc Citroen cũ”.

Lý Nhuệ lắc đầu: “Muộn rồi, không tiện lắm, anh sẽ tự bắt taxi về, tạm biệt em”.

“Chào anh!”

Lý Nhuệ bắt một chiếc taxi, không quay đầu lại, anh lên xe đi thẳng. Tạ Nam biết, họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, bản thân cảm thấy có lỗi nhưng chẳng biết phải làm sao. Cô lên xe, úp mặt vào vô lăng bất động, trong lòng cảm thấy hết sức trống trải và bất lực.

Đột nhiên có người khẽ gõ cửa kính ô tô, cô ngẩng lên, là Vu Mục Thành. Anh cúi đầu quan tâm nhìn cô. Thời tiết tháng Mười hai rất lạnh, thế mà anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi, lại không có vẻ gì là đang lạnh. Tạ Nam sợ rét, từ trước tới giờ rất ngưỡng mộ những người chịu rét tốt, cô hạ kính xe, nói: “Chào anh!”.

“Cô không sao chứ?”, giọng Vu Mục Thành ấm áp.

Tạ Nam khẽ vuốt tóc mái và lắc đầu: “Không sao, tôi chỉ hơi mệt thôi”. Cô vội vàng chuyển chủ đề, cười hỏi: “Sao tôi toàn gặp anh trong những nhà hàng hay khách sạn như thế này nhỉ?”.

Vu Mục Thành nghĩ ngợi nghiêm túc một lát rồi trả lời: “Đừng nghĩ tôi là kẻ ăn chơi rượu chè nhé, thực ra tôi là người rất cẩn chu với gia đình đấy, đến những nơi này chẳng qua là bắt đắc dĩ thôi”.

Trong vẻ nghiêm túc của anh có pha chút hài hước, khiến Tạ Nam vui hẳn lên hỏi: “Anh mặc ít thế có lạnh không?”.

“Bên trong nóng quá, tôi ra ngoài hóng gió.”

Vu Mục Thành không hút thuốc, anh chỉ cố gắng chịu đựng mùi khói thuốc khi tiếp khách. Vừa rồi mượn có ra ngoài nghe điện thoại, anh muốn tranh thủ hít thở không khí trong lành có chút se lạnh này. Đúng lúc anh gặp cảnh Tạ Nam và một thanh niên trẻ đang nói lời tạm biệt. Vu Mục Thành đang định quay vào thì nhận thấy Tạ Nam mãi vẫn chưa lái xe đi. Anh đến gần, thấy cô đang dựa trên vô lăng, có lẽ không vui. Vu Mục Thành cảm thấy hơi kỳ lạ, sao mình luôn thấy cô ấy trong những lúc buồn thế này, anh nói tiếp: “Việc lần trước, tôi xin lỗi nhé”.

Tạ Nam ngẩng người ra một lúc mới hiểu anh đang nói gì: “Không sao, bạn gái thường hay ghen mà, cũng bình thường thôi, anh chịu khó dỗ dành cô ấy đi. Nếu là tôi, nói thật lúc đó còn đáng sợ hơn đây. Hy vọng cô ấy không để ý chuyện đó”.

“Tôi và cô ấy chia tay khá lâu rồi, giờ chỉ là bạn bè bình thường thôi”, Vu Mục Thành cười giải thích.

“Thế thì chúng ta cùng cảnh ngộ rồi. Người đi ăn với tôi lúc này là bạn trai cũ của tôi, chúng tôi cũng chia tay khá lâu rồi”, Tạ Nam buột miệng nói. Cô vốn không dễ dàng tiết lộ đời tư như vậy, nhưng với Vu Mục Thành, cô dường như không có cảm giác xa lạ.

Vu Mục Thành nói với vẻ thấu hiểu: “Nếu bữa cơm này không vui thì hãy quên anh ta đi”.

“Vốn dĩ tôi cho rằng, nếu anh ấy muốn quay lại, chúng tôi có thể có cơ hội ở bên nhau”, Tạ Nam buồn bã nói tiếp: “Nhưng, vẫn không ổn, có lẽ làm bạn bình thường với nhau cũng khó”.

Cô nhìn về phía trước, về mặt trầm lắng, nhưng không chút buồn rầu. Đột nhiên, một niềm vui nhen nhóm trong lòng Vu Mục Thành, anh nói: “Việc đã qua hãy để nó qua đi”.

Tạ Nam quay đầu nhìn anh cười, nụ cười chấp nhận số phận, không biết làm gì hơn. Cô khẽ gật đầu, thất vọng an toàn rồi nói: “Anh nói đúng, cứ để nó trôi qua. Anh vào đi, cẩn thận kéo lạnh, tôi về trước đây, tạm biệt”.

Vu Mục Thành đứng thẳng dậy, nói: “Cô lái xe cẩn thận nhé!”.

13. Chương 08

Thứ Bảy, Tạ Nam đến tòa nhà Hoa Đình Hương theo lời của Hứa Mạn. Tòa nhà này hoàn thành trong thời gian thi công đợt ba của tiểu khu, nằm ngay phía sau khu nhà mang tên uất Kim Hương cô đang ở. Bình thường, Tạ Nam rất ít khi đi về phía sau, lúc này cô mới phát hiện ra cả khu được phủ một màu xanh, sắp xếp rất phù hợp với những cây cầu gỗ xinh xắn, các sườn dốc nhỏ, rất nhiều thiết bị vui chơi dành cho trẻ con, và cả vô số vòi phun nước, thật thích hợp với việc thoải mái đi dạo mỗi khi nhàn rỗi.

Hứa Mạn cũng ở tầng một, cửa vườn đang để mở, Tạ Nam thích thú và ngưỡng mộ phát hiện ra khu vườn được chủ nhân bài trí ngăn nắp xinh xắn. Cây nhân trong vườn như được Hứa Mạn tạo dáng thành một thiếu nữ. Dưới tiết trời đầu đông, cành lá vẫn xanh mướt, mặc dù chưa phải mùa hoa nở, nhưng nó vẫn có thể xua tan đi cái lạnh giá khắc nghiệt của mùa đông. Phía khác khu vườn còn có dãy xích đu hai người ngồi, một con đường nhỏ rải sỏi từ cổng vào đến bậc tam cấp. Song ngưỡng mộ chỉ để đấy mà thôi, chứ Tạ Nam chẳng có tâm trạng nào bắt chước làm theo, cô tự cảm thấy mình quả là người sống thô kệch, không chú ý đến hình thức.

Hứa Mạn chạy lại kéo cửa kính cho Tạ Nam, trong nhà trang trí đơn giản mà ấm áp, phòng khách rộng và sáng. Trên ghế bành và dưới thảm, khoảng hơn mười người đang cười nói nhộn nhịp, có cả nam và nữ, khoảng cách chênh lệch tuổi tác tương đối lớn, nhỏ nhất tầm hơn hai mươi đến lớn nhất chừng hơn bốn mươi đều có cả. Vu Mục Thành cũng ở trong số đó, anh đang nói gì với người đàn ông đeo kính, thấy Tạ Nam ới, khẽ cười gật đầu chào.

Hứa Mạn tuyên bố: “Mọi người, người đẹp uất Kim Hương đã tới”.

Ba tiếng Uất Kim Hương quả là có hiệu ứng mạnh với đám đông, tất cả đổ dồn ánh mắt về phía Tạ Nam, mặt cô bất chợt ửng đỏ, nói: “Xin lỗi, để mọi người phải thất vọng rồi, tôi chỉ là một con khủng long khác ở tòa nhà uất Kim Hương thôi, không phải nhân vật nữ chính mà Hát trong gió cần tìm đâu”.

Đám đông thi nhau rộ lên: “Đâu có, đâu có”, có người nói: “Xem ra tòa nhà uất Kim Hương quả nhiên toàn cô gái đẹp”, những lời khen ngợi tỏ ra hết sức chân thành.

Vu Mục Thành và Lưu Kính Quần nhìn nhau cười, thường ngày họ không quan tâm lắm đến BBS (*), thấy sự cổ vũ nhiệt tình của Hứa Mạn, lại thấy thông báo tìm người trong mộng trên diễn đàn, hai người không hèn mà cùng cười lớn, trong lòng cảm thấy việc này thật không đáng tin. Phản ứng của họ khiến Hứa Mạn giật dử, nói hai người già trước tuổi, chẳng hiểu gì về nhân thế, về trò chuyện, không còn thuốc chữa cho hai người nữa...

Lưu Kính Quần luôn thích chọc cô vợ yêu của mình. Hứa Mạn tuy là bác sĩ ngoại khoa, cầm dao mổ vừa chuẩn vừa vững, nhưng nói đến lãng mạn thơ văn thì ngay cả các văn sĩ trẻ cũng phải chịu thua, biết vậy nên anh lập tức cười nhận sai: “Vâng, vâng, vâng, quý bà nói hoàn toàn đúng, những người làm khoa học như chúng tôi trần tục quá, có điều tôi vẫn có thể cải tạo được, xin quý bà chớ bỏ qua cơ hội cứu vãn tôi, còn Mục Thành là một thương nhân đầy thực tế thì nên bỏ qua cho anh ấy thôi”.

Vu Mục Thành kéo ghế mời Tạ Nam ngồi. Hai gò má cô vẫn ửng đỏ, tóc cột nhẹ ra phía sau, hai vành tai cũng chuyển màu cà chua chín. Trong lòng bất giác rộn lên một cảm xúc khó tả, anh đứng dậy đi về phía bếp lấy cho cô một cốc cà phê nóng. Khi đầu ngón tay hai người khẽ chạm nhau, anh cảm nhận được bàn tay cô đang lạnh cóng. Tạ Nam đón lấy cốc cà phê, khẽ nói: “Cảm ơn anh!”.

Hứa Mạn thấy mọi người đã đến đông đủ liền đứng lên nói: “Tiếp theo xin mời nhân vật nam chính của ngày hôm nay Hát trong gió lên gặp gỡ mọi người”.

Dứt lời, một người đàn ông đeo kính vuông đứng dậy nói: “Chào mọi người, tôi là Hát trong gió, rất vui được làm quen với các vị hàng xóm”. Chàng thanh niên xem chừng khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, người cao gầy, dáng vẻ nho nhã, mang thần thái của một thư sinh.

“Chúc anh sớm tìm được tình yêu đích thực”, một cô gái nhẹ nhàng nói.

Mọi người đồng loạt vỗ tay hứng: “Đúng rồi, cùng chúc cho anh ấy nào”.

Người mang tên Hát trong gió sắc mặt không chút ngại ngùng, thản nhiên cười nói: “Thực ra tôi không vội, tôi thích thưởng thức cái cảm giác tìm kiếm này”.

Cánh tay Lưu Kính Quần khẽ hích Vu Mục Thành, Vu Mục Thành đành mím môi cười không nói gì. Tạ Nam ngồi bên cạnh có chút ngạc nhiên, cô hoàn toàn không lý giải được hành động đặc biệt này.

Một vài người nữa lục tục tới thêm, mọi người tự nhiên tán gẫu, không khí rất thoải mái. Tạ Nam phát hiện, ở đây không ai chính thức giới thiệu tên và nghề nghiệp thật của mình, hầu hết đều xưng hô theo nickname trên mạng, nhẹ nhàng và không có áp lực. Cô vốn không quen nói chuyện ở nơi nhiều người lạ như thế, nên chỉ ngồi nghe như vậy cũng thấy vui rồi.

Vu Mục Thành nhẹ nhàng đỡ cốc rót thêm cà phê cho cô. Tạ Nam hào hứng đón nhận cái ấm nóng của cốc cà phê vừa mang lại, cũng chào đón người mới quen đang ngồi bên cạnh mình.

“À đúng rồi, tên anh trên mạng là gì?”

“Tôi là một khán giả, không đăng ký tên”, Vu Mục Thành thật thà, anh chẳng có thời gian để quan tâm đến các hoạt động này.

Đột nhiên, một người đàn ông hơi đậm người đến hỏi Hứa Mạn: “Bác sĩ khủng long, xem hộ tôi cái gì ở cánh tay đây, có đáng ngại không?”.

Hứa Mạn bảo anh ta vén tay áo lên, xem kỹ càng rồi nói: “Không sao, chỉ là một cục thịt thừa, nếu anh sợ nó ảnh hưởng tới mỹ quan thì theo tôi vào bếp, tôi sẽ cắt cho anh, dao nhà tôi rất xịn, nhanh lên”.

Người đàn ông vội vàng buông tay áo xuống, nói: “Thôi, cảm ơn bác sĩ đã vất vả, tôi không phiền chị nữa”.

Cả đám đông cười ồ lên, họ đã quen với cách đùa của Hứa Mạn, Lưu Kính Quần kéo Hứa Mạn vào lòng nói: “Em muốn dọa người ta sợ chết đấy hả, em yêu?”. Hứa Mạn ngồi trên đùi Lưu Kính Quần, cười nói với người đàn ông nọ: “Đừng sợ, đừng sợ, đùa anh chút thôi, hầu hết các nốt lipoma đều không có triệu chứng và biến chứng trực tiếp. Còn nếu anh thấy nó lớn nhanh khác thường thì phải tìm bác sĩ khám ngay”.

Mọi người trò chuyện rôm rả, chẳng mấy chốc chủ đề đã chuyển sang dạ hội chúc mừng năm mới. Thì ra thời gian đăng nhập diễn đàn của mọi người đều đã lâu, bình thường họ vẫn hay hẹn nhau đi du lịch. Từ khi Hứa Mạn đăng ký vào, diễn đàn sôi nổi hơn rất nhiều, cô nhanh chóng được bầu làm thành viên chủ chốt trong ban quản trị. Mỗi dịp năm mới, diễn đàn và nhóm Q tổ chức hoạt động chúc mừng năm mới, lần nào cũng rất nghiêm túc và hoành tráng, có người phụ trách làm Power Point, ghi lại những nét nổi bật của diễn đàn trong một năm, có người đóng góp các tiết mục biểu diễn, mọi người cùng đi ăn uống rồi bắn pháo hoa, chi phí chia đều cho mỗi cá nhân tham gia, nói chung là chơi tới bến rồi mới giải tán.

Đây là lần gặp gỡ mọi người trong diễn đàn đầu tiên của cả Hát trong giỏ và Tạ Nam, anh ta rất tập trung, hơn thế còn luôn luôn đưa ra các ý tưởng, hỏi ra mới biết anh ta chuyên làm kế hoạch mạng, rất rành về mặt tổ chức hoạt động. Tạ Nam vốn là người bận rộn khác thường ngay cả trong và ngoài thời gian làm việc ở công ty, chỉ vào những dịp nghỉ lễ, cô mới về nhà thưởng thức các món ngon mẹ nấu, giờ nhìn thấy mọi người vui chơi quên mình như vậy, cô có chút xúc động.

Sau khi chào mọi người, Vu Mục Thành và Tạ Nam cùng đi về khu nhà hoàn thành đợt một. Nói về sự lãng mạn của Hát trong giỏ, Tạ Nam lắc đầu cười nói: “Tôi rất khâm phục, chỉ biết nói vậy thôi”.

Vu Mục Thành cảm thấy hơi ngạc nhiên, hỏi: “Cô không tin vào tiếng sét ái tình? Tôi tưởng rằng con gái đều tin điều đó chứ”.

Ảnh mắt Tạ Nam nhìn xa xăm, rơi vào chiếc vòi phun nước phía xa, lặng lẽ nói: “Khi trẻ, tôi cũng đã từng tin như vậy”.

“Chẳng phải cô vẫn trẻ sao?”

“Tôi đã từng trẻ, ha ha, cho nên tôi chúc anh ấy đạt được mong muốn của mình.”

Vu Mục Thành gật đầu đồng ý: “Anh ta còn rất trẻ, quả thực cũng nên thưởng thức thể nào là mối tình sét đánh và mùi vị của việc tìm kiếm nó”.

Tạ Nam nghĩ đến ý định tham gia Đại hội Nhân Duyệt của mình, cái hoàn toàn khác với tiếng sét ái tình vô lý kia, mục đích của hoạt động này rất rõ ràng và đầy đủ, cô bất giác mỉm cười. Vu Mục Thành nhìn nụ cười tuy có mang chút vô vọng nhưng vô cùng tươi tắn, đôi mắt cong cong quyến rũ, hoàn toàn không pha sự thần thờ mất hồn tối qua khi ở trước nhà hàng, bất giác anh cũng thấy vui theo.

Sau khi tạm biệt Vu Mục Thành, Tạ Nam về nhà gặp người trên ghế sofa gọi điện cho Cao Như Băng, hỏi thăm tình hình của Quách Minh. Cao Như Băng bảo cô cứ yên tâm, Quách Minh đã xuất viện về nhà nghỉ ngơi rồi, trong thời gian ngắn không được uống rượu và ăn đồ cay, hơn thế còn phải luyện tập sức khỏe.

“Tớ đã làm thể tập thể dục năm, đi tập cùng anh ấy, không để anh ấy có cơ hội lười biếng, bản thân cũng có thể luyện tập một chút. Mà cậu cũng phải chú ý sức khỏe, chứng hạ đường huyết của cậu đừng có xem thường. Chỗ cậu có tất cả các thiết bị luyện tập chứ, không nên coi nhẹ chuyện đó, đầu tư cho sức khỏe thì cái gì cũng đáng.”

“Tớ đi chạy bộ cũng được, ở đây gần hồ tiện cho việc chạy bộ. Tiết kiệm tiền, hiệu quả lại như nhau”, tiếp đó cô thật thà kể với bạn toàn bộ cuộc gặp tối qua, sau đó đợi lời buộc tội của Cao Như Băng, không ngờ Như Băng im lặng một lát rồi nói bằng giọng điệu khác hẳn mọi khi. “Thôi, các cậu không có duyên thì chả biết làm sao, không miễn cưỡng được.”

Tạ Nam như trút được gánh nặng, cười hì hì hôn gió Cao Như Băng: “Ôi bạn yêu, cậu thật hiểu tớ, quan tâm tớ, thật dịu dàng, thật...”.

“Được rồi, được rồi, cậu rắc rối quá, tớ nói cho cậu chuyện này, nhưng cậu đừng có cuống lên.”

“Cậu cứ nói, nói gì tớ cũng không cuống đâu.”

“Cơ quan Quách Minh mới đề bạt một phó phòng, vừa ba mươi lăm tuổi, đứng đắn, có năng lực, Quách Minh nói anh ấy rất có tiền đồ, vợ bị bệnh mất cách đây vài năm, để lại một đứa con gái giờ năm tuổi, cậu có muốn đi xem mặt không?”

Tạ Nam đột nhiên ngồi thẳng dậy, toàn thân toát mồ hôi, tay nắm chặt di động, không biết nói gì. Không phải cô hoảng sợ với những điều bạn mình vừa nói, mà sự tưởng tượng bi quan nhất của cô cũng chỉ dừng ở việc tham gia Đại hội Nhân Duyên ồn ào kia, thậm chí cô còn chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ làm mẹ kế của người khác.

Cao Như Băng thở dài một tiếng, biết rằng việc giới thiệu này là một sự thật tàn khốc không gì tô vẽ được, cô nói: “Xin lỗi cậu, Nam Nam, cậu không đồng ý cũng không sao, hôm qua Quách Minh nói với tớ, tớ cũng thấy khó chấp nhận, hay là để tớ máng cho anh ấy một trận nhé”.

“Cậu đừng nói anh ấy, anh ấy có ý tốt mà, tớ suy nghĩ rồi tính nhé. ít ra năm nay về ăn Tết cũng có cái để báo với mẹ rồi, haizzz, chẳng phải các cụ đang lo tớ ế sao? Bây giờ có người như vậy, không biết mẹ có đồng ý cho con gái lấy không? Hà hà, xem bà nói gì tớ nào?”, Tạ Nam tỏ ra lạc quan, nhưng trong lòng thầm nghĩ, còn có gì tệ hơn nữa đây.

Cao Như Băng miễn cưỡng cười: “Cậu thật là, tớ phục cậu rồi đấy, việc nhỏ thì cậu không chịu bỏ qua, thế mà gặp phải việc lớn lại cứ như không. Có điều cậu đừng vì việc này mà thấy áp lực nhé. Một mình sống ở đó có quen không? Không sợ chứ?”.

“Rất an toàn và yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến tớ mất ngủ ngày đầu tiên, bây giờ quen rồi, có lẽ giờ mà quay về khu thành phố náo nhiệt là tớ không ngủ nổi nữa.”

“Thế thì tốt”, Cao Như Băng lại thở dài: “Tớ không biết khuyên cậu chuyển về đó là tốt hay hại cậu nữa, nhưng nếu cậu quen với cuộc sống độc thân như thế thì càng khó có can đảm làm quen với người con trai khác đấy”.

Dĩ nhiên, Tạ Nam không cho rằng Cao Như Băng phải chịu trách nhiệm về tình hình cuộc sống hiện tại của mình, nhưng cô thừa nhận rằng càng ngày bản thân càng thích ứng với cuộc sống độc thân như thế này. Nếu bố mẹ có thể chấp nhận điều đó, cô cũng chẳng cần tính chuyện phải gặp mặt bất kỳ ai. Tuy nhiên, Tạ Nam không dám nói ra điều này, hơn thế cô đã đăng ký tham gia Đại hội Nhân Duyên hàng vạn người do bên Tòa báo tổ chức ở khu trung tâm triển lãm vào dịp tết Dương lịch rồi.

Ngày cuối cùng của một năm, Tạ Nam tập trung giải quyết xong công việc ở cơ quan, sau đó mới làm việc riêng của mình, cô không có thời gian tham gia hoạt động của tiểu khu nơi mình ở.

Làm xong các thanh toán tài chính của hai công ty, Tạ Nam trở về nhà là chín giờ tối. Xa xa đã thấy những đợt pháo hoa bay lên sáng rực quanh hồ, cô lái xe đến gần. Rất nhiều người đang tập trung bên chiếc cầu gỗ, Hứa Mạn cũng ở trong đó, tiếng hò reo và cười nói vui vẻ pha lẫn với tiếng pháo rộn ràng vọng tới tai cô.

Tạ Nam không hòa vào đám người ấy mà lặng lẽ dựa vào thành xe quan sát. Niềm vui của họ thật đáng ngưỡng mộ, dường như cô đã quên mất lần cuối cùng mình vui là khi nào rồi.

Ba người Vu Mục Thành, Lưu Kính Quân và Tần Đào cùng quay về tiểu khu. Lần này Tần Đào về nước nhân dịp Giáng sinh. Nhà anh ở một huyện trong tỉnh này, anh đã về thăm người thân, giờ quay lại thành phố để thăm cô và các bạn học cũ của mình. Mấy ngày gần đây, cô của anh đã thu xếp lịch gặp mặt kín mít, còn thay anh ghi tên trong Đại hội Nhân Duyên ngày mai. Khi ba người đang ăn tối, nghe thấy tin này, Vu Mục Thành và Lưu Kính Quân đều buông đũa xuống cười lớn, họ cười mãi khiến anh chàng tội nghiệp Tần Đào đỏ ửng đôi tai.

“Các cậu thật là, chẳng chu đáo chút nào, không thèm giúp tớ giải nguy lại còn đồng thanh cười. Kính Quân đã lấy được một bác sĩ tài sắc vẹn toàn, Mục Thành cũng đào hoa không kém, chỉ mình tớ là đơn thân độc mã nơi đất khách quê người thôi, quả thật cô đơn lắm đấy.”

“Tớ làm gì có nguồn nào mà khai thác, những cô gái bên thị trường bọn tớ, cô nào cũng miệng lưỡi sắc ngọt, không phù hợp với yêu cầu hiện thực đang của cậu”, Lưu Kính Quân cười nói tiếp: “Tớ đã nói với Hứa Mạn rồi, cô ấy sẽ để ý đám bạn học và đồng nghiệp của cô ấy cho cậu, thế đã đủ chân thành chưa? Đường

đường là một Thạc sỹ Tài chính của Đại học Columbia, thành viên chuyên nghiệp ở phố Wall, cậu mà tham gia Đại hội Nhân Duyên thì chẳng khác nào hoa sen trong giếng ngọc, muốn tìm tiên nữ đâu phải chuyện khó”.

Mấy hôm nay theo sự sắp xếp của cô mình, Tần Đào đã gặp không ít người đẹp, mắt cũng hoa cả lên rồi, lúc này anh chỉ biết cười khổ mà đáp lời: “Con gái thời nay thẳng thắn và thực tế quá, họ thích cái mác du học hơn là thích tớ, có cô còn hỏi thẳng mức thu nhập của tớ nữa chứ, nói chung tớ chưa tiêu hóa được kiểu đó”.

“Cậu đừng để ý quá chuyện ấy, điều kiện cá nhân chính là một phần của cậu”, Vu Mục Thành chậm rãi nói: “Những người đã trưởng thành khi tiếp xúc với nhau đương nhiên phải nghiên cứu xem điều kiện của đối phương có hợp với mình hay không, dĩ nhiên cậu cũng không thể không có yêu cầu nào với các cô gái được, trừ khi là tiếng sét ái tình, lại càng không thể giả vờ như một người chẳng có gì để thử thách người khác, làm thế thật quá ngây thơ. Theo tớ, cảm giác giữa hai người là quan trọng nhất”.

“Mục Thành nói rất đúng, cậu nghỉ phép có mấy ngày, cứ tiếp xúc, cảm thấy phù hợp thì tiếp tục tiến lên, còn Đại hội Nhân Duyên đương nhiên phải đi mới biết được, biết đâu mối nhân duyên của cậu ở đó thì sao?”
Ăn cơm và ngồi tán gẫu một lúc lâu, ba người mới lái xe về tiểu khu. Tần Đào không muốn làm phiền cô mình nên ở nhờ nhà Vu Mục Thành.

Vừa về đến tiểu khu, họ đã nhìn thấy những chùm pháo hoa từ xa, Vu Mục Thành nói: “Hứa Mạn nhà cậu thật biết cách chơi đấy”.

“Chính thế, cho nên tớ mới nói dù gì cô ấy vẫn là một đứa trẻ”, vừa nhắc tới bà xã, khoe miệng Lưu Kính Quần đã nở nụ cười yêu thương, khiến Tần Đào ở bên cạnh không khỏi ngưỡng mộ.

Vu Mục Thành lái xe tới bên hồ, anh nhìn thấy Tạ Nam đang một mình tựa vào chiếc Citroen. Cô mặc áo khoác lông vũ màu đỏ, hai tay cho vào túi áo, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn ngắm bầu trời. Dưới ánh sáng của pháo hoa, nét mặt cô sáng lên thật xinh đẹp, thần thái sinh động khác thường, nhưng lại có phần ảm đạm. Ánh mắt Vu Mục Thành bị cuốn theo nó.

Tần Đào và Lưu Kính Quần nhanh chóng hòa vào đám người đang nô nức bên hồ, còn Vu Mục Thành đi về phía Tạ Nam, nói: “Xin chào!”.

Tạ Nam quay đầu mỉm cười: “Chào anh!”.

“Sao cô không qua đó chơi với mọi người?” “Tôi vừa đi làm về, đứng đây xem cũng rất thú vị.”

Vu Mục Thành cũng ngẩng đầu nhìn về phía những tràng áo hoa nổ rộn rã trên bầu trời, nói: “Lúc nhỏ tôi chỉ mong tới Tết, nhưng Tết ngày xưa nhiều nhất cũng chỉ được đốt pháo mà thôi”.

“Tôi thích cái không khí khi Tết đến, cả nhà quây quần vui vẻ bên nhau, tất cả những phiền muộn đều được dẹp sang một bên.”

Vu Mục Thành cảm thấy vui bởi chút ngây thơ trẻ con bất chợt thoáng qua trên khuôn mặt cô lúc này, anh hỏi: “Cô có nhiều chuyện buồn lắm sao?”.

“Cũng nhiều”, Tạ Nam cười: “Đường như con người càng lớn, nỗi buồn sẽ càng nhiều hơn, tôi lại là người hay nghĩ ngợi, có lúc tự gây phiền phức cho mình”.

“Nhưng tôi lại thấy nụ cười của cô dường như rất vô tư.”

“Bởi vì tôi đã nghĩ rồi, để ý quá đến những điều đó cũng chẳng ích gì, còn có thể tồi tệ hơn nữa không?”, Tạ Nam quay đầu nhìn anh, nói tiếp: “Đừng nói với tôi rằng không có tồi tệ nhất mà chỉ có tồi tệ hơn nhé”.

“Không đâu, tôi luôn lạc quan”, Vu Mục Thành tỏ ra rất thành thực. Tạ Nam xoa hai tay vào nhau hít hà: “Lạnh quá, tôi về nhà trước đây, chúc anh năm mới vui vẻ!”.

“Chúc cô năm mới vui vẻ, tạm biệt!”

Vu Mục Thành mỉm cười tạm biệt, trong lòng thật sự hy vọng được gặp lại cô. Có điều anh không ngờ có thể gặp lại cô nhanh đến thế. Ngày hôm sau, anh gặp Tạ Nam chính trong Đại hội Nhân Duyên mà anh coi là chẳng ra

Bình thường, Tần Đào có vẻ thâm trầm, ít sôi nổi. Thực ra, anh là người đàn ông bên lề, luôn ngại ngùng khi tiếp xúc với người khác giới. Buổi sáng tết Dương lịch sau khi thức dậy, Vu Mục Thành lái xe đưa Tần Đào đến khu Triển lãm Trung Tâm rồi quay xe về, Tần Đào bỗng ngăn anh lại.

“Vào cùng tớ đi, cứ coi như đỡ đạn cho tớ.”

Vu Mục Thành cười nói: “Đại ca, em còn có việc, hôm nay có lô hàng tới, em cần hỏi lại nhà cung cấp một số vấn đề, nên phải đi thôi”.

“Đưa hàng cũng không cần sớm như thế, cậu cứ vào cùng tớ đã, nhân tiện giúp tớ tìm hiểu, không lỗ nhiều thời gian của cậu đâu.”

Không biết phải làm sao, Vu Mục Thành đành gật đầu đồng ý.

Thời tiết âm u, lạnh lẽo bên ngoài khác hẳn với không khí tấp nập trong Trung tâm. Tần Đào và Vu Mục Thành vào đăng ký tên rồi lấy thẻ tham gia hoạt động. Thẻ của Tần Đào là thẻ gấp mặt xanh da trời, Vu Mục Thành mang thẻ người thân màu trắng. Mỗi người tới gấp mặt đều có thể đi cùng tới đa là ba bạn bè người thân.

Tần Đào thăm thò: “Thấy chưa, thấy chưa, sắp xếp kiểu này thật là hiểu lòng người, họ biết bọn mình khi đi gấp gỡ cần phải có bạn bè bên cạnh cho đỡ ngại”.

Hai người vừa bước vào đã bị choáng ngợp bởi khung cảnh trước mắt, khắp nơi tràn ngập không khí sôi nổi tưng bừng, chỉ đếm sơ cũng thấy con số vài ngàn người bên trong.

Tần Đào ngán ngẩm nói: “Mỗi người ghi tên tham gia đều mất một trăm đồng, tòa báo tổ chức đại hội chuyển này phát tài rồi”, vừa nói anh vừa nói lỏng chiếc cà vạt cho dễ thở, bởi bên trong có chút bí bức, ngột ngạt.

Vu Mục Thành cũng ngẫm đồng ý với bạn: Thành phố này lại nhiều nam nữ độc thân như vậy? Ngẫm lại, chẳng phải riêng Tần Đào, bản thân mình cũng không phải đang độc thân đó sao? Vì công việc quá bận rộn nên không có thời gian để ý tới việc này thôi. “Thế này thì gấp mặt kiểu gì? Chẳng nhẽ cứ nhìn thấy cô gái nào ưng ý thì đến bắt chuyện à?”, Tần Đào tần ngần nhìn đám đông trước mặt.

Hai người chụm đầu xem quyền giới thiệu các hoạt động của chương trình, họ phát hiện ra tòa báo đã lên kế hoạch các chương trình hoạt động hết sức chu đáo, đáng với số tiền một trăm tệ họ bỏ ra.

Thông tin cá nhân cơ bản của những người tham gia đều được ghi đầy đủ trên tờ áp phích, treo kín các bức tường. Mỗi cá nhân tham gia đều được phát miếng dán có ghi mã số cá nhân của mình, khi chọn được người nào phù hợp thì dán miếng dán ấy vào bên cạnh thông tin cá nhân của họ, để đối phương tìm hiểu thông tin rồi quyết định có liên hệ hay không. Đại hội chia thành hai khu, khu dành cho việc gấp mặt và khu dành cho bạn bè thân hữu; một khu khép kín và một khu để mở. Khu khép kín có rất nhiều trò chơi như “tám phút kết bạn”, “bàn đồ tìm duyên”, khu này chỉ dành cho những người đăng ký tên. Khu mở lại có sân khấu kịch với những màn trình diễn các vở kịch về tình yêu, các tiết mục biểu diễn đơn, dành cho những người không đăng ký mà chỉ đến với vai trò thân hữu.

Vu Mục Thành cười khổ sở: “Tần Đào, cái này, e rằng tớ không theo cậu được hết chương trình đâu, cậu phải một mình tác chiến thôi”.

Tần Đào nhìn đám người đông nghìn nghịt trước mắt mà sững lại, không dám tiến bước: “Hay là thôi đi, tớ thấy thế này đã đủ chóng mặt rồi, chỉ sợ vào lại lạc mất thì mệt lắm”.

“Đã đến đây rồi mà tính bài chuẩn thì ề mặt quá”, Vu Mục Thành chỉ vờo chơi nhanh trong tờ hướng dẫn tham gia, nói: “Cậu xem cái này đi, yêu cầu phải dùng tiếng Anh để giao lưu, chắc chắn cậu có ưu thế, hơn nữa, cậu vẫn muốn tìm một cô gái thích ứng được với cuộc sống ngoại quốc còn gì. Tớ đoán tiết mục này sẽ ít người tham gia, thử đi xem nào, còn hơn về không”.

Bị Vu Mục Thành thuyết phục, Tần Đào lấy lại quyết tâm, đến chỗ ghi tên tham gia trò chơi. Anh bất giác cảm thấy vui vì số lượng người xếp hàng không ít, nhưng đa phần đều là nữ. Các nhân viên đang ra sức đẩy ứng viên nam vào tham gia, anh vừa tới đã bị đưa vào vòng chơi.

Vu Mục Thành phát hiện đã có cô gái liếc nhìn mình, nhưng thấy anh đeo thẻ thân hữu thì có vẻ mất hứng. Anh không thích tham gia vào khung cảnh hỗn loạn này nên lặng lẽ tìm cách rời khỏi. Cũng không còn sớm nữa, anh định lên quán cà phê tầng hai khu Trung tâm ngồi yên tĩnh một chút, bỗng thấy dáng người nhỏ nhắn quen thuộc đang đứng ở bậc cầu thang cuốn tự động, định thần nhìn kỹ, thì ra là Tạ Nam.

Chú thích:

(*) BBS: Chỉ cộng đồng mạng hoặc diễn đàn trên Internet.

14. Chương 09-p1

Chương 9: Giống như một giấc mộng

Trên áo Tạ Nam cài chiếc thẻ hồng dành cho thành viên đăng ký tham gia gặp mặt, áo khoác và túi da cầm trên tay, sắc mặt hơi tái, ánh mắt nhìn xung quanh với vẻ lo lắng, dường như cô đang băn khoăn không biết nên ở lại hay rời khỏi đây, cô hoàn toàn không nhìn thấy Vu Mục Thành chỉ đứng cách mình mấy bước.

Tạ Nam không có bạn bè thân hữu nào đi cùng, mà đến đây một mình.

Buổi sáng sau khi thức dậy, Tạ Nam đã tỉ mỉ phủ lên mặt lớp trang điểm nhẹ nhàng, xịt thêm một chút nước hoa, mặc áo len hồng kết hợp với cái váy chữ A và đôi giày da rồi khoác thêm chiếc áo khoác. Ngắm lại mình trong gương, cô cảm thấy đã sẵn sàng để xuất phát. Nhưng, vừa bước chân đến cửa Trung tâm, ngay lập tức cô cảm thấy hối hận, sự đông đúc ngột ngạt khiến cô khó thở. Cô xem khoảng mười chiếc màn hình hiển thị, đâu đâu cũng thấy những thông tin kiểu: Nam, học lực, chiều cao cân nặng, thu nhập bao nhiêu, muốn tìm bạn gái ở độ tuổi nào, chiều cao cân nặng, trình độ học vấn, hình thức ra sao, tính tình thế nào... Những nội dung này không gây cho cô chút cảm xúc nào, còn việc lên sân khấu biểu diễn cô không nghĩ tới, càng chẳng dám nghĩ đến. Mặt cô hoa lên, lòng nhủ thầm, tìm bạn trai kiểu này khác gì mò kim đáy bể và có ý muốn thoái lui.

Đột nhiên, một phụ nữ tiến lại gần, nhìn vào mã số thẻ của cô, khiến cô giật mình, lùi lại một bước theo phản xạ. Người đàn bà đó nhìn và xem xét kỹ lưỡng, mặt bà ta sáng lên sau đó nói: “Cô gái, trông cô có vẻ nho nhã lịch sự, trình độ học vấn thế nào? Bây giờ làm gì? Cô có đồng ý qua lại với con trai tôi không?”

Tạ Nam cứng lưỡi không nói nên lời bèn lắp bắp: “Bác...Bác...Cái đó, thể con trai bác, anh ấy không đến à?”

Người đàn bà nói vẻ tự hào rõ rệt: “Nó là Tiến sỹ, rất giỏi, có điều công việc bận quá, tôi đành phải tìm trước cho nó một lượt. Cô chắc cũng học đại học nhỉ? À, đúng rồi, cô bị nói lắp à?”

“Cái đó, cái đó, vâng, cháu cứ, cứ hỏi hộp là là...” Tạ Nam chưa dứt câu, người đàn bà đó đã bỏ đi.

Lại một cặp vợ chồng khác có vẻ rất trang trọng, thái độ hiền hòa đi về phía Tạ Nam, cô nghĩ có lẽ mình có duyên với người già. Người đàn ông hỏi cô về tuổi tác, cô thật thà đáp rằng đã hai mươi tám tuổi, hai người lắc đầu vẻ tiếc nuối rằng con trai họ mới hai mươi bảy, hy vọng tìm được cô gái chỉ tầm hai mươi lăm tuổi.

Tạ Nam lòng vòng đi lại một lúc rồi lách ra khu vực ít người nhất gần cầu thang cuốn tự động. Cô đứng ngẩn ra ở đó hồi lâu, trong lòng thầm nghĩ giữa đám đông đúc này, gặp được một người chỉ trong tích tắc, nhưng liệu anh ta có phải người mình cần tìm không thì lại quá khó. Có khi cái vị phó phòng mất vợ mà Quách Minh nói tới kia còn thực tế hơn. Không phải đã có một cô con gái rồi sao? Cô bé năm tuổi chắc là đáng yêu lắm.

Vu Mục Thành tới ngay cạnh mà cô hoàn toàn không cảm nhận được.

“Tạ Nam, cô không sao chứ?”

Tạ Nam khẽ giật mình, nhìn thấy Vu Mục Thành, cô không khỏi lúng túng, gặp người quen trong tình cảnh thế này thực sự không dễ chịu chút nào. Tạ Nam đành chào xã giao: “Sao trùng hợp thế, anh cũng đến tham gia gặp mặt à?”

“Không, tôi đưa một người bạn tới, cậu ấy tham gia trò chơi rồi”, liếc xuống mã số trên thẻ Tạ Nam, Vu Mục Thành bỗng thấy không thể tin vào mắt mình: “Cái đó, cô đến để tham gia gặp mặt à?”

Tạ Nam then quá hóa giận, nói: “nếu không anh cho rằng tết Dương lịch tôi không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe mà chạy đến đây làm gì?”

“Xin lỗi, tôi lảm chuyện quá.”

Tạ Nam cũng dịu giọng: “Người phải xin lỗi là tôi, tại tôi căng thẳng quá. Thôi, tôi đi trước đây”.

“Ồ, trò chơi bây giờ mới bắt đầu mà?”

“Thôi, tôi không chịu nổi chỗ này nữa rồi”, Tạ Nam khoát tay, nói tiếp: “Thà đi gặp cái anh phó phòng vợ mất mà bạn tôi giới thiệu có lẽ còn đáng tin hơn”.

Cô quay người toan đi, Vu Mục Thành không do dự đưa tay giữ cô lại: “Tạ Nam, chúng ta hẹn hò nhé!”.

Lời nói của anh khiến Tạ Nam kinh ngạc, mà ngay đến bản thân anh cũng không nén nổi ngạc nhiên. Từ khi trưởng thành tới giờ, anh rất ít khi buột miệng nói như thế. Nhưng ngay sau đó, thấy Tạ Nam mắt tròn mắt dẹt, há miệng nhìn mình, Vu Mục Thành chợt hiểu thực ra anh đã có suy nghĩ đó từ lâu.

“Năm nay anh ba mươi hai tuổi, chưa kết hôn, đang làm quản lý ở một công ty chuyên thiết bị điện, không có thói quen xấu nào...”

“Thôi, thôi”, Tạ Nam giơ tay ngăn anh nói: “Nếu anh muốn trêu đùa thì tôi cho anh biết trò cười của anh chẳng đáng cười chút nào đâu”.

“Anh nói nghiêm túc đấy, Tạ Nam. Em xem, chúng ta là hàng xóm, cùng ở một khu, cũng coi như đã biết xuất thân của nhau. Anh và Lưu Kính Quần, chồng Hứa Mạn là bạn đại học, vậy là lai lịch của anh cũng rõ ràng. Em đã gặp bạn gái trước của anh, anh cũng thấy bạn trai cũ của em, như thế cả hai không cần lời chuyện cũ ra nói. Em đã đến đây để gặp mặt, chắc cũng có mục đích tìm bạn trai rồi, anh cũng rất muốn tìm bạn gái”, Vu Mục Thành nói một mạch không dứt: “Anh thấy chúng ta có vẻ hợp. À, đúng rồi, anh cũng rất thích canh em nấu”.

Tạ Nam ngậy người nhìn anh, nghĩ nếu anh không điên thì chắc cũng bị ảo giác hay hoang tưởng bởi hiệu ứng đám đông. Cô không nói lời nào, quay đầu đi ra ngoài, Vu Mục Thành chạy theo sau. Trước cửa Trung tâm triển lãm là một quảng trường rộng, gió lạnh tạt vào mặt, Vu Mục Thành đón lấy chiếc áo khoác Tạ Nam vẫn cầm trên tay nhẹ nhàng khoác lên người cô, hết sức tự nhiên. Tạ Nam kéo chặt áo khoác, nhìn sang Vu Mục Thành đang khoác chiếc áo thể thao mỏng, cảm thấy chán nản.

“Anh còn theo tôi ra đây làm gì?”

“Em có lái xe tới không? Để xe ở đây, lên xe anh, anh đưa em đến công ty anh, chứng minh rằng anh không phải kẻ lang thang thất nghiệp.”

“Này, này, tôi không đi đâu, tôi không muốn lại phải đưa anh đến công ty tôi chỉ để công bằng.”

“Cái đó để sau hãy nói”, anh bất ngờ khoác vai đưa cô đi, dứt khoát nhưng không hề đường đột, Tạ Nam đành bước theo anh. Đến bãi đỗ xe, không để Tạ Nam kịp tìm xe của cô, Vu Mục Thành đã mở cửa xe của mình, cô hoàn toàn mất ý thức bước vào xe, không định hướng nổi mình đang trong hoàn cảnh nào.

Vu Mục Thành im lặng lái xe, để Tạ Nam ngậy người, từ từ tiêu hóa những bày tỏ đột ngột của người hàng xóm.

Nhưng lúc này, trong đầu Tạ Nam lại hoàn toàn trống rỗng. Cô nhìn về phía trước, không biết mình đang đi trên con đường nào. Mãi cho tới khi xe dừng trước một xí nghiệp gần ngoại ô, cô mới chợt tỉnh lại thăm dò xung quanh. Đây có thể coi là khu công nghiệp phát triển tương đối ổn định của thành phố này. Nhìn mặt bằng trước mắt có thể thấy xí nghiệp không hề nhỏ, trước cổng có treo dòng chữ Công ty TNHH Thiết

bị Máy điện Thành Đạt”, bên cạnh còn gắn một bảng đồng “Xí nghiệp trọng điểm duy trì trị an khu công nghiệp”. Vu Mục Thành nhấn còi, một nhân viên bảo vệ ra mở cổng cho anh.

Vu Mục Thành ngo đầu ra hỏi: “Cậu Trần này, hàng của bên Trương Gia Cảng tới chưa?”.

“Vẫn chưa ạ, Tổng giám đốc Vu, có điều lái xe của họ đã gọi điện tới, trên đường xảy ra chút sự cố, chắc tầm bốn giờ chiều là họ tới thôi.”

Vu Mục Thành gật đầu, lái xe vào nhà xe. Tạ Nam bước xuống lơ đãng nhìn xung quanh, cô chỉ thấy thắc mắc không biết vì sao mình lại đến tận đây. Gió vùng ngoại ô thổi mạnh hơn, làm buốt lạnh tê cứng toàn thân, cô bắt giắc hắt hơi một tiếng. Vu Mục Thành nắm lấy tay cô, dẫn vào khu văn phòng. Bàn tay to lớn của anh nắm chặt lấy bàn tay đang lạnh cóng của Tạ Nam, sự ấm áp ấy thật dễ chịu, cô nhìn xung quanh, hôm nay là ngày nghỉ, gần như không có ai đi làm, mà cô cũng chẳng muốn co tay lại.

Kiến trúc của công ty này khá đơn giản, thực tế, khu văn phòng và khu công xưởng đều được thiết kế hai tầng. Văn phòng của Vu Mục Thành ở tầng hai, không rộng cũng chẳng bài trí sang trọng, bên ngoài là vị trí của thư ký, gian bên trong bày chiến bàn làm việc đơn giản trên để chiếc máy tính, một bên là tủ tài liệu, phía sát cửa sổ bày chiếc sofa màu đen, thêm một chậu cây cảnh là rộng, không có dấu ấn cá nhân trong đó. Vu Mục Thành bật điều hòa, anh mời Tạ Nam ngồi xuống, rồi ra phía bình nước rót cho cô một cốc nước nóng sau đó đặt lên bàn trước mặt cô. Thấy vẻ thẳng thốt có chút hoảng sợ trên mặt cô, Vu Mục Thành bật cười, nói: “Vừa rồi anh giới thiệu tới đâu nhỉ, có cần tiếp tục không?”.

“Thôi”, Tạ Nam thở dài: “Sau này ta trao đổi thông tin sau, cú shock hôm nay đủ lớn rồi, em hơi khó chịu. Em chỉ muốn đi gặp mặt làm quen một người đàn ông, không ngờ ông trời lại đưa tới trước mặt em một người bạn trai bằng xương bằng thịt”.

“Nói vậy là em đồng ý rồi đúng không?”

“Em nói đồng ý bao giờ chứ”, nghe vậy Tạ Nam cuống cả lên.

Vu Mục Thành ngồi bên cạnh nhovn miệng cười an ủi: “Đừng sợ, anh sẽ không ép em, sẽ đợi cho tới khi em hoàn toàn đồng ý”.

Tạ Nam định thần lại, lần đầu tiên khoảng cách giữa hai người gần như vậy, lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào anh như vậy, cô phát hiện anh cũng đâu có xấu trai, một khuôn mặt vuông vắn, ánh mắt sáng, sống mũi cao, đôi môi mỏng, hàm răng đều và trắng. Anh cũng đang nhìn cô thăm dò, nụ cười trên mặt ngày càng lộ rõ, hỏi: “Những điều nhìn thấy có làm em vừa ý không?”.

Mặt Tạ Nam đột nhiên đỏ bừng lên, cố gắng trả lời một cách cứng cáp để che đi sự yếu ớt của mình: “Nói chung là mặt mũi hài hòa, không có gì đáng phàn nàn”.

Vu Mục Thành cười lớn nói: “Anh chưa bao giờ đánh giá người khác khắt khe như em, anh rất hài lòng về em”.

Tạ Nam phát hiện ra, cô quả thực không hiểu gì về người đàn ông trước mặt này. Trước đây, ngoài việc anh giúp mình kiêng đàn và mời anh ăn một bữa cơm để tỏ ý cảm ơn thì hai người chỉ tình cờ gặp nhau, hơn thế cũng chỉ giao tiếp vài câu xã giao mà thôi. Giờ lại ngồi với nhau nghiêm túc nói về mối quan hệ yêu đương giữa hai người, Tạ Nam cảm thấy vừa hoang đường vừa kỳ quái.

“Thế, em có thể hỏi anh câu này không?”

“Em cứ hỏi, anh sẽ trả lời rõ ràng những gì anh biết.”

“Sao tự nhiên anh lại có quyết định như vậy?”

“Anh nghĩ đó là tiếng sét ái tình”, Vu Mục Thành nhìn nét mặt cô, ban đầu khuôn mặt ấy có vẻ không tin rồi sau lại như muốn bắt thóp xem anh có nói thật hay không, anh vội vàng nắm tay cô an ủi: “Thôi nào, thôi nào, anh nói nghiêm túc đấy. Anh thấy em rất tốt, xinh đẹp, vừa giỏi giang vừa độc lập, lại rất hiểu chuyện, tính tình thoải mái, biết lý lẽ, đặc biệt nấu canh rất ngon. Đúng rồi, mùi nước hoa em dùng anh cũng rất thích”.

Giọng anh hết sức chân thành, lời lẽ lưu loát, Tạ Nam cảm thấy rất dễ chịu, bỏ ý định hỏi tiếp. Đường như người đàn ông trước mặt cô lúc này không thuộc kiểu người chân thành, nhiệt tình vô tư giúp đỡ người khác như cô vẫn tưởng, mà ngược lại giờ đây cô thấy anh có chút... lừa đảo. Nếu anh không muốn nói thật, thì cô hỏi làm gì cho phí công phí sức, chi bằng cứ để đấy. Ngược mắt lên nhìn, quả nhiên thấy anh đang nheo mắt cố nhịn cười, cô càng thấy không yên tâm.

“Anh không hề khoa trương, nhưng anh khẳng định rằng, chỉ cần chúng mình hẹn hò, em sẽ thấy rất nhiều ưu điểm của anh.”

“Em hai mươi tám tuổi rồi, không có thời gian lãng phí nữa, nếu kết bạn thì đầu tiên vẫn là có đi đến kết hôn được không”, giọng Tạ Nam điềm nhiên, Vu Mục Thành cũng không lộ vẻ ngạc nhiên chút nào.

“Anh cũng vậy, người nhà giục kết hôn lâu rồi.”

Tạ Nam cứng họng, trầm nghĩ, được thôi, ít ra hai người đều có một điểm chung. Khuôn mặt Vu Mục Thành thoáng vẻ trêu đùa, anh tủm tỉm cười: “Hơn nữa, không phải anh tự cao tự đại nhưng anh vẫn nghĩ mình hấp dẫn hơn vị phó phòng góa vợ kia chứ”.

15. Chương 09-p2

Tạ Nam vô cùng hối hận vì ban nãy ở khu trung tâm đã sơ ý nói ra điều đó, nên đành cắn môi ngồi im không nói gì. Vu Mục Thành khẽ vỗ vai cô an ủi. Phát hiện thấy tay mình vẫn nằm gọn trong bàn tay anh, cô vội vàng thu tay lại nhưng không ngờ lại bị anh nắm chặt hơn.

“Bất ngờ quá, em chưa chuẩn bị.”

“Em cũng đừng khép mình quá, chúng ta cứ từ từ tìm hiểu cũng được, cùng đề ra một số quy tắc rồi dần dần tiếp xúc với nhau. Nếu cảm thấy hợp, chúng ta sẽ kết hôn, nếu không thì thôi.”

“Có vẻ như anh rất hiểu lý lẽ, anh thử nói các quy tắc em xem.”

“Duy trì mối quan hệ hai người với nhau, trong thời gian tìm hiểu, em không được đi gặp mặt, hay tham gia các Đại Hội Nhân Duyên, anh cũng thế. Có việc gì thì hai người cùng bàn, cùng thẳng thắn với nhau. Đó là quy tắc anh đưa ra, em có thể bổ sung.”

Rõ ràng Tạ Nam có nhiều thứ muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết chớp mắt nhìn anh. Vu Mục Thành cảm thấy đáng vẻ của cô có chút ngờ nghệch, cái ngờ nghệch hoàn toàn chân thật chứ không phải cái trẻ con không đúng so với tuổi. Anh quan tâm nói: “Không sao, em cứ suy nghĩ đi, nghĩ xong nói với anh lúc nào cũng được, chỉ cần điều đó hợp lý thì chúng ta có thể thương lượng.”

Tạ Nam bị dao động bởi vẻ chắc chắn của anh, mãi sau đó cô mới nói: “Cái này, chúng ta...cũng không thân lắm, dần dần liệu có được không? Là em nói, cái đó...”, cô càng nói càng chẳng hiểu mình đang nói gì, chỉ cảm thấy sao hôm nay mình nói lắt nhắt nhiều thế.

Vu Mục Thành cười lớn: “Anh đồng ý”, quả nhiên, anh hiểu ý cô muốn nói gì.

Tạ Nam chỉ thấy mặt mình nóng bừng lên như đang sốt, lấy hết sức thu tay về, cầm cốc uống một ngụm to.

“Anh hoàn toàn đồng ý rằng chúng ta nên từ từ, để cả hai thường thức quá trình tìm hiểu theo đúng trình tự. À đúng rồi, nếu nấu canh thì phải mời anh tới ăn nhé, yêu cầu này không quá đáng chút. Nếu em không muốn nấu nướng thì anh làm cũng được. Anh thấy như thế rất cần thiết để hai người hiểu nhau hơn.”

Tạ Nam nhìn chăm chăm vào cốc trà không nói gì, cô quả thực không ứng phó nổi với sự thân thuộc một cách tự nhiên và đường đột như thế.

Di động của Vu Mục Thành bỗng đổ chuông, anh xin lỗi Tạ Nam rồi đứng dậy nghe máy, là điện thoại của Tần Đào. Anh chàng Tần Đào tội nghiệp nhận được sự chào đón nồng nhiệt ở Đại Hội Nhân Duyên. Hiện giờ, rất nhiều cô gái và gia đình các cô đang bao quanh anh, Tần Đào cảm thấy không chịu được cái diêm phước ở đâu đột nhiên bay tới như thế nên gọi điện cầu cứu Vu Mục Thành đến giải vây cho mình. Vu Mục Thành cười nhận lời và nói sẽ tới ngay.

Anh tắt điều hòa, nói gì đó rồi đưa cho Tạ Nam một tấm danh thiếp, nói: “Đây là danh thiếp của anh, nếu không anh e rằng ngày đến ba chữ tên anh, em cũng không biết, trên đó còn có số điện thoại của anh”.

Tạ Nam miễn cưỡng nhận lấy danh thiếp, rồi đưa danh thiếp của mình cho Vu Mục Thành, anh rất hài lòng nhận lấy sau đó đưa cô xuống nhà lên xe. Ra đến cổng, dặn dò bảo vệ nhận được hàng của Trương Gia Căng thì thông báo ngay cho mình, anh lái xe nhanh đưa cô về trung tâm triển lãm.

Khi hai người bước vào trung tâm triển lãm, họ đều cảm nhận được hơi nóng từ trong phả ra, số người đã đông hơn rất nhiều so với lúc họ rời khỏi. Vu Mục Thành gọi điện cho Tần Đào, Tạ Nam cởi áo khoác vắt trên tay. Một lúc sau Tần Đào đi ra, một tay cầm áo khoác, một tay cầm chiếc di động màu sắc lòe loẹt dành cho phái nữ - đó là chiếc di động cô anh ần vào tay để anh tiện liên lạc trong thời gian ở Trung Quốc, ngoài ra còn kẹp một chiếc túi giấy lớn trên tay, tuy khuôn mặt đầm mồ hôi nhưng xem ra rất phấn khích.

“Mục Thành, hôm nay thu hoạch không tồi đâu, rất nhiều cô gái đã để lại thông tin và phương thức liên lạc cho tớ, có điều nhiều vị phụ huynh cứ bám chặt lấy tớ khiến tớ hơi mất hứng”, Tần Đào nhìn sang Tạ Nam đang đứng cạnh Vu Mục Thành, mắt sáng lên: “Quý cô này là?”

“Không được có ý với bạn gái tớ, Tần Đào”. Vu Mục Thành giật lấy chiếc thẻ hồng Tạ Nam quên chưa tháo xuống kia, tiện tay vứt vào thùng rác cạnh đó.

Tần Đào cười nói: “Sáng nay còn giả vờ giả vịt là không muốn vào, chưa được bao lâu mà đã tìm được bạn gái rồi”.

Vu Mục Thành cười và giới thiệu hai người với nhau, sau đó anh nói: “Tần Đào, hôm nay cậu chơi đã chưa, nghe nói hoạt động này còn mời cơm, hay là cậu ăn ở đây nhé, rồi chiều tiếp tục?”

Tần Đào lắc đầu lia lịa nói: “Không cần nữa, không cần nữa, những thông tin này đủ làm tớ hoa mắt chóng mặt rồi”.

“Thế thì được, cậu mang chỗ đó về nghiên cứu dần, chúng ta tìm chỗ nào ăn cơm đã”, Vu Mục Thành quay đầu hỏi Tạ Nam bằng giọng rất quan tâm: “Em thích ăn món gì?”

Tạ Nam mệt mỏi trả lời: “Đồ ăn cay”.

Vu Mục Thành chớp chớp mắt nói: “Cái này có chút vấn đề rồi, anh lại thích các món thanh đạm hơn, nhưng không sao, chúng ta sẽ tìm tiếng nói chung trong những thứ khác”.

Tần Đào nhìn Vu Mục Thành rồi lại nhìn Tạ Nam, anh thực sự không hiểu lắm, hôm qua còn độc thân giống anh, vậy mà hôm nay Vu Mục Thành đã có bạn gái một cách thần kỳ chỉ trong chớp mắt. Anh cảm thấy cái Đại Hội Nhân Duyên này thật kì diệu, chiếc túi đựng tài liệu trên tay anh bỗng chốc trở nên vô cùng quan trọng.

Vu Mục Thành không quen thuộc các nhà hàng ở thành phố này lắm, mỗi lần đi tiếp khách đều do bên Thị trường hoặc bên giám đốc Hành chính đặt chỗ sẵn cho anh. Anh gọi điện cho anh Ngô giám đốc Thị trường nói qua tình hình của mình, Giám đốc Ngô lập tức chỉ cho anh vài chỗ, anh nói đại với Tạ Nam một địa chỉ trong số đó.

Tạ Nam nói: “Nhà hàng đó em biết, em tự lái xe qua cũng được”, không để anh kịp trả lời, cô quay gót đi thẳng ra bãi đỗ xe. Vu Mục Thành nhìn theo dáng cô bật cười.

“Làm cái gì đấy Mục Thành, nói cậu đào hoa thì cậu không nhận, thế mà mới đây đã tìm được bạn gái rồi, phải gọi là tiếng sét ái tình ấy nhỉ.”

Vu Mục Thành lấy điều khiển nhấn nút mở cửa xe, nói: “Tần Đào, đừng bao giờ nói tớ đào hoa hay những lời kiểu như vậy nữa nhé. Chúng ta là bạn học lâu nhất, tớ có mấy người bạn gái cậu đều biết, cứ ví tớ với anh chàng Đông Gioăng [1] mãi, bạn gái tớ nghe thấy thì không tốt đâu”.

[1] Đông Giao: Được dùng như Sở Khanh, nhưng với ý nghĩa ít tiêu cực hơn, nhiều khi chỉ để nói đến người đàn ông hấp dẫn phụ nữ.

Tần Đào nhìn theo Tạ Nam lái chiếc Citroen đi qua trước mặt, anh thắt dây an toàn và cười nói: “Sao tớ thấy cô gái này hình như có vẻ muốn trốn tránh cậu?”.

“Thế nên tớ càng phải giữ chặt lấy”, Vu Mục Thành từ từ khởi động xe, nói tiếp: “Yên tâm, dần dần cô ấy sẽ chấp nhận tớ”.

Tạ Nam vào phòng Vu Mục Thành đã đặt trước, rồi ngồi thừ ra đó. Một lúc sau, Vu Mục Thành và Tần Đào cũng đến. Vừa tới nơi, anh giúp cô treo áo khoác, khi gọi món cũng hỏi ý kiến cô, các món ăn đều được tham khảo ý kiến và sở thích của cả ba người. Khi ăn anh còn giúp cô múc canh, ngồi tán gẫu với Tần Đào nhưng vẫn để ý đến phản ứng của cô. Có thể nói biểu hiện của anh vừa chu đáo vừa tự nhiên, đúng kiểu một người bạn trai thực thụ.

Anh nhập vai nhanh như vậy khiến Tạ Nam hoảng hốt, không hiểu cuộc gặp gỡ kỳ lạ này là thế nào. Cô ăn mà không biết mình đang ăn gì, trong lòng thấp thỏm không yên, cảm thấy cứ tiếp tục ở với anh tới tận chiều nay, có lẽ mình sẽ phát điên mất. Cô cần tìm một không gian yên tĩnh để suy nghĩ cho kỹ, thế là mượn cớ đã hẹn bạn ra ngoài dạo phố, cô chào tạm biệt Vu Mục Thành và Tần Đào xin phép đi trước. Vu Mục Thành cũng cảm thấy cô không tự tin cho lắm nên không miễn cưỡng nữa, anh đứng dậy khoác áo cho cô, dặn cô lái xe cẩn thận.

Tạ Nam ngồi vào xe, tay nắm vô lăng, rồi nhẹ nhàng thở một hơi dài.

Thực ra, cô không có hẹn với ai, vốn chỉ có một nơi tuyệt đối yên tĩnh - chính là nhà cô, nhưng bây giờ lại không thể về nhà, nghĩ một lát, Tạ Nam liền lái xe đến siêu thị.

Quả thật cô không hiểu sao mình lại đột nhiên như vậy với một người đàn ông hàng xóm, để giờ đây phải xách túi đi dạo quanh siêu thị không mục đích thế này. Khi Cao Như Băng gọi điện hỏi về Đại Hội Nhân Duyên, Tạ Nam cũng chẳng biết nói với bạn thế nào.

Cao Như Băng hiểu bạn mình, cô nàng khịt mũi hứ một tiếng rồi nói: “Tớ biết ngay cậu chỉ nói mồm thôi, chắc chắn đến nơi rồi lại bỏ cuộc chứ gì?”

“Không có chuyện đó. Có điều...”, Tạ Nam vẫn không biết nói thế nào cho phải.

“Đừng phí lời nữa, giờ cậu đang ở đâu?”

“Ở siêu thị.”

“Đến nhà tớ đi, hôm nay tớ nấu món canh thịt cừu.”

“Cậu cũng nấu ăn à?”

“Ăn cùng họ miệng tớ sắp mốc rồi, tớ đành phải cải thiện một chút”, giọng Cao Như Băng thật thà, không khách khí.

Cao Như Băng ở căn hộ tầng hai mươi của khu chung cư trong trung tâm thành phố, một căn hộ ba phòng ngủ sáng sủa, ban công hướng ra công viên, phong cảnh tuyệt đẹp.

Quách Minh mắt tròn mắt dẹt nhìn theo hai bát canh thịt cừu hầm củ cải to thơm lừng và sánh mỡ Cao Như Băng vừa múc ra, Tạ Nam nhìn với vẻ thèm thuồng.

Cao Như Băng lấy một hộp sữa bò đặt trước mặt Quách Minh, anh thở dài kêu lên: “Trên đời này sao lại có chuyện bắt công như thế, thế này mà được à, bọn em hai bát canh to như thế mà anh chỉ được uống sữa, lại là sữa tách bơ nữa chứ”.

Cao Như Băng cười nói: “Đừng kêu ca nữa, ngoan ngoan uống đi, lát nữa còn phải về nhà mẹ nấu cơm. Chẳng qua nhân ngày đầu tiên của năm mới, em tự thưởng cho mình một chút thôi, bảo đảm sau khi xử lý xong nồi canh này, anh ăn gì em ăn cái đấy, được không?”.

“Thôi thôi, các em cứ ăn đi, cùng lắm là anh không nhìn nữa, mắt không nhìn thấy, lòng cũng không rầu nữa”, Quách Minh cười rồi cầm hộp sữa đi vào trong phòng.

Tạ Nam và Cao Như Băng vui vẻ thưởng thức món canh. Cao Như Băng ngẩng đầu nhìn Tạ Nam thăm dò, nói: “Hôm nay trang điểm xinh đấy chứ, tớ chẳng tin không có ai bắt chuyện với cậu”.

“Có, mà không chỉ một đâu”, Cao Như Băng mắt sáng lên, đang định nói tiếp thì Tạ Nam cười nói: “Đều là các cụ ông, cụ bà, chắc vì tớ có khuôn mặt hiền lành, trông ra dáng một nàng dâu đảm”. “Nhiều bậc phụ huynh tham gia gặp mặt thế à? Cậu nói chuyện với họ thế nào?”

“Một người chê tớ nói lắp, một người nói tớ nhiều tuổi quá”.

“Nói lắp ư? Cậu có cái tật này lúc nào thế? Hơn nữa mới hai mươi tám đã bị cho là lớn tuổi rồi, không đến nỗi lắm thế chứ?”

“Còn thắm hơn những điều tớ nói cơ. Đám người ở đó nam ít nữ nhiều, trước mắt toàn những cô gái trẻ tuổi. Mà cứ theo như điều kiện đưa ra của các ứng viên nam thì hình như tớ chỉ phù hợp với các quý ông góa vợ thôi.”

“Đừng nói linh tinh, những anh chàng đó đều chả có con mắt gì cả.”

Tạ Nam cười, lau mồ hôi trên sống mũi rồi nói: “Chỉ có cậu là bệnh tớ, Băng Băng”.

“Cậu đồng ý đi gặp anh chàng phó phòng góa vợ kia à?” Cao Như Băng hỏi vẻ hơi ngập ngừng.

Tạ Nam cảm thấy đây là lần thứ ba mình nói lắp trong ngày hôm nay, cô không biết giải thích ra sao chuyện đột nhiên có một người bạn trai xuất hiện: “Cái đó...cái đó...hay là không cần đâu. Tớ...tớ...”.

“Cậu nói lắp thật đấy à?”, Cao Như Băng cười lớn, nói tiếp: “Thôi được rồi, không cần thì thôi, tớ cũng thấy quá phiền, việc gì phải đi làm mẹ kế cho ai nhỉ?”.

Tạ Nam đỏ mặt, lắp bắp nói: “Có một người, thực ra là hàng xóm đã nói với tớ, anh ấy muốn hẹn hò với tớ”.

Cao Như Băng đột nhiên hào hứng, hỏi: “Việc này hay đấy, anh ấy là người thế nào? Bao nhiêu tuổi? Làm gì? Trông thế nào?”.

Tạ Nam đưa danh thiếp của Vu Mục Thành cho bạn, nói: “Ba mươi hai tuổi, ở cách tớ một dãy nhà. Trông người cũng...chững chạc”.

Cao Như Băng nhìn kỹ tấm danh thiếp trên tay rồi nói: “Cũng là tuổi trẻ tài hoa đấy nhỉ, cậu phải nắm thật chắc cơ hội này, đừng có mà mất hết tinh thần nữa nhé”.

“Ngay cả Đại hội Nhân Duyên tớ cũng đi rồi, sợ gì mất tinh thần cơ chứ”, Tạ Nam cười khổ: “Nhưng...tớ cảm thấy việc này không đáng tin lắm, qua lại với một anh hàng xóm, nhớ ra không thành, tớ lại phải chuyển nhà à? Nếu không ngày nào cũng gặp khó chịu lắm”.

“Cậu phải bỏ cái thói việc gì cũng nhìn bằng cặp mắt bi quan ấy đi, ngay cả việc bắt đầu một tình yêu cũng không đủ tự tin, cậu định sống cả đời thế nào?”

Tạ Nam thừa nhận Cao Như Băng nói có lý, song vấn đề chính là bây giờ cô chưa tìm được cảm giác của tình yêu. Chỉ nguyên việc dẫn đo suy nghĩ không thôi, cô cũng cảm thấy nó vừa không thực tế lại chẳng đáng tin. Nếu không phải vẫn cầm danh thiếp của anh trong tay, cô thực sự còn hoài nghi có phải mình đang mơ một giấc mơ kỳ lạ và buồn cười không? – không phải cơn ác mộng nhưng cũng chẳng thể coi là giấc mộng đẹp.

16. Chương 10

Chương 10: Đêm đông ấm áp

Buổi tối Tạ Nam tắm rửa, thay quần áo ngủ rồi lấy chăn len đắp lên chân, co người trên chiếc sofa xem tivi. Ngoài cửa kính khẽ vang lên tiếng gõ cửa, cô không chú ý lắm, âm thanh mỗi lúc một mạnh hơn, Tạ Nam ngậy ra một chút rồi vén rèm cửa nhìn ra. Vu Mục Thành đang đứng ở đó. Giờ mới nhớ ra, bắt đầu từ sáng

nay mình đã có hàng xóm mới, người bạn trai gần tới mức chỉ cần nhấc chân lên cũng có thể tìm được cô. Nhìn sự biến đổi trên nét mặt của Tạ Nam, Vu Mục Thành cảm thấy buồn cười. Không biết làm thế nào, cô đành ra mở cửa cho anh.

Vu Mục Thành mặc quần áo và đi giày thể thao bước vào, anh nhìn một lượt bộ quần áo ở nhà in những bông hoa nho nhỏ của cô, cười nói: “Nhìn thấy anh có vẻ không vui lắm nhỉ?”.

Tạ Nam quay về ghế sofa, kéo chăn đắp rồi nói: “Thì anh cũng phải để em có chút thời gian làm quen chứ, em khá chậm trong việc làm quen với cái mới”.

Vu Mục Thành ngồi xuống bên cạnh cô và nói: “Được, chúng mình cùng thu xếp cuộc hẹn ngày mai, để em quen dần với sự tồn tại của anh”.

“Ngày mai ư? Em phải đi mua máy giặt và máy sưởi”.

“Anh đưa em đi”.

Tạ Nam há miệng, muốn nuốt lại lời vừa nói, Vu Mục Thành cười thăm một tiếng rồi nói tiếp: “Chiều mai chúng ta đi xem phim nhé? Sau đó tìm chỗ nào ăn tối luôn”.

Cuộc hẹn đúng kiểu lại được sắp xếp kín thế này làm Tạ Nam dấy lên một nỗi lo sợ vô hình trong lòng, nhưng cô không có lý do gì để từ chối. Vốn kế hoạch của cô là ngủ dậy muộn một chút, rồi mới đi mua máy giặt, sau đó về nhà đợi người ta mang đồ tới, lúc đó tranh thủ hâm một nồi canh.

Nói đến canh, cô nhớ ra sau này còn phải mời cái người đang ngồi trước mặt mình cùng ăn, tất cả suy nghĩ hỗn loạn ập đến trong đầu khiến cô không biết nói thế nào cho phải. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy Vu Mục Thành đang vè cằm, mắt nheo nheo cười nhìn thẳng vào mình, cô đành cười: “Vâng, cứ theo ý anh đi”.

“Em không phản đối gì khiến anh mất cảm giác chinh phục”.

Tạ Nam đoán người này còn hài hước hơn mình tưởng tượng, nên trả lời: “Em phản đối làm gì, hẹn hò thì phải thế thôi”.

Vu Mục Thành cười lớn, đứng dậy nói: “Thế thì được, ngày mai mười giờ sáng anh xuống đón em, em xem có bạn trai là hàng xóm thật tốt biết bao. Anh chạy bộ đã, em đóng cửa sổ lại, rồi nghỉ sớm đi”.

Tạ Nam ra tiễn, nhìn anh giúp cô đóng cổng lại, vẫy tay rồi bắt đầu chạy bộ, dáng anh trong bóng tối thật đẹp và khỏe mạnh. Tạ Nam trở lại chiếc sofa cuộn mình trong chăn, xem tivi mà trong lòng hơi buồn bực.

Cô nghĩ, thế là từ giờ cuộc sống của mình sẽ không còn như trước nữa.

Ngày hôm sau, đứng ở khu mua bán đồ điện gia dụng, một lần nữa Tạ Nam khẳng định lại những điều mình dự đoán, cuộc sống của cô quả thật đã thay đổi.

Cô đang nghiên cứu tờ quảng cáo máy giặt thì Vu Mục Thành nói chen vào: “Phiền hà thế làm gì hả em?”. Anh tiện tay chỉ vào một chiếc máy giặt mà giá của nó không nằm trong phạm vi lựa chọn của Tạ Nam rồi nói: “Cái này tốt mà”.

Nhân viên bán hàng hết lời ca ngợi anh có con mắt nhìn hàng, sau đó nói ra một lèo các số liệu có liên quan như nhân mác, số liệu tính năng tiết kiệm điện, tiện dụng như thế nào, đáng tiền ra sao...

Từ trước tới giờ Tạ Nam rất sợ nghe người ta quảng cáo bán hàng, mua gì cô cũng muốn tự tay xem xét rồi mới bảo người ta làm hóa đơn. Cô khẽ kéo tay áo Vu Mục Thành và nói: “Chúng ta xem sau đi”.

Vu Mục Thành ngoan ngoãn theo cô đi xem cái khác, nhưng chưa được hai bước chân, anh lại chỉ vào một chiếc khác, nói: “Cái này cũng rất được”.

Tạ Nam sợ anh lại khiến nhân viên bán hàng chạy tới liền nói: “Em dự tính trước rồi, cái này và cái ban nãy đều không nằm trong phạm vi chi trả của em”.

“Thế em định mua cái bao nhiêu?”

Tạ Nam nói ra con số chỉ bằng một nửa so với giá của chiếc máy giặt mà anh vừa chỉ, Vu Mục Thành có vẻ suy nghĩ, nói: “Hay là thế này, bình thường anh không dùng máy giặt, bây giờ em bỏ chừng ấy tiền ra,

phần còn lại anh trả, coi như chúng mình cùng mua. Sau này em không thể từ chối anh dùng nó được. Yên tâm, anh sẽ sử dụng trong thời gian hợp lý”.

Không đợi Tạ Nam nói câu đồng ý, anh đã nắm tay cô quay lại gọi nhân viên bán hàng làm hóa đơn.

Vu Mục Thành đón lấy tờ phiếu rồi tiến đến bàn thanh toán, thấy Tạ Nam đi theo phía sau, anh cười nói: “Em cho anh chút thể diện chứ, một cái máy giặt mà cả hai người đến quẹt thẻ thì kỳ quá”.

Tạ Nam đành ở lại chỗ cũ điền vào thông tin địa chỉ giao nhận, dặn nhân viên thời gian đưa hàng đến. Vu Mục Thành cầm tờ hóa đơn quay lại nói: “Đi thôi, chúng mình đi xem điều hòa”.

Tạ Nam tưởng Vu Mục Thành mua điều hòa cho anh nên cứ răm rắp đi theo, anh đứng trước tủ bày các loại điều hòa, nói với nhân viên bán hàng vài câu rồi đột nhiên quay lại hỏi cô: “Diện tích phòng khách nhà em là bao nhiêu?”

“Em không cần điều hòa, cũng chưa tính mua”, Tạ Nam kéo tay áo anh sang một bên, rồi giận dữ nói: “Đừng nói với em rằng anh muốn dùng chung nữa nhé, ngay cả nghĩ em cũng không dám đâu”.

“Em không sợ lạnh à?”

“Sợ.”

“Thế có mua máy sưởi không?”

“Đương nhiên là mua, cái đó nằm trong dự tính”.

“Chúng mình cùng phân tích nhé, mua điều hòa sẽ thực tế hơn, có cả hai chức năng làm ấm và làm lạnh. Nếu không lắp thì mùa hè phòng khách của em khó mà ngồi được đây”.

“Mùa hè em ở trong phòng ngủ”, phòng ngủ của Tạ Nam có lắp một chiếc điều hòa treo tường, kế hoạch của cô là nếu bố mẹ dọn tới ở, cô sẽ lắp thêm một chiếc điều hòa ở phòng ngủ của khách, còn phòng khách thì cô chưa có ý định mua.

Vu Mục Thành lại cười nói: “Thế em dự định mùa hè sẽ cho anh vào phòng ngủ của em à?”.

“Nếu đến mùa hè hai chúng ta vẫn còn tiếp tục”, cơn giận của Tạ Nam bỗng dâng lên, cô buột miệng nói.

“Xem em kìa, em vốn không có niềm tin vào tình cảm của chúng ta, dù chỉ một chút”, giọng Vu Mục Thành không hề vội vã cũng chẳng tức giận.

Tạ Nam cứng họng, cô không hiểu, rõ ràng mình có lý mà sao đứng trước anh lại trở nên vô lý như vậy, đành mím môi im lặng nhìn anh. Anh nhẹ nhàng nhìn cô đợi ý kiến. Cô hít sâu một hơi rồi nói: “Xin lỗi, em hơi quá lời. Có điều đây là nguyên tắc của em, bây giờ chúng ta mới trong giai đoạn thử tìm hiểu, phải xem có hợp nhau không. Nếu như cảm thấy có thể tiếp tục, anh yên tâm, đến lúc đó em sẽ không nề hà mà quẹt sạch thẻ của anh đâu”.

Vu Mục Thành cười nói: “Nói thật anh cũng đang đợi ngày đó đây”.

Nhìn cách anh cười với đôi mắt sáng và cái nhìn ấm áp, Tạ Nam cảm thấy cơn giận của cô bất chợt tan biến, có lẽ mình đã quá nhạy cảm chăng.

Đợi Vu Mục Thành chọn được điều hòa và đi trả tiền, Tạ Nam cũng chẳng muốn nói tới cái nguyên tắc của mình nữa, cô cầm thanh toán hóa đơn của anh, ghi lại số thẻ rồi dự tính khi về sẽ trả thẳng tiền vào tài khoản ấy.

Sau đó hai người cùng đi ăn cơm, rồi đi xem phim. Tạ Nam tỏ ra rất phối hợp, duy chỉ có Vu Mục Thành lại luôn phải nhận điện thoại, hàng ở Trương Gia Cảng đến chậm, bên bộ phận Cung ứng vốn mà anh không yên tâm giờ đã xảy ra vấn đề, giám đốc bộ phận lúng túng trước những câu hỏi của anh, các lý do ông ta đưa ra càng khiến anh đau đầu. Anh biết kỳ nghỉ tết Dương lịch của mình đã kết thúc sớm. Phần lớn thời gian sau của bộ phim anh chạy ra ngoài nghe và nhận điện thoại, khi trở vào thì phim đã đến hồi kết. Tạ Nam không hỏi gì, anh chỉ kịp nói câu: “Xin lỗi em”, đèn trong rạp đã bật sáng.

Hai người từ trong rạp đi ra, Vu Mục Thành nói với Tạ Nam “Xin lỗi em, công ty anh có chút việc, giờ anh phải đi Thượng Hải công tác một chuyến, thư ký đã đặt vé cho anh rồi, hôm nay không ăn tối cùng em được”.

“Không sao, em bắt xe về cũng được.”

“Để anh đưa em về, đằng nào anh cũng phải quay về nhà thu xếp hành lý”.

Anh dừng lại trước cổng tòa nhà Uất Kim Hương, Tạ Nam xuống xe, đứng một chút rồi quay lại gõ gõ vào cửa kính ô tô: “Hay là em lái xe đưa anh tới sân bay”.

Vu Mục Thành mỉm cười lắc đầu: “Không cần, anh tự lái xe đi, xe để ở sân bay cũng được.”

Tạ Nam trở về nhà, cô thẳng thắn thừa nhận rằng về nhà thật thoải mái. Bao nhiêu năm nay, cô đã không ở cùng người bạn trai nào cả một buổi tối dài như vậy, dù sao ít nhiều cô cũng chưa quen hẳn với điều đó.

Cô đi về phía cửa, kéo rèm ra, bầu trời u ám trước mắt. Cô nghĩ không biết thời tiết như thế này máy bay có cất cánh được không và ngay lập tức nhận ra suy nghĩ của mình đang hướng về anh, cô vội vã mở tivi rồi ngồi trên chiếc sofa.

Không biết sau khi kết hôn, Cao Như Bằng có thay đổi không, nhưng Tạ Nam vẫn giữ thói quen khi hai người ở chung với nhau. Thói quen bật ti vi lên ngay sau khi về đến nhà, sau đó mới bắt đầu làm việc khác. Cô thường để ti vi cho tới khi đi ngủ. Tiết mục gì cũng không quan trọng, chỉ cần không phải hát kinh kịch là được. Bật ti vi cảm giác dường như trong nhà lúc nào cũng có tiếng người, cô sẽ không thấy cô đơn và tĩnh lặng nữa.

Bây giờ đang phát tiết mục gì, cô cũng không để ý, mà chỉ nhớ đến người đàn ông to cao hôm qua ngồi cùng cô trên chiếc sofa này, anh ngồi thoải mái như thế, khuôn mặt cổ nín nụ cười, dường như cố ý chọc cô cuống lên. Cô tự hỏi bản thân: Anh ấy thích mình ở điểm nào? Mình thích anh ấy ở điểm nào? Chẳng nhẽ mình đã đến bước chụp đại một cọng rơm bay qua mặt rồi sao? Nhưng cọng rơm vô tình chụp được này sao lại khiến người ta không dễ dàng bỏ xuống?

Không thể tiếp tục ngồi được nữa, cô tiến về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Một lúc sau, Vu Mục Thành xách va li, ôm mấy tính xách tay đến chỗ ô tô của mình, anh mở cốp xe để hành lý vào đó, rồi kéo rèm cửa trước ra, dường như chợt nhớ tới điều gì, anh đột nhiên dừng lại, nhìn về phía căn nhà của cô.

Cách một quãng khá xa nên Tạ Nam không nhìn được biểu hiện trên khuôn mặt của anh, không kịp nghĩ thêm điều gì, cũng chưa kịp mặc thêm áo khoác, cô chạy tới chỗ anh.

“Anh đi đường cẩn thận, tới nơi nhớ gọi điện cho em”.

Vu Mục Thành đặt cái máy tính vào trong ghế lái, nắm tay cô nói: “Em vào nhà đi, cẩn thận bị lạnh”. Tuy nói vậy, nhưng tay anh vẫn nắm chặt tay cô, lại nhìn kĩ cô, giọng càng nhẹ nhàng hơn, nói: “Anh sẽ cố gắng về sớm”.

Tạ Nam trở về phòng tiếp tục xem tivi, đầu óc lại tiếp tục nghĩ đầu đầu. Cô ôm lấy gối, co mình trên ghế, có chút sợ hãi, trong nỗi sợ hãi đó rõ ràng còn pha lẫn một cảm giác khác lạ khiến cô thấp thỏm không yên.

Vu Mục Thành đi công tác năm ngày, mãi tới mười một giờ đêm ngày thứ Năm, anh mới xuống máy bay. Ra khỏi sân bay anh bỗng phát hiện đang có mưa tuyết nhỏ, mùa đông ở đây đã đón nhận trận mưa tuyết đầu tiên.

Anh tiến vào tiểu khu, dừng xe ở bãi đỗ, nhìn sang phía nhà Tạ Nam, chiếc xe của cô đỗ trước sân, hình như trong phòng ngủ vẫn sáng đèn. Anh hơi ngạc nhiên, thời gian nghỉ ngơi của Tạ Nam tương đối quý giá, nếu không phải làm thêm, khoảng mười giờ cô đã tắm rửa đi ngủ rồi. Mấy hôm trước, khi đã đến Thượng Hải một ngày, sau khi tiếp khách trở về khách sạn đã gần mười một giờ, gọi điện thoại gọi cho cô thấy tắt máy, Vu Mục Thành cảm thấy hơi lo lắng. Sáng hôm sau, Tạ Nam chủ động gọi lại, anh tỏ vẻ không hiểu sao lại có người đi ngủ sớm như vậy, Tạ Nam trả lời với giọng điệu hết sức tự nhiên: “Thói quen này đã hơn sáu năm rồi, trừ khi có gì đặc biệt”.

Hôm nay, trước khi lên máy bay, anh còn nhắn tin cho cô báo giờ về. Trong lòng chợt rộn lên, anh đóng cốp xe rồi tiến về phía nhà cô, nhẹ nhàng kéo cửa ra, đi vào vườn. Đèn phòng khách đột nhiên bật sáng, Tạ

Nam khoác thêm chiếc áo lông vũ bên ngoài bộ đồ ngủ ra mở cửa, Vu Mục Thành vội chạy lại ôm lấy cô.

“Em có lạnh không?”

Tạ Nam quả thực rất sợ lạnh, nhưng cô chưa quen lắm với cái ôm của anh, vội vàng thoát khỏi vòng tay và nói: “Anh đợi một chút”, Tạ Nam vào bếp rút phích cắm chiếc nồi hầm vẫn đang ở nút giữ nhiệt rồi múc ra một bát canh, để trên bàn ăn cho anh, món canh cô đã nấu từ lúc đi làm về, nói: “Canh xương hầm với thuốc lấy trên núi đấy, tương đối thanh đạm, anh ăn đi cho nóng”.

“Em lên giường nghỉ đi, cẩn thận kéo lạnh”.

Tạ Nam đi về phòng ngủ, cởi áo khoác vứt dưới cuối giường rồi chui vào trong chăn. Vu Mục Thành ngồi xuống bên bàn ăn, chậm chậm thưởng thức món canh cô nấu. Ăn xong, rửa bát sạch sẽ, để cẩn thận lên chiếc tủ bát, anh đứng dựa lưng vào cửa bếp một hồi lâu, cố gắng thăng bằng lại cảm xúc của mình.

Những ngày công tác vừa rồi, Vu Mục Thành giống như con thoi đi lại mấy lượt giữa Thượng Hải và Trương Gia Cảng, giờ có thể xem như bước đầu giải quyết xong các khó khăn do bên giám đốc Cung ứng gây ra, anh cũng đã thấm mệt. Chuyến bay hơi muộn nên Mục Thành ăn tạm một suất ăn vừa đặt lại chẳng có vị gì ở sân bay, sau đó lên máy bay chợp mắt thiếp đi và không ăn bữa phục vụ trên máy bay. Bây giờ, bát canh nóng hổi thơm phức kia đang được cái dạ dày của anh nhiệt liệt chào đón, hơn thế, nó còn khiến lòng anh thấy ấm áp.

Đây không phải lần đầu tiên có người con gái nấu cơm cho anh, nhưng dường như lại là lần khiến anh cảm động nhất.

Anh bước vào phòng Tạ Nam. Phòng ngủ và cả căn hộ bố trí rất đơn giản, một chiếc tủ quần áo màu trắng, một chiếc giường cũng màu trắng, trên tủ đầu giường bằng mây có đặt một chiếc đèn ngủ đơn giản. Tạ Nam thu mình trong tấm chăn in hình những bông hoa nhỏ dọc sách, thấy anh đi vào, cô lộ rõ vẻ bối rối.

Anh bỗng cảm thấy buồn cười, bước đến ngồi cạnh cô, nói: “Canh ngon lắm, cảm ơn em”.

Tạ Nam không tự tin lắm, cô muốn nói thẳng với anh rằng: “Không còn sớm nữa, anh về nghỉ sớm đi”, nhưng nhìn khuôn mặt mệt mỏi và tua tủa râu ria chưa kịp cạo của anh, cô lại không thể nói nên lời.

“Mấy hôm nay, nhớ anh rồi à?”

Tạ Nam đáp một cách miễn cưỡng: “Không nhớ là chuyện không thể”, cô đã nói rất thật.

“Thế thì tốt, bởi vì anh cũng rất nhớ em”.

Trong đêm đông tĩnh mịch như vậy, giọng nói nhẹ nhàng nhường ấy, quả thật có sức hút khác thường. Tạ Nam đỏ mặt, tay bấu chặt vào chăn chẳng nói lời nào. Vu Mục Thành lấy quyển sách trong tay cô để lên chiếc tủ đầu giường, nói: “Ngủ đi, anh về lối cửa chính, em không cần dậy đóng cửa đâu”.

Tạ Nam thuận thế nằm xuống, Vu Mục Thành kéo chăn cẩn thận đắp cho cô, vuốt mái tóc rồi khẽ cúi xuống nhẹ nhàng hôn cô, thì thầm: “Ngủ ngon em nhé”, giọng anh trầm khàn mà dịu dàng. Sau đó, anh tắt đèn bàn rồi ra ngoài.

Tạ Nam ngoan ngoãn nằm trên giường, chỉ nghe thấy tiếng anh đóng cửa kính, kéo rèm cẩn thận, rồi tắt hết đèn điện, mở cửa bước ra ngoài rồi chốt lại. Cô khẽ thở ra một hơi, dần dần thả lỏng cơ thể, song chiếc hôn kia vẫn còn nóng bỏng trên trán, bên tai vẫn như hiển hiện hơi thở ấm áp của anh.

Cô vốn ngủ không tốt lắm, đặc biệt hay tỉnh dậy giữa đêm nên thường đi ngủ sớm. Giờ này mọi hôm Tạ Nam đã tắt đèn yên giấc, nhưng giờ đây với tâm trạng này, cô cảm thấy thật khó ngủ. Tạ Nam vùi đầu vào gối, quay ngang quay ngửa mãi mới mơ màng thiếp đi.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, cô đột nhiên tỉnh dậy, chút ánh sáng le lói bên ngoài hắt qua khe cửa sổ, cô hoảng hốt nhồm dậy, với chiếc đồng hồ đeo tay để trên tủ đầu giường xem, mới bốn giờ sáng. Không tin vào mắt mình, sợ lỡ mất giờ đi làm, cô vội vàng xuống giường vén rèm cửa nhìn ra ngoài. Bên ngoài đã được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng, những bông hoa tuyết đang nhảy múa nô đùa trên không trung trong khung cảnh nửa sáng nửa tối, chúng thỏa sức bay lượn, cả khu như một cảnh trong mộng. Tạ Nam không

dám nhìn lâu, loẹt quẹt về giường ngồi dựa lưng vào gối, không muốn ngủ thêm nữa, cũng chưa muốn rời khỏi chăn ấm áp đáng yêu, cô lặng lẽ nằm xuống.

“Tĩnh lặng thế này, còn nghe thấy cả tiếng tuyết rơi.”

“Nói linh tinh, hoa tuyết bay như thế, làm sao có âm thanh được.”

“Có đấy, anh nghe xem”.

“Anh chỉ nghe thấy tiếng tim em đập thôi, đừng đẩy anh mà”.

...

Những kỉ niệm xưa cũ cứ ào tới khiến tâm trí cô bấn loạn. Tạ Nam không thích hồi tưởng quá khứ, nếu có thể, cô thà mất trí nhớ còn hơn, nhưng bản thân đâu có sự lựa chọn. Cô mệt mỏi xoa mặt, quyết tâm bỏ qua những do dự, dù kết quả có như thế nào, cũng phải cố gắng mà yêu cho tốt.

Có lẽ đây là cơ hội duy nhất để cô thoát khỏi hồi ức chẳng?

Buổi sáng, sợ tuyết sẽ làm tắc đường Tạ Nam cố ý đi làm sớm hơn hai mươi phút. Không biết tuyết đã ngừng rơi từ bao giờ, trong sân nhà cô vẫn còn phủ một lớp tuyết mỏng. Bên ngoài đã in dấu chân người giẫm lên, lại thêm những vết bánh xe qua lại, nên không còn nhiều lắm vết tích của tuyết nữa.

Vị trí đỗ xe của cô bên cạnh vườn, mở cửa xe. Tạ Nam bỗng phát hiện trên cửa kính trước có mấy chữ, cô tò mò vòng ra phía trước xem. Nhìn thấy dòng chữ “Lái xe cẩn thận”, cô bật cười, đưa tay xóa đi, quay đầu về phía đỗ xe của Vu Mục Thành, ở đó đã trống không.

Mấy ngày sau đó, Vu Mục Thành đều rất bận, nể mặt anh rể, anh đã để giám đốc bộ phận Cung ứng chủ động từ chức, đồng thời nhờ bên công ty môi giới tìm một người phù hợp. Trước khi tìm được người, anh phải kiêm luôn quản lý bộ phận Cung ứng. Có quá nhiều đơn đặt hàng phải giao trước Tết, Mục Thành đành để giám đốc bộ phận Sản xuất thu xếp cho công nhân làm thêm, còn mình thì dốc hết sức lực, lao theo mọi người.

Có điều hôm nào làm thêm, anh cũng cố gắng chỉ làm đến chín giờ. Một mặt anh không muốn công nhân quá vất vả, mặt khác cũng không muốn bỏ lỡ chút thời gian ít ỏi giành cho Tạ Nam. Thường thì cứ chín rưỡi về tới nhà, dừng xe rồi anh gõ cửa vào ngồi với cô một lúc, tranh thủ cơ hội ngắm nhìn người yêu. Không biết phải làm sao, Tạ Nam ngày nào cũng chuẩn bị sẵn canh, cô còn chuẩn bị thêm cho anh chút thức ăn hay nấu thêm một chút mì. Để chiều theo khẩu vị thanh đạm của anh, Tạ Nam không làm món canh thịt bò mình vẫn thích ăn nữa. Cũng may, anh luôn miệng khen ngon khi thưởng thức các món cô nấu, Tạ Nam thầm nghĩ hi sinh bản thân một chút mà đổi lại như vậy cũng đáng.

Cứ đến tầm mười giờ, Tạ Nam bắt đầu ngáp vặt một cách không khách khí, Vu Mục Thành bần thần sao lại có người ngủ sớm được như vậy, anh nói: “Không phải em muốn đuổi anh về đấy chứ?”

Tạ Nam cố gắng ngăn cái ngáp tiếp theo lại, nói: “Anh thật khéo tưởng tượng. Ngày nào em cũng dậy sớm, nên chỉ đành cố gắng ngủ sớm một chút, thời gian ngủ không đủ, cả ngày hôm sau em sẽ không có tinh thần làm việc”.

“Em thường dậy lúc mấy giờ?”

“Tầm năm giờ, có hôm bốn giờ”.

“Em thử ngủ muộn đi một chút, điều chỉnh lại đồng hồ sinh học xem”.

“Em đều thử cả rồi, chả tác dụng gì. Anh cho rằng em thích giương mắt ngắm trần nhà vào lúc mọi người đang ngon giấc sao?”

Vu Mục Thành cảm thấy kỳ lạ. Tạ Nam không phải là típ người dễ bị mất ngủ, anh nói: “Sau này chạy bộ buổi tối với anh đi, biết đâu nó lại giúp em ngủ ngon”.

“Đợi trời ấm lên rồi tính, với thời tiết này”, Tạ Nam trốn tránh, “Em nghĩ chưa cần đâu”.

“Lạnh à? Được, em ngủ sớm đi. Coi như anh xin em được không? Chúng ta mua thêm một cái điều hòa nữa, anh thật sự rất cần sử dụng nó cùng em đấy”, đừng nói Tạ Nam ngay đến Vu Mục Thành còn cảm

thấy phòng khách này rất lạnh. Anh đã quen mùa đông được sưởi ấm, co ro trong phòng khách như Tạ Nam thế này, dù có ép thế nào, anh cũng không chịu nổi.

“Em không mua đâu, nếu sợ lạnh thì anh về nhà anh đi”, Tạ Nam lại bắt đầu giận dỗi khi nhắc đến việc mua chung máy điều hòa. Chiếc máy giặt mới mua chung ấy quả thật đáng tiền, nhưng cả người nói mua rồi dùng chung với cô kia lại chưa dùng lần nào. Tạ Nam cũng không chờ anh mang cả đồng đồ cần giặt đến tùy tiện vứt vào đó, chỉ âm thầm thấy rằng mình đã bị lừa.

Vu Mục Thành biết cô không thoải mái, có điều anh không để ý lắm. Nhận được số tiền trong tài khoản đúng bằng một nửa số tiền trên hóa đơn mua chiếc máy giặt, anh cảm thấy vừa giận lại vừa buồn cười.

17. Chương 11

Chương 11: Để anh chăm sóc em

Gần đến cuối tháng, cũng gần Tết m lịch, Vu Mục Thành vô cùng bận rộn, Tạ Nam cũng bận không kém. Cô thường phải đi xuống các đại lý cấp dưới để đối chứng hóa đơn chứng từ. Cô và các đồng nghiệp thường luân phiên nhau đi tới các khu trong tỉnh, lần này Tạ Nam bị phân đến hai đại lý cấp dưới ở phía đông của Thành phố H, ngược hướng với đường về quê của cô. Lái xe tới thành phố H phải tốn hơn bốn tiếng đồng hồ. Làm xong mọi việc cũng vừa đến lúc nhân viên ở đó tổ chức ăn tất niên, giám đốc Kinh doanh cố mời cô cùng tham gia với họ. Đang ăn, điện thoại bỗng đổ chuông, là Vu Mục Thành gọi tới. Mấy ngày nay, hai người hầu như đều gặp mặt, nên ít khi điện thoại cho nhau. Tạ Nam đi ra một bên nghe điện thoại.

“Em đang làm gì vậy? Sao ồn thế?”

“Em đang ăn cơm, đông người nên rất ồn”.

“Hôm nay em ăn cơm ở ngoài à?”, Vu Mục Thành có chút bất ngờ.

Tạ Nam chợt nhớ ra hôm qua vì bận tiếp khách, Vu Mục Thành đã gọi điện dặn cô nghỉ ngơi sớm đừng đợi anh, cô tiện miệng đồng ý nhưng quên không nói cho anh rằng hôm nay mình đi công tác ở thành phố H, mà thực tế cô cũng không có thói quen báo cáo hành tung của mình cho người khác.

Nhớ tới lúc Vu Mục Thành đi công tác Thượng Hải ngày nào anh cũng gọi điện nhắn tin cho mình, Tạ Nam cảm thấy hơi ngại, nói: “Cái đó, hôm qua em quên không nói với anh...”. Chưa dứt lời, điện thoại hết pin tự động tắt nguồn, cô buồn bực nhìn chiếc điện thoại đã dùng gần bốn năm, bàn phím mờ hết của mình. Cũng chẳng biết làm gì hơn, cô nghỉ ngơi một lát rồi tự an ủi, thôi, đợi về đến khách sạn sạc pin rồi gọi lại cũng chưa muộn.

Ăn cơm xong, về đến khách sạn đã là tám giờ tối, Tạ Nam sạc pin điện thoại, mở máy ra đã thấy “tít tít” một loạt tin nhắn đến. Cô vội vàng mở ra, đều là tin nhắn của Vu Mục Thành.

“Chuyện gì vậy?”

“Gọi lại cho anh ngay!”

“Không sao chứ, em ở đâu?”

Tạ Nam vội vàng gọi lại cho anh, nói: “Xin lỗi anh, vừa rồi máy em hết pin”.

“Không sao, ăn xong thì về sớm, hình như lại sắp có tuyết rơi”.

“Em... giờ em đang ở thành phố H cơ, em đi đối chiếu sổ sách, ngày mai mới về được”.

Vu Mục Thành im lặng một lát rồi mỉm cười, nói: “Anh nói rồi, em có chút nào coi mình là bạn gái của anh không? Trước khi đi công tác phải nói với anh một tiếng chứ”.

Tạ Nam biết mình đuối lý, đành khẽ khàng nhận lỗi: “Xin lỗi, em quên mất, sau này không như vậy nữa”.

Nghe vậy, Vu Mục Thành không nói thêm câu nào: “Thôi được rồi, em chú ý lái xe an toàn, hôm nay dự báo hai ngày tới sẽ có mưa tuyết. Có việc gì về rồi nói nhé!”.

Tạ Nam thở phào một hơi, bỏ điện thoại xuống, sau đó bật tivi lên, cũng chẳng buồn chọn kênh mà xem mấy tin tức về cổ phiếu đang phát trên sóng truyền hình. Cô ngã đầu vào thành giường, hơi trầm tư song trong lòng lại thấy vui vui, dù sao thì rất lâu rồi mới có người để ý đến việc cô đang ở đâu và làm gì.

Ngày hôm sau, Tạ Nam lái xe đến một thành phố khác làm sổ sách, ăn cơm trưa xong rồi trở về thành phố. Quả nhiên, tuyết đã bắt đầu rơi, bầu trời âm u những đám mây đen, ánh sáng ảm đạm. Trên đường cao tốc đã xuất hiện biển thông báo yêu cầu lái xe cẩn thận, hầu hết mọi người đều lái xe chậm lại. Đối với Tạ Nam, một người chưa biết lái xe nhanh bao giờ thì lại càng cẩn thận hơn, cô khống chế tốc độ xe ở tầm thấp nhất chín mươi mã lực.

Cách thành phố còn khoảng một tiếng đồng hồ lái xe, phía trước xảy ra một vụ tai nạn giao thông. Ba chiếc xe lao vào đuôi nhau, một chiếc xe chở hàng do lái xe nhanh mất lái đã đâm vào dải phân cách, hai chiếc xe sau không kịp phanh nên lao vào nó, trong đó một chiếc đâm mạnh đến nỗi đánh văng cả thanh ngang trước xe ra giữa đường, chiếc xe khác thì văng cả vô lăng vào phía vách ngăn cách an toàn bên đường. Từng người lái xe được đưa ra khỏi xe, có người vội vã gọi điện cho cảnh sát gọi cứu hộ.

Tạ Nam ở rất gần đó nên vội vàng dừng xe lại, lấy từ cốp xe ra một chiếc ô rồi cùng những người khác chạy về phía trước giúp những người bị thương tránh tuyết. Bên cạnh có người gọi điện cho tổng đài giao thông trực tiếp báo cáo tình hình tai nạn. Người ấy chắc không phải lần đầu tiên gọi điện kiểu này nên miêu tả tình hình rất chuẩn xác và sinh động qua điện thoại. Người dẫn chương trình gặp được khán giả thông báo vừa hoàn chỉnh vừa sinh động như vậy thì rất cảm động, luôn miệng hỏi chi tiết cụ thể tình hình tại hiện trường, hợp tác với người gọi điện khiến tiết mục trở nên rất cuốn hút.

Một người bên cạnh không thể nghe thêm nữa, nói: “Anh trai ơi, người ta bị thương còn nằm ra đấy, anh đừng có tô vẽ thêm mắm thêm muối nữa được không?”. Những người khác cũng lần lượt tỏ ý đồng tình.

Thấy vậy, anh ta ngại ngừng tắt điện thoại, nhưng chưa muốn dừng lại nên tiếp tục lên xe cầm máy ảnh chụp cái xe bị va và người bị thương. Đèn nháy sáng liên tiếp, Tạ Nam kinh ngạc, cũng không biết nói gì hơn, chỉ chau mày đi chỗ khác. Cũng may, cảnh sát khu vực đường cao tốc tới khá nhanh, xe cảnh sát, xe dọn chướng ngại vật, xe cấp cứu lần lượt nhả còi lao đến, người bị thương nhanh chóng được đưa lên xe, những chiếc xe bị tai nạn thì được xe xử lý chướng ngại vật đưa đi, cảnh sát điều khiển các xe khác rời khỏi khu vực tai nạn một cách có trật tự.

Khi Tạ Nam trở về xe thì mặt mũi đã tím tái vì lạnh. Ban này xuống xe vội quá nên cô không kịp khoác chiếc áo lông vũ, lại thêm vai và lưng bị ướt do ở ngoài tầm che của ô trong lúc cố gắng giúp những người bị thương.

Cô vội vàng khởi động xe, mở điều hòa, lấy viên kẹo hoa quả trong hộp cho vào miệng, rồi hắt hơi một tràng dài mãi mới dừng lại được. Các xe phía trước đã bắt đầu khởi động, Tạ Nam thắt dây an toàn, giữ tốc độ vừa phải. Về tới thành phố chưa quá ba rưỡi chiều, cô đi thẳng đến công ty làm việc. Trong phòng để chế độ rất ấm nên cô nhanh chóng thấy tắc mũi và chóng mặt, cô than thầm và hiểu rằng đây là dấu hiệu sắp bị cảm cúm.

Trong ngăn kéo bàn làm việc có để một số loại thuốc thường dùng, nhưng nhớ tới việc phải lái xe về, cô lại không dám uống đành cố gắng chịu đựng. Tối tầm năm giờ, Vu Mục Thành gọi điện tới hỏi cô đã về thành phố chưa, Tạ Nam mới nhớ ra mình chưa báo tình hình cho anh và lại tự thấy xấu hổ, nói: “Em về rồi, đang ở công ty”.

“Lát nữa ở công ty đợi anh, hôm nay anh không phải làm thêm, anh sẽ đón em đi ăn cơm, được không?”

“Được”, dù chẳng muốn ăn gì nhưng Tạ Nam vẫn đồng ý.

Vu Mục Thành đưa Tạ Nam đến một nhà hàng chuyên về các món ăn dân dã mới khai trương, nói: “Người bên bộ phận thị trường giới thiệu đây, họ nói người ở đây thích khẩu vị này. Em ăn những thức ăn thanh đạm với anh cũng lâu rồi, chắc chán lắm nhỉ?”

“Đâu có, đồ ăn thanh đạm cũng có cái hay của nó, ít ra em không mọc mụn nữa”, Tạ Nam cười nói.

Đúng là món ăn ở nhà hàng này rất ngon, đặc biệt món canh gà như giới thiệu, hầm bằng bếp củi, hương vị thơm ngon. Tạ Nam vừa ngửi đã thấy thèm ăn, cô uống khá nhiều canh, cảm thấy chứng nghẹt mũi của mình đỡ hơn nhiều, có điều đầu càng lúc càng nặng, có vẻ như sắp không trụ nổi nữa...

Nhận ra sự khác thường của cô, Vu Mục Thành đưa tay sờ trán cô rồi chau mày: “Hình như em sốt rồi, anh đưa em đến bệnh viện nhé”.

“Không cần đâu, uống thuốc là được rồi, em bị ngấm mưa nên lạnh ấy mà”, Tạ Nam khoác tay, trước giờ cô vẫn ghét đi bệnh viện, và cũng thấy mình chưa thực sự nghiêm trọng đến mức phải đến bệnh viện.

Vu Mục Thành nghĩ một lúc rồi gọi điện cho Hứa Mạn.

“Ồ, người ta là bác sĩ ngoại khoa mà”, Tạ Nam phản ứng yếu ớt.

Vu Mục Thành không để ý đến cô, anh miêu tả cho Hứa Mạn một cách cụ thể và tỉ mỉ tình trạng của Tạ Nam: “Không, không phải anh, là bạn của anh, sốt nhưng không cao, sắc mặt à, hơi tái, phản ứng chậm hơn”. Tạ Nam lườm anh một cái, anh nhin cười nói tiếp: “Cũng không coi là chậm quá. Lạnh ư?”, anh nhìn sang Tạ Nam, cô lắc đầu: “Bình thường, hơi nghẹt mũi. Vừa ăn một bát canh gà, à, à, ừ, được, anh biết rồi”.

Bỏ điện thoại xuống, anh nói với cô: “Lần sau nếu không khỏe thì nói ngay với anh, không được một mình chịu đựng như thế. Theo lời dặn của bác sĩ, hôm nay cứ uống thuốc trước xem thế nào, nếu không hạ sốt, ngày mai ngoan ngoãn theo anh tới bệnh viện”.

Rời khỏi nhà hàng, Vu Mục Thành lái xe về phía trước, tìm được một hiệu thuốc, một lát sau mua về một túi thuốc và một bình nước, anh đưa cho Tạ Nam mấy viên thuốc, nói: “Vitamin C, thuốc cảm cúm và ampicillin, phải uống ngay”.

“Không được, về nhà uống, em còn phải lái xe, uống thuốc cảm buồn ngủ lắm”.

“Thế thì để xe của em ở công ty. Ngày mai nếu đỡ, anh đưa em đi làm, nếu không thấy biến chuyển gì, anh đưa em tới bệnh viện”.

Tạ Nam rất sợ đến bệnh viện nên vội vàng cầm lấy thuốc uống. Vu Mục Thành ngả ghế ra sau cho cô thoải mái, anh lấy áo gió của mình đắp cho cô, nói: “Em ngủ một lát đi, đến tiểu khu, anh sẽ gọi dậy”.

Tạ Nam ngủ rất nhanh, nhưng không thoải mái. Đến lúc Vu Mục Thành khẽ gọi, cô nhìn anh mơ hồ, không hiểu mình đang ở đâu. Vu Mục Thành xuống mở cửa xe cho cô, anh hỏi: “Có cần anh bế không?”

Tạ Nam sợ hãi lắc đầu: “Anh đừng có nghiêm trọng hóa vấn đề như thế chứ”.

Vu Mục Thành đỡ cô vào nhà, nói với giọng điệu tự nhiên: “Em lấy quần áo ngủ và quần áo cần thay rồi lên nhà với anh”.

Tạ Nam nhìn anh ngơ ngác, một lúc sau mới tỉnh lại, cô sợ hãi, hỏi: “Để làm gì?”

“Chỗ em rất lạnh có biết không?”, Vu Mục Thành khiến nhần giảng giải cho cô như một bác sĩ nói với người chậm hiểu: “Bác sĩ Hứa nói rồi, em phải chú ý giữ ấm, tốt nhất là có người chăm sóc, kiểm tra thân nhiệt thường xuyên, nếu cứ tiếp tục tăng, phải đi viện ngay nếu không dễ chuyển thành viêm phổi, đến lúc đó, em không muốn cũng phải đi viện. Nhà anh có phòng khách, nếu em không thích lên chỗ anh thì thôi, nhưng dù sao hôm nay anh cũng phải chăm sóc em, thế em không phiền nếu anh ở lại đây chứ, tuy anh cũng rất sợ lạnh”.

Tạ Nam đành chịu thua, ngoan ngoãn vào phòng ngủ lấy đồ ngủ và đồ lót chuẩn bị thay cho vào cái túi nhỏ, khóa cửa rồi theo Vu Mục Thành về nhà anh.

Nhà của Vu Mục Thành thật sự rất ấm áp. Chủ cũ của ngôi nhà đã bỏ rất nhiều tiền và sức lực cho việc sửa sang, trang trí căn nhà, còn lắp thêm hệ thống làm mát và sưởi ấm dưới nền nữa. Đây cũng là lý do Vu Mục Thành vừa xem đã thích căn nhà, anh vốn sinh ra và lớn lên trong một thành phố có hệ thống sưởi ấm trung tâm, nên không thích ứng được với cái lạnh nơi đây.

Tạ Nam có vẻ không tự nhiên, lại thêm người không khỏe, cô thờ ơ, không muốn chú ý đến điều gì.

Vu Mục Thành dẫn cô vào phòng ngủ chính, rồi nói: “Bình thường anh ở trên lầu. Căn phòng này chưa có ai ở, bên kia là nhà vệ sinh, trong tủ có khăn và bàn chải mới tinh. Em đi tắm đi đã, sau đó lên giường ngủ một giấc. lát nữa anh phải lên lầu làm chút việc, tối nay sẽ ngủ ở phòng khách đối diện phòng em, nếu thấy khó chịu phải gọi anh ngay”.

Nói rồi, anh bước ra ngoài. Chủ động khép cửa lại. Tạ Nam thần người ra hồi lâu, nhìn xung quanh, căn phòng rộng lớn, bố trí mang chất nữ tính, tất cả đồ dùng đều là màu trắng, đặc biệt đầu giường còn có trang trí vẽ tay, hoa hồng chớm nở phối hợp với bức tường màu trắng sữa trông rất kiều diễm, nhưng chiếc ga màu xanh sẫm phủ trên giường lại không phù hợp lắm với trang trí trong phòng. Tạ Nam không muốn nhìn thêm nữa, trong lòng thầm nghĩ đến thì cũng đã đến rồi, chẳng cần phải lúng túng làm gì.

Càng kinh ngạc hơn khi cô bước vào phòng tắm, diện tích của nó quá lớn, trang trí cũng đậm chất nữ tính, khác hẳn với phòng tắm bên bán hàng cung cấp sẵn của cô. Trên tường óng ánh những tranh khảm hai màu lam và trắng, lại thêm chiếc gương mạ hoa văn vàng óng, phối với gạch lát nền màu tương ứng, một bên là bồn tắm massage màu hồng, bên kia là vòi hoa sen cũng có chức năng massage, giá để khăn inox treo một chiếc khăn tắm màu trắng rất dày, bồn cầu màu hồng thiết kế bên cạnh bồn tiểu cùng màu, cái bồn tiểu chỉ tới khi Cao Như Băng sửa nhà cô mới biết đến nó.

Tạ Nam vội vàng tắm rửa thay quần áo, sau đó về phòng giở chăn ra, leo lên chiếc giường to cô vốn không ưng, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Một lúc sau, Vu Mục Thành xuống nhà, khẽ đẩy cửa vào phòng ngủ. Dưới ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, anh chỉ nhìn thấy một dáng người mảnh khảnh nằm im trên giường trong bóng tối. Anh khẽ kháng cài cửa rồi quay về phòng làm việc. Đến khoảng mười hai giờ, Vu Mục Thành lại vào phòng ngủ, áp tay lên trán xem Tạ Nam còn sốt không thì thấy nhiệt độ gần như đã bình thường. Cô vẫn đang ngủ ngon, không đổi tư thế nằm, một cánh tay để dưới cằm, nửa khuôn mặt vùi sâu dưới gối, thở khẽ và đều đặn. Cảm thấy yên tâm, Vu Mục Thành để hé cửa phòng ngủ, rồi ra phòng khách nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Tạ Nam bất chợt tỉnh dậy. Mất một lúc cô mới nhớ ra mình đang ở đâu. Không biết do thuốc hay bởi nóng quá mà người cô toát mồ hôi, đầu, áo ngủ, ga giường đều ướt hết. Cô bật đèn ngủ ngồi dậy, với chiếc đồng hồ đặt bên gối lên xem, mới có ba giờ sáng. Tạ Nam lo lắng ngồi ôm gối, nhất thời không biết làm gì. Giấy lát sau, đèn phòng khách bật sáng, Vu Mục Thành mặc bộ đồ ngủ màu ghi thẫm bước vào.

Nhẹ nhàng sờ lên trán cô, anh ngạc nhiên nói: “Em tắm lại một lần nữa đi, lấy quần áo của anh mà thay”. Nói rồi, anh kéo chăn, bế cô đi thẳng vào phòng tắm không để cô kịp phản ứng.

Tạ Nam cuống lên: “Để em tự làm, tự làm cũng được”

Vu Mục Thành cảm thấy buồn cười, đặt cô xuống trên tấm thảm trước phòng tắm, hồi lâu sau mang tới một bộ đồ ngủ kẻ sọc treo trên giá rồi ra ngoài, đóng cửa lại.

Gội đầu tắm rửa xong, Tạ Nam cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không còn cảm giác on gong trong đầu như lúc ban chiều nữa, mũi cũng đã hết nghẹt. Cô mặc bộ quần áo ngủ thùng thình của anh, xắn mấy gấu quần và áo mới thò được tay chân ra ngoài.

Tạ Nam tìm máy sấy tóc, sấy xong cô nhìn đồng quần áo vẫn vút trong gió giặt của mình, lắc đầu thầm nghĩ, thôi để mai hăng hay. Bước ra khỏi phòng tắm, cô không khỏi kinh ngạc, bộ ga gối màu xanh sẫm lúc trước giờ đã thay bằng màu trắng sữa, rất gọn gàng.

Vu Mục Thành bưng đến cho cô một cốc nước, do dự một lát rồi nói: “Em uống chút nước đi, ra nhiều mồ hôi thế cơ mà”. Tóc anh hơi rối, nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo.

Tạ Nam ngoan ngoãn uống hết cốc nước, do dự một lát rồi nói: “Xin lỗi, đã làm anh thức giấc” .

“Khách sáo thế, em không coi anh là bạn trai em sao?”, Vu Mục Thành nhẹ nhàng sờ lên trán cô, nói tiếp: “Có lẽ hết sốt rồi”.

Tạ Nam lấy hết dũng khí, vòng tay ôm lấy anh, giấu mặt vào ngực anh khẽ nói: “Cám ơn anh”.

Nhưng không để cho anh kịp phản ứng, cô đã buông tay, chạy như bay lên giường kéo kín chăn, úp mặt vào gối. Anh vừa kinh ngạc vừa vui sướng, lại thấy cô ngượng ngùng như vậy, bất giác có chút buồn cười. Vu Mục Thành cúi xuống đắp chăn cẩn thận cho Tạ Nam, hôn lên vành tai hờ ra ngoài đã đổ lên tự bao giờ của cô. Đứng bên giường một lúc, anh tắt điện trở ra phòng khách.

Có thể do tác dụng của thuốc, Tạ Nam tỉnh dậy một lúc nhưng ngủ lại được ngay. Sáng sớm hôm sau, vừa mở mắt nhìn thấy đồng hồ, cô không khỏi kinh ngạc, hấp tấp đi làm vệ sinh thay quần áo rồi ra khỏi phòng. Vu Mục Thành đã thay xong quần áo, đang ngồi bên bàn ăn với một bữa sáng đơn giản: Bánh mì gối và cà phê. Thấy cô chạy ra, anh khẽ nói: “Chào em”, rồi quay vào bếp lấy cho cô một phần cháo sữa yến mạch và hai cái bánh mì gối, hỏi: “Có cần rán trứng không em?”

Tạ Nam vội vàng nói: “Em phải đi làm, không ăn nữa”

“Tốt nhất em nên xin nghỉ một ngày ở nhà để nghỉ ngơi”

“Không được, sắp Tết rồi, nhiều việc lắm”

“Thế thì phải ăn sáng, rồi anh đưa em đi, vẫn kịp”.

Tạ Nam đành ngoan ngoãn ngồi ăn sáng, vừa ăn vừa nhìn đồng hồ. Cô cố gắng ăn hết chỗ cháo yến mạch rồi cùng Vu Mục Thành đi xuống, đột nhiên nhớ ra: “Quần áo em thay hôm qua vẫn chưa lấy”.

“Người làm công, theo giờ sẽ giặt, em đừng để ý nữa”.

Nghĩ tới quần áo lót của mình để ở nhà một người đàn ông, lại để người làm công theo giờ giặt hộ, Tạ Nam thấy thật xấu hổ, Vu Mục Thành không để cô kịp đổi ý, anh đưa thẳng cô xuống nhà, ra khỏi cổng và lên xe. Cô cũng chẳng muốn nghĩ xem người khác nhìn thấy sẽ như thế nào, dù gì hôm nào cô cũng đi sớm về muộn, hàng xóm xung quanh chẳng ai quen biết, chỉ thấy áy náy và xấu hổ với người làm công theo giờ kia vì để họ giặt quần áo giúp mình.

Vu Mục Thành khởi động xe, tranh thủ thời gian, Tạ Nam bỏ tấm chăn nắng xuống, nhìn kĩ mình trong gương trang điểm, khuôn mặt của cô quả thực tái nhợt. Công ty yêu cầu các nhân viên nữ phải trang điểm nhẹ khi đi làm. Từ trước tới giờ Tạ Nam vẫn trang điểm nhẹ nhàng nhất có thể để đối phó với quy định này. Cô lấy hộp trang điểm, cho một ít nước trang điểm lên mặt, xoa chút phấn nền, rồi phủ một lớp phấn mỏng. Khi xe dừng đèn đỏ, cô cẩn thận thoa son môi, ngắm nhìn lại, cũng có chút tinh thần hơn trước. Bất chợt quay đầu, Tạ Nam phát hiện Vu Mục Thành đang thích thú nhìn mình.

“Anh nhìn gì?”, cô ngại ngùng thu hộp trang điểm lại.

Vu Mục Thành khởi động xe, nói: “Anh thích màu son môi của em”.

Tạ Nam thấy nụ cười trên môi anh thật đáng ngờ, nhưng cũng không biết nói gì. Đến trước tòa nhà của công ty, chỉ còn năm phút trước giờ quẹt thẻ, cô vội vàng tạm biệt anh rồi phóng như bay vào tòa nhà. Mọi người đứng trước thang máy rất đông, cô nhìn lơ đãng vào các chương trình quảng cáo trên màn hình treo cạnh đó. Cửa thang máy vừa mở, Tạ Nam nhanh chóng chen vào trong, nhưng đã chật chỗ. Trước mặt cô là Hạng Tân Dương với áo vest sẫm màu, tay xách cặp màu đen, rõ ràng anh đã vào thang máy từ dưới hầm đỗ xe.

Thang máy lập tức kín người, ai cũng điều chỉnh lại tư thế đứng của mình, vừa đối mặt với cửa thang máy vừa giữ khoảng cách hợp lý với người bên cạnh. Trong tình thế này, cô và Hạng Tân Dương rơi vào trạng thái đối mặt nhau, hơi thở chạm nhau, gần tới mức mơ hồ mà nguy hiểm.

Hạng Tân Dương hết sức ngạc nhiên: “Nam Nam em làm việc ở đây à?”

Tạ Nam vội vàng gạt đầu, đang định quay người thì A May đứng bên cạnh đã cứu cô: “Chị Tạ, em thấy chiếc Citroen của chị dưới hầm. Hôm qua chị không lái xe về à?”

“Ừm, chị không lái xe về”, thang máy dừng lại, vài người đi ra, bên trong thoải mái hơn một chút, cô nói xin lỗi rồi vội vàng bước sang chỗ May. Bất chợt, A May giơ tờ báo ra trước mặt cô, nói: “Chị Tạ xem này, chị lên báo rồi đấy”.

Tạ Nam nghĩ, sáng nay sao mà nhiều chuyện ngạc nhiên thế. Cô vội vàng cầm tờ báo lên xem, là báo về vụ tai nạn ở đường cao tốc hôm qua, bên dưới còn ghi rõ ảnh đen trắng do độc giả Tôn tiên sinh cung cấp. Một tấm ảnh chụp ba chiếc xe đâm nhau gây tắc đường, còn tấm khác chụp lúc cô đang quỳ gối cùng một người khác cầm ô che mưa cho người bị thương trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, tấm ảnh chụp khá rõ nét, chụp cô với khuôn mặt nghiêng nhưng những người quen biết sẽ không nghi ngờ mà nhận ra cô ngay lập tức.

“Chị ăn ảnh thế?”, cặp mắt A May chỉ thấy cái đẹp ăn ảnh chứ không nhìn được cảnh tượng vụ tai nạn.

Tạ Nam đỏ khốc đỏ cười lắc đầu, thầm trách cô gái lắm chuyện, nói: “Cất đi, lúc đó chị đi ngang qua thôi”.

Đến tầng của cô, hai người vội vã ra khỏi thang máy, quẹt thẻ xong vẫn còn mấy giây, cô mới dám thở phào một cái.

Báo Buổi tối là tờ báo có lượng phát hành lớn nhất thành phố này, nhưng bình thường Vu Mục Thành chỉ xem phần tin kinh tế. Hôm nay ăn trưa về, gọi thư ký dọn dò một số việc, anh bỗng thấy tấm hình trên tờ báo trước mặt thư ký. Tiện tay, anh cầm lên xem, khiến cô thư ký hết sức ngạc nhiên.

Bỏ tờ báo xuống, Vu Mục Thành về văn phòng trực tiếp lên mạng đăng nhập vào trang web của báo, tìm bản điện tử của bài báo ngày hôm nay, bức ảnh màu hiện lên trên màn hình. Anh lưu ảnh lại rồi phóng to ra nhìn, có thể thấy rõ trong tấm hình ấy một người đang đỡ người bị thương, còn Tạ Nam quỳ xuống cầm ô che cho họ, một tay cô cầm ô che cho người bị thương, tay kia nắm chặt tay người ấy. Tạ Nam chỉ mặc mỗi chiếc áo len mỏng, phần lớn cơ thể nằm ngoài tầm che của cô. Ảnh chụp nghiêng nên lộ rõ thân hình mảnh mai, khuôn mặt thon gầy với cái cằm nhỏ, sắc mặt hơi xanh nhưng hết sức bình tĩnh của cô. Đường như trước mắt cô bây giờ không còn là người bị thương đầy máu me nữa.

Thì ra là vì vậy nên cô mới bị cảm lạnh.

Nhưng Tạ Nam không hề nói chuyện đó với anh dù chỉ một từ, có thể cô coi đó là việc bình thường, làm việc thiện không muốn người khác biết tới. Nhưng mặt khác, quả thực cô đã chôn dấu quá sâu những tâm tư tình cảm của mình trong lòng.

Thậm chí đi công tác, Tạ Nam cũng quên không nói lời nào với anh, hơn nữa còn gần như không chủ động hỏi anh đi đâu, làm gì, anh nói gì, cô đều chăm chú lắng nghe, gật đầu nhưng rất ít khi đưa ra ý kiến của mình.

Vu Mục Thành dựa người vào ghế, nghĩ một cách bi quan, muốn thật sự tiếp cận và đi vào lòng cô, có lẽ anh sẽ phải đi một quãng đường rất dài nữa. Nhớ lại cái ôm sáng nay, cơ thể mềm ấm của cô dựa vào ngực anh, giọng nói dịu dàng ấy, vành tai ửng đỏ ấy, anh cảm thấy, để có được những thứ đó, anh nên chấp nhận cố gắng nhiều hơn thế. Bởi vì rất đáng để như thế!

18. Chương 12-p1

Chương 12: Đối diện trong im lặng

Tạ Nam không ngờ tấm ảnh nhỏ trên báo Buổi tối lại thu hút nhiều sự chú ý đến thế. Đồng nghiệp bình luận chưa hết, Cao Như Bằng cũng gọi điện tới, biết cô không sao liền quay sang mắng cô: “Ngốc nghếch, lạnh như thế sao cậu không mặc áo khoác vào rồi hãy ra”. Cô chỉ biết cười trừ nhận tội.

Gần trưa, điện thoại bàn phòng cô bỗng đổ chuông, Tạ Nam nhắc điện thoại nói theo thói quen: “Xin chào, bộ phận tài vụ xin nghe”.

Đầu dây bên kia im lặng, cô nói lại một lần nữa: “Xin chào”.

“Chào em, Nam Nam, là anh”, tiếng Hạng Tân Dương vọng trong ống nghe.

Tạ Nam khẽ đưa tay day day thái dương đang đau âm ỉ, nhất thời không biết nói sao.

“Hôm nay anh qua Vạn Phong làm việc, không ngờ lại gặp em.”

Tạ Nam biết công ty bất động sản Vạn Phong là một doanh nghiệp phát triển có quy mô ở thành phố này, nơi đây cũng có rất nhiều văn phòng làm việc, cô chỉ “ồ” lên một tiếng rồi lại chẳng biết nói gì.

“Anh vừa đọc báo, em...không sao chứ?”

“Không sao, em không bị thương, cũng chẳng phải dùng cảm cứu người, em chỉ che ô cho người ta thôi.”

“Anh vừa xong việc, đang ở dưới lầu công ty em, Nam Nam, cùng ăn cơm nhé!”

“Chúng ta không cần gặp nhau nữa, bảy năm trước đã nói rõ rồi”, Tạ Nam mệt mỏi: “Tình cờ gặp thì không nói, nhưng chia tay rồi mà cố ý gặp nhau thì không có ý nghĩa gì cả. Anh về đi, Hạng Tân Dương, xin lỗi, em tắt máy đây”.

Ngay cả khi không có sự tồn tại của Vu Mục Thành, Tạ Nam cũng chẳng muốn gặp lại Hạng Tân Dương. Đối với Tạ Nam, quá khứ liên quan tới anh là một hồi ức đau thương, những ngọt ngào trước đó càng làm cô đau đớn khi chia tay. Cô không oán hận, song cũng không muốn có liên quan gì với người đàn ông ấy nữa.

Buổi trưa, Tạ Nam không xuống nhà ăn mọi khi mà nhờ đồng nghiệp mang lên cho mình một suất, sau đó sang phòng trà vừa ăn vừa nhận điện thoại của Vu Mục Thành, anh hỏi cô có uống thuốc đúng giờ không và đã ăn cơm chưa.

“Em uống thuốc rồi, đang ăn cơm đây. Thế còn anh?”

“Anh ăn rồi, tối nay anh có buổi tiếp khách nên về hơi muộn. Anh đã dặn người làm công theo giờ bảy giờ tối đến đưa chìa khóa và thẻ cho em, lúc đó em về nhà rồi chứ?”

“Không cần đâu, bảy giờ em chưa về đến nhà. Tối nay em có việc”, Tạ Nam thành thật, hôm nay cô đã hẹn sẽ qua chỗ Trương Tân để đối chiếu sổ sách, giấy tờ, hơn thế Tạ Nam cũng không dám cầm chìa khóa và thẻ từ của anh, điều đó có nghĩa là gì? Sống chung với nhau sao? Cô không muốn tiến đến bước ấy nhanh như vậy.

Vốn đoán trước được cô sẽ từ chối nên Vu Mục Thành không buồn để ý mà nói: “Dù sao thì bây giờ bà ấy sẽ đến chỗ em, em không ở nhà thì thôi, tối về anh đón em cũng được”.

Tạ Nam phản đối: “Em khỏi rồi, không cần phiền anh nữa”.

“Thứ nhất, em là bạn gái của anh, cái này không thể coi là phiền hay không phiền, nếu em cứ nhất định không để anh chăm sóc, quan hệ của chúng ta mới thực sự phiền đấy; thứ hai, em vẫn chưa khỏe hẳn, nhà em lại rất lạnh, không tốt cho việc hồi phục hoàn toàn”, không để cô kịp phản ứng, Vu Mục Thành nói tiếp: “Cứ thế nhé, chúc em ngon miệng, chiều nhớ uống nhiều nước vào, tạm biệt em”.

Tạ Nam thường không nói lại được với Cao Như Băng, nhiều lần Cao Như Băng dạy dỗ, cô đều tâm phục khẩu phục lắng nghe; nhưng cô cũng không hiểu vì sao giờ lại thêm anh chàng Vu Mục Thành này nữa. Anh đã mấy lần khiến cô không thể cất lời, cho dù là những điều không phục, cô cũng bất lực trong việc phản kháng lại.

Không đợi Tạ Nam ăn hết cơm, giọng nói lạc cả đi của A May từ bàn tiếp tân đã vọng tới: “Chị Tạ, chị Tạ, có người tặng hoa cho chị, mau ra đây ký nhận này”.

Tạ Nam thở dài, vớt hộp cơm ăn dở vào thùng rác, lấy khăn giấy lau miệng rồi ra khỏi phòng uống trà, đến trước quầy tiếp tân.

Ở đây luôn có những cô gái trẻ tuổi được nhận hoa thế này, ngày lễ Tình nhân năm ngoái, một cô nàng bên Thị trường nhận được chín trăm chín mươi chín đóa hồng, vô cùng lãng mạn. Không chỉ những người trong công ty, mà bó hoa kia đã làm cả tòa nhà văn phòng kinh ngạc. Tạ Nam biết một bó hoa không đáng với sự chú ý của cô nàng A May lắm chuyện, yêu đời, chẳng qua cô ấy cảm thấy hào hứng vì từ khi đi làm tới giờ chưa thấy Tạ Nam được ai tặng hoa cả.

Trên bàn tiếp tân đặt một bó hoa uất kim hương hai màu được gói bằng giấy màu vàng nhạt và giấy trắng hồng, hoa không đủ lớn để gây sự chú ý, có điều nó rất đẹp mắt. Lúc này là thời gian nghỉ trưa, mọi người

đều không có việc gì nên rất nhiều người tò mò chạy ra. Tạ Nam đành phải ký nhận. A May vui vẻ nói: “Chị Tạ, em vừa tra trên mạng, lời nhắn của hoa này là ‘Người con gái xinh đẹp, rất vui được gặp em’, chắc chắn gần đây chị gặp được mối duyên đẹp rồi”.

“Mối duyên đẹp? Có khi là Pinocchio[1] thì có”, Tạ Nam có vẻ không tự nhiên cho lắm.

[1] Pinocchio: Là chú bé người gỗ trong bộ phim hoạt hình Pinocchio sản xuất bởi Disney dựa vào truyện cùng tên của Carlo Collodi.

Những đồng nghiệp bên cạnh đều đồng thanh: “Pinocchio nói dối là mũi dài ra đấy, Tạ Nam ơi, chị phải khai thật đi”.

“Tôi có muốn khai cũng chẳng biết phải khai từ đâu”, Tạ Nam cười khổ, lật tìm trong bó hoa nhưng không thấy có bưu thiếp gì.

Cô cầm bó hoa đi về phòng Tài vụ, tiện tay để cạnh máy tính. Nhân viên thu ngân bên cạnh cười ranh mãnh hỏi có cần tìm lọ hoa để cắm không thì cô lắc đầu.

Thực ra, cô biết ai tặng hoa cho mình. Sau khi nhận được điện thoại của Hạng Tân Dương, cô đã đoán ra là anh, hoàn toàn không có liên quan tới “lời nhắn từ hoa” kia. Cô và anh từng đi xem triển lãm hoa uất kim hương cùng nhau, lúc đó cô có nói mình rất thích tư thế luôn luôn vươn thẳng của loài hoa này. Đến khi mua nhà, nhìn các tòa nhà mang tên những loài hoa, Hạng Tân Dương đã không do dự chọn ngay tòa nhà Uất Kim Hương ở giữa tiểu khu kỳ thứ nhất.

Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên Hạng Tân Dương tặng hoa uất kim hương cho cô.

Ngày lễ Tình nhân khi Tạ Nam đang học năm thứ ba đại học, anh lái xe tới ký túc xá đón cô. Vừa bước xuống lầu, nhìn thấy đây hoa uất kim hương đỏ tươi trong cốc xe, Tạ Nam vui sướng ôm chầm lấy anh mà hôn, mãi đến khi bạn học xung quanh hò hét lên, cô mới đỏ mặt bỏ anh ra.

Bao nhiêu hoa uất kim hương như vậy, phòng không để được hết, cô mang cho các bạn gái khác trong ký túc xá, có người vui vẻ nhận lấy, có người bĩu môi nói thêm những lời khó nghe.

Nhưng ngày đó cô rất vui, lần đầu tiên trong cuộc đời được vênh vang như thế, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh. Khi còn trẻ người ta thường thích khoa trương và ra vẻ hơn người khác, dường như tất cả đều do ý trời. Cô luôn cho rằng niềm vui tràn đầy nên thoải mái phân phát và hưởng thụ nó, chính vì vậy dù người khác có lời ra tiếng vào, cô cũng không hề để ý.

Hơn thế, chính đêm hôm đó, khi những bông tuyết lác đác rơi, lần đầu tiên Tạ Nam đã ở trong căn chung cư của Hạng Tân Dương.

Tạ Nam cắn chặt môi, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình một lần nữa, ánh mắt lại chạm phải bó hoa trước mặt. Đối diện với những đóa hoa đẹp như vậy, mà cô hoàn toàn không có cảm giác thích thú như ngày xưa.

Điện thoại bỗng đổ chuông, cô cầm lên xem, là của Đới Duy Phàm nên vội vàng nghe máy.

“Sa sư đệ, báo hôm nay anh đã xem rồi, phải công nhận, sư đệ chụp nghiêng rất ăn ảnh, hà hà”, Đới Duy Phàm cười lớn từ đầu dây bên kia.

“Nhị sư huynh, đừng vì thế mà trở thành người hâm mộ em chứ”.

“Bây giờ anh đại diện cho đại sư huynh thông báo với em rằng, xin lỗi, hôm nay bọn anh đều có hẹn, để ngày mai bàn tiếp chuyện sổ sách nhé”.

“Vâng.”

“Xem kìa, anh biết ngay là không có vấn đề gì mà, đại sư huynh còn sợ nhất thời thay đổi thời gian không tiện cho em lắm. Anh đã nói rồi, Sa sư đệ của chúng ta không thích yêu, không thích hưởng thụ mà chỉ chăm chỉ làm việc kiếm tiền, chắc chắn sẽ không thể không có thời gian đâu.”

Tạ Nam giận dữ trả lời: “Theo như anh nói, ngày mai em cũng không rảnh mà đi tính sổ nợ của anh đâu, em phải cố gắng tìm được mối lương duyên đẹp, chứ không anh lại cứ coi thường”.

“y đừng đừng, cứ coi như anh chưa nói gì, ngày mai gặp nhé, vẫn thời gian cũ.”

Tạ Nam nghĩ, thôi cũng được, hôm nay về nhà sớm đợi người làm công theo giờ mang chìa khóa đến vậy. Cứ nghĩ đến việc bỏ quần áo lót cho người ấy giặt, cô lại cảm thấy không tự tin lắm.

Năm rưỡi chiều, Tạ Nam mang áo khoác ra quầy tiếp tân đập thễ, A May cùng xuống lầu với cô. Cô gái này mới hai mươi một tuổi, trẻ trung vô tư, cô ấy ghét người ta gọi mình với cái tên “Ngọc Mai” nên muốn mọi người gọi mình là A May. A May rất hay tò mò tới những người đào hoa trong công ty. Lúc này, cô nàng tập trung dò hỏi Tạ Nam xem ai gửi bó hoa tới.

Từ trước tới giờ Tạ Nam vẫn luôn thoải mái trước sự hoạt bát của cô nàng nên không thấy phiền hà, nói: “Chị nói rồi, chị không biết, chắc chắn em đã xem hoa trước rồi, lại còn hỏi chị”.

“Có người bí mật theo đuổi thật lãng mạn”, A May mơ mộng nhìn lên trần thang máy: “Ôi, chị Tạ, sao chị không mang hoa về nhà?”.

“Để ở văn phòng có gì khác đâu? Lại được ngắm nhiều hơn ấy.”

“Cũng có lý.”

A May là người mang tính cách điển hình của các cô gái vùng này, không bị ràng buộc điều gì, được bố mẹ cưng chiều, không có ý định dành dụm tiền cho gia đình. Cô nàng làm nhân viên lễ tân tuy lương hơi thấp, nhưng ngay lập tức được người nhà ủng hộ mua chiếc QQ nhỏ để lái. Hai người cùng đi xuống hầm lấy xe, nói câu tạm biệt rồi ai lấy xe người đó.

Chuẩn bị lên xe thì một chiếc Volvo S80 màu ghi đen đột nhiên dừng phía trước, Tạ Nam giật mình ngừng lên, thấy Hạng Tân Dương mở cửa xe tiến lại gần mình. Cô cảm thấy thật phiền, đang giờ tan tầm, các đồng nghiệp xuống lấy xe mỗi lúc một nhiều. A May vội ra khỏi chiếc QQ nhỏ, dựa vào cửa xe tò mò nhìn sang, những người khác tế nhị hơn, nhưng cũng không quên liếc mắt qua đó. Tạ Nam muốn cắt đứt sợi dây nghi ngờ, không để cho mọi người có cơ hội bàn tán, vội nói:

“Đợi em ở quán cà phê Lục Môn đối diện tòa báo Buổi tối, em sẽ qua ngay”, cô không nhìn anh thêm nữa mà đi thẳng lên chiếc xe Citroen của mình. Hạng Tân Dương đồng ý quay về xe rồi lái đi.

Tạ Nam thất dậy an toàn, dựa vào vô lăng, chưa kịp khởi động xe, A May đã trở tới. Cô nàng thò đầu ra nghe ngóng: “Chị Tạ, chị Tạ, có phải người tặng hoa cho chị đó không? Đẹp trai thật đấy, lại còn lái con Volvo nữa chứ”.

Tạ Nam cười gượng: “Tặng gì mà tặng? Anh ấy hỏi đường chị”.

“Xí, còn lâu em mới tin, ánh mắt anh ấy nhìn chị, không có vấn đề mới là lạ”, A May biết nếu Tạ Nam không muốn nói thì mình còn lâu mới hỏi thêm được gì. Có điều tình mắt nhận ra đây là người đàn ông đã chào hỏi Tạ Nam khi gặp trong thang máy sáng nay, chỉ thế thôi A May cũng cảm thấy vui, vẫn tay chào Tạ Nam rồi lái xe đi khỏi.

“Không có vấn đề gì mới lạ”, Tạ Nam nhắc lại câu nói đó trong lòng, rồi lái xe theo sau A May ra khỏi tầng hầm.

Quán cà phê Lục Môn nằm đối diện với tòa báo Buổi tối, con đường này tương đối yên tĩnh, và cũng tiện cho việc đỗ xe. Bạn gái của Trương Tân làm công tác tiếp chuyện bạn đọc ở tòa báo này, nên thường xuyên đến đây gặp gỡ và đón tiếp độc giả. Cô ấy và chủ quán cà phê này là bạn tốt, chủ quán cho mỗi người các cô một chiếc thẻ VIP giảm giá. Thấy nhà mới của Cao Như Băng cách đây không xa, mình lại không có thói quen uống cà phê nên Tạ Nam đã cho Như Băng cái thẻ đó từ lâu, nghe Như Băng nói không khí ở đây rất tốt.

Cô dừng xe, chiếc Volvo của Hạng Tân Dương cách không xa phía trước. Ngập ngừng giây lát, Tạ Nam quyết định bước vào quán. Hạng Tân Dương đứng dậy vẫy tay gọi, Tạ Nam đi đến ngồi đối diện với anh.

“Em uống gì?”, Hạng Tân Dương ra hiệu gọi nhân viên phục vụ.

“Uống nước chanh thôi, em đang uống thuốc cảm cúm, tốt nhất không uống cà phê.”

“Em bị lạnh à?”, Hạng Tân Dương vội hỏi: “Có nghiêm trọng không? Anh đưa em đến gặp bác sĩ. Còn nữa, em uống thuốc cảm cúm là sẽ ngủ gật, không được lái xe”.

“Phòng trước thôi, tối về nhà em uống thuốc, không sao đâu. Hôm nay anh tìm em có việc gì không?”

Hạng Tân Dương nhất thời nghẹn giọng, đương nhiên, anh đâu có lý do gì để tìm cô.

Sáng nay, vội vã vào thang máy, vừa nhìn thấy anh, Tạ Nam đã sững lại. Lát sau, từng người cứ lần lượt đi vào, cô dần gần anh hơn. Đây là lần đầu tiên hai người gần nhau đến thế trong suốt mấy năm qua, khuôn mặt trang điểm nhẹ của cô cứ lớn dần trong mắt anh, những thứ xung quanh lúc này đồng loạt biến mất, dường như không tìm được anh giờ tay muốn chạm vào cô. Nhưng, Tạ Nam đã nhanh chóng bước sang bên cạnh.

Hạng Tân Dương nghe cô thầm thì với một cô gái khác, nhìn cô ra khỏi thang máy, cho tới khi thang máy tới lầu trên cùng, mọi người đã ra hết, lại có người bước vào, anh mới nhấn nút vào số tầng mình cần tới.

Anh có hẹn với Tổng giám đốc Tần của công ty Vạn Phong để bàn bạc về việc hợp tác dự án đấu thầu trong tương lai.

Thời gian hợp tác giữa hai bên tương đối dài, trước kia khi gia đình anh gặp biến cố, Tổng giám đốc Tần đã cố gắng hết sức giúp đỡ, mối thâm tình giữa hai nhà càng trở nên sâu nặng hơn. Lúc bàn việc công họ không tránh khỏi hỏi thăm về một số việc riêng gia đình, ông Tần kêu lên: “Cháu về gánh vác cho bố cháu thì tốt quá, vài năm trở lại đây ông ấy đã quá vất vả, lần trước nhìn thấy ông ấy hom hem mà vẫn cố hết sức làm chủ trì nghi thức khởi công ở ngoại ô, ôi, lòng chú đau xót lắm. Đến tuổi của bọn chú, không phục tùng tuổi tác là không được nữa rồi”.

Hạng Tân Dương cười nói: “So với bố cháu, Tổng giám đốc Tần vẫn còn rất trẻ, chú đang tuổi khỏe mạnh, đâu đã coi là già được ạ”.

Ông Tần lắc đầu nói: “Chú cũng sắp sáu mươi rồi, đứa con gái yêu quý của chú vẫn còn ham chơi lắm, đành phải hy vọng vào đứa cháu Tần Khan tiếp quản, có điều nó vừa mới du học về, chú đành vất vả thêm vài năm nữa rồi yên tâm giao công việc cho nó. Tần Dương này, bây giờ cháu đã biết xử lý công việc, cuối cùng bố cháu cũng có thể yên tâm mà tĩnh dưỡng rồi”.

Sau khi cáo từ đi ra, Hạng Tân Dương xuống tầng một, ra khỏi tòa nhà văn phòng, tới mua tờ báo Buổi tối tại một quầy báo ven đường. Giở ra xem, tấm ảnh đó ngay lập tức đập vào mắt khiến anh nghệt thở.

Đương nhiên, chỉ nhìn thoáng qua thôi Hạng Tân Dương cũng dễ dàng nhận ra Tạ Nam.

Đây là khu vực tập trung nhiều tòa nhà văn phòng nhất thành phố này, những tòa nhà cao tầng san sát liền kề nhau, cơn gió lạnh luồn qua khu này sang khu khác, nó cứ thổi cho tới khi tâm hồn con người cũng lạnh dần đi. Tờ báo trong tay anh lật phật bay theo gió, bức ảnh chụp Tạ Nam khẽ chấp chới trong mắt.

Nam nữ mặc đồng phục đáng vẻ vội vã qua lại trước mắt, không ai để ý tới sự tĩnh lặng trong một lúc lâu của anh.

Cuối cùng, anh thu tờ báo lại, nghiêng người nhìn lên tòa nhà văn phòng cao bốn mươi hai tầng này, ánh sáng lạnh lẽo trong tiết trời âm u của ngày đông hắt vào những bức tường kính xanh. Anh học chuyên ngành quản lý kinh tế hội đại học, nhưng gia đình lại làm về xây dựng nên sau khi tốt nghiệp anh cũng theo ngành này. Chỉ nhìn bên ngoài tòa nhà là có thể đoán được kết cấu bên trong, nhưng anh lại không sao biết được Tạ Nam đang ở trong tầng kính nào, ngồi ở vị trí nào, làm việc gì, và sống ra sao.

Anh lại đi vào tòa nhà, nhìn sơ đồ vị trí các công ty, tầng mà Tạ Nam dừng là nơi làm việc của một công ty liên doanh bia, anh tìm số tổng đài, gọi điện nhờ nói máy với số của cô, giọng cô vang lên trong điện thoại, đúng như dự đoán, cô đã từ chối lời mời ăn trưa của anh.

Mây đã vút bỏ quyền được quan tâm tới cô ấy, mây không có quyền tiếp tục làm phiền cô ấy nữa – anh đã tự nhắc nhở mình như vậy. Anh xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm lái xe lên, đi đến cửa hàng hoa ở một mặt của tòa nhà, đặt mua bó hoa uất kim hương và nhờ nhân viên cửa hàng mang lên tặng cô rồi mới về văn phòng của mình.

Khi xử lý công việc, ánh mắt thi thoảng lại lướt qua tờ báo vẫn đặt một bên.

Cho tới lúc gần hết giờ làm, thư ký của anh mũi ửng đỏ đi vào xin nghỉ: “Tổng giám đốc Hạng, em bị cảm cúm rồi, ngày mai em muốn đi viện khám”.

19. Chương 12-p2

Hạng Tân Dương gật đầu, đồng ý, đợi thư ký ra ngoài rồi, anh lại nhìn vào tờ báo. Cái dáng gầy nghiêng nghiêng trong bức ảnh với tấm áo mỏng kia làm anh xúc động. Cô vốn rất sợ lạnh, thời tiết thay đổi là rất dễ bị cảm lạnh, mà hễ cảm lạnh thì sẽ liên miên trong một thời gian dài mới khỏi. Thế nên, mỗi độ đông về, cô đều mặc áo ấm rất sớm, gọi ghém mình thật cẩn thận. Hôm qua cô đứng trong mưa với thời tiết lạnh như thế, không biết có đông cứng lại không?

Nghĩ tới đây, những hồi ức xa xưa cứ lần lượt kéo về, anh không thể ngồi thêm được nữa, vội cầm chìa khóa đi thẳng tới bãi đỗ xe của tòa nhà.

“Chỉ là anh rất muốn gặp em, Nam Nam à.”

Tạ Nam nhìn chăm chăm vào miếng chanh trong cốc nước của mình, nói: “Nhưng em không muốn gặp lại anh nữa, anh như vậy khiến em thấy... rất phiền. Xin lỗi anh, có thể em máu lạnh. Chia tay là chia tay, anh đã có vợ, em cũng có bạn trai, mỗi người đều có con đường riêng của mình, không nên làm gì liên lụy tới người khác”.

Hạng Tân Dương khẽ cúi đầu nói: “Anh biết em hận anh, anh cũng biết em hoàn toàn có lý do để không tha thứ cho anh”.

Tạ Nam ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Hạng Tân Dương, anh sai rồi, đó đều là chuyện đã qua. Em đã từng hận anh, cũng đã từng không muốn tha thứ cho anh. Nhưng hận một người là việc rất mệt mỏi, em đã nghĩ thoáng rồi, không làm được em đành buông xuôi thôi. Còn nói tới tha thứ, thực ra anh chưa từng phụ em, anh chỉ thành thật nói cho em biết nỗi khổ của mình, để em kịp thời nhận ra chúng ta không thể tiếp tục được nữa. Em không cần tha thứ cho anh để chứng minh rằng mình khoan dung, anh cũng không cần phải cảm thấy có lỗi”.

“Những năm qua, em sống thế nào? Em còn chẳng chịu để anh cùng trả nợ, một mình gánh lấy, vất vả lắm đúng không?”

Tạ Nam thoáng thất thần, đương nhiên, bảy năm qua, cô đã sống một cuộc sống vô cùng vất vả và khó khăn. Bố mẹ đã dùng khoản tiền tiết kiệm trong nhà suốt cuộc đời mình để trả cho khoản nợ đầu tiên của con gái, khiến cô day dứt, áy náy và hối hận. Sau khi tốt nghiệp, cô bắt đầu tìm việc, làm nhiều việc một lúc, chẳng bỏ qua cơ hội kiếm tiền nào, không dám hoang phí một đồng nào, gánh lấy trách nhiệm trả nợ, đồng thời ra sức nâng cao trình độ chuyên môn, tham gia các khóa thi, những mong tìm được một công việc tốt hơn.

Người duy nhất biết cô đã sống ra sao chỉ có Cao Như Băng, cô ấy lạnh lùng mà phần nộ gào lên rằng: “Chẳng bằng cậu bán quách ngôi nhà ấy đi, hà tất phải làm nô lệ cho một căn nhà mà ngay cả việc dọn tới ở cậu cũng không nghĩ tới, sao cứ phải sống khổ sở như thế?”.

Tạ Nam chỉ biết lắc đầu, không muốn nói thêm bất cứ thứ gì liên quan đến căn nhà, chỉ biết máy móc chuyển một khoản tiền cố định hàng tháng vào tài khoản trả nợ.

Mãi cho tới khi thi được bằng kế toán trưởng rồi đổi sang công việc hiện nay, dần dần thăng chức, tăng lương, cô mới dám thở phào một tiếng, nhưng đồng thời cũng chưa xót phát hiện ra, tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất đã đi qua với những nốt tằm của khó khăn và phấn đấu, giờ đã đứng trong hàng ngũ các cô gái đứng tuổi chưa lấy được chồng như người ta vẫn nói.

“Đều là những chuyện đã qua rồi. Chúng ta đừng nói đến nó nữa có được không? Nếu không em đành phải nghĩ rằng anh muốn tính nợ cũ, cũng được, em có thể bán căn nhà đó đi, trả lại số tiền nhà của anh.”

Hạng Tân Dương không còn đủ tự tin nhìn cô, khuôn mặt tuần tú lộ rõ vẻ hổ thẹn. Một lúc sau anh mới cắn răng nói: “Em thật tàn nhẫn, sao có thể nghĩ anh như vậy. Chúng ta thực sự đã trở thành những người xa lạ sao, Nam Nam?”

“Bảy năm trước anh đột nhiên nói với em rằng anh phải kết hôn với người con gái khác, lúc đó chúng ta đã là những người xa lạ rồi.” Ngón tay cô khẽ day trên chiếc khăn trải bàn kẻ xanh, có vẻ vô thức nhưng các móng tay dần trở nên trắng bệch.

Hạng Tân Dương nhìn những ngón tay mảnh khảnh của Tạ Nam, đôi tay anh vô cùng yêu dấu, mười ngón tay thon dài, các khớp đều nhô lên do tập đàn trong một thời gian dài. Đầu ngón tay tròn mềm, móng tay cắt tròn hồng hồng rất khỏe mạnh. Lần đầu tiên gặp nhau, điều hấp dẫn anh hơn cả chính là đôi tay ấy khi nhẹ lướt trên phím đàn.

Lúc này, trong quán cà phê vẫn vang lên một bản dương cầm du dương, Tạ Nam ngồi trước mặt anh, hai người chỉ cách một chiếc bàn, nhưng dường như cô không nhìn anh. Thỉnh thoảng có nhìn qua, song chỉ là ánh mắt bình thản và tĩnh lặng khiến tim anh nhói đau, cơn giận bỗng chốc tiêu tan.

Mày có tư cách gì mà giận dữ chứ? Hạng Tân Dương hỏi bản thân mình như vậy.

Anh muốn đưa tay nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kia, để nó không phải bấu chặt lấy chiếc khăn trải bàn nữa, song anh biết chắc cô sẽ rút tay lại, suy cho cùng, anh đâu có mặt mũi nào mà làm như vậy. Trên tay anh rành rành có đeo nhẫn cưới, điều đó vô tình nhắc nhở anh rằng: Mày là kẻ đã có vợ rồi.

“Sau này anh đừng bắt ngờ tặng hoa hay tìm em nữa, chẳng có lợi cho ai cả, chỉ khiến người ta bàn ra tán vào thêm thôi.” Giọng Tạ Nam nói rất bình thản.

“Ừ!”, anh trả lời gọn gàng lại pha chút ảm đạm.

Nhớ khi xưa cô cũng đã từng nói với anh như vậy: “Hạng Tân Dương, sau này anh đừng tặng nhiều hoa như thế cho em, người ta bàn tán đấy”.

“Ai nói gì với em?”

Cô chỉ cười rồi nói: “Thôi, lời nói không hay không nên nhắc lại”.

“Họ nói vậy đều vì ghen tỵ với em, lát nữa về anh sẽ tặng em thật nhiều hoa hồng, cho họ tức giận.”

Tạ Nam lắc đầu lia lịa, nói: “Không cần, không cần đâu, chỉ cần chúng ta vui là được, không cần quan tâm đến người khác”.

Anh đã phung phí thoải mái cho tình yêu, nhưng nếu như có thể biết trước kết quả, anh sẽ càng thả lỏng mình hơn và thoải mái thêm chút nữa, như thế mới có thêm nhiều hồi ức đẹp.

Thế mà giờ đây, họ lại ngồi đối diện với nhau, nhưng chỉ im lặng.

Tạ Nam không thể giữ bình tĩnh được nữa. Người đang ngồi trước mặt lúc này đã cùng cô trải qua một mối tình ngây thơ và ngờ nghệch gần ba năm trời thời sinh viên, những hồi ức về tuổi thanh xuân của cô đều mang hình bóng của anh. Thậm chí họ đã cùng nhau mua nhà, cùng nhau lập kế hoạch về một khu vườn nhỏ trồng hoa bên ngôi nhà. Lúc đó kế hoạch và mong muốn về tương lai của họ sao mà nhiều thế, mỗi kế hoạch đều liên quan mật thiết tới người mà họ yêu.

Bây giờ ngồi trước mặt cô là một người đàn ông với dáng vẻ mệt mỏi, từ ánh mắt đến tư thế đều toát lên vẻ cô đơn, không còn là một chàng trai đầy mộng tưởng nữa.

Tạ Nam đứng dậy: “Xin lỗi, em phải đi trước đây”.

Cô vội vã rời khỏi quán cà phê, mặc cho gió lạnh quất vào mặt, cô rờ tìm mãi trong túi mới thấy chìa khóa xe. Sau khi lên xe và tra chìa khóa vào ổ, tay vẫn còn run, khởi động đến lần thứ hai xe mới nổ máy. Tạ Nam vội vàng lái về phía trước, đèn đỏ dừng lại, đèn xanh chạy xe, không vượt tùy tiện, đổi làn thì xi nhan, cô tuân thủ theo tất cả các quy tắc giao thông, nhưng không biết mình lái xe đi đâu.

Cũng chẳng biết đã lái bao lâu như thế, cô dừng xe bên đường và kinh ngạc phát hiện ra mình đang lạc giữa một thành phố nơi cô đã ở hơn mười năm. Trong thời tiết mùa đông tối tăm, màn đêm đã buông từ lâu, ánh đèn đường hắt xuống khiến con đường dài trở nên thanh vắng hơn, dòng xe cộ đều đang ngược chiều với cô, ánh đèn xe chiếu thẳng vào mặt.

Cô sợ hãi, tay đặt trên vô lăng, tim đập loạn xạ, trán vã mồ hôi, chỉ cảm thấy khung cảnh giống như trong giấc mộng mỗi buổi sáng kéo cô ra khỏi giấc nồng. Dường như mỗi khi tỉnh dậy, những giấc mơ ấy đều trở nên mơ hồ, không rõ ràng, vậy mà giờ đây tất cả chúng đều đang hiện ra mồn một trước mắt cô. Tạ Nam hít sâu, tự nhủ: Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại.

Thật may, tiếng chuông điện thoại vang lên cứu thoát cô. Cô vô thức lấy điện thoại trong túi ra rồi ấn phím nghe, là Vu Mục Thành.

“Em về nhà chưa?”

Tạ Nam lấy hết sức trả lời: “Chưa, còn anh?”

“Anh tiếp khách xong xuôi rồi, đang chuẩn bị về. Em vẫn ở ngoài à, không phải sợ nhận chìa khóa và thẻ từ vào nhà đến nỗi không dám về đấy chứ?” Giọng anh ấm áp pha chút trêu chọc khiến cô trấn tĩnh lại. Cô nhìn xung quanh, những người đi bộ lướt qua, có người quay đầu lại nhìn.

“À, cái đó, không phải...” Nói thế nào đây, chẳng nhẽ lại nói với anh là cô đang bị lạc đường ư? Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy buồn cười rồi, nhưng thực sự giờ cô chẳng còn sức để nghĩ ra một lý do nào thuyết phục hơn thế.

“Em sao vậy? Em đang ở đâu?” Vu Mục Thành cảm thấy giọng cô có chút không bình thường.

“Em... Anh đợi em xuống xe xem đã.” Tạ Nam xuống xe rồi lên vỉa hè, cuối cùng cũng nhìn rõ biển chỉ đường, cô thở hắt ra: “Không sao rồi, em biết mình ở đâu rồi”.

“Nói cho anh biết nơi ấy, anh qua đón em.”

“Không cần đâu, ở đây đường khó đi, là đường một chiều.”

“Anh sẽ bảo lái xe đưa anh đến.”

Hai chân Tạ Nam lúc này như đang nhũn ra, quả thật cô không còn sức để lái xe nữa, nên đành nói với anh vị trí mình đứng. Trong lúc vô thức, cô đã đi ngược vào đường một chiều rất lâu rồi, thảo nào cô cứ thấy xe đi ngược chiều với mình nãy giờ. Không xảy ra sự cố gì mà cũng chẳng bị cảnh sát tóm cổ, đây cũng coi như là chuyện may mắn duy nhất trong ngày của mình. Tạ Nam quay đầu xe và dừng ngay chỗ đối diện với đường dành cho người đi bộ, trong lòng hoàn toàn không hiểu vì sao mình có thể đến được đây.

Trái tim Tạ Nam dần dần đập bình thường trở lại. Bỗng cảm thấy trong xe hơi lạnh, cô nhìn sang bên đường, mọi người đều cúi đầu đi rất vội vã, ánh đèn từ một cửa hàng ăn nhỏ đang mở cách không xa phía trước hắt ra muôn vàn tia sáng màu cam thật ấm cúng. Tạ Nam bước xuống, khóa xe rồi đi vào đó. Đây là một tiệm mì, nhỏ nhưng rất sạch sẽ, chỉ có đôi ba người đang cầm cúi ăn, không ai nói gì, không khí ấm áp trong phòng khiến người ta bình tĩnh lại.

Tạ Nam nhìn menu, rồi chọn món canh vằn thắn. Rất nhanh, một người đàn ông trung niên đã mang tới cho cô bát canh kèm theo rau mùi. Nhân vằn thắn thơm ngon, lại thêm vị của rau tía tô, rau mùi, rau cải, tôm, trứng muối rất ngậy mà không béo. Dù không muốn ăn nhưng Tạ Nam cũng đã ăn no, bụng ấm dần lên, ít nhiều cũng cảm thấy khá hơn trước.

Cô nghĩ một cách mỉa mai, đây đúng là một trải nghiệm để đời đáng buồn cười. Tạ Nam vốn lái xe rất cẩn thận, khả năng nhận biết đường rất tốt, con đường này trước kia cô cũng đã từng đi, cho nên thật khó để giải thích được vì sao mình lại mất phương hướng ghê gớm đến mức hoang đường như vậy. Tạ Nam trước giờ chưa từng tự phân tích hành vi của bản thân nên đành tự an ủi: Thôi được, cứ cho là đói bụng quá, đường huyết xuống thấp gây thiếu máu lên não, nên mới có sai lầm ở mức sơ đẳng như vậy.

Vu Mục Thành gọi điện thoại tới, nói đã nhìn thấy xe của cô. Tạ Nam thanh toán rồi đi ra ngoài, còn quay đầu ghi nhớ tên cửa tiệm, dự định khi nào rảnh sẽ lại tới ăn.

Vu Mục Thành tới cùng một người lái xe của công ty, anh dặn dò anh ta ngày mai đúng giờ đến đón, sau đó để anh ta lái chiếc Passat của mình đi. Lúc này, Vu Mục Thành đứng bên cạnh chiếc Citroen quen thuộc, ngay lập tức nhận ra cô với khuôn mặt tái xanh đầy kinh ngạc, anh vội đưa tay lên trán cô, thấy nhiệt độ bình thường, anh khẽ nói: “Em cảm nặng hơn à? Có cần đến bệnh viện không?”.

“Em không sao.” Tạ Nam lắc đầu, Vu Mục Thành đón lấy chiếc điều khiển từ xa, nhấn nút mở cửa xe ra, cô đột nhiên ôm lấy anh từ phía sau, thầm thì: “Cảm ơn anh, Mục Thành”.

Anh quay người lại, ôm cô vào lòng, ý thức được đây là lần đầu tiên cô gọi tên mình tự nhiên như vậy, một chút ghen ngào trong giọng cô khiến anh xúc động: “Đến đón người yêu mà còn phải cảm ơn sao?”.

Tạ Nam chỉ lắc đầu, kỳ thực muốn cảm ơn anh vì đã giúp mình thoát khỏi giấc mộng kỳ lạ kia. Nhưng cô không muốn giải thích, chỉ biết áp mặt vào ngực anh, ở đó rộng rãi và ấm áp vô cùng. Cách một lớp áo len mỏng, song cô vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim của anh.

Vu Mục Thành một tay ôm lấy cô, tay kia nâng cằm cô lên, chỉ anh mới biết, tim mình đập nhanh hơn. Anh cúi đầu, đặt lên môi mềm mại có chút lạnh lạnh của cô một nụ hôn, cô nhanh chóng đáp trả nụ hôn ấy, nhưng rồi vội vã dừng lại, nói: “Không, đang trên đường, chúng ta về thôi”.

20. Chương 13-p1

Chương 13: Bởi vì em yêu anh

Hạng Tân Dương đứng ở phía xa, mắt mở to nhìn Tạ Nam cùng một người đàn ông cao lớn bước lên xe, chiếc xe Citroen từ từ biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Ban này, thanh toán xong, ra khỏi quán cà phê Lục Môn, Hạng Tân Dương nhìn thấy Tạ Nam cầm chìa khóa xe mà tay run bần bật, cô ngồi vào xe khởi động tới hai lần xe mới nổ máy được, chiếc xe Citroen lao nhanh về phía trước. Bởi lo lắng cô đang bệnh lại trong tình trạng tinh thần bất an, lái xe có thể không an toàn nên anh vội vàng khởi động xe bám theo sau.

Lúc đầu, chiếc xe Citroen chạy rất đều, không vi phạm luật giao thông nào, không vượt quá tốc độ, bảo đảm tốc độ ổn định. Nhưng, Hạng Tân Dương ngay lập tức phát hiện ra Tạ Nam dường như không có ý định lái xe về nhà, cô chạy xe lòng vòng không mục đích, chưa nói tới việc cô đã đi qua một con đường tới hai lần đồng thời lại đi vào đường một chiều.

Như thế quả thực rất nguy hiểm, Hạng Tân Dương hoảng hốt muốn lao theo cô, song vì dừng đèn đỏ nên lui lại phía sau. Đèn vừa chuyển màu, anh vội vàng rẽ trái, đột nhiên một cảnh sát giao thông từ đâu bước đến vẫy tay ra hiệu cho anh đỗ xe sang bên đường. Sau khi nghiêm túc chào theo điều lệnh, vị cảnh sát yêu cầu anh xuất trình bằng lái xe. Trong lòng lo lắng vô cùng, nhưng anh chỉ biết lấy giấy tờ xe ra, nghe viên cảnh sát cảnh cáo: “Xe của anh treo biển ngoại tỉnh, mà bằng lái xe lại trong tỉnh cấp, chẳng nhẽ anh không biết đây là đường một chiều?”.

“Xin lỗi, tôi ở bên ngoài quá lâu rồi, gần đây mới về, không để ý đến biển báo giao thông.”

Viên cảnh sát giao thông gật gật đầu, nói: “Lần này thì thôi, sau này anh nhớ phải lái xe đúng làn đường nhé!”.

Hạng Tân Dương vội vàng cảm ơn rồi trở về xe, giờ chỉ còn cách lao nhanh lên phía trước thôi, anh bẻ tay lái cho xe rẽ sang một đường khác. Vừa lái xe, vừa lo lắng, mỗi một đèn đỏ, một đoạn tắc đường đều khiến anh hoảng hốt phẫn nộ, mãi sau mới vòng được qua lối vào con đường một chiều ấy bằng một đầu khác, anh giảm tốc độ, chỉ sợ đi qua cô mà không biết.

Cuối cùng cũng nhìn thấy chiếc Citroen của cô đậu bên đường, Hạng Tân Dương dừng lại, định xuống xe thì bỗng thấy một người đàn ông cao lớn mặc áo gió bước xuống từ chiếc xe khác, rồi đứng bên chiếc Citroen

gọi điện thoại đồng thời cho xe của mình rời khỏi. Lát sau, Tạ Nam đi ra từ một tiệm ăn nhỏ, hai người nói chuyện, cô ôm lấy người đàn ông kia, người ấy hôn cô, sau đó họ lên xe.

Hạng Tân Dương buồn bã dựa đầu vào ghế xe: Cô ấy quả nhiên đã có bạn trai, mình phải mừng cho cô ấy mới phải, hy vọng người đó sẽ quý trọng, đối xử tốt với cô ấy.

Hạng Tân Dương trở về nhà, Đường Lăng Lâm đã ngồi trong phòng khách, gần đây cô rất bận với việc đi lại giữa công ty bên ngoài tỉnh và nơi đây, lịch trình cũng thất thường, không cố định. Anh vừa nhìn đã thấy trên tay cô đang cầm tờ báo Buổi tối kia.

“Anh vừa đi tìm cô ấy à?” Giọng cô bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ phẫn nộ.

Hạng Tân Dương không có ý định phủ nhận, cảm thấy đau đầu và mệt mỏi: “Anh chỉ ngồi với cô ấy một lát thôi. Chúng ta không nói chuyện này nữa, được không?”

“Chúng mình kết hôn đã gần bảy năm, chưa bao giờ em chủ động nói tới cô ấy. Em đã cho anh thời gian bảy năm, anh nghĩ rằng một người phụ nữ nhẫn nại trong thời gian dài như vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Lăng Lâm, bao nhiêu năm nay, anh cảm kích những gì em đã làm cho gia đình anh, anh cũng thấy anh rất nghiêm túc với cuộc hôn nhân này.”

“Nghiêm túc? Xin hỏi anh nghiêm túc ở chỗ nào? Vả lại, anh chỉ cảm kích với vợ anh thôi ư?”

“Lăng Lâm, điều kiện của em rất tốt, lại có học thức, có năng lực, còn anh, từ nhỏ tới lớn đều không thích cầu tiến, em luôn coi thường anh, anh biết anh không xứng với em. Khi anh trai anh xảy ra chuyện, em và bố mẹ em đã giúp gia đình anh, làm sao anh không cảm kích được?”

“Anh ngốc thế thật sao?” Đường Lăng Lâm hỏi nhỏ, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng, “Nếu em chỉ muốn sự cảm kích và báo đáp của anh, em có thể bắt anh viết một bản hợp đồng bán thân cho em, sau đó để anh dồn hết tâm sức làm việc cho công ty là được. Nhưng ban đầu điều chúng ta nói tới chính là kết hôn, đừng nói với em anh không hiểu ý nghĩa của hôn nhân là gì. Hôn nhân có nghĩa là hai người phải chân thành trở thành vợ chồng của nhau, điểm đó em đã làm được, vậy còn anh?”

“Anh cho rằng bản thân đã đủ chân thành rồi, em còn muốn anh thế nào nữa?”

Đường Lăng Lâm nhìn anh, cô đột nhiên hạ quyết tâm, nói một cách rõ ràng và lưu loát: “Bảy năm trước, khi anh trai anh gặp khó khăn, bố mẹ em đã đề nghị việc chúng mình kết hôn, sau đó nhà em sẽ đầu tư vào công ty của nhà anh, giúp nhà anh thoát khỏi khó khăn. Lúc đó, chắc ông cũng cân nhắc tới việc mở rộng đầu tư kinh doanh, nhưng em thì không, em đâu có hồ đồ đến mức đem hôn nhân cả đời mình ra làm điều kiện kèm theo cho việc đầu tư. Em đồng ý bởi vì em yêu anh”.

Hạng Tân Dương đứng im bất động. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Đường Lăng Lâm lại có thể yêu mình.

Hạng – Đường hai nhà đều là người trong tỉnh này, nơi mà dân thành phố vẫn miệt thị vì họ nổi tiếng với nghề làm công nhân xây dựng, nghề này rất vất vả. Những người có đầu óc hơn một chút như bố của Hạng Tân Dương và Đường Lăng Lâm đều phát triển bằng cùng một cách. Đầu tiên, họ từ từ nhận những gói thầu nhỏ, rồi nắm lấy cơ hội mở rộng dần quy mô, cứ như vậy trở thành người có tiền. Họ an cư lập nghiệp trên chính mảnh đất quê hương của mình, để con cái có điều kiện giáo dục tốt nhất.

Nhưng Hạng Tân Dương không có hứng thú học hành lắm, mà có học cũng chẳng vào đầu bao nhiêu, còn cô bạn cùng tuổi Đường Lăng Lâm của anh thì từ nhỏ đã học hành giỏi giang, đầu óc linh hoạt, ăn nói sắc sảo, luôn luôn nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Hạng Tân Dương ra đời khi bố mẹ anh đã gần bốn mươi tuổi, chị gái lớn hơn anh mười ba tuổi, anh trai hơn gần mười tuổi, cả nhà đều yêu chiều anh không điều kiện. Họ không yêu cầu anh phải học hành vất vả, anh cũng thích phiêu lưu, chẳng bao giờ buồn khi bị so sánh với Đường Lăng Lâm.

Sau khi anh và Tạ Nam yêu nhau, có lần họ đã gặp anh trai Hạng Tân Hải của anh. Nghe em trai giới thiệu xong, Hạng Tân Hải nhìn Tạ Nam với vẻ dò xét, rồi nghiêng đầu chào hỏi: “Chơi vui vẻ nhé”, sau đó quay người đi.

Hôm sau, gặp Hạng Tân Dương ở công ty, Hạng Tân Hải lắc đầu nhìn anh cười nói: “Hy vọng sau tình yêu này, em có thể cảm nhận được thế nào gọi là tình yêu và có khả năng miễn dịch với nó cả đời”.

Hạng Tân Dương hỏi lại vẻ không hiểu: “Anh nói thế là ý gì?”.

“Trò chơi tình yêu giống như một căn bệnh dịch, nói chung em phải dính một lần thì mới có sức miễn dịch được.”

“Thế là sao?” Hạng Tân Dương không đồng ý: “Anh à, có lẽ anh chưa nếm trải sự ngọt ngào ấy, nếu có thể, em đồng ý bỏ qua khả năng miễn dịch để bị nhiễm cả đời.”

Hạng Tân Hải cười lớn, có vẻ anh hoàn toàn không để ý đến những điều em trai vừa nói: “Em không thích Đường Lăng Lâm à? Thật đáng tiếc, bác Đường chỉ có hai cô con gái, cô bé này vừa thông minh lại năng động, nếu em lấy cô bé, hai gia đình chúng ta hợp sức lại, thị trường càng lớn hơn”. Nhìn những biểu hiện trên nét mặt em trai mình, anh bật cười gượng tay tỏ ý đầu hàng: “Thôi, thôi, đừng nhìn anh như thế, coi như anh chưa nói gì. Trong nhà, em là người có quyền được làm theo ý mình nhất mà”.

Lúc đó, Hạng Tân Dương cảm thấy anh trai mình thật hoang đường. Đối với anh, đây là việc không thể. Chưa cần nói đến chuyện anh đã có bạn gái, chỉ đơn giản vì sự nghiệp phát triển doanh nghiệp mà tiến tới hôn nhân là điều anh coi thường, vả lại, Đường Lăng Lâm lần nào gặp anh cũng tỏ ra hết sức kiêu kỳ, anh thậm chí nghĩ rằng, kính nhi viễn chi vẫn là hơn.

Không lâu sau đó, vì muốn có được một công trình với đầu tư lớn, Hạng Tân Hải đã bất chấp lời phản đối của bố, bỏ tiền tham gia đấu thầu, do đó liên quan đến vụ kiện tụng tương đối phức tạp, tài khoản công ty bị Viện kiểm soát phong tỏa. Nhìn thấy công ty đang trong đà phát triển mạnh lại bị tổn thất với những vấn đề tài chính lớn, cha mẹ anh lo lắng tới mức mái tóc của họ dường như đã chuyển sang bạc trắng chỉ sau một đêm.

Một sự lựa chọn được đưa ra cho Hạng Tân Dương vốn chưa nắm bắt được nghiệp vụ của công ty, lại luôn nhìn đời bằng cặp mắt đơn giản khiến anh hoàn toàn chết lặng, không biết mình phải quyết định ra sao.

“Thế là thế nào?”

“Nếu chú đồng ý kết hôn với Đường Lăng Lâm, bác Đường sẽ đồng ý rót tiền vào, giữ một phần cổ phần của công ty, có tiền vốn lưu động, chúng ta có thể tiếp tục nhận những công trình khác, có thể vượt qua khó khăn giai đoạn này.” Bố mẹ đều không biết nói gì với con trai, chị dâu đành phải tới giải thích cho anh. Nhìn đứa em chồng bằng ánh mắt khẩn thiết và đau xót, chị cũng như bố mẹ anh thật sự tan nát cõi lòng.

“Điều này thật hoang đường, ai đưa ra cái ý này?”

“Nói chính xác thì điều này do bác Đường đưa ra, nếu chú không muốn, bác ấy sẽ đồng ý cho mượn một khoản tiền không lấy lãi. Người ta làm như vậy cũng đủ thể hiện tình cảm của mình rồi. Nhưng nếu vậy, khoản tiền đó còn cách xa so với con số chúng ta cần.”

“Sao bác ấy lại có thể nghĩ ra chủ ý như vậy được? Gả con gái mình cho một người không yêu, liệu bác ấy có ghét bỏ gì con gái mình không?”

“Tân Dương, bác Đường rất coi trọng thị phần của công ty chúng ta... và cả chú nữa. Từ trước đến nay bác ấy vẫn coi chú là đứa ngoan ngoãn hiền lành, trung hậu đáng tin, hai nhà lại biết rõ nhau, chú đối xử rất tốt với cô ấy, nếu hợp lại, công ty hai nhà đều dễ phát triển hơn, Đường Lăng Lâm cũng đồng ý rồi.”

21. Chương 13-p2

Điều đó thật giống với lời nói chơi ngày nào của anh trai anh, nhưng anh vẫn cảm thấy không hiểu, một cô gái luôn tỏ ra cao ngạo, cá tính như Đường Lăng Lâm sao lại có thể chấp nhận sự sắp đặt này cơ chứ?

Hạng Tân Hải không biết đã đi vào từ lúc nào, một con người luôn luôn phóng khoáng rộng mở như anh giờ bỗng trở nên trầm tư. Anh giơ tay ngăn vợ mình không nên tiếp tục khuyên bảo nữa: “Em đừng nói thêm gì nữa. Anh vốn hay nói tính tình Tân Dương rất tùy tiện, thích làm theo ý mình, không ngờ chính anh mới là người tùy tiện. Việc đó khiến Tân Dương lâm vào tính thể khó xử. Tân Dương, em không thì thôi, đừng miễn cưỡng”.

Hạng Tân Dương đau đớn khôn cùng, từ nhỏ tới giờ, bố mẹ và anh chị luôn chiều theo ý anh, họ luôn cho anh chứ chưa bao giờ yêu cầu ở anh điều gì. Bây giờ đến lượt, anh phải đưa ra quyết định, nhưng lại không có sự lựa chọn nào. Anh đầu thế ngồi nhìn tâm huyết và nỗ lực cả đời của bố mẹ đổ xuống sông xuống biển, đầu thế nhìn anh trai đứng trước nguy cơ phải ngồi tù.

Thế nhưng, Tạ Nam phải làm thế nào? Suy nghĩ ấy đột nhiên khiến anh tê liệt hoàn toàn.

Hạng Tân Dương nhận được điện thoại của Đường Lăng Lâm khi đang nằm bất động trên giường, thế nhưng trước mắt anh lại luôn hiện lên khuôn mặt đau khổ tuyệt vọng của Tạ Nam khi nghe mình nói lời chia tay.

Lời chia tay đột ngột ấy khiến cô ngây người, cô thực sự không hiểu sao mọi chuyện lại có thể xảy ra chỉ trong tích tắc như vậy. Anh nói một cách cương quyết: “Sau này chúng ta không gặp nhau nữa”.

Cô níu chặt vạt áo anh khóc òa lên, nói chẳng thành tiếng “Không, không, không”.

Hạng Tân Dương chỉ biết ôm Tạ Nam thật chặt, mặc cho cô nức nở, tay bấu chặt anh không rời. Nghĩ tới bố và anh trai, anh đành cắn răng dứt tay người yêu: “Anh không còn cách nào khác, Nam Nam, tha thứ cho anh”.

“Không tha thứ, không.” Người con trai vẫn thường ngọt ngào dễ dàng cô dường như đã không muốn nhìn cô nữa. Đầu óc Tạ Nam hết sức rối rắm, nhưng cô biết rõ vậy là hết, không thể cứu vãn gì. Nỗi đau khổ chốc hóa thành tức giận, cô nói với giọng cương quyết: “Sau này chúng ta sẽ không liên lạc nữa”.

“Ừ! Quên anh đi.”

“Yên tâm, em sẽ quên.”

“Hứa với anh, phải sống thật tốt, tốt hơn anh.”

“Đồ chết tiệt Hạng Tân Dương, đừng làm ra vẻ tình sâu nghĩa nặng với tôi như thế, tôi hy vọng anh sẽ sống chẳng ra gì, chẳng ra gì.”

Hạng Tân Dương nghĩ, có lẽ cô không muốn tha thứ cho anh nữa rồi, nhưng thực tế điều anh cần không phải là sự tha thứ của cô. Nếu như cô bình tĩnh lại mà đón nhận sự thật, thậm chí chúc phúc cho anh, chắc anh lại càng đau khổ hơn.

Nghe điện thoại của Đường Lăng Lâm mà tâm trí để đâu đâu, cho tới khi cô nhắc lại, anh mới rõ, thì ra cô muốn hẹn gặp mình. Trong lòng bối rối và hỗn loạn, bản năng muốn từ chối, nhưng lập tức anh ý thức được rằng mình không thể muốn gì làm nấy nữa rồi.

Họ hẹn gặp nhau ở một quán cà phê bên bờ hồ, Hạng Tân Dương tới trước, mấy phút sau Đường Lăng Lâm cũng tới, dáng cô cao gầy, khuôn mặt xương xương không được hiền hòa cho lắm, cùng với đôi mắt kiên định và dáng vẻ tự tin, chúng có vẻ rất tương xứng với nhau.

Đường Lăng Lâm ngồi xuống đối diện với anh, vẫy tay gọi phục vụ mang lên một cốc trà Lam Sơn, dáng vẻ ung dung thoải mái.

Hạng Tân Dương quyết định sẽ không hỏi tại sao cô đồng ý với yêu cầu vô lý kia của bố mình nữa. Anh hiểu Đường Lăng Lâm là người lạnh lùng quyết đoán trong công việc, cô đã giúp bố xử lý việc của công ty từ khi còn học đại học. Hạng Tân Dương và Đường Lăng Lâm tốt nghiệp cùng một trường đại học trong cùng một năm, sau đó ai về làm việc cho công ty nhà ấy. Anh chỉ đảm nhiệm chức vụ nhân viên của một giám đốc có chức danh nhưng trách nhiệm không nặng, phần lớn thời gian đều dành cho tình yêu; còn cô thì trực tiếp giữ vị trí phó tổng của công ty, cả ngày bận rộn, bố cô rất tự hào vì con gái.

Cô cũng giống như anh trai anh, đều không quan tâm tới chuyện tình yêu. Đối với họ hôn nhân chỉ là chiếc cầu nối cho sự tiến bước của doanh nghiệp, vậy thì anh cần hỏi thêm gì nữa đây?

“Việc đó, anh đã đồng ý rồi.” Hạng Tân Dương nghe thấy giọng mình khàn khàn.

Cốc cà phê trên tay Đường Lăng Lâm khẽ rung lên, dường như cô không thể tin được anh lại chấp nhận dễ dàng như thế: “Ồ, vậy à. Thế thì được, có điều em nghe nói anh đã có bạn gái, học khóa dưới chúng ta”.

“Cho anh thời gian, anh sẽ cố gắng nhanh chóng chia tay với cô ấy.”

“Vâng, em tin anh, ngày mai em sẽ bắt tay vào chuyện thương lượng đầu tư.”

Ngoài chuyện không dám đối mặt với việc đã chia tay Tạ Nam, thì mọi việc khác đều được tiến hành rất thuận lợi. Hai gia đình đã ký xong thỏa thuận đầu tư và chuyển đổi cổ phần, một lượng tiền lớn được rót vào, các công trình tiếp tục hoạt động, bố anh chuyên tâm khơi thông lại những mối quan hệ, việc kiện tụng của Hạng Tân Hải cũng có chuyển biến tốt. Hạng Tân Dương và Đường Lăng Lâm ngay lập tức đi đăng ký kết hôn, họ tổ chức đám cưới linh đình, sau đó gây dựng một chi nhánh công ty ở ngoại tỉnh, phát triển sự nghiệp ngày càng lớn.

Mùa đông năm ấy, tình yêu của Hạng Tân Dương kết thúc, thay vào đó là sự bắt đầu của một cuộc hôn nhân mới.

Nói một cách công bằng, anh chẳng có gì để oán hay trách ai cả. Sau khi kết hôn Đường Lăng Lâm không còn cứng rắn như anh thường nghĩ trước đây. Cô luôn tỏ ra hiền hậu và nhẫn nhịn, cũng có lúc kích động nhưng kìm lại được ngay. Lăng Lâm luôn giữ vẻ bình tĩnh, không bao giờ nói những câu khó nghe hay tỏ ra mình có thể mạnh hơn anh. Họ sống với nhau hòa hợp, dường như chưa từng xảy ra cãi vã.

Do cảm kích sự chân thành của Đường Lăng Lâm, đương nhiên Hạng Tân Dương cũng thể hiện thành ý của mình với cô. Anh không còn lơ là trong công việc nữa mà bắt đầu nỗ lực không ngừng. Trừ khi tiếp khách, anh không bao giờ lui tới những nơi giải trí, không dừng mắt đến những cô gái khác, hết sức quan tâm tới vợ.

Người ngoài ai cũng ngưỡng mộ sự kết hợp hài hòa của đôi vợ chồng ấy. Hai gia đình đều cho rằng, từ việc công tới việc tư, đây đều có thể coi là một cuộc hôn nhân hoàn mỹ.

“Đúng, em yêu anh, hơn thế, yêu anh từ rất lâu rồi.” Đường Lăng Lâm khẽ nói, “Em bảo anh ngốc, nhưng có lẽ chính mình mới là kẻ ngốc nghếch”.

Hạng Tân Dương hoàn toàn không biết phải nói gì. Đương nhiên, chẳng phải anh không đoán được điều đó. Kết hôn bảy năm nay, những hy sinh của Đường Lăng Lâm anh đều biết cả. Có lúc anh tự hỏi, tại sao cô gái kiêu kỳ không để mắt tới bất cứ gì ngày trước bỗng dưng trở thành một người vợ hiền dịu như thế, nó không chỉ đơn thuần vì lý do phần đầu cho sự nghiệp chung.

Nhưng, câu hỏi ấy chỉ thoáng qua mà thôi, anh cũng chẳng muốn làm rõ chúng. Từ ngày quyết định kết hôn, anh đột nhiên mất đi sự tò mò về những việc mình nghi ngờ, mà lặng lẽ chấp nhận sự an bài của số phận, dù không biết và cũng chẳng muốn biết nó sẽ đưa anh về đâu.

Đường Lăng Lâm nhìn người đàn ông đang ngây ra trước mặt, nỗi tuyệt vọng trong cô càng lớn hơn, anh ấy chỉ hơi ngạc nhiên, chứ không hề có phản ứng nào như cô vẫn kỳ vọng.

“Anh vẫn luôn cảm kích em, Lăng Lâm, nhưng nói tới tình yêu thì đột ngột quá, anh xin lỗi. Em không nên như vậy.”

“Bây giờ anh có thể nói những câu quá đơn giản như thế sao?”

“Anh nghĩ mình sẽ mãi cảm kích em vì tất cả những gì em đã làm cho gia đình anh, không cần biết vì mục đích gì. Nhưng anh cho rằng, nếu chỉ vì công ty mà lấy nhau, thì chúng ta hãy cố gắng hết sức để đạt được những gì mình muốn, điều đó sẽ giúp chúng ta sống với nhau thoải mái hơn. Còn nói tới tình yêu, những điều em hy sinh, bù đắp cho anh lại càng khác mất rồi, em làm anh khó xử, Lăng Lâm à.”

“Em biết như vậy từ lâu, cho nên em vẫn không dám nói. Thối lộ tình yêu với một người không yêu mình chẳng khác nào cho người ta cái quyền làm tổn thương mình.” Đường Lăng Lâm bật cười thê thảm, “Em

cũng luôn dặn lòng rằng không cần phải nói ra, cũng chẳng cần yêu cầu anh điều gì, chúng ta vẫn có thể sống tốt, dù gì cũng do em muốn có cuộc hôn nhân này. Nhưng vừa về đây anh đã thay đổi ngay thật khiến em mất niềm tin để có thể tiếp tục sống như vậy”.

“Lăng Lâm, nói như vậy, những năm qua em đã phải chịu thiệt thòi rồi, em vốn có thể lựa chọn tốt hơn. Ban đầu anh ích kỷ quá, chỉ muốn nhận được sự giúp đỡ của gia đình em để anh trai anh có thể giải quyết khó khăn. Anh hoàn toàn không nghĩ em là một người phụ nữ và có sự kỳ vọng vào cuộc hôn nhân này như vậy. Xin lỗi đã làm em thất vọng, nếu em đồng ý, em có quyền được bắt đầu cuộc sống mới.”

Đường Lăng Lâm hết sức choáng váng, mãi lâu sau, cô mới nói: “Đây là kết luận sau khi anh gặp cô ấy phải không? Anh thử hỏi lòng mình xem, anh nói câu đó là có lỗi với ai? Anh coi cuộc hôn nhân này là gì? Chỉ là một kế thoát thân bất đắc dĩ ư?”.

“Em hiểu nhầm rồi, chuyện này không có can hệ gì tới cô ấy. Cô ấy đã có bạn trai, theo như anh đoán.” Hạng Tân Dương dừng một lát rồi nói tiếp: “Anh ấy sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy. Anh chỉ nghĩ rằng em còn trẻ, không cần phải chịu đựng như thế, sống một cuộc sống chẳng vui vẻ gì”.

“Cảm động lắm, Hạng Tân Dương nghe cứ như là em được quyền quyết định ấy.” Cô cười mỉa mai, “Nếu không phải trở về đây gặp lại tình cũ, liệu anh có cho rằng anh nợ em trong cuộc hôn nhân này không?”.

“Không liên quan tới cô ấy, Lăng Lâm. Trước khi về, anh đã có gần bảy năm không liên lạc với cô ấy, em cho rằng đối với người con gái chỉ cần có tình yêu thì cuộc hôn nhân bảy năm của chúng ta là bình thường ư?”

“Nói như vậy, em lại càng hận anh hơn, anh biết quan hệ hôn nhân của chúng ta không bình thường, vậy mà anh chỉ bỏ ra một chút nỗ lực để cho nó bình thường thôi sao? Hết lần này đến lần khác, em đã thuyết phục mình rằng, hôn nhân của chúng ta là sự lựa chọn của em, em không được trách ai, em yêu anh, nguyện cho anh tất cả sự chân thành để mong có được sự chân thành của anh, nhưng anh chỉ đứng đó nhìn em cố gắng mà không chút rung động, giờ lại có thể nói với em những lời ấy.”

Hạng Tân Dương nhìn cô một hồi: “Chúng ta bình tĩnh một chút được không, giờ anh nói thế nào, em cũng đều không cho là tốt”.

“Thời gian để chúng ta bình tĩnh đã quá dài rồi, chỉ bằng hôm nay nói cho rõ ràng lại thoải mái hơn. Anh cho rằng anh và Tạ Nam, tình yêu của hai người có thể vĩnh hằng như thần thánh được sao? Hãy tỉnh táo và trưởng thành hơn đi Hạng Tân Dương. Thời đại học ai cũng đã từng yêu, nhưng có bao nhiêu người yêu nhau mà đến được với nhau? Lại có bao nhiêu tình cảm vẫn vẹn nguyên không bào mòn? Sự không cam tâm hiện giờ của anh chẳng qua chỉ để tô vẽ cho giấc mộng đẹp chưa tới hồi kết đã phải tỉnh dậy của mình mà thôi. Tình yêu của anh bị cắt đoạn trong lúc đang nồng ấm nhất. Nhưng tình cảnh của anh trai anh lúc đó không phải do em tạo ra. Vì cái tình yêu vĩ đại chưa qua khảo nghiệm mà anh trút giận lên em là không đúng.”

Căn phòng bỗng chốc im lặng đến kinh ngạc, ánh sáng từ chiếc đèn chùm tinh tế lẳng lẽ chiếu lên sắc mặt xanh tái của hai người. Mãi lâu sau, Hạng Tân Dương mới lên tiếng: “Lăng Lâm, em thông minh, tư duy tốt, anh thừa nhận những điều em nói có lý ở một góc độ nào đó. Trong mắt em, anh chỉ là một thằng con trai chưa đủ lớn, cần có sự bao dung của em. Dù sao thì anh vẫn hơi tò mò, từ nhỏ tới lớn em luôn lãnh đạm và lý trí, sao em có thể nhẫn nại và bao dung cho anh đến thế... còn yêu anh nữa. Có điều xin em đừng mang những tình cảm trước kia của anh ra phân tích. Hồi đó, anh còn chưa trưởng thành và trẻ con, anh đã từng yêu một người con gái, đồng thời được cô ấy đáp lại, anh không hề hối hận. Nhưng anh đã phụ cô ấy, rõ ràng anh chẳng thể trở về ngày xưa, bây giờ anh chỉ hy vọng cô ấy sống hạnh phúc, hy vọng cô ấy sẽ không trở thành chủ đề thảo luận trong cuộc hôn nhân của chúng ta nữa. Em có hiểu điều anh nói không?”.

“Nếu em không nhàn thì anh vẫn nói như vậy, cuộc sống của cô ấy rất thiêng liêng, không nên quấy rầy, không nên tùy tiện xen vào. Vậy được, em tôn trọng cô ấy, cũng xin anh giữ được sự tôn trọng này, đừng lấy danh phận một người đàn ông đã có vợ tới làm phiền cô ấy.”

Nói rồi, Đường Lăng Lâm đi vào phòng ngủ, đóng chặt cửa lại.

22. Chương 14

Chương 14: Anh bằng lòng chờ đợi

Tạ Nam ngồi bên ghế lái phụ, Vu Mục Thành đón lấy chìa khóa, vào vị trí lái xe. Anh ngồi nghiêm chỉnh lại, thắt dây an toàn rồi khởi động máy. Trên đường cả hai người đều không nói gì. Gặp đèn đỏ, anh khẽ quay đầu nhìn, Tạ Nam ngồi bên cạnh anh với khuôn mặt tái xanh, tinh thần tiêu tụy, mệt mỏi, pha chút lo âu. Dù không quen và không thuận tay lái, nhưng Vu Mục Thành vẫn lái xe nhanh hơn mọi hôm.

Lần này, cô ngoan ngoãn theo anh lên nhà, ngồi trên sofa. Vu Mục Thành đặt chìa khóa và thẻ từ trước mặt cô, rồi chăm chăm nhìn cô với dáng vẻ sẵn sàng trả lời bất cứ câu hỏi nào. Tạ Nam biết rõ mình nói không lại được với anh, có điều cô vẫn do dự, quét mắt nhìn xung quanh.

Phòng khách có thiết kế gác lửng, không gian rộng lớn, người ta đã bỏ nhiều công sức để trang trí cho nó lúc ban đầu, nhưng Tạ Nam chỉ cảm thấy nó quá tỉ mỉ. Phát hiện ra Tạ Nam đang chăm chú nhìn hoa văn trang trí ở tay vịn cầu thang, Vu Mục Thành nói: “Đó không phải là sở thích của anh.”

“Khi trang trí nhà, anh đều để người khác làm hết à?” Tạ Nam không biết nói gì, đồng thời cũng thắc mắc căn phòng tối qua mình ngủ nữ tính quá, mà Vu Mục Thành có vẻ không giống như vậy. Một người đàn ông độc thân nếu trang trí kiểu này thì quả thật kỳ lạ.

“Anh mua lại căn nhà này, lúc đó người chủ cũ đã trang trí xong rồi, anh chỉ thay một số đồ và rèm cửa, sau đó dọn dẹp phòng ngủ rồi phòng đọc sách trên gác một chút. Em xem, căn phòng ngủ ở tầng một mà em ngủ trông rất nữ tính, nhưng anh cũng chẳng muốn sửa nữa. Lần trước Tần Đào đến, anh định cho cậu ấy ngủ ở đó. Cậu ấy vừa vào phòng đã chạy ra ngay, còn nói sợ sẽ mơ thấy giấc mộng ngọt ngào trong đó.”

Tạ Nam không nhịn được bật cười.

Vu Mục Thành đứng dậy lấy cho cô một cốc nước, “Em uống thuốc đi.”

Tạ Nam uống thuốc, vừa bỏ cốc xuống, ánh mắt cô đã dừng lại trên chiếc chìa khóa nhà và thẻ của anh trên mặt bàn, vội tránh mắt đi nơi khác, dáng vẻ vô cùng bối rối. Thấy vậy, Vu Mục Thành không muốn trêu cô nữa, anh ngồi xuống bên cô, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai nhỏ bé của cô, nói: “Đây không có nghĩa là anh bắt em phải ở cùng anh, em thích ở đâu cũng được. Ngay từ đầu anh đã đồng ý rồi, chúng ta cứ từ từ, anh cũng không cần em phải đưa lại chìa khóa nhà em cho anh, em yên tâm rồi chứ?”

Tạ Nam cúi đầu xuống, Vu Mục Thành chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của người yêu. Cô khẽ run lên, cắn chặt môi, không biết nên nói gì.

Vu Mục Thành chẳng biết làm sao, đang định nói thì cô ngẩng lên nhìn mình, mỉm cười: “Xin lỗi anh, em vẫn hay cố chấp thế. Bẵng Bẵng mất em rất nhiều lần rồi, nhưng hình như những lời ấy vẫn chưa đủ mạnh khiến em thay đổi”. Tạ Nam nhanh chóng cầm thẻ và chìa khóa cho vào túi, sau đó quan sát vẻ mặt của Vu Mục Thành, nói: “Đừng ngạc nhiên, ưu điểm của em là cố chấp song lại rất dễ nhận ra.”

“Anh thấy rồi, và cũng cảm thấy rất vui.” Vu Mục Thành trả lời nghiêm túc, “Giờ chúng mình bàn về lịch trình mấy ngày Tết nhé.”

“Chà, em đã có dự định riêng rồi, về nhà.” Ngày kia là ba mươi Tết, Tạ Nam chỉ phải đi làm nửa ngày, cô sớm đã có kế hoạch lái xe về nhà cho kịp bữa cơm đoàn viên, lúc này cô hết sức cảnh giác, chỉ sợ Vu Mục Thành lại nghĩ ra trò gì.

“Anh cũng phải về nhà.” Trước kia, khi hai người giới thiệu lúc mới quen, Vu Mục Thành biết nhà Tạ Nam ở một thành phố trong tỉnh, đồng thời Tạ Nam cũng biết quê Vu Mục Thành ở mãi Sơn Đông, hiện giờ cả nhà sống ở Hàng Châu, “Có điều anh định đến Hải Nam vài ngày bắt đầu từ mừng Hai, chúng ta cùng đi nhé, anh bảo thư kí đặt vé cho em rồi.”

Mùa đông ở Hải Nam lạnh và kéo dài. Ánh nắng với bãi cát nơi ấy thật hấp dẫn, nhưng cô không dám đồng ý. Cô vẫn chưa xác định với Vu Mục Thành, nếu phát hiện ra cô vừa có bạn trai chưa bao lâu đã vội đi du lịch cùng nhau, chắc mẹ cô sẽ phát điên lên mất, cô nói: “Em không đi đâu, anh chơi vui vẻ nhé.”

“Em không đi thì anh vui làm sao được? Đi đi, ba ngày thôi, chỉ có hai chúng ta.”

Tạ Nam hiểu đi cùng anh có nghĩa là gì, cô cũng không phải người bảo thủ, nhưng vẫn cảm thấy có chút vội vàng. Cô cần thêm thời gian để suy nghĩ, nên nói với anh: “Không được, ở nhà rất nhiều việc.”

Vu Mục Thành cũng không muốn ép cô, nói: “Được, mai anh đi ăn cơm cùng nhân viên, có thể sẽ về muộn, em tự thu xếp nhé.”

Tạ Nam gật đầu, lần đầu tiên cô cảm thấy tiếp xúc với Vu Mục Thành cũng không tệ. Anh lên kế hoạch rõ ràng cho mọi việc nhưng không hề cố chấp, thậm chí còn dễ thương lượng, có một người yêu như thế cũng không tồi chút nào.

“Em đi tắm trước đây.”

“Ừ, anh cũng phải xem một số giấy tờ nữa, em nghỉ sớm đi.”

Tắm xong, rút kinh nghiệm lần trước, Tạ Nam giặt luôn quần áo lót của mình. Thế nhưng, khi mang ra phơi cô lại thấy khó, chẳng nhẽ cứ tự nhiên mà phơi quần áo lót ở nhà một người đàn ông ư, điều này hoàn toàn nằm ngoài quy tắc của cô. Cô ngại ngùng đi về phía Bắc ban công, phát hiện thấy ban công rất tối, thật thích hợp cho việc phơi đồ lót. Bộ quần áo lót đầu tiên cô thay hôm đầu tiên được giặt cùng với quần áo của Vu Mục Thành, đang bay phất phơ theo gió trên giá. Cô vội vàng thu quần áo khô lại, phơi đồ vừa giặt lên, đồng thời nhìn ra xung quanh, tiểu khu lạnh lẽo và tĩnh lặng, những bóng đèn đường rọi xuống ánh sáng màu vàng nhạt, thì thoảng lại có chiếc xe đi vào bãi đỗ xe. Cô nghĩ, chắc chẳng ai chú ý đến việc ngôi nhà đàn ông đột nhiên lại treo quần áo lót phụ nữ thế này đâu.

Suy nghĩ ấy vụt qua đầu khiến Tạ Nam hơi buồn cười. Cơn gió lạnh thấu xương chợt ào tới, cô vội vàng về phòng khách, ngồi trên sofa, gấp quần áo gọn gàng rồi để trên ghế, sau đó lấy điện thoại trong túi da để trên bàn ra tắt máy. Chuẩn bị đi ngủ, cô bỗng nhìn thấy hai tấm thẻ, hai chiếc chìa khóa giống hệt nhau nằm ngay ngắn trên bàn.

Tạ Nam chợt giật mình nhận ra, chỉ trong thời gian ngắn như vậy dường như mình đã ở cùng một người đàn ông khác.

Một buổi đầu xuân của bảy năm trước, trong cái lạnh cắt da cắt thịt, Hạng Tân Dương đưa Tạ Nam tới khu nhà đang thi công gần hồ ở vùng ngoại ô, cô hoang mang hỏi anh: “Ồn ào thế này có gì để xem, lại lạnh nữa.”

Hạng Tân Dương phấn khích nói: “Ở đây có một phần do công ty xây dựng nhà anh thi công, anh vừa đến đã thích rồi, khung cảnh và quy hoạch tốt.” Sau đó, anh lấy sơ đồ ra chỉ cho cô xem: “Em nhìn này, anh thích nhất ngôi nhà ấy, ba phòng ngủ, hai phòng khách, thoáng và đón ánh mặt trời, thiết kế tiện dụng, lại có một khu vườn không hề nhỏ chút nào nhé.”

Tạ Nam vẫn chưa hiểu: “Anh định mua nhà à?”

“Đúng, anh muốn mua. Anh vẫn thích một căn nhà có vườn hoa cây cảnh, nhưng tiếc là khả năng của anh bây giờ không mua nổi biệt thự.” Hạng Tân Dương chỉ vào sơ đồ nhà, nói tiếp: “Nam Nam, sau này chúng ta sẽ nuôi một chú cún, để cái chuồng ở góc vườn chỗ này.”

“Không đâu, em sợ chó.”

“Ngoan nào, em không cần nó, nó sẽ chẳng cắn em đâu.”

“Hạng Tân Dương, anh muốn chết à.” Tạ Nam thét lên giận dữ.

Anh khẽ cười không nói. Chưa bàn với gia đình mình, Hạng Tân Dương đã trả khoản tiền đầu tiên. Kinh tế của gia đình anh rất tốt, nhưng đó là công sức của bố mẹ qua nhiều năm phấn đấu trong thị trường xây dựng cạnh tranh khốc liệt, mà đến khi có tiền, họ cũng hết sức tiết kiệm, dù có chiều anh đến đâu cũng không bao giờ cho anh một khoản tiền lớn để anh vung tay tùy tiện như vậy, trong tay anh chỉ có khoản tiền chi tiêu ít ỏi mà thôi.

Nhân viên bán hàng mang đến hợp đồng bán nhà, Hạng Tân Dương để Tạ Nam ký tên, lúc đó cô mới kịp phản ứng lại, vội vã xua tay. Tạ Nam đứng dậy, kéo anh ra khỏi phòng giao dịch, chạy thẳng ra phía hồ.

“Không đâu, em không có tiền, thu nhập của bố mẹ em không cao, cũng chẳng thể xin tiền họ. Nếu anh muốn mua, ký tên anh là được, đừng ghi tên em.”

Hạng Tân Dương nắm chặt tay cô, nói: “Sau này nhất định chúng mình sẽ lấy nhau, đúng không?”

Cô đỏ mặt: “Nhưng em đang học năm thứ ba, bây giờ xem nhà quá sớm.”

“Anh sẽ đợi em tốt nghiệp. Sau đó chúng mình lấy nhau, cùng sống ở đây.” Hạng Tân Dương chỉ những cảnh quan bên hồ vừa được trang trí xong, nói tiếp, “Đến lúc đó chúng mình sẽ nuôi một con chó chăn cừu mua ở biên giới về, được không? Loại chó này rất thông minh, sau khi huấn luyện sẽ có trí óc như một đứa trẻ lên năm, có thể trông nhà. Rồi chúng ta cùng nhau đi bộ ven hồ. Một tay anh nắm tay em, tay kia dắt chó.”

“Hừ, em không cần anh dắt.”

“Anh nhầm rồi, Tạ Nam, đừng giận, anh không dắt chó, chỉ dắt tay em thôi, đừng ghen tỵ với một chú chó đáng thương như thế chứ.”

Tạ Nam vẫn do dự: “Nhưng mà đắt quá.”

“Công ty nhà anh là bên thi công, được lấy giá nội bộ, rất phù hợp, mỗi tháng trả tiền theo lương của anh thì không thành vấn đề.”

Cô mím môi không nói. Thấy Hạng Tân Dương chuẩn bị tiếp tục thuyết phục mình, Tạ Nam đột nhiên nói: “Sang năm em tốt nghiệp, nhất định sẽ tìm một công việc kiếm nhiều tiền, cùng anh trả tiền nhà.”

Hạng Tân Dương ngập tràn niềm vui trong lòng, vươn vai nhìn ra phía mặt hồ. Hai người quay về phòng bán hàng, cùng ký tên vào hợp đồng. Sau này Hạng Tân Dương thường xuyên qua khu thi công ấy, những lúc rảnh rỗi anh lại đưa Tạ Nam tới, tình cảm của cô dành cho nơi đây dần dần cũng không kém gì anh.

Đôi khi, họ vẫn bàn bạc một cách nghiêm túc với nhau.

“Phòng ngủ có thể dán giấy, em thích những bức ảnh làng quê, vừa ngọt ngào lại mang không khí gia đình.”

“Được, chỉ cần em thích.”

“Nếu có thể, phòng khách đặt một lò sưởi thì tốt quá, giống như cả gia đình Jason ngồi bên lò sưởi trong bộ phim *Growing Pains* ấy, ấm áp làm sao.”

“Nghe nói có một loại lò sưởi bằng điện, thực ra là máy sưởi, bật công tắc, có tia lửa sáng, chắc cũng tuyệt lắm.”

...

“Căn phòng có phòng tắm và rèm treo sẽ làm phòng ngủ chính, căn phòng hướng ra phía Nam làm phòng đọc sách, đèn dương cầm của em thì để ở đây.”

“Em nghĩ nên trồng một cây mai trong góc vườn kia, còn ở đây trồng hoa kim ngân, đến mùa hoa kim ngân nở khu vườn nhà mình sẽ sức nức hương thơm.”

“Đều theo em cả, tốt nhất nên trồng thêm ít hoa hồng, như thế dịp lễ Tình nhân anh không phải ra ngoài mua nữa, biết đâu còn có thể bán đi kiếm chút tiền ấy chứ.”

“Anh sẽ chết chìm trong đồng tiền mất, Hạng Tân Dương.”

“Chết chìm trong đồng tiền có gì sung sướng đâu, anh muốn chìm trong trái tim em, cả đời ở yên trong đó.”

Những hồi ức bất chợt ủa về khiến Tạ Nam cảm thấy đắng ngắt trong miệng, giống như hồi bé mỗi lần phải uống thuốc, ngâm rất lâu mà không sao nuốt xuống được. Mặc dù đã thêm đường, lại uống nhiều nước, nhưng vị đắng rõ rệt vẫn dai dẳng ở đầu lưỡi.

Vu Mục Thành đi xuống lấy cặp tài liệu, anh ngạc nhiên đến ngồi bên cô, nói: “Sao em vẫn chưa ngủ?” Nhìn xấp quần áo đã được gấp gọn gàng một bên, anh cười nói: “Việc này em không cần làm, đi ra ngoài cẩn thận lạnh đấy.”

Nói thì nói vậy, nhưng thấy cô làm những việc đó, Vu Mục Thành cảm thấy rất vui. Anh khẽ vòng tay ôm lấy cô, Tạ Nam dựa vào lòng anh, tâm trạng dần dần ổn định lại, nói nhỏ: “Anh không phải xem tài liệu à?”

“Bây giờ, anh muốn trốn việc một lúc.”

Cô “ừm” một tiếng, rồi tựa vào lòng anh, thầm nghĩ: Cứ nghĩ linh tinh về những chuyện đã qua, làm cái việc so sánh không có nghĩa gì, rồi lại cứng nhắc quá thực sự sẽ không có thuốc chữa đâu. Chỉ bằng như lúc này, vùi đầu vào lòng một người đàn ông, cảm nhận cái ấm áp của đêm đông, có gì mà không tốt chứ?

Vu Mục Thành còn một đồng giấy tờ phải xem, nhưng anh lại muốn tận hưởng cảm giác gần gũi của một cơ thể mềm mại đang cuộn trong lòng mình như thế. Cho dù cô đã chủ động ôm anh hai lần, nhưng sao anh vẫn cảm thấy cô luôn khép mình trước anh. Lúc này, cô hoàn toàn thả lỏng mà nép vào anh, mái tóc đen lòa xòa vô tình chạm vào cằm anh, mùi hương vẫn vương khiến anh xao động. Cảm nhận đầu cô như đang gục sâu hơn vào lòng mình, anh đột nhiên bật cười, thì ra cô đã ngủ say tự bao giờ. Anh nhẹ nhàng bế cô vào phòng ngủ. Tạ Nam đột nhiên choàng tỉnh, mở to mắt, rồi lại rúc đầu vào ngực anh, sát hơn, hai tay ôm lấy cổ anh, thì thầm: “Không xong rồi, sau này em quen được anh chăm sóc thì làm thế nào?”

“Thế thì càng tốt chứ sao?” Anh đặt cô xuống giường, ngồi bên cạnh và nhìn vào mắt cô, nói: “Tin anh, quen với anh là những điều em phải làm đấy.”

Tạ Nam mỉm cười: “Bỏ qua cho người con gái luôn khép kín như em.”

“Anh có đủ nhẫn nại đợi đến khi em không còn khép kín với anh.” Giọng anh bình thản, “Nhưng, nên ko sớm nhận ra và quyết định, em sẽ mất rất nhiều niềm vui trong cuộc sống.”

Tạ Nam nhắm mắt, không nói gì một hồi lâu. Vu Mục Thành nghĩ cô đã ngủ say, bỗng cô mở mắt ra, nghiêm túc nói: “Em sẽ cố.”

Lần đầu tiên nghe thấy lời hứa không chút yếu điệu như vậy, Vu Mục Thành khẽ xoa cằm cô, cười nói: “Tin anh, quá trình đó không khó như em nghĩ đâu.” Anh cúi đầu, đặt lên môi cô nụ hôn nhẹ, nói tiếp, “Mỗi lần em nghiêm túc, vẻ mặt của em lại hết sức trẻ con, có biết không? Anh thích em như thế.”

Tạ Nam nhìn theo dáng điệu vui vẻ bước ra ngoài của Vu Mục Thành, cô thừa nhận rằng, cảm giác có một vòng tay cho mình dựa vào thật tuyệt, và có lẽ cô đã bắt đầu thích cái cảm giác ấy rồi.

Tạ Nam lái xe về đến nhà, mẹ cô cũng vừa chuẩn bị xong cơm tất niên. Thấy con gái, bà phàn nàn rằng, con gái của chú Tổng ở nhà số một đã lấy chồng rồi: “Cái con bé Tổng Phương mới hai mươi tuổi, chú rể là giáo viên vật lý trường trung học rất nho nhã và đứng đắn. Ông Tổng thật có phúc, mấy ngày qua cười nhiều tới nỗi chẳng khép miệng lại được.”

Tạ Nam ngồi nhìn món rau mà không tập trung lắm, cô đang đợi mẹ chuyển sang vấn đề của mình.

Mẹ cô tắt bếp mang món thịt viên rán lên, tiếp tục nói về những vấn đề đạo lý gia đình: “Ôi giờ, họ hỏi về con đấy, mẹ chẳng biết trả lời thế nào.”

Tạ Nam ngẩng đầu nhìn mẹ, khuôn mặt trắng trẻo chưa lộ tuổi tác vài năm trước của mẹ đã trở nên ưu tư như vậy tự lúc nào, cùng với sự lo lắng trong lòng, những nếp nhăn càng sâu thêm. Cô thâm thở dài, không nổi im lặng nữa mà nói: “Mẹ, đừng lo cho con, con có bạn trai rồi.”

Tiếng tắt bếp gas đánh “tách” một cái, bà quay đầu nhìn chằm chằm con gái tỏ ý nghi ngờ chẳng biết mình có nghe nhầm hay không, rồi vội vàng gọi vọng ra phía phòng khách: “Ông ơi, ông đến đây một chút.”

Phòng bếp rất nhỏ, ba người quây quần trong đó có vẻ hơi chật. Khuôn mặt hân hoan đầy hy vọng của bố mẹ khiến Tạ Nam vờ mờ mắt, cô không ngờ rằng trong mắt bố mẹ, mình lại đang rơi vào tình thế khó khăn nhường ấy. Mẹ vui mừng báo tin cho bố, sau đó hỏi tỉ mỉ chi tiết, Tạ Nam đành dùng phương pháp ứng phó như với Cao Như Băng, cho bà xem danh thiếp của Vu Mục Thành.

Mẹ cô cầm danh thiếp lên xem, thấy chức danh tổng giám đốc thì có chút do dự, nói: “Không phải người có tiền chứ, hay là chọn người bình thường nhưng sống được với nhau lâu dài còn đáng tin hơn.”

Bố cô cũng hưởng ứng: “Đúng, bà nói đúng, môn đăng hộ đối vẫn hơn.”

Tạ Nam hiểu nỗi lo của bố mẹ, cô chỉ biết bố mẹ Vu Mục Thành còn đủ cả, anh có một chị gái, anh rể và một đứa cháu trai, nhưng hoàn toàn không biết gì về hoàn cảnh gia đình anh, những “trao đổi thông tin” của họ chưa tới mức cụ thể lắm. Cô chỉ biết tùy tiện gặt đầu cho xong, đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa xác định, tốt nhất không nên để bố mẹ quá hy vọng, vội nói: “Chúng con mới quen nhau, nhưng tình cảm cũng ổn, mẹ đừng lo lắng quá như thế.”

“Được rồi, được rồi, Nam Nam biết tự cân nhắc, bà có thể bớt lo đi rồi, con gái chúng ta sao lại không có ai theo đuổi cơ chứ?”

Tạ Nam lắc tay bố cười lớn, nói giọng trêu đùa: “Đúng vậy, đúng vậy, bố lúc nào cũng hiểu con nhất.”

Không khí gia đình vui vẻ hẳn lên. Ăn xong bữa tối thịnh soạn, cả nhà lại ngồi xem chương trình chào đón năm mới. Ai cũng vui vẻ, một tiểu phẩm chẳng ra sao cũng làm bố mẹ cô cười lên thoải mái. Tạ Nam nghĩ thầm, thôi thì nhờ phúc của anh bạn trai Vu Mục Thành từ trên trời rơi xuống kia, Tết này xem như mình rất ổn ngay từ đầu.

Tới tầm mười giờ, đồng hồ sinh học bắt đầu khiến Tạ Nam buồn ngủ. Cô tắm rửa xong quay về phòng của mình và lên giường, điện thoại di động đổ chuông, là của Vu Mục Thành.

“Không phải em đã lên giường rồi đấy chứ?”

Tạ Nam thành thật: “Vâng, anh đang làm gì?”

“Anh đưa cháu đi đốt pháo.” Tiếng pháo nổ từ đầu dây bên kia ào ào vọng tới, lại có cả tiếng trẻ con líu ríu gọi: “Cậu ơi, lại đây xem nhanh lên.” Anh cười nói: “Đến rồi đây”, sau đó nói với cô, “Em không đi Hải Nam với anh thật à?”

“Đừng có dụ dỗ em, mẹ em không cho đi đâu.”

“Sao mẹ quản em chặt thế?”

“Vâng, lúc nào bà cũng nghĩ em chưa đủ lớn.”

“Mấy ngày tới em định làm gì?”

“Ăn chơi ngủ nghỉ, đi thăm người thân, bạn bè, gặp gỡ bạn học.”

Trong điện thoại lại vang lên giọng nói trong trẻo: “Cậu ơi, mau đến đây tháo túi pháo này giúp con.” Vu Mục Thành vẫn trả lời “Cậu tới đây”, Tạ Nam không nhịn được cười: “Anh đi đi, chú ý an toàn cho cậu bé khi đốt pháo đấy. Em ngủ đây.”

Vu Mục Thành cũng cười theo: “Có anh rể ở đây mà, không sao. Em nói như vậy thì Tết của em cũng khá phong phú, những lúc rảnh rỗi có nhớ anh không?”

Tô Nhã chẳng biết trả lời ra sao, Vu Mục Thành khẽ cười: “Thôi không làm khó em nữa, em nghỉ sớm đi, nếu ban ngày không có thời gian để nhớ thì đêm mơ về anh cũng tuyệt lắm. Tạm biệt em.”

Bỏ điện thoại xuống, Tạ Nam hoàn toàn bất lực với sự khó chịu của mình, cô không thể mở miệng nói câu “nhớ” một cách lưu loát được.

Thực ra, những khi rảnh rỗi, cô luôn nhớ tới Vu Mục Thành, thời gian và tần suất nhớ anh nhiều đến mức khiến cô cảm thấy có chút nguy hiểm. Đã lâu lắm rồi cô không biết nũng nịu với một người đàn ông, e rằng cái bản năng ấy cũng dần tiêu biến mất rồi. Tạ Nam bắt lực nằm xuống, nhưng không sao chợp mắt được. Cô cầm di động lên nhắn tin, chẳng để cho mình thời gian do dự, tin nhắn ấy đã được gửi ngay đi: “Em rất nhớ anh, Mục Thành.”

Di động liên tục nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới của mọi người, cô lần từng tin mở ra trả lời. Sau đó nhận được điện thoại của Cao Như Băng. Hai người chuyện trò với nhau một lúc, Cao Như Băng dặn dò cô khi về nhớ mang cho mình ít tinh dầu hạt tiêu, đặc sản quê cô, cả hai đều thích loại gia vị này.

“Năm nay cậu không về nhà à, Băng Băng?”

Đầu dây bên kia, Cao Như Băng im lặng một lúc rồi nói: “Đây là lần đầu tiên tớ không về nhà ăn tết với bố mẹ, tớ nghĩ ông bà nhất định sẽ buồn lắm.” Nhà Như Băng nằm ở một thành phố nhỏ phía Tây Nam, xuống máy bay còn phải chuyển xe nữa, cô và Quách Minh đều có một ngày trực Tết, kỳ nghỉ đâm ra bị chia lẻ, muốn về đó một chuyến thật không dễ dàng. Tạ Nam lại nghĩ đến mình, cô tự nhủ, nếu ba mươi Tết mà không về nhà, bố mẹ nhất định sẽ thất vọng. Cô không biết phải an ủi bạn thế nào cho phải.

“Lần sau được nghỉ thì về vậy.”

“Đành thôi, làm dâu người ta, có nhiều việc không thể theo ý mình được. Vừa rồi gọi điện về nhà, mẹ còn an ủi tớ, bảo tớ không được tùy tiện muốn làm gì thì làm, ôi, tớ buồn quá.”

Hai người đều là con một, nên họ cùng có một cảm nhận và cùng im lặng. Rồi Cao Như Băng gượng cười trước, nói: “Năm mới rồi, không nói chuyện này nữa, bao giờ cậu về, chiều mừng Sáu còn có cuộc họp lớp nữa đấy.”

Tạ Nam không thiết tha với buổi gặp mặt ấy, cô chỉ tham gia có một lần. Khi đó, có người không biết vô tình hay cố ý nhắc lại chuyện cũ, khiến cô hồi tưởng lại những năm tháng sinh viên của mình, chỉ biết cười đau khổ. Không để ý đến sự ác ý kia, nhưng sau này cô từ chối tham gia, không muốn chủ động cho người ta có thêm chuyện để nói. Song lần này, không muốn làm mất hứng của Cao Như Băng, cô đành đáp: “Để xem, tớ sẽ cố gắng về sớm.”

Hai người tiếp tục nói thêm vài câu nữa rồi tắt điện thoại. Ngay sau đó, một cuộc điện thoại khác gọi đến, là của Vu Mục Thành. Anh nói: “Em đang nấu cháo điện thoại đấy à? Không hẳn thị cuộc gọi khác đến sao?”

“Cái điện thoại này của em là loại nồi đồng cối đá từ lâu rồi, đâu có chức năng ấy.”

“Thật nguy hiểm, anh nhận được quá nhiều tin nhắn, chút nữa thì lỡ mất tin của em, lại sợ em tắt máy đi ngủ mất.”

Mặt cô đỏ rần lên, lí nhí đáp trong điện thoại: “Nếu lỡ thì thôi, cũng không phải lời gì quan trọng lắm. Em ngủ thật đây, buồn ngủ lắm.”

“Thế sao được? Anh không cho ngủ”, giọng anh rất đổi nhẹ nhàng, “Anh cũng nhớ em, rất nhớ.”

Cô vui đầu trong gối, nắm chặt di động mà “ừm” một tiếng, bên tai văng vẳng tiếng pháo nổ đùng đùng, thi thoảng còn pha thêm cả tiếng pháo hoa, lúc này cô dường như không còn phân biệt được tiếng nổ từ cửa sổ vọng vào hay từ phía anh cách xa vạn dặm kia.

“Anh không đi Hải Nam nữa, chúng mình sẽ về sớm, được không?”

“Được.” Cô buộc miệng nói mà không sao tin nổi đây lại là câu nói phát ra từ chính miệng của mình.

“Ngoan lắm.” Quả thực Vu Mục Thành không nghĩ người yêu lại thoải mái nhường ấy, anh mừng quýnh, “Anh đặt vé về ngay mừng Hai nhé.”

“Không, dù gì cũng phải đợi đến mừng Bốn em mới về được, nếu không chẳng biết nói với bố mẹ thế nào.”

“Được, mừng Bốn, chắc chắn thế nhé, mừng Ba anh sẽ đi đặt vé, có cần anh đến đón không?”

“Không, em tự lái xe được.”

Quyết định như vậy, Tạ Nam có chút chóng mặt như mất đi trọng lượng, cảm giác xúc động này đã rời xa cô từ rất lâu rồi, nhưng cô không hề hối hận, cô tắt máy, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

23. Chương 15

Chương 15: Lạc lối vì em

Ngày mừng Bốn, Tạ Nam áy náy nói với bố mẹ rằng mình phải đi họp lớp, nên ăn xong cơm trưa sẽ trở về thành phố. Bố mẹ chuẩn bị cho cô những món ăn cô vẫn thích, gói gọn gàng rồi chất đầy trong cốp xe của cô, họ còn mua thêm vài chai tinh dầu hạt tiêu, để cô mang về cho Như Băng.

Trong dịp nghỉ Tết, đường cao tốc không nhộn nhịp xe như ngày thường. Gần bốn giờ, cô về đến tiểu khu, dừng xe bên cạnh vườn, rồi mở cốp xách đồ lên. Đến nơi đập thẻ đi vào, đang cố gắng đưa tay ấn mặt mã cửa thì di động của cô đổ chuông. Tạ Nam đoán là Vu Mục Thành, trên đường cô đã nhận được cuộc điện thoại của anh, hỏi cô đang ở đâu, còn dặn dò cô lái xe cẩn thận. Cô cố gắng mở cổng tòa nhà, lấy thẻ mở cửa từ, rồi đi vào bếp để đồ trên bàn ăn, sau đó lấy điện thoại vẫn đang đổ chuông ra nghe, thấy một số lạ, cô vội vàng bắt máy.

“Xin chào.”

“Xin gọi Hạng Tân Dương nghe điện.” Một giọng nữ xưng xưng vang lên trong điện thoại.

Tạ Nam kinh ngạc: “Xin lỗi, chị nhầm số rồi.”

“Đủ rồi, Tạ Nam, đừng giả bộ nữa, tôi là Đường Lăng Lâm.”

“Tôi biết chị là ai, nhưng chị gọi nhầm rồi, nếu chị muốn tìm chồng chị thì đâu cần gọi điện cho tôi.”

“Nếu anh ấy chịu nghe điện của tôi, việc gì tôi phải gọi cho cô. Tết nhất, tôi không muốn nói những lời khó nghe, xin cô đưa máy cho anh ấy.”

“Chị Đường à, hay tôi gọi chị là phu nhân Hạng nhé. Chị có biết giờ chị rất quá đáng không? Tôi và Hạng Tân Dương chia tay đã bảy năm rồi. Chị không tìm được anh ấy, đó là việc của chị, không liên quan gì tới tôi. Chị đến tòa báo mà đang tìm người thất lạc, hoặc đưa lên đài, báo cảnh sát, tùy chị, đừng làm phiền tôi nữa.”

Tạ Nam tắt điện thoại, ngồi phịch xuống sofa. Cô chẳng còn chút vui vẻ háo hức nào nữa, chiếc điện thoại run lên bần bật theo nhịp đôi tay. Cô vội ném chiếc điện thoại xuống ghế, hai tay giữ chặt lấy nhau, nhưng vẫn không thể kìm được cơn run rẩy ấy. Ngồi ngây ra chốc lát, cô gọi điện cho Như Băng.

“Cậu có số của Hạng Tân Dương không, Băng Băng?”

“Có, lần trước gặp ở sân bay, anh ấy đưa danh thiếp cho tớ. Nam Nam, đừng làm việc ngốc nghếch nhé, cần số điện thoại anh ta làm gì?”

Tạ Nam cười khổ: “Tớ có điên mới liên lạc với anh ta, trốn tránh mà còn lằng nhằng bao nhiêu việc đây. Giúp tớ gọi điện nhé, Băng Băng, Đường Lăng Lâm vừa gọi cho tớ, cô ta đang tìm chồng khắp nơi, còn nói anh ta không nghe máy, rồi nghỉ ngờ tớ giấu anh ta.”

Cao Như Băng đột nhiên giận dữ: “Người đàn bà đó điên à? Chồng mình không giữ nổi thì thôi, lại nghĩ ra việc gọi điện cho cậu, cậu và Hạng Tân Dương đã kết thúc bao nhiêu năm rồi.”

“Thôi mà Băng Băng, đang Tết, tớ không muốn rắc rối. Phiền cậu gọi cho Hạng Tân Dương, bảo anh ta gặp Đường Lăng Lâm, đừng để người ta kiếm chuyện với tớ, càng đừng tới làm phiền tớ nữa. Xin lỗi nhé, tớ lại làm phiền cậu, quả thật tớ không có số cũng chẳng muốn liên lạc với anh ta nữa.”

“Ừ, để tớ gọi, cậu đừng tức giận, không đáng đâu.”

Tạ Nam bỏ điện thoại xuống, ngồi ngây ra, không ngờ một màn kịch vô vị như vậy lại liên quan đến mình, chuyện Đường Lăng Lâm tới tìm cô bảy năm trước giờ vẫn còn nguyên trong ký ức.

Tạ Nam tuyệt vọng, nằm bất động trên chiếc giường trong ký túc, Cao Như Băng đi đi lại lại lo lắng không thôi, nói: “Cậu định thành tiên à, Nam Nam? Mấy ngày liền không ăn gì, cũng chẳng đi học, cứ thế này, không bị cảnh cáo vì bỏ học nhiều thì cũng chết bởi đói mất.”

“Băng Băng, cậu đi học đi, tớ muốn nằm một chút.”

“Cậu đã nằm mấy ngày rồi, không sợ thối thịt à?” Cao Như Băng tiện miệng nói, rồi thấy hối hận ngay sau đó, “Hay là để tớ tìm Hạng Tân Dương, vừa nãy anh ấy gọi điện cho tớ hỏi thăm tình hình của cậu? Tên vô lại này...”

“Anh ấy gọi điện thoại à? Nói gì đấy?” Tạ Nam rói rít gặng hỏi.

“Anh ấy dặn tớ chăm sóc cậu cho tốt, giọng nói có vẻ buồn bã, nghe rất thương tâm.”

Tạ Nam không nói gì nữa.

“Cậu sao vậy? Hôm kia tớ gặp anh ấy, anh ấy cứ như người mất hồn đi đi lại lại bên ngoài trường. Nhìn bộ dạng cậu bây giờ cũng chả có gì tốt hơn. Cãi nhau tức nhau thì phải làm hòa chứ. Nếu hiểu lầm điều gì thì gặp nhau là xong, đâu phải trẻ con, đâu cần như thế?”

Đôi mắt Tạ Nam vẫn chăm chăm nhìn lên tấm màn, một lúc sau mới nói: “Anh ấy nói, anh ấy phải lấy người khác.”

Cao Như Băng không dám tin vào tai mình nữa. Cô đưa tay sờ trán Tạ Nam, thấy mát lạnh: “Kỳ nghỉ Quốc khánh các cậu vẫn như đôi chim cu dính lấy nhau cơ mà, anh ấy còn lái xe đưa cậu về, cậu nói anh ấy rất hợp với bố cậu. Mới có nửa tháng thôi chứ mấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tớ không biết, Băng Băng. Anh ấy đột nhiên nói với tớ, phải chia tay, anh ấy phải lấy Đường Lăng Lâm, nếu không nhà anh ấy sẽ bị phá sản, anh trai anh ấy có thể phải ngồi tù.”

Mất Cao Như Băng như lời hắt ra, không tìm được cơn bực tức: “Đó là cái lý do thoái tha của anh ta thôi, phim dài tập Đài Loan cũng không có điều ấy. Bây giờ là thời đại nào rồi, còn cần anh ta hy sinh để cứu gia đình? Chẳng qua anh ta thấy cậu thật thà nên cho cậu leo cây thôi, để tớ tìm anh ta hỏi rõ ngọn ngành.”

“Đừng hỏi nữa, Băng Băng, tớ xin cậu đấy. Anh ấy không thay đổi đâu, anh ấy bỏ tớ đi rồi, từ hôm đó tới giờ cũng không nghe điện thoại của tớ.” Tạ Nam úp mặt vào tay, nước mắt lăn chã rơi, “Tớ nghĩ, nhà anh ấy quả thực đang gặp khó khăn.”

“Dù có khó khăn thì cũng không thể lấy tình yêu ba năm của các cậu làm vật hy sinh được.” Cao Như Băng định quay người thì Tạ Nam bất chợt kéo tay bạn lại, những ngón tay thấm đầy nước mắt. Ngược nhìn Như Băng bằng đôi mắt đắm lệ, Tạ Nam cầu xin bạn.

“Cậu xem, tớ đã không gọi điện cho anh ấy nữa rồi, cậu đừng tìm anh ấy, tớ không muốn làm khó cho anh ấy, thôi cứ kệ đi, tớ không sao, nằm vài ngày là ổn thôi.”

Cao Như Băng không biết phải làm thế nào nên đành đồng ý, chỉ dặn dò Tạ Nam đừng suy nghĩ lung tung rồi vội vàng lên lớp.

Tạ Nam nằm trên giường, đầu trống rỗng, đây là sự đả kích lớn và đau đớn nhất trong cuộc đời hai mươi mốt tuổi của cô. Những chuyện không vui trước đó cũng chỉ dừng lại ở mấy điểm số không như ý hay đôi lúc bị mẹ trách mắng mà thôi.

Cô không thể tưởng tượng rằng, người con trai đã từng ôm cô mà nói những lời ngọt ngào thề thốt lại có thể lạnh lùng trong chốc lát. Lý do anh đưa ra từng chữ, từng chữ một như những tiếng sấm nổ bên tai, cô thực sự nghe không rõ, chỉ ý thức được một điều duy nhất, ấy chính là mình và Hạng Tân Dương đã thực sự chia tay rồi.

Anh đã rút tay cô ra khỏi tay áo mình, hoàn toàn không nhìn cô. Khi cô bảo anh chết đi, mặt anh tràn đầy đau khổ, nhưng vẫn không quay lại mà sải bước đi. Tạ Nam không nhớ nổi mình đã về ký túc xá bằng cách nào, cũng chẳng biết mọi người hỏi gì mình. Cô chỉ lắc đầu không nói với Cao Như Băng, không đến nhà ăn, không lên giảng đường, cách một lúc lại cầm chiếc di động vẫn để bên gối, gọi độc một số, vậy mà anh chỉ bắt máy có một lần, trả lời với giọng mệt mỏi: “Nam Nam, quên anh đi, em đừng gọi cho anh nữa.” Không để cô kịp nói gì, anh tắt máy, rồi sau đó không nghe điện thoại của cô nữa.

Sau khi nói ra được điều đó với bạn thân của mình, Tạ Nam ý thức được rằng, những việc nên và không nên làm, cô đều đã thử cả rồi, thực sự không thể cứu vãn được nữa. Cô với tay tắt nguồn điện thoại, quyết định vứt bỏ sự cố gắng vô vọng này.

Không biết sau bao lâu, nghe thấy tiếng bước chân lại gần, cô đoán chắc là bạn học trở về phòng nên không để ý, nhưng người ấy kéo ghế ngồi xuống bên giường, cô ngạc nhiên, mở tròn mắt, là Đường Lăng Lâm.

Đường Lăng Lâm là một nhân vật có tiếng trong trường, đã từng làm chủ tịch hội sinh viên, đội trưởng đội hùng biện đại diện cho trường tham gia cuộc thi hùng biện lớn và được giải, lại là người có ngôn từ sắc sảo, suy nghĩ thấu đáo, logic khiến mọi người ngưỡng mộ. Tạ Nam học cùng Lăng Lâm có một năm song ấn tượng lại khá sâu sắc.

Cô cũng đã từng gặp Đường Lăng Lâm một lần khi đi dạo với Hạng Tân Dương trong khuôn viên trường, ngoài cảm giác cô gái khóa trên này lạnh nhạt vẫy tay chào Hạng Tân Dương rồi dành cho mình một cái nhìn sắc lẹm thì Tạ Nam chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với cô ấy. Lúc này, Lăng Lâm mặc chiếc áo khoác màu xanh xám bó sát người, ánh mắt nhìn Tạ Nam với vẻ ái ngại.

Vừa mở miệng định hỏi Lăng Lâm đến có việc gì, Tạ Nam liền nhớ ra Hạng Tân Dương nói sẽ kết hôn với người con gái này, sắc mặt bỗng chốc tái xanh.

“Dậy rửa mặt đi nào, đáng vẻ của cô bây giờ thật chẳng ra sao.” Đường Lăng Lâm nói với giọng thông cảm và ôn hòa.

Mấy ngày qua cô chỉ rửa mặt chải đầu chiếu lệ rồi lại leo lên giường nằm lì cả ngày, khóc thầm cả đêm. Cô không có hứng soi gương nhưng cũng biết được khuôn mặt mình lúc này khủng khiếp đến mức nào. Tạ Nam không lấy lại được cảm xúc, cũng chẳng buồn nổi giận với người đối diện, khẽ nói: “Chị đi ngay cho, tôi không có gì để nói với chị.”

Đường Lăng Lâm không những không đi, mà còn đổi tư thế cho thoải mái hơn, nói: “Tôi nghĩ rằng mình có một số điều cần nói rõ với cô, mà thực ra cũng để tốt cho cô.”

Chẳng buồn để ý đến Tạ Nam đang nhắm mắt lơ đãng, Đường Lăng Lâm nói một mạch: “Tôi và Hạng Tân Dương sắp kết hôn rồi, hy vọng cô biến mất khỏi cuộc đời anh ấy.”

Hai tay Tạ Nam đan chặt lại với nhau.

“Đừng gọi điện cho Hạng Tân Dương nữa, cũng đừng làm phiền anh ấy. Nếu cô hiểu anh ấy, cô phải biết rằng, anh ấy là một người quá tốt bụng và cũng thiếu quyết đoán. Nếu cô cứ khổ sở một mực van nài anh ấy, chỉ làm anh ấy càng thêm mệt mỏi mà thôi. Còn nếu thực sự vì anh ấy và nghĩ cho anh ấy, cô nên chọn cách im lặng mà ra đi.”

Tạ Nam vẫn cắn chặt môi.

“Cô có thể cho Hạng Tân Dương cái gì, ngoài một mối tình ngây thơ trong sáng, mà cũng chỉ có thể thôi. Giờ cô mới học năm thứ tư, vẫn có thể tiếp tục sống trong tháp ngà. Nhưng anh ấy thì khác, anh ấy có trách nhiệm với gia đình và với cả anh ấy. Nếu bây giờ Tân Dương làm theo ý mình, sau này anh ấy sẽ giận bản thân, cũng sẽ hận sang cả cô nữa.”

Những lời nói sắc nhọn như dao vô tình cứa vào tai Tạ Nam, cô hoàn toàn không có phản ứng. Người khiến cô đau đớn nhất đã rời xa cô, không để lại chút dấu vết gì. Đối với cô, Đường Lăng Lâm chẳng qua chỉ là một người xa lạ, dù thế nào cũng không thể đưa cô thoát khỏi giấc mộng kinh hoàng này.

“Cô cứ thế chẳng ích gì cho mình và cho người khác, chỉ bằng hãy can đảm đứng dậy, tôi có thể...”

“Đủ rồi.” Vừa lúc đó Cao Như Băng tan học về tới nơi, cô quát lớn: “Chị sắp kết hôn với Hạng Tân Dương là việc của chị, Tạ Nam và Hạng Tân Dương chia tay là việc của họ. Chị lo cho tốt việc của mình đi, đừng tùy tiện xen vào việc của người khác, chẳng tốt cho ai cả.”

Khoảnh khắc đó, người hùng biện tốt nhất dường như cũng cứng lưỡi trước Cao Như Băng khí thế bồng bồng. Chưa nhìn thấy uy phong của Đường Lăng Lâm bao giờ nên cô bé năm thứ nhất cùng phòng đi về với Cao Như Băng cũng nói chen vào: “Em không nhằm đây chứ, lần đầu tiên em thấy có người thứ ba đến tính sổ ghen tuông, đây là thế giới nào vậy?”

Đường Lăng Lâm trấn tĩnh lại, đứng dậy, lạnh lùng nhìn mọi người, nói: “Tôi và Hạng Tân Dương đã đính hôn, bây giờ ai xuất hiện giữa tôi và anh ấy mới là kẻ thứ ba.”

Cô bé năm thứ nhất cứng họng, không nói thêm được nữa, Cao Như Băng đang định đốp lại thì Đường Lăng Lâm đã quay về phía cô: “Các cô cho như vậy là nghĩa khí, là giúp cô ấy thực sự sao? Chẳng qua cô ấy vì quá yêu mà tự làm khổ, làm tổn thương mình, lãng phí quá nhiều thời gian vào việc cứu vãn những thứ không còn ý nghĩa gì nữa, rồi biến mình thành trò cười vô ích.”

“Tôi sẽ không gọi cho Hạng Tân Dương, cũng không tìm anh ấy nữa.” Tạ Nam đang nằm trên giường đột nhiên cất lời, giọng bình thản, “Cái chị cần là điều đó, đúng không? Còn việc tôi dành thời gian của tôi làm gì, đó là việc của tôi, không phiền chị phải đặc biệt tới đây giảng lý lẽ. Mời chị đi cho.”

Bây giờ Đường Lăng Lâm lại tìm đến cô, ám chỉ cô vẫn còn qua lại với Hạng Tân Dương. Tạ Nam không còn là cô gái hai mươi một tuổi đang trong cơn biến cố tình cảm, chỉ biết nằm trên giường khóc lóc, hoang mang ngày nào nữa, nhưng cô vẫn không biết ứng phó ra sao với cái tội danh vô lý kia.

Cũng không biết cô đã ngồi đó bao lâu, tiếng gõ cửa bên ngoài bất chợt vọng vào, cô ngạc nhiên nhồm dậy, định thần lại. Cánh cửa vừa hé mở, Vu Mục Thành đã bước vào, ôm chầm lấy cô, nói: “Em thật là cố chấp, về rồi cũng không chịu lên, phải để anh xuống tóm lấy em, mới...”

Đột nhiên, Tạ Nam kiễng chân hôn lên môi anh, ngăn không cho anh nói tiếp. Vu Mục Thành bỗng giật mình bởi cặp môi giá lạnh của cô, anh vừa hôn cô vừa nói: “Em lạnh lắm à? Tay có thể này. Lên nhà anh đi, anh sẽ nấu bữa tối cho em.”

Tạ Nam gật đầu, không kháng cự như mọi khi, cô lấy túi của mình đang định ra cửa thì di động rung chuông. Cô vội vàng nghe máy.

“Nam Nam à, tớ gọi cho anh ta nhưng anh ta tắt máy. Nhắn tin anh ta mới gọi lại, yên tâm, anh ta nói sẽ không để Đường Lăng Lâm làm phiền cậu nữa.”

“Cảm ơn cậu, Băng Băng.” Cô đang muốn nói thêm, vòng tay Vu Mục Thành đã ôm cô từ sau lưng, hôn khẽ lên vành tai của cô, cô cố gắng kìm nén cảm xúc, nói với bạn: “Lát nữa tớ gọi lại cho cậu nhé.”

Cô đẩy anh ra, rồi lặng lẽ đi theo anh. Bên ngoài bóng đêm đã bao phủ, đang là kỳ nghỉ nên tiểu khu hết sức tĩnh mịch. Hai người ra khỏi tòa nhà Uất Kim Hương, đi về phía tòa nhà Hoa Hải Đường phía sau, nơi Vu Mục Thành ở. Đến tầng bốn, Vu Mục Thành lấy khóa mở cửa, rồi quay lại khoác vai Tạ Nam đi vào, nhanh chóng đóng cửa đồng thời nòng nân hôn lên môi cô.

Túi xách và khăn trên tay Tạ Nam bất giác rơi cả xuống, không kháng cự nổi sự mạnh mẽ của anh, cô lùi lại một bước, lưng chạm vào cánh cửa. Anh cũng lui lại theo cô, ham muốn rừng rực dâng lên cùng hơi thở của cô, cô khẽ mở miệng trong vô thức đón nhận sự tấn công của anh, chỉ thấy người lâng lâng men say, ý thức trở nên mơ hồ. Thấy Vu Mục Thành cởi áo khoác của mình, cô ngoan ngoãn giơ tay ra, để mặc chiếc áo rơi xuống đất, rồi lại ôm lấy anh, cứ để cho nụ hôn ấy trượt xuống ngực mình. Cô nhẹ nhàng thở ra, đầu dựa vào cửa, nhưng ngay lập tức thấy hoảng hốt, dường như hiểu được mình đang làm gì. Song, không để cô kịp co người lại, Vu Mục Thành lại hôn lên môi cô, chậm hơn, ngọt ngào hơn truyền sự ham muốn sang cô, cướp đi chút ý thức cuối cùng của cô.

Vu Mục Thành ôm lấy cô, đưa cô vào phòng ngủ, để cô nằm trên giường, hai người lại tiếp tục quyen lấy nhau. Đôi môi nóng bỏng của anh lướt trên da cô, tay mơn chớn cơ thể cô. Anh khẽ cắn vào làn da mịn

màng ấy khiến cô không tìm được những tiếng kêu, anh mang sự thỏa mãn, cô lại thấy nỗi đau nhẹ nhàng. Tạ Nam nhắm chặt mắt lại, cắn răng bấu chặt tay lên cơ thịt rắn chắc trên lưng anh.

Anh để ý tới sự căng thẳng có chút cứng lại của cơ thể cô, cố gắng dùng nụ hôn nồng ấm của mình an ủi, để cô thả lỏng người đồng thời cũng ra sức khống chế bản thân mình. Cuối cùng anh mỗi lúc một nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, để tiếng rên như khóc của cô bật ra.

Về yên tĩnh của căn phòng đã trở lại, anh vuốt ve tấm lưng nhẵn mịn của cô, cô co người cuộn trong lòng anh, gối đầu lên cánh tay anh, không cử động. Vu Mục Thành khẽ thăm thì bên tai cô: “Anh làm em đau phải không?”

Tạ Nam không phản ứng gì, cô không quen bàn luận với người khác về chuyện này. Đau ư, có thể có một chút. Đây không phải là lần đầu tiên của cô, nhưng cách lần cuối cùng đã bảy năm đằng đẳng rồi. Cô đã không thích ứng được với sự nhiệt tình như vậy, nhưng cô phải thừa nhận, Vu Mục Thành là người đàn ông quan tâm và có kinh nghiệm, hoàn toàn biết làm cho cơ thể đang hồi hộp cứng lại của cô tan chảy để hòa vào với những cảm xúc của anh.

Điều quan trọng hơn, trong sự nhiệt tình ấy, cô đã hoàn toàn quên đi sự khó chịu và xấu hổ với cuộc điện thoại ban nãy, nó như một nỗi trầm cảm từ cơn ác mộng luôn đeo bám cô suốt bao lâu nay.

Bàn tay to lớn của anh lần theo lưng cô đi xuống, dừng ở eo cô. Chiếc eo thon nhỏ, da mỏng mềm mại, anh nhẹ nhàng xoa xoa, khiến cô khẽ rùng mình bỏ tay anh ra, anh lại ôm cô chặt hơn một chút.

“Không phải giả vờ ngủ đấy chứ?” Vu Mục Thành khẽ hỏi cô, giọng ồm chứa nụ cười trêu chọc.

Tạ Nam giấu mặt vào ngực anh, buồn bã nói: “Ai giả vờ, em đã nói đến mười giờ mới ngủ, mấy giờ rồi?”

“Anh không biết, cũng chẳng buồn để ý đến nó.”

Tạ Nam quay người nằm xoay lưng lại với anh, đột nhiên cô giật mình, lúc này mới phát hiện cửa sổ chỉ kéo hở một lớp màn lưới chống côn trùng mà chưa kéo rèm cửa, cô có thể thấy rõ mặt trăng treo lơ lửng trên đỉnh lầu, đang len lỏi hắt ánh sáng lạnh lẽo vào phòng, liền hoảng hốt: “Trời ạ, anh... anh không kéo rèm cửa.” Cô sợ tới mức lại bắt đầu nói lắp.

Vu Mục Thành chợt cảm thấy buồn cười, khoảng cách giữa các tòa nhà nơi đây tương đối xa, hơn nữa cửa sổ đã đóng, trong phòng lại không bật đèn, cách hẳn một tấm cửa lưới, bên đối diện dù có thiết bị hồng ngoại cũng không thể nhìn trộm được ánh xuân trong phòng họ. Có điều thấy bộ dạng sợ hãi của Tạ Nam, anh ra kéo rèm cẩn thận rồi mới quay về giường, ôm chặt lấy cô. Căn phòng tối om, Tạ Nam định thần lại, nằm ngoan ngoãn trong lòng anh.

“Có đói không, anh chuẩn bị bữa tối.”

“Anh biết nấu cơm à?”

“Anh đã nói rồi, tiếp xúc lâu em sẽ thấy anh có nhiều ưu điểm đấy.”

“Thế thì em càng bất an, em sợ tiếp xúc lâu, anh sẽ phát hiện con người em chẳng có gì hay ho cả, em không biết nấu cơm.”

Vu Mục Thành nhẹ nhàng đưa tay lên môi cô ngăn lại rồi từ từ hôn lên vai, lên gáy cô, nói: “Em đã cho anh niềm vui lớn nhất, anh nghĩ niềm vui ấy đủ để anh nhắm nháp trong một thời gian dài. Còn nấu cơm ư, ai mà để ý?”

Bữa tối mà Vu Mục Thành chuẩn bị khiến Tạ Nam hết sức ngạc nhiên.

Mới thoáng nhìn, cơm Tây cơm Tàu lẫn lộn, không nhiều món, một món tôm luộc, một bát canh hải sản, một đĩa sa lát rau củ, lại thêm một đĩa cơm rang, chủ yếu là do anh bài trí quá cầu kỳ mà thôi.

Phòng khách chỉ để một chiếc đèn bàn sáng, quầng sáng ấm áp chiếu ra. m nhạc du dương, các bóng đèn của phòng ăn đều bật sáng, giữa bàn còn có một lọ hoa thủy tinh, cắm đầy hoa bách hợp, đối diện là một bộ đồ ăn kiểu Tây, hai đầu có giá để nền, một bình rượu vang đỏ mở sẵn, hai chiếc cốc, mỗi cốc đã được rót khoảng một phần ba rượu.

Tạ Nam tấm xong đi ra, cô đứng ngây người, chân tay thừa thãi, thần mặt nghĩ ngợi. So với bữa cơm thịnh soạn này thì bữa cơm mình mời anh trước kia thực quá đơn giản và chẳng ra gì.

Vu Mục Thành mang ra một đĩa sườn cừu quay, đặt xuống bàn, bỏ găng tay ra, sau đó đi đến và ôm lấy Tạ Nam.

“Cảm động đến mức ngây người ra thế sao?”

Tạ Nam cười khỏ, nói: “Em có nên thay quần áo không, tại sao cứ thấy mình không phù hợp.” Cô đang khoác lên mình bộ quần áo ngủ dài tay in hình những bông hoa nhỏ, tóc cột sau gáy bằng dây chun. Còn Vu Mục Thành lại mặc chiếc quần âu màu ghi kết hợp với sơ mi trắng, vô cùng chỉnh tề, anh cười lớn, ôm cô tới bên bàn ăn, kéo ghế để cô ngồi xuống.

“Không cần, anh thích bộ quần áo ngủ này của em.”

Các món ăn ngon hơn cô tưởng tượng, Vu Mục Thành chú ý đến khẩu vị của người yêu, khi quay sườn cừu anh đã cho một ít ớt vào đó. Tạ Nam ăn rất vui vẻ, lại uống khá nhiều rượu vang. Ăn xong, mặt cô đỏ bừng lên, hai mắt mơ màng nằm trên sofa, Vu Mục Thành mang bát đĩa dơ vào phòng bếp để hôm sau người làm công theo giờ tới xử lý, rồi đến ngồi bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, Tạ Nam uể oải dùng ngón tay vẽ trên máy và mũi anh.

“Cứ ăn thế này, chắc em biến thành ỉn mất.”

“Để thử xem, xem anh có nuôi được em thành một chú heo con chính hăng không?”

“Còn lâu em mới bị mắc lừa.” Tạ Nam mỉm cười, “Em không muốn bị nuôi, nếu không đến lúc được giá thì thê thảm lắm.”

“Em không say chứ?” Vu Mục Thành cười, luồn tay vào trong áo ngủ của cô, bụng dưới phẳng, eo cũng nhỏ, anh nói: “Yên tâm, so với tiêu chuẩn của ỉn thì còn xa lắm.”

“Ai bảo em say, em chỉ uống một chút thôi mà.”

“Thế chúng mình uống tiếp nhé.” Vu Mục Thành nói với giọng ma mẫn, “Thêm chút rượu Rum nữa nhé.”

Tạ Nam liếc xéo anh, nghi ngờ: “Sao em thấy anh cười không được tử tế cho lắm.”

Vu Mục Thành vui sướng, khẽ nói vào tai cô: “Nghe nói rượu Rum có thể tăng cảm hứng trong tình yêu, khiến cho nữ giới từ lạnh như sương băng biến thành mềm mại như nước.”

Giọng anh nhỏ dần, Tạ Nam cắn mạnh vào vai anh qua làn áo sơ mi, nói: “Nhưng em quên mất ban nãy đang nói gì rồi.”

“Chúng ta còn thời gian, em cứ từ từ nghĩ đi.”

Thời gian bỗng nhiên đầy ắp tính đàn hồi, có mang theo cả cái lười biếng của kỳ nghỉ, mỗi giây mỗi khắc dường như đang chậm chậm trôi qua, nhưng vừa chớp mắt, thời gian lại trôi nhanh hơn mức ta tưởng tượng, đêm đông không còn dài và cô đơn nữa.

24. Chương 16-p1

Chương 16: Quen với việc anh yêu em

Ngày hôm sau, Vu Mục Thành lái xe đưa Tạ Nam đến một khu suối nước nóng trong tỉnh. Khi anh hỏi ý cô, Tạ Nam dường như chẳng chút phản kháng, cũng không ngạc nhiên mà nhận lời luôn.

Khu nghỉ mát này mới mở, người tới không nhiều, bên dự án là người quen cũ của Vu Mục Thành, hai người ở trong một biệt thự nhỏ đã đặt sẵn. Sau khi ăn trưa, nghỉ ngơi khoảng một tiếng, họ cùng đi ngâm mình trong suối nước nóng.

Suối nước nóng ở đây được núi bao quanh bốn bề, tuy đang là tiết trời giữa đông lạnh giá, nhưng chân núi vẫn phủ một màu xanh như ngọc của cỏ non, cây cối trên núi xanh tốt, không khí trong lành, thoáng chút mát lạnh, nước suối nóng bừng bừng khiến người ta cảm thấy thoải mái. Cả khu nghỉ mát rất quy mô, nó được coi là khu tắm suối nước nóng hơn một trăm kiến trúc khác nhau và rất đa dạng về dịch vụ. Hai người thay đồ bơi, khoác lên mình chiếc khăn tắm, rồi vào một phòng tắm nước nóng thiết kế theo phong cách Nhật Bản cách đó không xa.

Nói là tắm suối nước nóng, kỳ thực là trên một hồ nước khoáng xây lên một mái đình bằng gỗ có hệ thống thông gió, đặt thêm mấy chiếc xích đu, hơi ấm trong hồ bay lên. Trên đường tới đây, Tạ Nam luôn mồm kêu lạnh, vừa tới bên hồ, đưa tay xuống thử nước ấm, cô vội rút tay về, nói: “Nóng thế này, không nấu chín người ra đấy chứ?”

“Hồ này chỉ khoảng bốn mươi độ, rất vừa phải.” Vu Mục Thành để khăn tắm trên ghế, ngồi xuống bên hồ, lấy nước vẩy vào chân, vào người, vào tay, rồi cho chân xuống hồ, Tạ Nam hì hụi làm theo. Hai người dần dần ngâm mình trong nước, tựa đầu vào chiếc khăn tắm đã gấp cẩn thận đặt trên hồ, bên cạnh có thêm hai chai nước khoáng. Thi thoảng họ nhấp một vài ngụm rồi lại nằm yên thưởng thức cảm giác ấm nóng trong làn nước.

Chẳng mấy chốc, khuôn mặt Tạ Nam đã đỏ hồng lên, toàn thân ngâm dưới nước lâu tới mức không còn sức lực gì nữa, mắt cũng chẳng muốn hoạt động. Cuối cùng Vu Mục Thành phải ép cô ra khỏi đó, nói: “Không được ngâm quá lâu, đừng tham dễ chịu mà lười hoạt động nhé”. Anh khoác khăn tắm lên người giúp cô, hai người chậm chậm quay về căn biệt thự tắm rửa, rồi mỗi người nằm trên một chiếc ghế nghỉ ngơi.

Từ khi tốt nghiệp tới giờ, Tạ Nam chưa từng nghĩ ngơi thoải mái thế này. Cao Như Băng vẫn thường khuyên cô nên ra ngoài chơi, song mỗi lần như thế cô đều viện lý do, rồi để những việc vặt chiếm hết thời gian, nào là lương của ngày đầu hạn hẹp phải tiết kiệm để trả tiền nhà, nào là phải tu sửa, phải tham gia kỳ thi, rồi sau này bận thăng chức, bận làm thêm, làm việc riêng...

Lúc này đây, lần đầu tiên nằm nghỉ mà không nghĩ ngợi về một việc gì, cô mới phát hiện ra rằng, mấy năm qua mình đã sống một cuộc sống như trâu như bò theo người ta vẫn nói, cô nghĩ Như Băng quả thật nói không sai, mình phải bớt hà khắc với bản thân đi mới được.

Bất chợt Vu Mục Thành ôm lấy cô, đưa cốc nước tới sát miệng, cô cứ thế uống mà chẳng buồn mở mắt ra nhìn.

“Xem ra em đã thực sự thích nghi với sự chăm sóc của anh rồi.”

“Vâng, vấn đề của anh lớn rồi đấy, sau này em sẽ ăn no ngủ kỹ, dựa vào anh, ăn thịt anh. Anh muốn thoát ra cũng không thoát nổi đâu, chỉ có thể hối hận mà kêu rằng: Tại sao mình lại rước thứ phiền phức này về chứ.”

“Em cứ lấy mình ra bù đắp cho anh là được.” Vu Mục Thành cười nói, sau đó kéo chiếc đai thắt áo choàng tắm của cô ra, nhẹ nhàng vuốt ve làn da ấm áp mịn màng của cô, “Còn vì thế mà phiền toái ra sao anh cũng xin nhận.”

Tạ Nam trừng mắt lườm anh, Vu Mục Thành chỉ cảm thấy mi mắt ấy lườm qua, như giận như dỗi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bờ mi kia mang nét kiêu sa tự nhiên, rất quyến rũ. Một Tạ Nam hoàn toàn khác hẳn với cô gái bảo thủ cố chấp, quá cẩn thận, và hay xấu hổ của ngày thường. Anh gỡ kẹp tóc của cô ra, để cho mái tóc ướt nhèm xổ tung, hai tay đỡ lấy khuôn mặt cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt ấy rồi hôn thật sâu.

Ăn xong cơm tối, hai người nghỉ ngơi trong phòng một lúc rồi tiếp tục đi tắm suối nóng. Khu biệt thự vắng lặng không người qua lại, hai người đi dép lê trên con đường nhỏ phủ đá xanh, cảm nhận cái lạnh nơi đây. Tạ Nam sợ lạnh, không muốn đi xa tới phía các hồ tắm, nơi có nhiều dịch vụ phong phú khác, nên hai người lại đi vào phòng tắm nóng lúc ban chiều.

Ngâm mình trong nước, Tạ Nam ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trên cao, lần đầu tiên cô thấy bầu trời đêm lại pha thêm ánh xanh như vậy, một vầng trăng khuyết nằm giữa muôn vàn vì sao lấp lánh, cảm giác như xa xôi lại vô cùng rộng lớn.

Vu Mục Thành lần tìm bàn tay cô trong nước, ngắm nhìn bầu trời đêm với người yêu, tiếng nói thì thầm nơi đầu vọng đến càng tô thêm vẻ tĩnh mịch cho đêm đông.

“Nếu có tuyết rơi, thì còn thích hơn.” Tưởng tượng ra cảnh những bông hoa tuyết phiêu bồng trong hồ nước nóng nghi ngút, Tạ Nam cười: “Thế mới biết con người thật tham lam, chỉ muốn cảnh đẹp như mình tưởng tượng.”

“Nhưng ước muốn đó không hề xa vời, để lần sau tuyết rơi, anh sẽ đưa em tới, hoặc tìm kỳ nghỉ đông nào đó, chúng mình sang Nhật luôn.”

Tạ Nam lắc đầu: “Tham quá rồi, sẽ bị trừng phạt đấy, thế này, em đã thấy hài lòng lắm rồi.” Cô quay đầu nhìn Vu Mục Thành, nói: “Cảm ơn anh, Mục Thành.”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt cô hơi ngước lên, đôi mắt sáng như sao. Vu Mục Thành kéo cô vào lòng, nói: “Không cho phép em nói cảm ơn nữa.”

“Vâng.” Tạ Nam cười mỉm.

“Hãy coi tình yêu của anh là một lẽ đương nhiên.”

Trong chớp mắt, nụ cười của cô sưng lại, không nói gì, chỉ ngẩng đầu khẽ hôn anh.

Ngày hôm sau ăn cơm trưa xong, Vu Mục Thành đưa Tạ Nam trở về thành phố. Xe gần vào thành phố thì điện thoại của Tạ Nam bỗng đổ chuông, là Cao Như Băng.

“Nam Nam, cậu ở đâu? Sao vẫn chưa tới?”

Tạ Nam hơi ngạc nhiên: “Tới đâu?”

“Họp lớp, tớ nói với cậu rồi mà, không phải cậu vẫn đang ở quê chứ?”

“Không, tớ về rồi, nhưng Băng Băng à, cậu biết tớ không...”

“Ngoài kẻ lắm điều kia ra, ai có quyền nhiều chuyện thế đâu?”

Kẻ lắm điều Cao Như Băng nói tới chính là bạn học Từ Yến của hai người, cô ta đối xử với người khác thì còn có vẻ bình thường, chứ đối với Tạ Nam thì luôn tỏ ra không thích, những lần gặp nhau hồi còn học chung cho đến cả sau khi tốt nghiệp, cô ta luôn nói bóng nói gió. Tạ Nam không buồn tìm hiểu nguyên nhân sâu xa của việc đó, chỉ đơn giản nghĩ là không hợp nhau, để ngoài tai những câu nói xa gần của cô ta, nếu tránh được không phải gặp lại, đương nhiên là một sự dễ chịu vô cùng đối với cô.

“Hôm nay còn khá đầy, giống hết lần trước gặp ở siêu thị, cô ta đi cùng chồng, nên không có lòng dạ nào mà chọc ngoáy người khác đâu. Biết không, Điền Lực về nước thăm gia đình, còn đưa cả bạn gái người Mỹ về nữa, vừa này anh ấy hỏi thăm cậu. Đến nhanh nhé.”

Điền Lực là hướng dẫn viên của các cô hồi đại học, lúc đó anh có mối quan hệ rất tốt với sinh viên, khi các cô học năm thứ tư, Điền Lực đi du học ở Mỹ, các nữ sinh trong lớp đều khóc cả. Vết thương lòng của Tạ Nam lúc ấy còn mới, cô mượn rượu của người khác để giải sầu cho mình, thế là khóc vô cùng thảm thiết, đứng bên vỗ vai cô mà thằng đàn ông trong anh cũng không cầm được nước mắt. Bây giờ anh từ phương xa trở về, đương nhiên phải gặp anh một lần.

“Được, tớ đến ngay.” Tạ Nam hỏi rõ địa điểm, sau đó quay đầu nói với Vu Mục Thành, “Mục Thành, em phải đến họp lớp, anh đưa em tới đó, rồi về nhà trước, được không? Tối em tự về.”

Chưa dứt lời, Cao Như Băng lại gọi tới: “À, chút nữa quên, anh người yêu hàng xóm của cậu đâu? Nếu không có việc gì thì rủ anh ấy đến đây, xem cô nàng lắm chuyện kia còn nói được gì.”

“Không cần đâu, lại xưng xưng dẫn bạn trai tới chẳng hay ho gì.”

Vu Mục Thành nghe thấy, bèn nói vọng vào trong điện thoại: “Được, chút nữa anh sẽ đưa cô ấy tới.”

Cao Như Băng cười lớn: “Nam Nam, chàng người yêu hàng xóm của cậu nhập cuộc nhanh đấy, được lắm, tớ thích thế.”

Tạ Nam dỏ khóc dỏ cười, liếc xéo Vu Mục Thành, Vu Mục Thành giả giọng ngang bướng: “Đâu phải yêu dẫu yêu diêm gì, anh không tệ tới mức không được gặp người ta đấy chứ? Hơn nữa đang là kỳ nghỉ nên anh mới nhàn rồi thế, chứ bình thường bọn em có đưa danh thiếp mời anh cũng chẳng có thời gian mà đi được.”

Tạ Nam không buồn để ý đến anh, vội vàng lấy hộp trang điểm tô vẽ lại khuôn mặt, mấy ngày nay ngủ đủ giấc, lại được tắm suối nước nóng nên da dẻ đẹp hơn, cả người xem ra còn có chút thần sắc. Tạ Nam trang điểm rất ăn phần, sau khi phủ một lớp phấn, cô tô thêm son môi, nghiêng đầu hỏi ý kiến Vu Mục Thành, anh gật đầu tỏ ý đồng tình.

Buổi họp mặt tổ chức tại một trong những nhà hàng kiêm quán trà đột nhiên có sức hút lớn và nhanh chóng nổi tiếng ở thành phố này. Trang trí nơi đây tương đối đặc biệt, hầu hết ghế của mỗi bộ bàn đều khác nhau, đầy đủ các loại đèn, những đồ trang trí bày biện nhỏ, nhưng bức họa và những chiếc sofa lại tạo cảm giác khác lạ. Thông thường rất dễ tìm được một góc yên tĩnh ở đây, chiếc bàn ngày thường vẫn dành cho hai người giờ đây cũng có thể trở thành nơi để mười mấy người quây lại bên nhau. Món ăn nơi đây vô cùng phong phú và đa dạng, đồ ăn châu u, châu Á đều có, giá cả cũng rất bình dân, tuy hôm nay mới mừng sáu Tết, nhưng đã có không ít người ở phòng khách lớn. Tạ Nam và Vu Mục Thành vào phòng đặt trước trên lầu hai, bên trong đã có khoảng hơn chục người, hầu hết đều là bạn bè, người thân của họ, Quách Minh và Cao Như Băng nằm trong số đó. Tạ Nam hiếm khi tham gia những buổi gặp gỡ như thế này, bất chợt tiếng vỗ tay vang lên, có người nói: “Tạ Nam đến muộn rồi, lát nữa phải phạt rượu.”

Mọi người bắt đầu giới thiệu ồn ào cả lên, rất nhiều ánh mắt hướng tới Vu Mục Thành. Anh lần lượt chào từng người với vẻ mặt hết sức bình thản.

Anh chàng hướng dẫn sinh viên Điền Lực ghé góm ngày nào quả nhiên dẫn theo một cô bạn gái người Mỹ tên là Amanda trở về, cô ấy có dáng người cao gầy, mái tóc màu hung, đôi mắt màu nâu hoạt bát, đang học chuyên ngành Văn học cận đại Trung Quốc, nổi tiếng Trung rất lưu loát trôi chảy, nhắc đến Trương Ái Linh, Lô Dấn, Thẩm Tòng Văn... cứ như nói về người quen của mình vậy, khiến cho những người chuyên ngành tài chính như các cô nghe mà đều ngây cả ra.

Cao Như Băng ngồi cạnh Tạ Nam, đưa ánh mắt dò xét sang Vu Mục Thành, khẽ nói với cô: “Được đấy, được đấy”, rồi nở nụ cười ranh mãnh nhìn bạn. Tạ Nam bỗng thấy ngạc nhiên, không hiểu mình trang điểm có gì không ổn hay sao. Cao Như Băng nói tiếp: “Có người yêu trông tươi tỉnh hẳn lên, khác hẳn, khác hẳn,”

Tạ Nam đỏ mặt nhéo cô nàng một cái đau điếng: “Quả nhiên phụ nữ có chồng rồi thật là... Cái gì cũng có thể nói ra được.”

Cao Như Băng cười: “Này, còn có những thứ ghé góm hơn cậu chưa được thấy đâu, hôm nào tớ sẽ bức cung cậu, bảo đảm chi tiết nào cậu cũng phải khai cho hết.”

Tạ Nam và Cao Như Băng đang thân mật thì thăm to nhỏ, Từ Yến ngồi đối diện bỗng nói chen vào: “Tạ Nam, bạn trai mới hiện giờ của cậu xem ra cũng không tồi, anh ấy giữ chức vụ gì, ở đâu?”

Vu Mục Thành thành thật: “Không coi là giữ chức vụ gì được, anh chỉ làm công tác quản lý ở một công ty nhỏ thôi.”

Từ Yến gật đầu, vừa lúc ấy chồng cô ta là Hạ Bán đã gọi điện thoại xong, từ ngoài đi vào. Anh ta là một người dễ béo, nhưng vẫn ở trong tầm một người đàn ông tuần tú béo ở mức hợp lý. Thấy Vu Mục Thành, Hạ Bán ngạc nhiên thốt lên: “Tổng giám đốc Vu, chúc mừng năm mới.”

Vu Mục Thành có chút kinh ngạc, người trước mặt anh là một trong những ứng cử vào vị trí giám đốc bộ phận Cung ứng mà bên môi giới giới thiệu. Họ đã gặp mặt phỏng vấn hai lần, Hạ Bán thể hiện là người có đủ bản lĩnh để tiếp nhận công việc này, nhưng lúc đó Vu Mục Thành cảm thấy phương pháp xử lý mà anh ta đưa ra trong khi phỏng vấn không phù hợp với yêu cầu của vị trí đó, anh vội nói: “Xin chào anh Hạ, trùng hợp quá.”

Hai người không nói gì thêm, mà tập trung nghe Điền Lực và Amanda miêu tả một cách hoa mỹ về những chuyện vui ở trường họ. Khi kể về chuyện một anh chàng Mexico đã dùng mọi cách tán tỉnh cô bạn học người Nhật như thế nào, mọi người đều cười ồ lên. Nhưng chẳng ngờ tiếng cười vừa ngớt, Từ Yến lại mượn cớ gây khó dễ.

“Tạ Nam, chuyện này cũng giống ngày xưa Hạng Tân Dương tán cậu nhỉ.” Cô ta chớp chớp mắt về ngày thơ, cười hi hi nói.

Câu nói lập tức khiến cả căn phòng lặng đi, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải tiếp tục thế nào. Cao Như Băng đang định mở miệng thì Tạ Nam vội giữ lấy tay cô, khéo léo nhếch lên một nụ cười chua xót: “Cậu thật là nhớ lâu, sau này nếu có viết hồi ký, nhất định tớ sẽ đến nhờ cậu ghi lại từng chi tiết trong cuộc đời giúp tớ.”

Từ Yến cười kiêu ngạo: “Lẽ tình nhân năm đó, cậu nhận được cả một hộp xe hoa uất kim hương, những người không được tặng hoa như bọn tớ đều có phần ăn theo. Một chuyện lãng mạn như thế, quên làm sao được. Ký ức ảm đạm của tớ trong những năm tháng đại học đều được tô điểm thêm màu sắc bởi những việc lãng mạn đó đấy. Xin lỗi, anh Vu, anh không để ý chấp nhận chứ?”

Ác ý này còn rõ hơn cả những lần công kích trước, mọi người đều cảm thấy lo lắng, Hạ Băng càng lo lắng hơn, nhìn chằm chằm vợ mình, thiếu chút nữa đưa tay ra kéo tay Từ Yến.

Tạ Nam đang định cất lời, Vu Mục Thành bất chợt vòng tay ôm lấy vai người yêu, quay đầu nhìn cô khẽ cười, sau đó anh quay sang, thẳng thắn và bình tĩnh nói với người bạn xấu tính kia: “Đương nhiên là không để ý rồi. Nếu Tạ Nam không có ai theo đuổi thì anh mới ngạc nhiên đấy, chẳng lẽ nam sinh trường đại học các em lại đều không có mắt như thế sao?”

Mọi người thở phào cười ồ lên, xem như đã bỏ qua được chủ đề kia.

Tạ Nam khẽ đưa tay cho anh, mỉm cười đáp lại, nhưng nụ cười mang chút ngượng ngùng, Vu Mục Thành cười theo, nắm chặt tay cô.

Sau đó, mọi người chuyện trò tự nhiên, không khí lấy lại vẻ thoải mái ban đầu. Gần đến giờ ăn, họ gọi phục vụ đến và mỗi người chọn một món theo ý mình, không cần phải giống nhau. Tạ Nam gọi một suất cơm trộn, Vu Mục Thành gọi món cơm lươn.

Cao Như Băng vừa ăn suất cơm thịt bò sốt tiêu, vừa nói chuyện riêng với Tạ Nam: “Này, lần này may đấy, cậu đừng cố chấp nữa nhé.”

Tạ Nam chẳng biết nói sao: “Tớ đâu còn mặt mũi để mà cố chấp nữa.”

“Cậu nói vậy là cố chấp rồi đấy, hôm nay tớ không chấp với cậu, ngày mai tới nhà tớ, tớ mời cậu ăn cơm, nhân tiện dạy cho cậu một bài học.”

“Cậu lại hành Quách Minh à, còn nói ăn kiêng với anh ấy.” Tạ Nam nhìn đồ ăn của mình rồi liếc nhẹ sang bên Vu Mục Thành đang tán gẫu với Quách Minh.

“Tớ vẫn ăn cùng anh ấy đấy chứ, có điều Quách Minh rất có phong cách, anh ấy bảo Tết thì khác, hơn nữa, mai anh ấy phải trực rồi, không có cơ hội mà đồ mất đầu. Tớ chuẩn bị lẩu thịt cừu, nếu bạn trai cậu rồi thì đến luôn.”

“Mai anh ấy có việc, thôi, để tớ đến một mình.”

Vu Mục Thành ra ngoài nghe điện thoại, nhân tiện thanh toán đồ ăn luôn. Anh vừa quay đầu về phòng, liền thấy Hạ Băng đứng trước cửa như cố ý chờ mình, anh ta nói giọng xin lỗi: “Xin lỗi anh, Tổng giám đốc Vu, vợ tôi nói năng không suy nghĩ lắm, anh đừng để ý nhé.”

Vu Mục Thành mỉm cười: “Tôi không để ý, anh Hạ à, nhưng bạn gái tôi thì rõ ràng không vui. Mỗi người trưởng thành rồi đều phải có trách nhiệm với từng lời nói của mình, nói thẳng là một việc, nhưng nói với ác ý lại là việc khác.”

“Cô ấy không có ác ý đâu”, Hạ Băng chỉ còn biết nói thêm, “Mong anh đừng để bụng.”

Vu Mục Thành gật đầu, rồi hai người cùng vào phòng.

Sau khi ăn xong, mọi người lại rủ nhau đi hát karaoke, Tạ Nam và Vu Mục Thành vốn không thích nên cáo từ về trước.

Ngồi trên xe Tạ Nam không nói gì, Vu Mục Thành liếc mắt nhìn cô, nói: “Không phải em vẫn không vui vì việc bạn này đấy chứ?”

“Cũng không đến nỗi thế”, Tạ Nam buồn cười, Từ Yến không ưa cô cũng chẳng phải là việc mới, cô không để tâm đến điều đó, “Em chỉ đang nghĩ, có cần phải thẳng thắn với anh tất cả những chuyện cũ không, tránh cho sau này anh lại bị kinh sợ.”

“Tình yêu sinh viên có gì mà kinh sợ, hơn nữa sau này em sẽ phát hiện ra, một trong những ưu điểm của anh là không dễ gì kinh sợ đâu.”

Nếu chỉ là một tình yêu sinh viên không để lại hệ lụy thì tốt quá, Tạ Nam đau khổ nghĩ thầm, song muốn thẳng thắn, cô cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu, lẽ nào phải viết hồi ký thực sự, mang hết chuyện cũ ra bày giữa hai người? Bản thân cô cũng cảm thấy không chấp nhận được suy nghĩ này.

“Có ai thời đại học mà chưa từng yêu, cũng chỉ là không muốn lỡ mất thời khắc tươi đẹp của tuổi thanh xuân mà thôi.” Vu Mục Thành nhìn phía trước, giữ vững tay lái, nói tiếp: “Đến một ngày em cảm thấy vui mỗi khi nghĩ về quá khứ, đề cập tới nó mà không cảm thấy khó xử, anh sẽ rất vui nếu được chia sẻ với em những hồi ức đó. Giờ em không muốn nhắc đến, thì không cần nói gì cả, cũng đừng nói đến việc phải thẳng thắn với anh. Anh không cố chấp với quá khứ của em, chỉ cần chúng ta cùng có hiện tại và tương lai là đủ rồi.”

Xe vừa dừng đèn đỏ, Tạ Nam bỗng quay người hôn anh một cái, Vu Mục Thành cười nói: “Không được nói câu cảm ơn nhé, nếu thực sự muốn cảm ơn, anh vẫn muốn đón nhận điều đó bằng cơ thể em.”

Tạ Nam nhin cười không thềm để ý, một lúc sau, cô vẫn nói: “Cảm ơn anh, Mục Thành.”

25. Chương 16-p2

Ngày hôm sau, Tạ Nam đến nhà Cao Như Băng, hai người ăn một bữa lẩu thịt cừu một cách vui vẻ, sau đó nằm dài trên chiếc sofa, tiếng ti vi để nhỏ, trên đó đang phát chương trình ca hát hết sức nhộn nhịp. Hai người đều không chú tâm xem ti vi, mỗi người chạy theo một suy nghĩ riêng, giống như ngày xưa khi hai người còn thuê phòng chung với nhau.

“Hôn nhân của Hạng Tân Dương chắc có vấn đề.”

Nói đến Hạng Tân Dương, đôi mắt Tạ Nam chợt sẫm lại, cô im lặng nhìn lên trần nhà.

“Hôm đó tớ nhắn tin, anh ấy gọi lại cho tớ, bọn tớ đã nói chuyện một lúc, có thể đoán được tâm trạng của anh ấy không tốt, nhắc tới Đường Lăng Lâm, anh ấy không nói thêm câu nào nữa.”

“Vấn đề của anh ta chỉ anh ta mới có thể giải quyết được...” Tạ Nam ngắt lời, ngay cả trước mặt Cao Như Băng, cô cũng không thích nói về Hạng Tân Dương và vợ anh ta.

“Thôi, không nói về anh ấy nữa. Vu Mục Thành xem ra được đấy, giải quyết mọi việc rất chín chắn, cậu cố mà giữ lấy, đừng có giở trò giở quẻ gì nữa.”

“Anh ấy rất tuyệt, nhưng tớ thấy, ở cùng anh ấy, tớ không có cảm giác chân thực. Tớ không có ý là anh ấy thiếu chân thành, mà tớ chỉ cảm thấy... tớ cảm thấy...” Tạ Nam cố gắng tìm từ ngữ biểu đạt hết được suy nghĩ của mình, không để ý Cao Như Băng đã bỏ gối ôm xuống, tiến đến cạnh cô.

“Biết ngay cậu lại ngốc thế mà, không thì tớ gọi cậu tới đây làm gì. Thế nào là cảm giác chân thực? Có phải cậu cảm thấy một người đàn ông tốt yêu cậu là một việc không chân thực?”

Tạ Nam ôm gối không phản đối gì, mỗi lần Cao Như Băng tỏ vẻ nghiêm trọng, cô lại tự giác ngoan ngoãn trong tư thế nghe giáo huấn.

Cao Như Băng ngồi dậy nhìn thẳng vào cô, không chút động lòng trước sự ngoan ngoãn của bạn: “Bình thường cậu làm sổ sách rõ ràng, nói năng lưu loát, câu nói xem, rốt cuộc trong đầu cậu nghĩ cái gì?”

Tạ Nam cũng nhồm dậy, cười theo, nói: “Đừng câu, đừng câu, Bắng Bắng. Tớ khai hết có được không?” Nói thì nói vậy, nhưng cô quả thật không biết bắt đầu khai từ đâu, cũng chẳng biết phải diễn ta thế nào mới nói rõ được cảm giác bất an trong sâu thẳm trái tim mình.

Không cần Tạ Nam nói gì, Cao Như Bắng cũng hiểu rõ bạn mình, cô nói: “Nam Nam, tớ không phải là chị cậu, nhưng dù sao tớ cũng đã lấy chồng, tớ hiểu đàn ông hơn cậu một chút. Một người đàn ông muốn đến và kết hôn với cậu, điều đó đủ để chứng minh thành ý của anh ấy rồi. Nếu cậu không có được cả sự tin tưởng cơ bản dành cho anh ấy, thì đó là một việc rất đau lòng.”

“Tớ chỉ là không có lòng tin với chính mình.” Tạ Nam lí nhí.

“Dựa vào cái gì mà cậu không có lòng tin vào bản thân. Tớ thật coi thường cái ý nghĩ ấy của cậu, mới yêu có một lần mà đã trở nên thê thảm như vậy, bao nhiêu năm mới gượng dậy được. Một con người suốt ngày vui vẻ, chẳng để tâm đến điều gì như cậu trước kia đâu rồi.”

“Hoàn toàn bị mai một theo thời gian rồi.”

“Cậu định tấu hài với tớ đấy à? Cứ một câu tức khắc cãi một câu. Cuộc sống chỉ thử thách một mình cậu thôi sao? Tớ chẳng phải cũng đang sống ư? Ngay cả khi kẻ lẩm cẩm kia chọc ngoáy cậu, tớ cũng chưa nhìn thấy cậu phản ứng lại nhanh đến thế.” Nói đến Từ Yên, không hiểu sao Cao Như Bắng lại đột nhiên tức giận.

“Tớ phản ứng với cô ta làm gì? Cậu không thấy cô ta bây giờ nói năng chẳng còn kỹ xảo như ngày xưa ư? Thời sinh viên, cô ta còn biết nói ‘mười hai giờ, nàng lọ lem lại hiện nguyên hình, xe ngựa biến thành bí đồ rồi’. Giờ thì sao, cứ vỗ thẳng vào mặt người khác. Biết rằng cô ta chẳng ưa gì mình, người không biết còn tưởng tớ cướp đoạt tình yêu của cô ta nên có mối hận không đội trời chung nữa cơ.”

Cao Như Bắng cũng bị cô làm cho vui lên: “Được, tớ thừa nhận bây giờ cậu hơn tớ, cái gì cũng nhin được.”

“Đây không phải là nhin. Tớ chỉ nghĩ, trước kia ở trong trường, mình thích gì làm đấy, tuổi trẻ nông cuồng, yêu mà chỉ hận không thể kêu lên cho cả thế giới biết mình đang yêu, cái kiểu đó dễ khiến người ta chán ghét.” Những cằn nhằn của tuổi trẻ quả thực không thể giải thích được, giờ hồi tưởng lại, Tạ Nam cảm thấy điều đó là đúng thôi.

“Cậu nói về tình yêu của cậu, cậu khoa trương tình yêu của cậu, liên quan gì đến cô ta? Có cần phải đổ kị ghen ghét và xía xối nhau đến tận bây giờ không? Hơn thế, cô ta mới là người khoa trương, lúc nào cũng nói mình chỉ mặc đồ ‘độc’, chỉ dùng L’oreal, cũng có nghĩa là chê chúng ta nghèo không có mắt thẩm mỹ, thế mới thấy được sự vô lý của cô ta.”

Tạ Nam cười lắc đầu, rồi lại nằm xuống, nói: “Cô ta quả thực luôn thích hơn người, nhưng đối với người khác còn đỡ, tớ đoán cô ta đơn giản không mong tớ tới, mà tớ cũng chẳng biết mình đã làm gì khiến cô ta ghét lâu như vậy. Thôi, không nói về cô ta nữa.”

Cao Như Bắng cũng nằm xuống, nói: “Cũng đúng, cậu bỏ qua rồi, cô ta không bỏ qua được thì đáng đời cô ta. Nhưng đã quên thì nên quên cho triệt để, đừng có hề nói về tình yêu bây giờ, lại so sánh ngay với tình cũ.”

Tạ Nam cười khổ: “Cậu nói cứ như đầu óc tớ có vấn đề vậy, tớ sẽ không so sánh bất cứ ai với Mục Thành cả. Có thể yên ổn với nhau, rồi thuận lợi kết hôn, tớ đã cảm ơn và thấy thế là đủ lắm rồi.”

Chút man mát trong câu nói của cô khiến Cao Như Bắng bất giác không biết nói gì hơn. Dừng một lúc, Cao Như Bắng nói giọng bức mình: “Tớ không thích cậu nói như vậy. Nam Nam, cậu xứng đáng với tình yêu của người còn tốt hơn anh ấy.”

Khóe mắt Tạ Nam bất chợt ươn ướt, cô nói: “Bắng Bắng, cảm ơn cậu. Chỉ là, tớ cũng đã đi gặp mặt, thậm chí còn dự định gặp anh phó phòng chỗ Quách Minh, nhưng anh ấy đột nhiên xuất hiện, tớ quả thật có chút... chưa chuẩn bị tinh thần. Nó chẳng khác nào gọi suất cơm bình dân mà người ta lại mang tới cho mình bát mỳ vậy cá mập vậy.”

Câu cứ thoải mái tinh thần, cái gì đặt trước mặt cậu thì là của cậu, cứ ăn hết món mỳ vậy cá mập ấy đi.”

Cuối cùng Tạ Nam cũng bị cô bạn này chọc cho bật cười, Cao Như Băng cũng cười theo, nói: “Ái chà, thôi, tớ nói với cậu một chuyện vui hơn.”

“Nói đi.”

“Tớ sắp có em bé rồi.”

Tạ Nam lập tức bật dậy như lò xo: “Cậu thật là, có bầu còn ăn lẩu thịt cừu, lại còn dặn tớ mang dầu hạt tiêu đến nữa... cậu, cậu, cậu... tớ sẽ bảo Quách Minh quản cậu thật chặt.”

“Không thấy hôm nay tớ nấu không cay lắm à? Với lại nói với cậu trước khi ăn, tớ sợ cậu sẽ hoảng sợ.” Cao Như Băng vẫn nằm, giọng bình thản, “Giờ mới là thời kỳ đầu thai kỳ, sáng nay tớ mới chắc chắn. Không sao, đợi đến lúc có phản ứng nghén, lại chẳng ăn được nữa ấy chứ.”

“Quách Minh đã biết chưa?”

“Sáng nay tớ đi kiểm tra, vừa lấy kết quả đã gọi điện ngay cho anh ấy, anh ấy vui đến phát điên lên kia kìa.” Cao Như Băng cười, nói tiếp, “Anh ấy yêu trẻ con hơn tớ, hiện tại tớ đang lo cảm giác làm mẹ của tớ không đủ mạnh.”

Tạ Nam tới bên quỳ trước mặt Như Băng, lấy tay sờ bụng cô một cách không khách khí, Cao Như Băng cười lớn: “Cậu đọc thêm sách thường thức đi được không, bây giờ chưa thấy gì đâu.”

“Tớ mặc kệ, chút nữa Quách Minh về thế nào chả sờ vào đó, tớ tước đi cái quyền được sờ vào bụng cậu đầu tiên của anh ấy, hà hà.” Tạ Nam ngồi tên thảm, nhìn Cao Như Băng, nói: “Thật tốt quá, Băng Băng, tớ được làm mẹ nuôi rồi.”

“Sao cậu có vẻ còn vui hơn cả tớ thế, tớ không có cảm giác lớn lắm, chỉ nghĩ rằng mình cũng đã hai mươi chín tuổi rồi, nếu để sau này mới sinh thì lại làm sản phụ cao tuổi mất, dù gì cũng phải sinh, có thì sinh thôi.”

“Chẳng ai thành thật như cậu đâu. Tớ chỉ sinh sau cậu có bốn tháng, cậu nói vậy là nhắc nhở tớ mau mau tìm người kết hôn thôi, kéo sau này làm sản phụ cao tuổi chứ gì?”

“Cho nên cậu phải giữ chặt lấy người đàn ông này, đồ ngốc.”

“Giữ thế nào? Đàn ông như hạt cát ấy, càng nắm chặt, hạt cát ấy lại càng nhanh chóng trượt khỏi tay mình, chỉ bằng thuận theo tự nhiên còn hơn.”

“Tớ không thích cái luận điệu của cậu, nếu cậu cứ suy đi tính lại như thế, thà rằng cậu đừng làm còn hơn, việc gì phải khổ sở cấm đầu đi yêu.”

“Được, được, đừng kích động, là tớ sai.” Tạ Nam vội vàng nhận lỗi, “Sau này tớ sẽ không làm cậu giận nữa, chiều chuộng cậu như chiều lão phật gia, cậu nói gì cũng đúng, như thế được rồi chứ?”

Cao Như Băng bật cười: “Khoa trương vừa thôi. Quách Minh đã hồi hộp tới mức nói lằng nhằng mãi một hồi. Tớ gọi điện về nhà, bố mẹ cứ tự than thân trách phận rằng không thể đến để tận tay chăm sóc tớ được. Tớ đoán tối nay nói với bố mẹ chồng chuyện này, họ cũng sẽ kích động một lúc lâu đấy. Tớ thì lại rất bình thường, bị cậu và mọi người làm cho điên hết cả lên rồi, cậu cứ đối xử với tớ như bình thường có được không?”

Đột nhiên, điện thoại của Tạ Nam rung chuông, hôm nay cô không lái xe, Vu Mục Thành đưa cô đến rồi nói xong việc sẽ quay lại đón cô. Cao Như Băng xua tay có ý như muốn đuổi: “Đi đi, đi đi, tớ cũng phải ngủ một lát, mai còn đi làm.”

Tâm trạng Vu Mục Thành hôm nay rất tốt. Anh vừa gặp một người khác do công ty môi giới nhân lực giới thiệu ứng cử vị trí giám đốc bộ phận Cung ứng. Anh rất hài lòng với học lực kinh nghiệm, và nhận thức về công việc của người này, hơn nữa hai người còn tìm thấy điểm chung ở chế độ đãi ngộ, họ đã thỏa thuận sau kỳ nghỉ Tết sẽ bắt đầu làm việc. Sau khi Tạ Nam lên xe, anh lái thẳng tới siêu thị. Vu Mục Thành phụ trách đẩy xe, Tạ Nam chọn đồ cần mua đặt vào trong đó, trông thật ra đáng một gia đình. Rất nhanh sau đó cô phát hiện ra rằng, thực ra hiệu quả còn lâu mới bằng cô đi siêu thị một mình.

Kỳ thực, khi mua đồ, Vu Mục Thành chỉ biết nhận mặt một số sản phẩm hay dùng, không biết so sánh giá. Không biết mệt mỏi, anh nhấc đồ lên cho cô xem rồi lại hạ xuống, còn trưng ra vẻ mặt đáng cười, khiến cho hứng thú mua hàng của cô giảm đi quá nửa.

Tạ Nam không tiện đi lấy băng vệ sinh, định hôm nào đó tự mình đến mua sau. Song Vu Mục Thành lại tỏ ra không chút kiêng kỵ. Anh đứng trước giá bán các đồ tránh thai, rồi cầm các kiểu bao cao su lên xem giới thiệu. Cô giận mình không đứng xa hơn được chút nữa, đã thế anh lại còn chìa ra trước mặt cô: “Chúng mình thử loại siêu mỏng này nhé.”

Khuôn mặt Tạ Nam đỏ rần lên, không dám quay đầu lại phía anh. Vu Mục Thành bỗng ngậy ra, rồi bật cười, không hỏi ý kiến của cô nữa mà lấy hai hộp để vào trong xe, Tạ Nam vội vàng dùng khăn mặt che lên, sau đó quay đầu nhìn nụ cười châm chọc trên khóe môi anh, cô bất giác trừng mắt nhìn.

Vào khu đồ dùng hàng ngày, Vu Mục Thành hỏi cô: “Em dùng loại dầu gội nào?”

“Em không thiếu dầu gội.”

“Bên chỗ anh toàn dầu gội dành cho nam giới, trừ khi em đồng ý dọn lên ở luôn với anh, chúng mình không cần mua nữa.”

Tạ Nam thầm nghĩ: Thế nghĩa là gì, chả nhẽ lại ở chung thật sao? Mình đồng ý ở chung lúc nào? Nhớ tới lời dặn của Cao Như Băng, cô nhủ thầm trong lòng: Đừng bối rối quá, đừng bối rối quá.

Thấy bộ dạng bất đắc dĩ đi lấy dầu gội của người yêu, Vu Mục Thành phải cắn răng mới nhịn được cười. Anh phát hiện mình càng ngày càng thích nhìn bộ dạng cắn môi đấu tranh tư tưởng của Tạ Nam, quả thực cảm giác thích thú ấy dường như đã lên đến cực điểm.

Không để Tạ Nam có cơ hội phiền hơn, kỳ nghỉ Tết đã kết thúc. Ngày thứ hai sau khi đi làm, Vu Mục Thành giới thiệu giám đốc bộ phận Cung ứng mới Lý Kinh Tùng với các đồng nghiệp trong công ty, rồi vội vàng đi công tác ở Thượng Hải.

Tiến anh ra cửa, Tạ Nam thở phào một hơi.

26. Chương 17-p1

Chương 17: Lễ tình nhân vui vẻ

Giống như lần trước, Vu Mục Thành chạy đi chạy lại giữa Thượng Hải và Trương Gia Cảng. Anh chỉ biết tự an ủi rằng, đợi Lý Kinh Tùng quen với công việc, mình sẽ không phải bốn ba như thế này nữa.

Sau khi bàn bạc công việc và đi ăn với khách, anh quay về Thượng Hải, lúc ấy đã hơn tám giờ tối rồi. Anh bắt một chiếc taxi, vừa ngồi lên xe, bèn nhận được điện thoại của cô bạn gái cũ Chu Lệ Sa, giọng ngọt ngào chúc anh: “Happy Valentine’s day, Kevin”.

Giờ anh mới nhớ hôm nay là ngày lễ Tình nhân, mải miết với công việc nên quên đi mất. Nhớ tới Tạ Nam, anh bỗng thấy có lỗi với người yêu vô cùng, sao mình lại đi công tác vào ngày quan trọng như thế này chứ? Anh trả lời Chu Lệ Sa trong điện thoại, “Em cũng thế, Lisa”.

Người lái xe quay đầu hỏi anh muốn đi đâu, anh nói tên khách sạn Hoa Đình. Đầu dây bên kia, Chu Lệ Sa đã nghe thấy, nói: “Kevin, anh đến Thượng Hải mà không báo cho em”.

“Có chút việc thôi mà, mai anh về luôn”.

“Em sẽ lái xe đến đó ngay”. Không đợi anh trả lời, cô đã cúp máy.

Từ lần công tác trước trở về, Chu Lệ Sa vẫn cố gắng duy trì liên lạc với anh, mỗi dịp lễ tết, cô đều gửi tin nhắn hay trực tiếp gọi điện thăm hỏi anh. Song, Vu Mục Thành lại chỉ coi đó như thói quen nghề nghiệp

của một nhân viên kinh doanh phụ trách việc tiếp khách, chứ chẳng để tâm lắm. Anh thường đối đáp lại một cách xã giao, lần này chắc phải miễn cưỡng cười nói với cô thôi.

Đến khách sạn, Vu Mục Thành đi đăng ký thủ tục nhập phòng. Vừa lên đến phòng bỏ hành lý xuống, Chu Lệ Sa đã gọi điện cho anh nói mình đã đến đại sảnh dưới tầng một. Anh bước xuống, Chu Lệ Sa đang ngồi bên dưới, eo thon lưng thẳng, hai chân đi tất đen vắt chéo vào nhau, tư thế vô cùng đẹp mắt. Cô mặc chiếc áo màu đen cổ chữ V nghiêm túc, tóc kẹp sau gáy, trang điểm rất rõ nét và nổi bật, với chiếc áo khoác da và túi xách màu bạc trên tay. Mùa đông ở Thượng Hải cũng rất lạnh, Vu Mục Thành không thể không khâm phục cái giá mà phụ nữ phải trả vì sắc đẹp, rồi bất chợt nhớ tới Tạ Nam. Cả mùa đông, cô luôn gói ghém mình thật cẩn thận, vậy mà vẫn không ngừng kêu lạnh.

“Chào em, Lisa, hôm nay trang điểm đẹp thế, có hẹn à?”

“Anh tới rồi, có hẹn em cũng sẽ gác lại.” Chu Lệ Sa nói nửa đùa nửa thật, “Sao anh lại ở đây, yên tĩnh quá”.

“Để tiện gặp khách hàng mà.”

“Vừa hay, ở đây hôm nay có buổi biểu diễn nhạc Jazz trên tầng ba, không khí rất được, chúng ta lên đó ngồi nhé”.

“Xin lỗi em Lisa, anh phải ra ngoài bây giờ”.

Đôi mắt đẹp của Chu Lệ Sa nhìn chằm chằm vào anh, hỏi: “Kevin, anh trốn tránh em sao?”

“Em nghĩ nhiều quá đấy, Lisa.” Vu Mục Thành ôn tồn, “Chúng ta là bạn cũ, có thời gian cũng ngồi ăn cơm với nhau là chuyện bình thường, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, anh không muốn bạn gái anh hiểu nhầm”.

“Nói như vậy, anh có bạn gái rồi?” Chu Lệ Sa cụp mắt xuống, cười đau khổ: “Em biết mà, chẳng có ai ở nguyên một chỗ mà đợi ai cả”.

“Em sẽ gặp một người đàn ông hợp với em hơn, Lisa.”

“Kevin, anh luôn phóng khoáng, sao lại sợ cô ấy hiểu nhầm, cô ấy thích hỏi xem anh đi đâu, làm gì ư? Thế thì e rằng sau này em qua đó công tác không tiện gặp anh rồi.” Chu Lệ Sa lấy lại bình tĩnh, hỏi như không có chuyện gì.

“Cô ấy không thích hỏi, cho nên anh càng không muốn cô ấy có khả năng hiểu nhầm nào hết.” Vu Mục Thành trả lời thẳng thắn.

“Thế à”, Chu Lệ Sa im lặng giây lát rồi gật đầu, “Em hiểu rồi, cô ấy thật hạnh phúc, em ngưỡng mộ cô ấy. Anh phải đi đâu, em đưa anh đi”.

“Cảm ơn em, không cần đâu, anh chỉ mua chút đồ ở gần đây thôi. Anh đưa em ra.” Nói rồi, Vu Mục Thành giúp cô khoác áo, đưa cô đến tận bãi đỗ xe. Đến bên cạnh xe, Chu Lệ Sa đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn anh, đưa tay cầm cà vạt của anh lên nhìn kỹ.

“Kevin, thực ra chúng ta rất biết giữ giao kèo, anh nhớ không? Cái cà vạt này là quà sinh nhật em tặng anh hồi còn ở Mỹ.” Tay kia chỉ vào cổ mình, “Hôm nay em cũng đeo chiếc vòng này, là món quà anh mua cho em nhân ngày lễ Tình nhân”.

Cúi đầu nhìn chiếc cà vạt kẻ đang nằm gọn trong lòng bàn tay cô, Vu Mục Thành cười, cầm lên và để vào vị trí cũ: “Em luôn có mắt thẩm mỹ trong việc phối hợp, Lisa, cái cà vạt này rất dễ phối với quần áo. Nhưng đối với anh, nó đơn giản chỉ là một chiếc cà vạt trong vài chục cái cà vạt của anh, không hề có ý nghĩa gì đặc biệt. Hôm nay em không nói, anh cũng không nhớ nổi lai lịch của nó nữa”.

“Anh thật là... thẳng thắn và tàn nhẫn”, Chu Lệ Sa cười đau khổ, đôi mắt đẹp long lanh những giọt lệ, “Kevin, nhưng em nhớ từng chi tiết khi anh tặng chiếc vòng cổ này cho em. Vô tình em nói cho anh biết em thích nhất bộ phim Breakfast at Tiffany, và anh đã đặc biệt đi mua nó cho em. Có biết em đã ngạc nhiên và cảm động thế nào không? Sau này mỗi khi đến ngày lễ Tình nhân, em lại đeo nó, dù không có anh ở bên”.

Đến lượt Vu Mục Thành cười đau khổ. Đương nhiên anh nhớ rõ ánh mắt lấp lánh của cô khi thổ lộ bản thân thích bộ phim đó, lúc ấy họ mới sống chung chưa được bao lâu, rất hợp nhau. Anh cảm thấy nguyện vọng kia không phải là vấn đề lớn, vì vậy, trước ngày lễ Tình nhân anh đã đi xem đồ trang sức Tiffany[1],

chọn một mảnh kim cương dát bạc kim với cái giá mà anh cho là trong phạm vi cho phép, phối hợp với chiếc dây chuyền mười sáu inch, rồi tặng cho cô. Cầm món quà trên tay, cô vô cùng sung sướng khiến anh cũng vui theo. Lúc này nghĩ về chuyện cũ, anh cũng có chút bồi hồi.

[1] Tiffany: Nhân hiệu trang sức nổi tiếng của Mỹ.

“Chúng ta đã có những giây phút vui vẻ, Lisa, cảm ơn em đã ở bên anh một thời gian. Nhưng nó đã là quá khứ rồi. Đời người gặp gỡ rồi chia tay, quan trọng là tìm được người mà mình muốn đi cùng suốt cả cuộc đời. Và anh nghĩ mình đã tìm được người ấy, mong em cũng vậy.”

Chu Lệ Sa nhìn chăm chăm vào anh, lúc lâu sau, cô khẽ nhún vai, nói: “Một lễ Tình nhân như vậy, em quả thật rất cần một lời chúc phúc”. Cô lấy chìa khóa mở cửa chiếc xe Mazda màu xám bạc mới tinh của mình, nói: “Tạm biệt, Kevin, sau này chúng ta nhớ giữ liên lạc”.

Chu Lệ Sa lái xe đi, Vu Mục Thành xem đồng hồ, anh ra khỏi khách sạn. rồi gọi điện cho Tạ Nam.

“Đang làm gì đó em yêu?”

Tạ Nam lười biếng trả lời: “Đang xem ti vi, ngoài trời đang mưa, lạnh lắm, bên anh thế nào?”

“Thời tiết rất đẹp, trên phố đông người lắm, rất nhiều cô gái nhận được hoa hồng”, Vu Mục Thành chậm rãi bước đi, nói: “Nên anh mới biết hôm nay là ngày lễ Tình nhân, xin lỗi em, để em ở nhà một mình”.

“Không sao”, Tạ Nam biết hôm nay là lễ Tình nhân. Ban ngày lúc ở công ty, A May đã không ngừng gọi mọi người ra nhận hoa tươi, vừa gọi tới tên mình, cô còn tưởng là của Vu Mục Thành. Nhưng, lặng lẽ nằm trên quầy lễ tân kia lại là bó hoa uất kim hương màu đỏ tươi, không kèm theo một tấm thiệp nào, nhất thời cô không biết phải làm sao. Đã thế, cô nàng A May còn hào hứng quay như chong chóng nói đi nói lại điệp khúc: “Uất kim hương màu đỏ nghĩa là ‘Anh yêu em’, rất trực tiếp đó chị Tạ, chị vẫn chưa biết ai tặng à?”. Tạ Nam chỉ biết nhếch mép cười, không nói thêm lời nào.

“Không phải em giận anh đấy chứ?”

Tạ Nam cười nói: “Giận dỗi vô cớ là đặc quyền của các cô bé, em đâu có dễ giận như thế”.

“Sai rồi, giận hờn là đặc quyền của tất cả phụ nữ, nhất là đối với bạn trai mình.”

Tạ Nam không nói lại được với anh, đành đổi đề tài: “Mai anh về à?”.

“Ừ, chuyến bay chiều mai. Hôm nay em ở nhà em à?”

“Anh không có nhà, đương nhiên là em về nhà mình rồi.”

“Có nhớ anh đến nỗi ôm gối chẳng ngủ được không?”

Tạ Nam không chút khách khí: “Xí, anh đừng có cô đơn quá mà không chịu nổi nhé”.

“Yên tâm, anh là người ưa sạch sẽ mà, hơn thế, anh sẽ giữ thân như ngọc vì em.” Vu Mục Thành cười nhẹ. Tạ Nam biết rằng mình hoàn toàn không nói lại được cái mặt dày và hay trêu người của anh, cô đành im lặng.

“Nói cho anh, em thích quà gì trong ngày lễ Tình nhân, giờ anh sẽ đi mua cho em.”

“Thôi, em cũng không chuẩn bị quà gì cho anh, chúng mình miễn đi.”

“Thế sao được, em chính là món quà lớn nhất trong cuộc đời anh.”

Những lời có cánh ấy của anh sao tự nhiên đến thế, Tạ Nam lại không dám mở lời, chẳng biết nói lại ra sao, cô đành để cho mặt mình đỏ dần lên.

“Nói đi, em thích gì?”

Tạ Nam cười hi hi hỏi lại: “Cái gì cũng được à?”

“Muốn cả sao trên trời anh cũng hái cho em.”

“Muốn cái đó làm gì, có ăn có dùng được đâu. Ái chà, để xem em xử lý anh thế nào, chi bằng bảo anh đi mua áo lót cho em, anh có dám đi không?”

Vu Mục Thành vui sướng, nói: “Anh đi ngay, nói cho anh cỡ đi, anh mua là em phải mặc cho anh xem đấy”.

Cô không ngờ con người này mặt lại dày như thế, bèn nói: “Biến đi, không cần anh”.

“Thế thì để anh đoán, chắc là...”, Vu Mục Thành cố ý dừng lại, Tạ Nam quả nhiên cuống cả lên.

“Không được đoán mò, vừa nãy em nói đùa thôi, em không cần cái đó.”

“Thế em cần gì?”

“Cho nợ đi, bây giờ em chưa nghĩ ra.”

“Đột nhiên anh nghĩ ra mình thích quà gì rồi, bây giờ em có thể tặng anh.” Vu Mục Thành cười, “Em hãy đàn một bản nhạc cho anh nghe đi, cây đàn đó là anh giúp em bê vào đấy, có điều anh chưa nghe em đàn bao giờ”.

Tạ Nam ngây người, từ khi chuyển đàn vào, cô chỉ thi thoảng có hứng mới đàn một chút, chứ không có thời gian chuyên tâm tập luyện: “Ôi, làm em xấu hổ rồi, kỹ năng đàn của em giờ tệ lắm”.

“Không sao, đàn đi, bài nào cũng được.”

Tạ Nam không biết làm sao, đành cầm điện thoại đi vào phòng đọc sách, cô ngồi trước đàn, nghĩ một lát rồi nói: “Đàn bản đơn giản thôi nhé, bản Kỷ niệm tình yêu”.

Cô gõ bản nhạc ra, đặt điện thoại sang bên cạnh ngáp ngừng giấy lát rồi bắt đầu lướt nhẹ đôi tay, những thanh âm ngọt ngào êm dịu khe khẽ phiêu diêu, vừa nhẹ nhàng bay bổng, lại như mây như nước, ban đầu còn ngáp ngừng, nhưng mỗi lúc một tập trung, toàn bộ tình cảm của cô dồn lên các phím đàn.

Bản nhạc vừa kết thúc, cô nhấc điện thoại lên, giọng Vu Mục Thành vang lên: “Hay lắm, cảm ơn em, anh rất thích món quà này”.

Tạ Nam cười nói: “Em cũng phải cảm ơn anh vì đã nhắc nhở em, đàn dương cầm kỳ thực khiến người ta vui lên, vậy mà em đã quên mất sự tồn tại của nó, uống công những năm tháng học đàn”.

“Thế thì sau này anh có thể thường xuyên nghe em đàn rồi.”

Tạ Nam ngáp dài, nói: “Chỉ cần anh không thấy chán là được”.

“Giờ là mấy giờ, không phải em đã buồn ngủ rồi đấy chứ?”

“Vâng, tiếng mưa rơi dễ ru em ngủ lắm.”

Bước trên con phố không một khuôn mặt quen thuộc, được nghe tiếng đàn của người yêu, được trò chuyện với người yêu, Vu Mục Thành cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Song, anh không làm thế nào được với thói quen thích lên giường đi ngủ rất sớm như trẻ con của cô, nên đành dặn dò cô nhớ đóng cửa cẩn thận.

Tạ Nam quả thực có chút buồn ngủ, nhưng bây giờ cô cũng không thể ngủ say được. Cô đến bên cửa kính, ánh mắt hướng ra khu vườn trước nhà. Cơn gió lạnh ngoài kia đang vô tình thổi vào màn mưa mịt mù.

Bó hoa uất kim hương đỏ rực vẫn ngoan ngoãn nằm im trên bàn trà. Không biết vì sao, khi tan ca cô lại tiện tay mang nó xuống lầu, cho tới khi lấy chìa khóa mở cửa xe mới nhận ra điều đó, nên đành mang theo về nhà.

Tạ Nam quay đầu nhìn, những đóa hoa kiêu diễm kia như đang tô thêm chút màu sắc ấm áp cho căn phòng quá đỗi tĩnh lặng và yên ắng này. Cô nghĩ, quả thực đáng tiếc, đóa hoa tươi tắn nhường ấy cũng chỉ có thể buồn bã chờ vợ nằm đó. Cả khu vườn vẫn chìm đắm trong màn mưa dai dẳng không dứt, mang theo cái hoang lạnh khiến cô rùng mình. Cô thầm tính toán, mùa xuân đến nhất định phải dành chút thời gian cho việc trồng các loại hoa cỏ vào đó mới được.

Quay lại ngồi trên ghế sofa, Tạ Nam nhìn ti vi mà tâm hồn lơ đãng, cô do dự, mình có nên tìm số của Hạng Tân Dương mà Cao Như Băng đã cho, gọi và nói với anh rằng hãy dừng lại tất cả những việc làm vô nghĩa này hay không? Nhưng rồi nghĩ tới người vợ mạnh mẽ Đường Lăng Lâm của anh, cô thực sự muốn có người lại, không muốn tìm thêm rắc rối cho mình nữa.

Hạng Tân Dương ngồi trong xe hút thuốc, anh đang dừng nơi đối diện với chỗ đỗ xe của Tạ Nam. Mưa phùn dày đặc mặc sức tạt vào cửa kính của xe, cách một màn nước mờ ảo, anh chỉ có thể nhìn thấy những vệt sáng yếu ớt hắt ra từ phía nhà cô.

Cuộc chiến tranh lạnh giữa anh và Đường Lăng Lâm kéo dài tới tận Tết. Đường Lăng Lâm dường như cố tình tránh mặt anh. Kết thúc trận cãi vã đó, ngay hôm sau cô bay thẳng về chi nhánh công ty ở ngoại tỉnh, cho tới trước 30 Tết một ngày mới quay về. Hai người gặp nhau ở công ty, nhưng họ chỉ nói chuyện công việc, ít nhất thì vẫn giữ được hòa khí trước mặt nhân viên. Về đến nhà, ai vào phòng nấy, Đường Lăng Lâm chỉ trả lời ngắn gọn những câu hỏi của anh, cơ hồ không có ý muốn làm lành với anh.

30 Tết, họ không thể trốn được việc cùng về gặp bố mẹ hai bên.

Hạng Tân Dương lái xe, Đường Lăng Lâm ngồi bên ghế lái phụ với vẻ im lặng, không nói gì. Tiếng dương cầm của Richard Clayderman vẫn vang lên trong xe, bản nhạc nhẹ nhàng êm ả càng khiến cho bầu không khí giữa hai người thêm căng thẳng. Đường Lăng Lâm đột nhiên đưa tay lấy chiếc CD ra, cười mỉa mai: “Giai điệu cũ mềm như vậy, nói theo cách của Lưu Thi Côn thì anh ta cũng chỉ thuộc dạng nghiệp dư thôi, công trạng lớn nhất là phổ cập được dương cầm tới Trung Quốc, chả nhẽ anh nghe bảy năm nay rồi mà không thấy chán sao?”

Hạng Tân Dương bình thản đáp: “Mỗi người có một sở thích riêng, anh không quan trọng trình độ của ông ấy, chỉ là quen nghe tiếng đàn của ông ấy rồi”.

“Thói quen này có liên quan tới ai đó không?”

Đương nhiên, Đường Lăng Lâm nói không sai. Hạng Tân Dương vốn chẳng phải là người thích âm nhạc, anh nghe Richard Clayderman vì Tạ Nam.

Tạ Nam đã từng rất hào hứng kể cho anh nghe những kỷ niệm học đàn thời thơ ấu: “Lúc đó Richard được xem như một của Trung Quốc. Thấy ông ấy trên ti vi, mẹ em rất đổ kinh ngạc cho đó là người trời, mẹ nói đây là tiếng đàn hay nhất trong cuộc đời mẹ đã từng nghe. Từ lúc mới sinh ra em, bà đã quyết định gửi em đi học dương cầm. Khi em lên bốn, dù gió hay mưa, bà vẫn cương quyết kiên trì đạp xe bốn mươi phút đưa em đi học đàn”.

“Nghe nói trẻ em học đàn rất vất vả.” Hạng Tân Dương cầm tay cô nói.

“Em còn đỡ, mẹ em thì vất vả hơn nhiều. Khi thầy giáo giảng, mẹ ở bên cạnh cố gắng ghi chép, còn chăm chú và chuyên tâm hơn em, bà có thể nói về tiết tấu, âm chuẩn, hay các ngón tay rất rõ ràng. Mỗi lúc lơ đãng trong khi luyện đàn, là em bị đòn ngay. Tiền tiết kiệm của bố mẹ đều dùng để mua đàn cho em, đó là thứ quý giá nhất trong gia đình em từ xưa tới nay. Tiếc là em không phải là người dành cho dương cầm, chẳng có tài năng, luyện bao nhiêu năm, cũng chỉ dừng ở trình độ nghiệp dư, thật có lỗi với mẹ em.”

“Chẳng lẽ những bản nhạc em thành thạo đều của Clayderman à?”

Tạ Nam cười: “Vâng, Từ Yên lúc nào cũng cười chê em không có phong cách, nhưng em có lý do của mình, chơi những bản nhạc của ông ấy không khó lắm, lại dễ dàng lấy lòng được mẹ em”.

“Anh cũng rất dễ lấy lòng đấy, anh thích.”

“Thích em hay thích Clayderman?”

“Thích em, và thích bất cứ bài nào em đàn.”

Hạng Tân Dương im lặng, Đường Lăng Lâm tìm trong hộp CD, nhưng trong xe của anh chỉ để toàn nhạc của Richard Clayderman, không có một CD nào khác. Trong lúc mất bình tĩnh, cô ném mạnh chiếc CD trên tay vào bảng điều khiển.

Vừa lúc xe dừng đèn đỏ, Hạng Tân Dương kéo phanh tay, nhặt chiếc CD lên để lại cẩn thận vào hộp, rồi với tay chuyển chế độ sang nghe đài: “Anh nghĩ rằng em cũng quen với sở thích của anh rồi”.

“Em không bao giờ quen được, Hạng Tân Dương, em chỉ cố gắng bao dung với anh thôi, tới bây giờ em không chịu nổi nữa rồi.”

Hai người không nói gì thêm trong cả quãng đường dài. Về đến nhà họ Hạng, Đường Lăng Lâm đột nhiên khác hẳn, cô cười cười nói nói, hỏi thăm bệnh tình sức khỏe của bố chồng, về cuộc sống hàng ngày của bố mẹ, tình hình kinh doanh của anh chồng chị dâu, việc học hành của hai cháu, hết sức vui vẻ nói chuyện với mọi người, khi ăn cơm cũng tỏ ra rất hòa hợp. Nhìn thấy niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt mọi người trong gia đình, anh không thể không cảm kích sự rộng lượng của vợ mình.

Sau khi ở nhà bố mẹ Hạng Tân Dương hai ngày, họ lại cùng nhau về nhà Đường Lăng Lâm, anh cố gắng thể hiện, nói chuyện thân thiết với bố mẹ, chị gái và anh rể cô, ngay cả trò chơi mật chược vốn không phải là sở thích của mình nhưng anh vẫn cố gắng tham gia, Đường Lăng Lâm cũng ra sức thể hiện vẻ ôn hòa ấm áp với chồng, cô ngồi bên cạnh xem anh đánh bài, mang đồ ăn đêm cho anh. Mãi khuya, khi bố mẹ muốn nghỉ ngơi, họ mới cáo từ ra về.

Hạng Tân Dương tắm rửa rồi lên giường trước. Trong lúc mơ màng, Đường Lăng Lâm bước vào, đây quả thật là lần đầu tiên sau khi cãi nhau, cô không ngủ ở phòng khác. Thấy Đường Lăng Lâm lên giường, anh kéo chăn đắp lên người cô, cô vòng tay ôm lấy chồng mình, không biết thầm thì điều gì, Hạng Tân Dương nói khẽ: “Không còn sớm nữa, em ngủ đi”.

Cánh tay đang ôm lấy anh đột nhiên thu lại. Anh hơi sững ra, không biết bản thân lại làm gì khiến cô giận, hỏi: “Sao vậy?”.

“Những lời em nói, anh không để ý sao?”

“Anh mệt quá, không để ý, em vừa nói gì?”

“Chúng ta... sinh em bé nhé.”

Hạng Tân Dương ngạc nhiên, tỉnh hẳn ngủ. Sau khi kết hôn, Đường Lăng Lâm đã chủ động bàn rằng, mấy năm đầu sẽ dồn cả cho công việc, tạm thời chưa tính đến chuyện sinh con, anh cũng không thấy ngạc nhiên và hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ ấy của cô. Dù gì hai người cũng kết hôn lúc chưa có tình yêu, lần đầu tiên thân mật diễn ra sau khi anh đã đấu tranh tư tưởng với bản thân, giờ đột nhiên muốn có một đứa con, Hạng Tân Dương lại càng không chịu nổi.

Sau bao nhiêu năm sống yên gió lặng, lần đầu tiên họ tranh cãi và chiến tranh lạnh với nhau, không khí vừa mới ấm lại, cô đã đòi có một đứa con, anh đương nhiên không thể không ngạc nhiên.

“Sao đột nhiên em lại nghĩ tới vấn đề này?”

“Em bằng tuổi anh, Tân Dương, năm nay đã ba mươi mốt rồi, nếu để lâu sẽ thành sản phụ cao tuổi, lúc này có một đứa con chẳng phải rất bình thường sao?”

Hạng Tân Dương thừa nhận lý do cô đưa ra rất đầy đủ, song anh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để có một đứa con, bèn nói: “Một thời gian nữa rồi tính, được không?”

Đường Lăng Lâm xoay phắt người ngồi dậy, lạnh lùng: “Anh diễn kịch hay lắm, Hạng Tân Dương, anh diễn vai một người em tốt biết hy sinh cho anh trai, một người con quan tâm đến bố mẹ, một chàng rể hiếu thuận, lại diễn vai một vị thánh chân thành với tình xưa, vậy thì tại sao không cố gắng diễn tốt vai một người chồng tốt với em, dù chỉ một chút?”

Hạng Tân Dương hoàn toàn không hiểu cô muốn nói gì, anh hỏi lại: “Em lại suy diễn đi đâu thế?”

“Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một đứa con à?”

Hạng Tân Dương im lặng, đúng là anh chưa từng nghĩ đến điều đó.

“Thế còn, với Tạ Nam thì sao?” Giọng nói không hề chuyển sắc của Đường Lăng Lâm vọng trong đêm tối.

Trái tim Hạng Tân Dương bỗng chốc đập nhanh và mạnh hơn. Cái tên này được nhắc tới ngay trên giường của họ, liên quan đến chuyện con cái của họ, nó khiến anh đau đớn không thể chịu đựng thêm: “Đủ rồi, nếu anh không nhằm thì chúng ta đã thống nhất là không nói tới cô ấy nữa”.

“Bảy năm qua em nói về cô ấy chưa? Em đồng ý không nói gì vì về trước của nó, nếu anh có thể kiểm soát được tình cảm của mình, không nghĩ về cô ta nữa, em tự nhiên sẽ chẳng lằng chằng làm gì. Nhưng mỗi giờ, mỗi khắc lúc này cô ta đều ở giữa chúng ta, chúng ta có trốn tránh mãi được không?”

“Chúng ta nhất định phải cãi nhau trong dịp tết nhất thế này sao?” Hạng Tân Dương cảm thấy vô cùng mệt mỏi và bất lực.

“Bởi vì anh luôn trốn tránh em, cãi nhau với anh chẳng qua cũng chỉ là tìm biện pháp giao tiếp có hiệu quả với anh mà thôi.”

“Điều đó không cần thiết, Lăng Lâm, anh tin làm như vậy em cũng chẳng dễ chịu gì.”

“Đúng vậy, tận mắt thấy anh phải diễn kịch trước mắt em, em quả thực thấy rất vô vị. Cũng may, Tạ Nam đã không còn ý tranh chấp, ngoan ngoãn làm một nhân viên trong công ty lớn, với một mức lương tốt, không làm gái làng chơi hay bị sa đọa vào các trò giải trí, tiêu khiển, nếu không e rằng anh còn có ý muốn giết em nữa không chừng.”

Anh cười đau khổ, không muốn tiếp tục nghe những lời căng thẳng và giận giữ của cô nữa, nói: “Có lẽ anh nên ra ngoài thì tốt hơn”.

Hạng Tân Dương trở dậy, thay quần áo, sau đó cầm áo khoác và chìa khóa xe đi thẳng ra ngoài. Anh thuê căn phòng trên tầng hai mươi sáu của một khách sạn, kéo rèm cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn dòng xe cộ tấp nập qua lại như mắc cửi dưới chân. Anh biết bản thân mình cứng đầu ương bướng, nhưng từ khi kết hôn tới giờ anh cũng đã mệt mỏi trong một thời gian khá dài rồi, nếu không làm theo ý mình một chút, anh sợ mình sẽ phát điên lên mất.

27. Chương 17-p2

Thực ra, anh không oán trách Đường Lăng Lâm khi cô nói ra những lời đó, bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ cô trách móc, thù hận hay tỏ ý không hài lòng hoặc thắc mắc gì với anh, cô cũng chưa hề nhắc tới Tạ Nam, Hạng Tân Dương biết rằng tâm trạng dễ bị kích động của cô trong thời gian gần đây chính là kết quả của cả một quá trình mệt mỏi tích tụ lại.

Cứ thế này, Hạng Tân Dương sẽ làm tổn thương cả hai người và ảnh hưởng tới gia đình mình mất, anh cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Anh tắt máy, ngày hôm sau ngoài những lúc đi hồ bơi, xuống nhà ăn, anh không buồn ra khỏi cửa. Suốt mấy năm nay, anh luôn bắt mình phải làm việc chăm chỉ, không còn thích thú với các trò tiêu khiển trong những lúc rảnh rỗi, không nghĩ ngợi gì, tất nhiên có chút không thích ứng được.

Năm giờ chiều, Hạng Tân Hải gõ cửa đi vào, nét mặt đanh lại: “Nếu không phải tới đây gặp khách hàng, nhìn thấy xe chú đậu bên dưới, chắc tôi phải đi báo cảnh sát mất”.

Hạng Tân Dương hỏi lại: “Em mới ở khách sạn có một hôm, đâu đến mức ghé thăm như thế?”

“Ở một ngày có lý do gì mà tắt máy, cậu có biết Đường Lăng Lâm tìm cậu khắp nơi không? Cô ấy lo tới sắp phát điên lên rồi.”

Hạng Tân Dương không biết nói gì: “Em chỉ muốn yên tĩnh một chút”.

Hạng Tân Hải “hèm” một tiếng rồi nói: “Nhanh chóng trả phòng về nhà đi”, sau đó gọi điện cho Đường Lăng Lâm.

Hạng Tân Dương vừa làm thủ tục trả phòng, vừa mở điện thoại, một loạt tin nhắn nhất loạt ào đến. Có những tin nhắn bạn bè chúc mừng năm mới, có cả tin nhắn của Đường Lăng Lâm xin anh trả lời, anh hơi xấu hổ, tiện tay xóa đi, đột nhiên nhìn thấy tin nhắn của Cao Như Băng, vội vàng mở ra, tin nhắn rất đơn giản: Nhận được thì liên lạc lại, gấp!

Tim anh bỗng đập thình thịch, chỉ lo Tạ Nam xảy ra chuyện gì, vội vàng đi ra một góc gọi lại cho Cao Như Băng.

Cao Như Băng giận dữ nói: “Anh làm cái trò gì thế Hạng Tân Dương, lớn thế rồi còn chơi trò trốn tìm, có biết bà vợ yêu quý của anh gọi điện đòi Tạ Nam giao nộp anh ra không?”

Hạng Tân Dương hết sức kinh ngạc, không ngờ Đường Lăng Lâm lại tìm đến Tạ Nam, cô vốn là người rất lý trí, nhưng nghĩ lại thì gần đây cô liên tục cáu giận, dường như có gì đó bất thường, anh đành ngượng ngùng nói câu xin lỗi: “Xin lỗi, Như Băng, Nam Nam... cô ấy không sao chứ?”

“Hai người nhà anh ăn thịt người ta như thế mà đòi không sao à, ai đòi lại đi bắt nạt người ta khốn khổ như vậy?” Giọng một người đàn ông đang nói với Cao Như Băng vọng lại qua điện thoại, “Bình tĩnh, có gì từ từ nói”, một lúc sau, ngữ điệu của cô chậm hơn, “Hạng Tân Dương, anh quên lúc đầu anh nói gì với em rồi sao?”.

Hạng Tân Dương sao có thể quên được chứ.

Bảy năm trước, khi chia tay với Tạ Nam, Hạng Tân Dương đã không hề để ý đến nước mắt và sự van nài của cô, anh dứt khoát bỏ tay cô ra, bước thẳng không quay đầu lại.

Mọi người trong nhà bắt đầu rục rịch chuẩn bị cho hôn lễ, Hạng Tân Dương lại chẳng chút mảy may quan tâm, chốc chốc lại liếc nhìn điện thoại, song cứ mặc cho cái số quen thuộc kia nhấp nháy từng hồi không dứt mà không buồn bắt máy. Anh hoàn toàn không để ý đến cặp mắt ngạc nhiên của Đường Lăng Lâm.

Mấy lần anh tìm tới trường cũ, nhưng chỉ dám đi đi lại lại nơi con phố nhộn nhịp ngoài cổng trường mà thôi. Anh tự nhủ với lòng mình rằng, nỗi đau dai dẳng không bằng một nhát dao chém, cứ nhắm tâm một lần không gặp lại nữa, đối với cô ấy chắc sẽ tốt hơn.

Anh không tắt máy, cũng chẳng để chế độ rung, chiếc điện thoại cứ réo lên inh ỏi bên tai. Lúc đầu cô còn gọi liên tiếp, rồi đột nhiên ngắt quãng, có khi điện thoại anh bỗng vang lên lúc nửa đêm. Anh biết rõ, Tạ Nam rất dễ xúc động, cô không phải là người con gái mạnh mẽ. Anh có thể hình dung được nỗi hoảng loạn kinh hoàng của cô, tưởng tượng ra cả những giọt nước mắt lăn dài trên má, mất ngủ và đau khổ giày vò cô. Mà tất cả đều do anh, anh không thể đến bên an ủi, chỉ có thể đứng một bên nhìn cô tự đấu tranh vượt qua.

Cuối cùng, Tạ Nam không còn gọi cho anh nữa.

Trong lòng trống rỗng, anh gọi điện, hẹn gặp Cao Như Băng, người bạn thân của cô, một lúc sau, Cao Như Băng đến với vẻ mặt lãnh đạm.

“Nam Nam ổn chứ?” Im lặng hồi lâu, anh mới hỏi.

Cao Như Băng trả lời gọn lỏn: “Cũng may, cô ấy vẫn sống”.

“Nhờ em chuyển cái này cho cô ấy”.

Cao Như Băng mở ra không khách khí: “Em phải xem trước, rồi mới quyết định có nên đưa hay không”. Lật giở các giấy tờ vay tiền và hợp đồng mua nhà giờ đã đổi tên thành một mình Tạ Nam, cô bỗng sầm nét mặt, ngẩng đầu nhìn anh phần nộ. Đột nhiên, cô vứt chỗ giấy tờ về phía anh, nói: “Hạng Tân Dương, anh muốn hại chết Tạ Nam à, anh đưa cho cô ấy một căn nhà mới trả tiền chưa hết một năm, còn gần mười lăm năm trả nợ, một sinh viên năm thứ tư thì biết trả kiểu gì?”

“Tài khoản tiết kiệm trả nợ ở chỗ anh, anh sẽ trả tiền vào tài khoản hàng tháng, không cần cô ấy trả.”

Cao Như Băng cắn răng nhìn anh, nói: “Xin anh đừng có suy nghĩ đơn giản như vậy có được không? Anh sắp có vợ rồi, anh nghĩ xem Nam Nam có chấp nhận lấy nhà của một người đàn ông có vợ không? Đường Lăng Lâm sẽ thế nào nếu anh giúp một người con gái khác trả tiền nhà?”

Nói đến Đường Lăng Lâm, cả hai đều sững lại.

“Căn nhà này được mua bằng tiền của anh, nó là thứ duy nhất anh có thể cho Tạ Nam. Năm sau cô ấy tốt nghiệp rồi, dù sao cũng phải có chốn lui về ở đất này. Nhà có lẽ sẽ được giao trong thời gian gần nhất, anh đã làm xong thủ tục, khế ước, thuê và đưa cho bên dự án. Em đưa cái này cho cô ấy, rồi khuyên cô ấy đi lấy nhà, anh sẽ nghĩ cách sớm trả nốt số tiền nợ còn lại luôn một lần, không để ai làm tổn thương cô ấy đâu.”

Cao Như Băng bắt đầu dĩ nhiên lấy: “Em đưa cho cô ấy, nếu cô ấy không cần, em cũng không biết làm thế nào khác”.

Cuối cùng, Hạng Tân Dương cũng giữ lại chút riêng tư cho mình, không thể nói ra, căn phòng này được quyết định mua khi tình cảm của hai người đang lúc sâu đậm nhất, là nhân chứng cho một giai đoạn tình yêu ngọt ngào giữa họ, dù kết quả có ra sao. Nếu như bắt buộc phải bỏ lại cô, thì việc cô có thể ở trong căn phòng anh mua cũng là một chút an ủi với anh.

Khi Đường Lăng Lâm tìm anh, nói về căn phòng, anh đột nhiên giận dữ, lạnh lùng nói: “Chuyện này em không cần quan tâm, anh nghĩ anh có quyền quyết định tài sản trước hôn nhân của mình”.

Thấy anh tỏ ra bất cần, Đường Lăng Lâm cố nhiên không để ý, nói: “Anh yên tâm, em không nhỏ mọn thế, bọn anh đứng tên mua nhà là chuyện xảy ra khi hai người còn bên nhau, quả thực không liên quan tới em”. Cô cười tươi như không có chuyện gì, rồi lấy chiếc thẻ ra, đặt trước mặt anh, “Trong thẻ có hơn ba mươi vạn, anh đi đưa cho cô ấy, trả hết phần tiền nhà còn lại, dư bao nhiêu để cho cô ấy. Một sinh viên gia cảnh bình thường, không thích hợp mang gánh nặng như vậy. Sau này, em hy vọng cô ấy là một trang giấy đã được lật qua, chúng ta không bao giờ nhắc tới cô ấy nữa”.

Hạng Tân Dương bất giác nhìn chằm chằm vào người con gái tỏ ra già dặn hơn tuổi đang đứng trước mặt mình, không phải bởi ba mươi vạn, mà vì cô làm việc quá quyết đoán và lạnh lùng, anh nói: “Em mang về đi, cô ấy không cần số tiền này đâu”.

“Em không có ý định dùng tiền của mình để hạ thấp cô ấy, nếu không em đã đưa thẻ khi đến tìm cô ấy rồi.”

“Em tìm cô ấy sao?” Hạng Tân Dương kinh ngạc, nhớ tới việc Tạ Nam đột nhiên không gọi cho mình nữa, nói tiếp: “Em đã nói gì với cô ấy?”

Đường Lăng Lâm ôn tồn trả lời: “Anh yên tâm, trước mắt, em không có ý định làm khó cô ấy, chỉ khuyên cô ấy nên chấp nhận hiện thực, cô ấy cũng đã bình tĩnh lại rồi. Theo như em biết, anh vẫn đều đặn gửi tiền vào tài khoản trả nợ hàng tháng, tiền của anh anh tiêu, em không ngạc nhiên. Nhưng em nghĩ, chúng ta sắp kết hôn rồi, tiếp tục làm như vậy sẽ không hay cho cả ba người. Anh cứ trực tiếp đi trả hết tiền nợ này đi, nếu thấy áy náy về khoản tiền đó thì sau này có tiền trả lại cho em”.

Hạng Tân Dương chỉ có thể thừa nhận, cô rất có năng lực trong xử lý công việc nhưng dường như lại thoáng hơn so với anh dự đoán. Suy nghĩ kỹ trước sau, cuối cùng anh cầm thẻ lên, đi làm thủ tục trả tiền. Thế nhưng, nhân viên ngân hàng báo cho anh, có người mang hợp đồng mua nhà đến đổi tài khoản trả góp rồi. Hạng Tân Dương vô cùng ngạc nhiên, vội vàng gọi vào số di động của Tạ Nam, số điện thoại quen thuộc kia giờ cũng không còn nữa.

Anh đành phải đến tìm Cao Như Băng.

Cao Như Băng có chút mất kiên nhẫn: “Em không giúp anh được, mỗi khi cô ấy làm chuyện ngốc nghếch thì không ai có thể quản được, cô ấy vốn không muốn chấp nhận hợp đồng mua nhà. Lúc nhận được thông báo giao nhà, em lại cố đưa cô ấy đi, cô ấy mới chịu nhận nhà. Khi về cô ấy ốm nặng một trận, thế mà vẫn cố đi ngân hàng thay đổi mã tài khoản. Bố mẹ cô ấy đến trường thăm, em đã nói với hai bác tình hình rồi, trước mắt hai bác sẽ giúp cô ấy trả nợ. Nếu anh muốn tốt cho cô ấy, thì từ giờ trở đi đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa”.

Hạng Tân Dương đã từng tới nhà Tạ Nam, biết bố mẹ cô chỉ là nhân viên làm công ở thành phố nhỏ, họ sống trong một khu tập thể rất bé, tuy nhà cửa sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, nhưng đồ đạc lại vô cùng đơn giản, gia cảnh bình thường. Anh nghĩ, đặt gánh nặng lớn như vậy lên đôi vai họ, quả thật hổ thẹn với tình yêu thương chào đón mà họ đã dành cho mình.

Ngập ngừng giây lát, anh hỏi thêm: “Nam Nam giờ thế nào rồi?”

“Còn có thể nào nữa? Chỉ đành cố gắng lên lớp nghe giảng, cố mà sống. Những lời đồn đại vô tình như ‘mười hai giờ, nàng Lọ Lem hiện hình, xe ngựa biến thành bí đồ rồi’, cô ấy cũng đã nghe quá nhiều rồi. May là năm cuối, mọi người cũng sắp đường ai nấy đi cả rồi.”

Hạng Tân Dương hoàn toàn chết lặng, tại sao ai đó lại có thể nói ra những lời lẽ độc ác nhường ấy để công kích Tạ Nam. Cô vốn tình tình ôn hòa hiền lành, thậm chí còn có chút ngây thơ yếu mềm, không thích tranh cãi với ai điều gì. Phải chăng do anh đã theo đuổi cô một cách quá phô trương mà vô tình gọi lên sự đố kỵ của người khác. Cũng chính bởi vậy, họ vừa chia tay, những ngọt ngào âu yếm kia nghiêm nhiên trở thành trò cười trong mắt mọi người.

Cao Như Băng lạnh lùng nói: “Qua một thời gian nữa, đợi cô ấy bình tĩnh lại, em sẽ khuyên cô ấy bán căn hộ đó đi, cắt đứt hoàn toàn liên hệ với anh, vì vậy, anh hãy nghiêm túc thề với em rằng, anh và vợ anh sẽ không tới làm phiền cô ấy nữa”.

Hạng Tân Dương chỉ biết gật đầu đồng ý. Trở về nhà, anh trả lại thẻ cho Đường Lăng Lâm, nói: “Chúng ta cứ kết hôn theo thời gian đã định, anh sẽ cố gắng sống tốt với em, nhưng, đừng tới làm phiền cô ấy nữa, sau này chúng ta cũng sẽ không nhắc tới chuyện này nữa”.

Nhớ lại việc cũ, Hạng Tân Dương cầm chặt điện thoại trong tay mà không biết nói gì.

Cao Như Băng thở dài, than: “Hạng Tân Dương, anh và vợ anh tha cho Nam Nam đi, bao nhiêu năm nay, cô ấy sống đâu có dễ dàng gì. Đến trường thì nhận bao nhiêu lời thị phi, trong công việc thì bị áp lực bởi khoản nợ tiền nhà lớn như thế, cô ấy lại không nghe em bán quách căn hộ đó đi, mà chấp nhận cảnh sống vô cùng tiết kiệm, cô ấy ép mình tới mức anh không thể tưởng tượng ra đâu. Giờ mới có một người bạn trai biết quan tâm tới cô ấy, sao bỗng dưng lại tiếp tục dính dáng đến hai người nhà anh thế?”

Hạng Tân Dương trong lòng chua xót không thốt nên lời, im lặng hồi lâu, anh mới miễn cưỡng nói: “Anh thật sự rất xin lỗi, xin em chuyển lời tới Nam Nam, sau này sẽ không có chuyện đó nữa”.

Bỏ điện thoại xuống, anh và Hạng Tân Hải ra khỏi phòng khách sạn, đang chuẩn bị lên xe thì Hạng Tân Hải gọi lại: “Về nhà, chú đừng trách Đường Lăng Lâm. Sai đầu tiên vẫn là ở chú, nếu chú không biến mất tầm mắt tích như thế, cô ấy cũng chả tìm chú khắp nơi làm gì”.

Hạng Tân Dương xua tay, nói: “Em không trách cô ấy, lỗi đều do em”.

Hạng Tân Hải thở dài, nói: “Tân Dương, thực ra mọi lỗi lầm đều ở anh, nếu không phải vì anh...”

“Đừng nói nữa, anh, kết hôn là lựa chọn của em, anh không phải tự trách mình như thế. Ta về thôi”.

Hai người lên xe của mình, rồi ai về nhà nấy. Khi Hạng Tân Dương về đến nhà, Đường Lăng Lâm đang nằm thờ người trên sofa, khuôn mặt trắng bệch, tiều tụy. Vừa thấy anh, mắt cô sáng lên, nhưng vẫn cố mím môi không nói gì.

“Xin lỗi, anh không nên tắt máy, để em phải lo lắng.” Anh mở lời xin lỗi trước.

Đường Lăng Lâm lấy lại bình tĩnh nói: “Không sao, chúng ta quy ước về sau nếu ai giận đối đối phương thì sang phòng khác ngủ, không được tự tiện bỏ đi, càng không được chơi trò mất tích nhé”.

“Anh không có ý kiến, nhưng anh có yêu cầu của anh. Dù xảy ra vấn đề gì, xin đừng làm phiền Tạ Nam nữa, cô ấy chẳng liên quan gì tới việc của chúng ta.”

“Anh nói từ ‘chẳng liên quan’ một cách thẳng thắn như vậy sao? Em thật khâm phục.”

“Cô ấy chỉ bất hạnh bị anh yêu rồi bỏ thôi, chả nhẽ đó cũng là tội danh phải trả giá ư?”

“Thế tội của em là gì? Là yêu anh sao?”

Hạng Tân Dương nghẹn lời, nhìn khuôn mặt Đường Lăng Lâm dưới ánh đèn, lòng anh mềm lại, khẽ thở dài, nói: “Lăng Lâm, em không cần phải làm khổ mình, anh không xứng với tình yêu của em...”

“Nói thẳng ra thì cô ta không xứng với sự hoài niệm nhớ nhung của anh trong suốt bao năm qua, nhưng rất hiển nhiên, chúng ta đều không khống chế được hành vi và tình cảm của mình.”

Không nói gì thêm nữa, Lăng lâm đi vào một phòng ngủ khác.

Hai người lại tiếp tục cuộc chiến tranh lạnh, Đường Lăng Lâm chỉ chào anh một câu sau đó sang công ty ở ngoại tỉnh. Hạng Tân Dương thì vẫn làm ở công ty của bố anh. Tối ngày lễ Tình nhân hôm nay, nhìn cô thư ký cười tươi hạnh phúc nhận bó hoa hồng của bạn trai, Hạng Tân Dương trong lòng hồi hộp, đột nhiên nhớ lại lần tặng hoa vô cùng hoành tráng cho cô khi còn học đại học.

Chính đêm hôm ấy, mưa lất phất bay, lần đầu tiên Tạ Nam ở lại bên anh. Cô đã được bố mẹ dặn dò cẩn thận và quan điểm cá nhân cũng hơi phong kiến, nên hai người đã hai năm trời, mà chưa bao giờ dám vượt qua giới hạn, song trong khoảnh khắc đó, cô đã không cự tuyệt anh, dù sợ hãi tới mức run bắn lên. Từ đó về sau, đối với hai người, ngày lễ Tình nhân bỗng trở nên thiêng liêng và vô cùng có ý nghĩa.

“Yên tĩnh thế này, còn nghe thấy cả tuyết rơi.”

“Nói linh tinh, hoa tuyết bay như thế mà có âm thanh sao?”

“Có, anh nghe xem.”

“Anh chỉ nghe thấy tiếng trái tim em đập thôi, đừng đẩy anh mà.”

Lần đầu tiên, hai người đã ngọt ngào và ngại ngùng như thế, cảm giác cứ như trong giấc mộng vậy. Hạng Tân Dương không thể không thừa nhận, lời nói của Đường Lăng Lâm có lý, song anh không cam tâm, bởi giấc mộng đó quả thực quá ngọt ngào, càng không cam tâm hơn khi nó bị đánh thức trong lúc say đắm nhất. Anh đành phải đối mặt với tất cả những gì mà bản thân chưa chuẩn bị sẵn tinh thần: Một quyết định lớn, một người con gái bị ép phải vứt bỏ, một người vợ luôn mạnh mẽ, quyết đoán, tự chủ trong mọi việc, một cuộc hôn nhân anh không kịp gờ tay chống đỡ, và một núi công việc trước mặt phải cố gắng làm cho tốt.

Hạng Tân Dương gọi điện tới cửa hàng hoa, đặt một bó uất kim hương, rồi nhờ họ chuyển đến công ty cho Tạ Nam.

Những hạt mưa bụi giá lạnh rơi trong đêm tối, anh lái xe đi lòng vòng quanh thành phố không mục đích gì, các đôi tình nhân dắt tay nhau vượt qua đêm đông giá buốt bên đường. Các chàng trai che ô cho bạn gái, còn các cô gái hạnh phúc với bó hoa hồng trên tay. Có lẽ đối với người trưởng thành, những hình ảnh này có chút trẻ con và phô trương. Nhưng Hạng Tân Dương lại vô cùng ngưỡng mộ họ, chỉ yêu nhau hết mình như thế, họ mới có thể cảm nhận được niềm vui đam mê nhường này. Họ dành cho nhau những nụ cười ngọt ngào, từng đôi, từng đôi một lui dần về phía sau, dường như cách xa anh cả một thời đại.

Bất giác, Hạng Tân Dương nhận ra mình đang đi trên con đường dẫn đến nhà Tạ Nam. Do dự giây lát, anh quyết định đến đó một lúc rồi về.

Anh nói số nhà của Tạ Nam với người bảo vệ, xuất trình giấy tờ rồi lái xe vào tiểu khu. Chiếc xe của cô đỗ trước vườn, phòng khách sáng đèn, tấm rèm trên chiếc cửa kính kéo ra quá nửa, có thể nhìn thấy ti vi đang bật, ánh sáng của màn hình thay đổi khiến căn phòng lúc sáng lúc tối.

Hạng Tân Dương dừng xe ở đối diện nhà cô, không mang theo ô bước xuống xe mà lặng lẽ đứng trước cổng mặc cho màn mưa bao trùm cơ thể. Có thể nhìn rõ phòng khách vắng lặng không có ai, những đóa uất kim hương anh tặng đặt trên bàn trà, ti vi đang để chế độ tắt tiếng.

Đột nhiên, trong phòng vọng ra tiếng đàn piano rất đời quen thuộc của khúc nhạc Kỷ niệm tình yêu. Anh đã nghe và thuộc tất cả những bản nhạc của Richard Clayderman từ lâu, hơn thế, khi đưa Tạ Nam về, cô đã từng đàn cho anh nghe. Bản nhạc nhẹ, tiết tấu nhanh và tiếng mưa rơi như rót vào tai anh, lòng anh trào dâng một cảm xúc khó tả, anh đã không còn là anh nữa.

Tiếng đàn kết thúc, một lúc sau, Tạ Nam đi ra phòng khách và tới bên cửa kính. Theo bản năng, Hạng Tân Dương tránh vào trong bóng tối, nơi không có sự xâm chiếm của những ánh đèn đường, chỉ thấy cô đang ôm vai, nhìn ra ngoài vườn với ánh mắt mông lung.

Khoảng cách giữa hai người lúc này quả thật rất gần, nhìn bóng dáng nhỏ bé cô đơn của người con gái mình yêu, trong lòng Hạng Tân Dương bỗng dấy lên một nỗi buồn không sao diễn tả được. Vào ngày quan trọng

thế này, bạn trai làm gì mà lại không ở cùng cô, để cô một mình với căn phòng vắng lạnh, trống trải nhìn xa xăm ra ngoài vườn, một mình chơi đàn và một mình nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ?

Tạ Nam đứng một lúc rồi về sofa ngồi, cô ôm chiếc gối vào lòng, nhìn thất thần màn hình ti vi đã tắt tiếng.

Hạng Tân Dương lên xe, châm một điếu thuốc lặng lẽ hút, ngồi đó mãi đến khi đèn trong nhà tắt hết, căn nhà chìm trong bóng đêm, anh mới lái xe rời khỏi đó.

28. Chương 18-p1

Chương 18: Trồng hoa cho em

Vu Mục Thành đi công tác về, không biết Tạ Nam có đồng ý hay không nhưng mà hai người họ có thể coi là đã thực sự sống chung rồi.

Kỳ nghỉ Tết kết thúc, hai người tiếp tục công việc của mình như trước. Tạ Nam vẫn vậy, đi làm đúng giờ, thời gian tương đối rõ ràng, ổn định.

Công ty của Vu Mục Thành tiếp tục quay về quỹ đạo giống như năm ngoái khi tiếp quản công ty, nghiệp vụ phát triển khả quan, các phòng ban đều có người tương đối phù hợp đảm đương trách nhiệm quản lý, vấn đề về sự phối hợp giữa các bộ phận đã được giải quyết về căn bản. Khi nhìn thấy bản báo cáo, bố anh rất hài lòng với tình hình bên này, đồng ý tiếp tục đầu tư ở đây, họ bắt đầu chuẩn bị cho công việc xây dựng nhà xưởng giai đoạn hai để mở rộng sản xuất.

Vu Mục Thành vừa phải đảm bảo không buông lỏng việc sản xuất tiêu thụ, lại phải lo đến những vấn đề cơ bản trong xây dựng, tìm người thiết kế, mở đấu thầu xây dựng. Anh ngày càng bận rộn hơn, số lần về nhà ăn cơm cũng ít dần.

Nhìn bên ngoài, cuộc sống của Tạ Nam không có gì thay đổi. Từ trước cô vẫn không có thói quen lang thang dạo phố, bây giờ trừ khi phải tăng ca, cô cũng không nhận sổ sách bên ngoài về làm thêm nữa, cứ tan làm là cô lái xe về nhà, chuẩn bị bữa tối đơn giản cho mình, sau đó mở ti vi, vừa xem vừa đọc sách hay loay hoay đến gần mười giờ, rồi đi tắm và lên giường ngủ.

Nhưng Tạ Nam nhận thấy Vu Mục Thành dường như đang cố ý làm cho cuộc sống của cô không giống như lúc trước. Hai ngày đầu, cô ở nhà mình chờ anh đi làm về, hầu như ngày nào anh cũng lái xe về nhà rất đúng giờ, sau đó gõ cửa kính phòng khách của cô, anh ăn xong bữa đêm song vẫn chưa muốn về, còn xưng xưng nói muốn lên nhà mang áo ngủ và bàn chải xuống.

Tạ Nam thực sự bất ngờ, không muốn giữ anh qua đêm ở nhà mình, dường như cô hy vọng có thể để dành cho mình một khoảng không gian riêng, nhìn dáng vẻ ngồi chính tề, sẵn sàng chỉ đợi mình tỏ thái độ phản đối, cô dường như cảm thấy được sự đặc ý trong lòng anh, mà thực sự cũng không thể tìm được lý do gì phản đối nên đành phải ngoan ngoãn đi theo anh lên trên nhà.

Tối ngày thứ ba, Tạ Nam chịu thua, quyết định không để anh chơi trò mèo vờn chuột nữa. Cô lấy đồ ăn bố mẹ đã chuẩn bị sẵn cho để trong tủ lạnh ra, mang một bao lớn đến nhà Vu Mục Thành.

Gian bếp nhà anh rất lớn, đồ dùng cũng đầy đủ, bên cạnh còn có một ban công nhỏ hóng gió, ở đó đặt một chiếc máy giặt có chức năng sấy khô. Tạ Nam tròn mắt ngạc nhiên khi thấy những đồ này, nhớ đến lúc anh nằng nặc đòi mua chung cái máy giặt kia, cô không nén nổi cảm giác vừa bực lại vừa buồn cười, nhưng cô không giận thực sự, chỉ là nhún vai, coi việc đó cũng như những việc khác anh đã từng làm.

Vu Mục Thành hôm nay về nhà tương đối muộn, anh đưa xe vào bãi đỗ thì đã gần mười giờ, nhìn sang khu vườn đối diện, nhà Tạ Nam tối om, không có đèn đóm gì. Anh đoán cô đã ngủ rồi, nên đành vội vàng lên lầu. Vừa mở cửa, Vu Mục Thành đã nhìn thấy cô trong chiếc áo ngủ đang khoanh chân ngồi trên sofa đọc sách, tiếng chương trình talk show nào đó trên ti vi rất nhỏ, tất cả những mệt mỏi của anh bỗng chốc tiêu tan.

“Em luôn mang lại niềm vui và sự ngạc nhiên cho anh.” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, duỗi dài chân một cách thoải mái, “Em biết không? Thế này gần như trong giấc mơ của anh rồi”.

Cô đưa tay che miệng, ngáp dài một hơi rồi nói: “Em đi ngủ đây, trong bếp có cháo tiểu mạch, anh muốn ăn thì tự đi lấy nhé”.

“Này, này, dù sao em cũng nên phối hợp một chút chứ, sao không hỏi giấc mơ của anh là gì.” Vu Mục Thành nói với vẻ không hài lòng.

“Không nhầm thì chính là mong ước có một người phụ nữ ở nhà nấu bữa đêm cho anh chứ gì, còn phải hỏi.”

“Em nói anh không biết tán chứ gì. Điều đó chỉ cần người làm công theo giờ cũng có thể làm được.” Vu Mục Thành cười hì hì vuốt mái tóc cô, “Về nhà có thể nhìn thấy em, thật tuyệt”.

Không biết vì sao Tạ Nam đột nhiên không dám nhìn vào đôi mắt sáng tươi cười ấy của anh. Cô cúi đầu, dán mắt vào cuốn sách đang để trên gối.

“Nhưng sao anh lại bị đối đãi tệ hơn thế này, ở nhà em thì em bưng bữa tối tới cho anh, bây giờ sao lại để tự anh đi lấy thế.”

Câu đùa của anh khiến cô lập tức thấy yên lòng, cô cũng cười đùa: “Ở nhà em, anh là khách mà. Lần này ở nhà anh, anh là chủ nhà, phải là anh chăm sóc em mới đúng”. Tạ Nam với điều khiển tắt ti vi, chuẩn bị đứng dậy, nói: “Em đi ngủ đây”.

Không để Tạ Nam kịp đứng thẳng dậy, Vu Mục Thành đã kéo cô vào lòng, nói: “Không cho em đi, anh còn chưa chăm sóc em cẩn thận mà”.

Nói rồi, anh hôn cô đến nghẹt thở, cô ra sức thở gấp, cầu cứu: “Dừng, em đi lấy cháo cho anh được chưa? Dừng mà”.

“Muộn rồi em yêu”, anh cười toe toét: “Giờ cái anh muốn ăn không phải là cháo”.

Thời gian ngủ của hai người không giống nhau, ban đầu điều đó khiến Vu Mục Thành cảm thấy phiền. Anh quen ngủ muộn, mỗi ngày chỉ ngủ khoảng hơn bảy tiếng nhưng vẫn đảm bảo tinh thần thoải mái khi làm việc. Nếu buổi tối về sớm, thường thì anh sẽ chạy bộ xung quanh hồ một vòng, sau đó về nhà ăn gì đó, rồi lên xử lí đồng tài liệu giấy tờ, đến mười một rưỡi anh mới bắt đầu lên giường.

Nhưng Tạ Nam thì cứ mười giờ là đã đi ngủ rồi, dù sấm có đánh bên tai cô cũng mặc kệ, ngay cả khi cố gắng đợi anh, cô cũng co ro trên ghế ngủ thiếp đi mất. Tạ Nam thường bị anh đánh thức khi đang ngủ ngon lành mỗi lúc anh không chịu nổi, tuy không đến nỗi tức giận nhưng sau khi tỉnh dậy, cô lại rất khó để đi vào giấc ngủ và ngày hôm sau tinh thần không được sáng khoái cho lắm.

Sau này, Vu Mục Thành cũng tìm ra biện pháp mà anh cho là dễ chịu hơn với cả hai.

Đêm đầu tiên Tạ Nam ngủ một mình, đến gần sáng thức giấc, phát hiện một người đang nằm bên cạnh mình, thiếu chút nữa cô kêu lên thất thanh. Định thần nhìn kỹ lại, thì ra Vu Mục Thành đã nằm cạnh từ bao giờ, cô giận dữ đẩy anh ra.

“Anh làm em sợ chết đi được đấy.”

Vu Mục Thành không nói gì, chỉ trả lời bằng một nụ hôn, tay nhẹ nhàng lần trong áo ngủ vuốt ve cơ thể người yêu. Cô mơ màng đáp lại anh, chỉ thấy mình như đang trong giấc mộng vậy.

Ánh sáng buổi sớm len lỏi chiếu qua cửa sổ, lúc này luôn là lúc cô cảm thấy cô đơn nhất. Bên ngoài vẫn đang tĩnh lặng, tất cả mọi người còn đang thưởng thức giấc ngủ ngon lành trước bình minh, thế mà cô phải tỉnh lại sau một giấc mộng mơ hồ, rồi lại một mình tĩnh lặng chờ tới sáng.

Lúc này, người đàn ông bên cạnh ôm chặt lấy vai cô, cơ thể ấm áp của anh quyện lại với cô, đôi môi lướt những nụ hôn nóng bỏng trên cơ thể cô. Cô bất giác nghe theo lời trái tim mình, nhiệt tình đón chào anh, đôi tay ôm chặt lấy anh, đưa mình ra cho anh. Những nụ hôn dày thêm, sau đó cơ thể anh đè lên cô, trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng, anh thì thầm gọi tên cô.

Căn phòng tĩnh lặng trở lại, anh ôm cô ngủ say. Cô vẫn không ngủ được, cơ thể mệt mỏi nhưng lòng vô cùng hạnh phúc. Cô nghĩ, có lẽ tất cả sự cô đơn cũng chỉ cần một bờ vai chia sẻ mà thôi, đôi vai ấy lại luôn kề bên cạnh gối của cô. Tạ Nam nhìn anh trong ánh sáng mờ nhạt, tranh tối tranh sáng, khi ngủ say trông anh thật thanh thản, không còn thấy vẻ thích trên chốc thường ngày nữa, cô bất giác cảm thấy rất vui vẻ.

Đúng vậy, đây chính là sự an toàn, cô thì thầm nói với mình như thế, rồi nhích lại gần anh thêm chút nữa.

Từ đó về sau, họ quy ước sẽ tiếp xúc với nhau trong thời gian ngắn ngủi đó.

Vu Mục Thành kiến nghị với Tạ Nam: “Phòng đọc sách của anh không nhỏ, chúng ta có thể dùng chung. Em không cần phải đọc sách ở ghế sofa nữa”.

Với sự dẫn dắt của anh, Tạ Nam đi thăm thú căn nhà, lầu hai ngoài một phòng chứa đồ, còn có phòng đọc sách và phòng ngủ, quả thực rất lớn, trang trí vô cùng đơn giản. Phòng ngủ kề sát với một ban công nhỏ, phòng đọc sách thì nối liền với sân thượng, đi hết hành lang là cầu thang lên trên, trên đó có một phòng khép với không gian gác xép, nơi đây chỉ để một chiếc ghế bành bề mặt hình hoa nhỏ mang phong cách hoài cổ, một giá sách, cộng thêm một chiếc máy chạy bộ.

Tạ Nam rất thích chiếc sofa cổ và cái cửa sổ kiểu cũ có mái hướng ra ngoài, nhưng không thích hai người dùng chung một phòng đọc sách, cũng không muốn một mình phải ở trên đó. Lý do đưa ra chính là cô phải mở ti vi khi đọc sách hoặc làm gì đó, nếu không sẽ không quen.

Vu Mục Thành cảm thấy buồn cười với thói quen ấy, song vẫn rất tôn trọng: “Đợi khi nào rảnh, anh sẽ lên đó bố trí lại, sẽ lắp một cái ti vi màn hình tinh thể lỏng. Đàn của em cũng có thể chuyển lên đó, đủ chỗ đấy”.

Tạ Nam không hứa hẹn gì với ý tưởng này.

Đến tối, Tạ Nam vẫn khoanh chân ngồi ở sofa phòng khách rộng lớn, Vu Mục Thành ở phòng đọc sách trên tầng hai, không ai làm phiền ai.

Vu Mục Thành để kệ cô tự mình ngủ trong phòng ngủ dưới tầng một, còn mình thì ngủ ở tầng trên. Nhưng anh để điện thoại báo thức lúc năm giờ sáng, sau đó xuống thẳng giường và chui vào chăn của Tạ Nam, ôm lấy cô, có lúc hôn rồi yêu cô, nhưng cũng có khi lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Tạ Nam rất khâm phục khi anh bật dậy như thế rồi lại có thể tiếp tục ngủ ngay được, nhưng cô rất thích cách thu xếp đầy quan tâm ấy của anh.

Chỉ có một điểm, Tạ Nam vẫn cương quyết. Cô kiên quyết không chịu để cho người làm công theo giờ của Vu Mục Thành giặt quần áo của mình, mỗi buổi sáng thức dậy, cô đều tự tay dọn dẹp lại giường chiếu cho gọn gàng.

Vu Mục Thành cảm thấy buồn cười, anh nói: “Em làm vậy có phải không muốn trong phòng lưu lại dấu tích, sợ người ta thấy à?”

Tạ Nam chẳng buồn để ý đến anh, cứ thu xếp đồ của mình, cô cũng hết sức kiên nhẫn, hàng ngày vẫn lôi cả đồng quần áo của mình về nhà, cái nào cần phơi thì phơi, phải treo thì treo lên.

Vu Mục Thành có vẻ không hiểu lắm, nhưng anh không biết nên làm thế nào nên cứ kệ để cô quyết định. Giờ đây mỗi lần đi làm về, dừng xe và ngược lên nhìn, anh đều thấy đèn nhà mình đang sáng; bước vào cửa thấy cô ngồi yên tĩnh trên sofa, chiếc đèn bàn bên cạnh để sáng, ánh sáng lặng lẽ phản chiếu dáng cô ngồi, ti vi để nhỏ tiếng, màn hình nhấp nhoe lúc sáng lúc tối. Anh cảm thấy bao nhiêu vất vả và mệt mỏi của một ngày giờ đã được đền đáp, còn với sự khấp mình mang chút cổ chấp của cô, anh nghĩ, từ từ rồi tính tiếp.

Thế nhưng có một điểm khiến anh cảm thấy bất an, biểu hiện của cô tỏ ra rất hiểu và thấu tình đạt lý, cô ngoan ngoãn mà chẳng có một sự đòi hỏi nào ở anh. Anh bận tới nỗi không còn thời gian dành cho cô, vậy mà cô hoàn toàn thông cảm; anh về muộn, cô không hỏi anh đi đâu; anh gọi điện về nhà nói qua tình hình, cô chỉ đơn giản “ồ” một tiếng, nếu có dài hơn thì cũng chỉ là “Lái xe cẩn thận nhé”; hoặc nếu cô về nhà muộn, chắc chắn sẽ nhắn tin nói rõ mấy giờ về tới nhà. Sự lạnh lùng ban ngày và sự yếu mềm lúc sáng sớm ở bên giường dường như không phải của cùng một người.

Dần dần trời chuyển sang xuân, thời tiết vẫn lạnh giá, nhưng cái thời khắc giá lạnh nhất cũng đã qua.

Buổi sáng, Vu Mục Thành cầm cốc cà phê từ trên nhà mình nhìn xuống, anh nói với Tạ Nam: “Bạn hết tuần này, anh sẽ trồng hoa và cây cho vườn nhà em, em thích loại nào?”

“Tùy anh, cứ nở hoa là được, tốt nhất trồng loại nào dễ sống, đừng chọn những cây phải chăm sóc cầu kỳ.”

“Em thật sự không có yêu cầu à, có lúc anh tự hỏi, liệu em có yêu cầu gì dành cho anh không?”

Tạ Nam đặt cốc sữa xuống, nhìn anh một cái, muốn đoán xem anh tiện miệng nói hay lại chuẩn bị giở trò để cô cuống lên. Gần đây Vu Mục Thành rất bận nhưng ngoài những lúc đó, anh vẫn giữ cái tật hay nói những lời trêu chọc khó hiểu. Anh thích chọc cho cô xù lông rồi mới hì hụi dỗ dành để làm niềm vui cho mình. Nếu cô giận thật không thèm để ý đến anh, anh lại đến chọc ghẹo, dỗ dành cô. Vốn cô không phải là người có khiếu hài hước, nên Tạ Nam luôn thắc mắc anh đang nghiêm túc hay đùa cợt, hoặc là giả vờ đùa để nói lời thật.

Lúc này, cô ngược mắt nhìn lên, Vu Mục Thành đứng trước cửa sổ, đang quay đầu nhìn lại, tâm trạng rất thoải mái.

“Đương nhiên là có chứ, ngay từ đầu em đã nói rồi”. Cô ăn nốt miếng bánh mỳ trên tay, rồi uống hết cốc sữa, nói: “Em đi trước đây, tạm biệt”.

Tạ Nam cầm sổ tay, lưng đeo túi, lại xách theo một túi vải đựng quần áo của mình, dáng điệu vội vàng thay giày đi ra cửa. Một lát sau, Vu Mục Thành có thể nhìn thấy cô ra khỏi nhà mình. Khi cô đi eo lưng thẳng, bước chân sải dài, tóc bay theo gió, dáng vẻ rất thoải mái. Vu Mục Thành dựa vào cửa sổ dõi theo, khóe miệng khẽ cười, nhớ lại câu nói cứng cỏi lúc đầu của cô: “Tôi hai mươi tám tuổi rồi, không có thời gian mà lãng phí, mục đích có bạn trai là phải tính đến chuyện kết hôn”.

Gần đây anh hay chọc giận cô, một mặt để cho tính thích chọc quậy của mình có đất dụng, thích thú nhìn cô tự đấu tranh với bản thân; mặt khác, anh muốn biết sự lạnh lùng của cô có thể kiên trì tới mức độ nào. Minh là gì trong mắt cô ấy, chỉ là một đối tượng kết hôn thôi sao?

Nghĩ tới đây, Vu Mục Thành không nén được cười. Anh phát hiện, thì ra cái tật hay bối rối kia cũng có thể lây truyền được, bản thân anh luôn tự phụ thoải mái, chưa từng do dự vì tình cảm, ấy vậy mà bây giờ cố nhiên lại cảm thấy bối rối.

Tạ Nam lao vào công ty quẹt thẻ, đang định vào phòng Tài vụ thì bị A May bắt chợt kéo lại, ra khỏi quầy nhìn chiếc túi cô đeo trên vai.

“Chị Tạ, cái túi Chloé này chị mua ở đâu đấy? Nhái giống như thật ấy nhỉ, nói cho em, em đi mua ngay.”

“Nhái cái gì?” Tạ Nam không hiểu hỏi lại.

“Cái túi chị đeo đây này, giống y như hàng thật ấy, sờ vào rất thích.”

Tạ Nam biết không hay rồi, cái túi đeo màu đồng này là của Vu Mục Thành mua cho cô khi đi công tác ở Thượng Hải. Tối hôm đó, anh đi thẳng tới gõ cửa kính nhà cô, sau đó đưa cho cô chiếc túi, nói: “Lễ Tình nhân vui vẻ, hy vọng em thích”. Rồi anh nhìn sang bó hoa uất kim hương vẫn để ngay ngắn trên bàn. Tạ Nam đột nhiên hoảng sợ, thực ra cô thấy hoa đẹp nên không nỡ rút đi. Nhưng, Vu Mục Thành đã không nói gì, hôm đó cô quả thật thấy mình có lỗi nên ngoan ngoãn theo anh lên nhà.

Chiếc túi da này trông đơn giản và tiện lợi, rất dễ phối hợp với sơ mi, mà khi đi làm phải mặc đồng phục, cô chỉ mới nhìn đã thấy thích. Bây giờ nhìn phản ứng của A May, cô đoán có lẽ cái túi này không rẻ chút nào.

Tạ Nam ậm ừ muốn đi, nhưng A May nào muốn tha cho cô, cô nàng lôi Tạ Nam ra đứng trước quầy, lấy ra một quyển tạp chí thời trang dày cộp, lật nhanh tới trang đầu tiên, chỉ cho cô thấy cái túi trong hình giống hệt với cái túi của cô.

29. Chương 18-p2

Tạ Nam trước giờ vốn không thích đồ hiệu, cô chỉ hơi có ấn tượng với LV. Cái này thì phải cảm ơn Cao Như Băng, khi cô ấy đi hưởng tuần trăng mật ở Châu u đã mua về một cái, đưa cho Tạ Nam xem, cô đã giật mình khi nghe tới giá cả, rồi rất cẩn thận, nhẹ nhàng sờ lên đó.

Định thần lại, nhìn vào bức hình chiếc túi, nhãn hiệu với cô không quan trọng, nhưng nhìn rõ giá của nó ghi bên dưới, Tạ Nam sợ tới mức hít một hơi dài, vội vàng nói mình có việc rồi nhanh chân chạy vào phòng Tài vụ, vừa đi vừa nghĩ, chắc từ mai mình không dám đeo cái túi này đi làm nữa.

Cũng chẳng trách A May coi đồ cô mua là hàng nhái, mấy năm nay cô đã tuyệt giao với thời trang. Đầu tiên là không có tiền, sau đó coi việc xử lý giấy tờ là sở thích của mình. Cô không còn thời gian shopping, chỉ dùng một phần tiền nhỏ để tiêu xài. Cao Như Băng làm việc trong ngân hàng, cô ấy thường tư vấn cho cô cách đầu tư tiền, nên có thể coi cô là một trong những người tiếp xúc với vốn đầu tư tương đối sớm, cô cũng rất hài lòng với khoản tiền trong tay, gần đây còn tính xem có nên chuộc lại khoản thế chấp ban đầu của căn nhà hay không.

Buổi sáng thứ Bảy, Vu Mục Thành cùng với bên thiết kế làm việc về phương án thiết kế nhà xưởng ở giai đoạn hai, vừa sáng sớm anh đã đi làm rồi. Tạ Nam bị anh quần cho một trận rã rời trước khi đi. Anh đi rồi, cô cũng mơ hồ chớp mắt được một lúc, đây có thể nói là giấc ngủ lại đầu tiên sau bao nhiêu năm, khi tỉnh dậy nhìn đồng hồ thì đã là chín giờ sáng.

Cô uể oải ngồi dậy rồi đi làm vệ sinh cá nhân, vừa ra khỏi phòng ngủ, cô đột nhiên ngáy ra, một người phụ nữ trung tuổi mặc đồng phục đang cầm giẻ lau làm công tác vệ sinh ở phòng khách, hai người đối mặt nhau, người đàn bà kia cười chào cô trước: “Chào cô Tạ, tôi họ Lưu, là người làm công theo giờ cho anh Vu”.

Tạ Nam ngại ngùng, đáp: “Chào chị... À, chị cứ làm đi, tôi phải ra ngoài rồi. Cô phóng ngay về phòng ngủ, thay quần áo, gấp lại ga gối, rồi dọn dẹp đồ của mình. Không đợi cô làm xong, cánh cửa phòng ngủ khép hờ vang lên tiếng gõ cửa, chị Lưu đang đứng đó, nói: “Để tôi dọn cho, cô không phải dọn đâu, hôm nay tôi đang muốn giặt ga gối mà”.

“Cái này... Cảm ơn chị.”

“Không sao, đây là việc của tôi.” Chị Lưu tỏ ra thoải mái và thẳng thắn hơn Tạ Nam nhiều, nói rồi đi thẳng tới thay ga giường.

Tạ Nam chỉ nghĩ tới người này đã từng giặt quần áo lót cho mình, cô không dám nhìn người ấy nữa, bèn đứng thẳng lên vội vàng nói câu tạm biệt rồi đi xuống lầu.

Cô chạy một mạch về nhà, ngồi trên sofa mãi mới trấn tĩnh lại được. Đúng lúc đó, điện thoại bàn trong phòng rung chuông, cô vội vàng cầm máy nghe, là bên quản lý khu nhà gọi điện đến, họ nói có chiếc xe của công ty phủ xanh môi trường đang đứng ở cổng tiểu khu, họ có mang theo hóa đơn, nói là đã hẹn hôm nay đến làm lại khu vườn cho cô.

Tạ Nam ngạc nhiên, cô nghĩ, lại là một việc tốt của Vu Mục Thành đây mà, một khu vườn bé xíu thế này có đáng phiền cả một công ty phủ xanh môi trường đến không? Nhưng biết làm thế nào bây giờ, cô đành nói với bên quản lý tiểu khu cho họ đưa xe vào.

Một lúc sau, chiếc xe tải nhỏ dừng trước khu vườn nhà Tạ Nam, bốn người đàn ông xuống xe, thấy cô đi ra, người đi đầu hỏi: “Chào chị, chị là Tạ Nam đúng không? Chúng tôi ở bên công ty phủ xanh môi trường, tôi họ Triệu, hôm nay chúng tôi đến trồng cây và hoa cho khu vườn của chị”.

“Việc này... Cảm ơn anh Triệu.” Tạ Nam cũng chẳng muốn nói gì nhiều, “Liệu các anh làm trong khoảng thời gian bao lâu?”

Anh Triệu nhìn qua khu vườn, thăm dò một lượt rồi nói: “Chúng tôi thường làm theo quy mô lớn, nhưng khu vườn nhà chị thì tương đối nhỏ, trong hóa đơn có vẽ sơ đồ và yêu cầu rất tỉ mỉ, cũng không phức tạp lắm, trong hôm nay là xong thôi”.

“Thế tôi không ở nhà cũng không ảnh hưởng gì tới các anh chứ, hoặc là tôi trả tiền trước cho các anh.”

“Không cần, hóa đơn này đã được thanh toán xong rồi. Chị không cần phải trả nữa, chỉ cần khóa cửa cẩn thận, năm giờ chiều nhớ quay lại kiểm tra và ký tên cho chúng tôi là được, chị có cần xem lại bản sơ đồ thiết kế khu vườn không?”

Tạ Nam không có hứng thú lắm, xua tay: “Không cần, các anh cứ làm theo kế hoạch là được, phiền các anh nhé”.

Cô đi vào rồi đóng cửa, thay quần bò và giày thể thao, khoác lên mình chiếc áo khoác lông vũ, lấy túi và khóa cửa, sau đó đi lấy xe. Mấy người công nhân đã mang một cái cây được phủ kín, bê từng túi đất, các loại hoa cỏ, giá và công cụ khác vào, khung cảnh bề bộn ấy khiến Tạ Nam thêm mệt, cô chạy thẳng ra xe, lái xe đi khỏi.

Tạ Nam không biết mình đang cảm thấy bức bối về cái gì.

Nếu đúng là có người bỏ công chăm sóc mình như vậy thì cô nên vui mới phải chứ. Nhưng không thể vui lên được, cô cảm thấy không thoải mái khi cứ luôn ép mình theo người khác. Cô đã cố gắng thuyết phục bản thân phải biết quý trọng những điều mình đang có, lòng chợt nghĩ, chắc hẳn nói điều này với Cao Như Băng, e rằng cô không bị mắng tơi bời mới là chuyện lạ.

Đang nghĩ về Cao Như Băng thì Tạ Nam nhận được điện thoại của cô nàng gọi tới, hỏi mình có thời gian cùng đi mua đồ không, cô lập tức đồng ý, còn nói sẽ tới tận nhà đón.

“Này, người yêu ơi, bình thường gọi cậu đi mua đồ, cậu đều than khổ than sở không chịu đi, hôm nay thế nào mà lại chủ động thế?”

Tạ Nam nói giọng quan tâm: “Bà bầu còn to hơn cả ông giò, ý chỉ của cậu tớ đương nhiên phải chấp nhận ngay”.

Cao Như Băng bước vào xe, Tạ Nam vội vàng chỉnh lại đệm ghế cho bạn, Như Băng đập tay cô một cái, nói: “Đi, không được chọc tớ thế, tớ vẫn chưa đến lúc đó đâu”.

Thực ra, Cao Như Băng trong chiếc áo choàng dài xem ra vẫn hết sức gọn gàng duyên dáng, động tác cũng vô cùng nhanh nhẹn, Tạ Nam nhìn cô với ý thăm dò, nhưng vẫn rất do dự nói: “Tớ đưa cậu đi dạo có làm sao không? Hay là tớ đi mua cuốn sách hướng dẫn dành cho bà bầu rồi tính nhé”.

“Tạ Nam, cậu đừng có mà trêu tớ, tớ đã bị Quách Minh kìm kẹp đủ lâu rồi, giờ đi bộ anh ấy cũng đòi đi tớ, cầm túi anh ấy cũng giành vội lấy, giống hệt như hầu hạ lão phật gia ấy.”

Tạ Nam cười hì hì nói: “Quách Minh thương cậu thế, cậu còn gì để nói nào”.

Hai người đang mải miết nói chuyện thì Quách Minh chạy theo xuống, gõ khẽ cửa kính bên phía Tạ Nam, nói: “Anh giao bà xã của anh cho em đấy, Nam Nam, trông cô ấy giúp anh nhé”.

“Em đầu hàng rồi, đầu hàng rồi, Quách Minh, em không chịu trách nhiệm nổi về vợ anh đâu, hay là anh lên xe đi cùng bọn em luôn.”

“Cô ấy ghét bỏ anh rồi”, Quách Minh tố cáo vẻ khổ sở, “Anh chưa gặp người phụ nữ nào như thế, con còn chưa ra đời đã ghét bỏ bố của nó”.

Tạ Nam bị chọc cho cười phá lên, Cao Như Băng đành phải miễn cưỡng nhin cười mà than: “Coi như em xin anh, Quách Minh à, phạm nhân thì cũng phải có lúc được ra ngoài hóng gió chứ. Tận mắt nhìn thấy cái bụng này càng ngày càng lớn hơn, em đi ra ngoài mua mấy bộ quần áo rồi sẽ trở về nhà ngay, có được không? Có Tạ Nam làm chứng, em đảm bảo sẽ không chạy lung tung, ăn linh tinh đâu”.

Quách Minh còn đang muốn dẫn dò thêm thì Cao Như Băng đã khoát tay nói: “Tạ Nam, nhanh lái xe đi. Đứng ở đây diễn vở Thập Bát Tương Tống [1] nữa”.

[1] Thập bát Tương Tống: Là một đoạn trong vở kịch Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, ca tụng tình yêu của họ.

Tạ Nam đưa Cao Như Băng thẳng đến trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố, họ tới quầy dành cho bà bầu, chọn lựa những bộ quần áo thích hợp mặc lúc đầu xuân, Cao Như Băng đi vào phòng thử đồ, Tạ Nam

nhìn chỗ quần áo xanh đỏ đủ màu sắc dành cho trẻ con mà ngây người ra, mãi cho tới khi Cao Như Băng vỗ vào vai, cô mới giật mình quay lại.

“Thế nào?”

Quả thực trông rất đẹp, không nhìn ra được là đồ của bà bầu, chất vải nhưng có in hoa trên nền xanh, kiểu váy dài eo cao, rất nữ tính. Nhưng Tạ Nam còn thấy giá cả của nó cũng rất hợp lý. Cô vừa gật đầu tỏ vẻ đồng tình vừa khẽ kéo nhều: “Khi đi làm cậu mặc đồng phục, cùng lắm thì chỉ đổi từ cỡ nhỏ sang cỡ vừa, cỡ vừa sang cỡ lớn, bình thường có thể mặc áo len có cổ của Quách Minh, sao phải mua cái này?”

Cao Như Băng tròn mắt nhìn cô, Tạ Nam đành vội vàng ngậm miệng lại.

“Này, tớ chỉ sinh có một em bé này thôi nhé, chẳng nhẽ lại không có quyền được để cho mình xinh đẹp hơn một chút, vui hơn một chút, cho bé yêu được lớn nhanh hơn một chút à?”

“Có chứ, có chứ.” Tạ Nam vội vàng nhận lỗi, “Ôi, đồ em bé bên kia đáng yêu quá, chỉ nhìn đã thích mua rồi, chúng mình qua đó xem đi”.

Hai người mua sắm rất thoải mái, túi to túi nhỏ trong tay, sau đó đi vào trong một nhà hàng nổi tiếng với các món cháo ở tầng bảy của khu trung tâm dùng bữa. Cao Như Băng chưa hết hứng, vẫn muốn đi tiếp, nhưng Tạ Nam thì cương quyết đòi dừng lại để đưa cô về. Tạ Nam nói: “Tớ không chịu nổi những cuộc điện thoại cứ nửa tiếng gọi đến một lần hỏi han tình hình của Quách Minh nữa đâu, nếu còn đi nữa, tớ chỉ sợ anh ấy sẽ đến truy sát tớ mất”.

Về đến nhà Cao Như Băng, hai người bỏ hết chiến lợi phẩm lên giường. Quách Minh nhìn những bộ quần áo trẻ con đó thì hai mắt sáng lên, luôn mồm khen đáng yêu, Tạ Nam rất đắc ý, bởi đó là những thứ cô kiên quyết đòi mua về bằng được.

“Hai người thật là, toàn những người phóng khoáng với con mà lại vô cùng nghiêm khắc với mẹ của nó.” Cao Như Băng lắc đầu quây quây nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn lộ rõ sự ấm áp và hạnh phúc.

Từ nhà Cao Như Băng đi ra, Tạ Nam lái xe thẳng tới siêu thị mua đồ, sau đó về nhà chuẩn bị hầm canh và nấu cơm tối.

Quả nhiên mua sắm có thể khiến người ta trút được tâm trạng không vui trong lòng. Cô cảm thấy mình đã nghĩ thông suốt rồi, cứ cố chấp mãi thật chẳng tốt cho ai. Nếu đã đón nhận Vu Mục Thành thì hãy đón nhận tất cả từ anh thôi, hơn thế những điều anh thể hiện với cô cũng đâu phải là thói quen xấu, cùng lắm cũng chỉ dừng ở mức độ hay trêu chọc thôi.

Cô dừng xe lại, nhìn mấy người công nhân đang bận rộn trước vườn nhà mình, rồi chạy lên lầu, đem con gà mổ sẵn ra bỏ mỡ đi, thêm một chút ý dĩ, nấm, gừng tươi, sau đó cho vào nồi hầm lên.

Khi cô xuống lầu thì những người công nhân kia đã chuẩn bị hoàn tất công việc. Cả khu vườn lúc này đâu ra đây, các bụi cỏ dại biến mất, thay vào đó là những cây cảnh không rõ tên đặt gần phòng khách. Phía dưới là những hàng cỏ nhân tạo, bên cạnh tường để ba giá hoa cảnh bằng sắt, bên trên là các loại chậu bonsai với các kiểu kích cỡ. Lối nhỏ rải đá giữa vườn không thay đổi, một bên vẫn để chiếc ô che nắng làm bằng thứ vải dầu kiểu cũ, dưới tán ô là một chiếc bàn tròn bằng inox và hai chiếc ghế. Cái ô quảng cáo cô thường dùng đã được xếp vào một bên cửa phòng khách.

Tạ Nam thừa nhận rằng chiếc ô trước mắt đẹp hơn nhiều, khu vườn cũng đẹp hơn nhiều so với trước. Lại nhìn theo hàng rào, cô ngây người ra, những thứ khác không để ý lắm, nhưng có một thứ cây từ nhỏ đến lớn vẫn ở dưới nhà cô, cô đâu thể nhận lầm được.

“Anh Triệu à, bên này trồng hoa kim ngân à?” Cô cố gắng giữ vẻ bình tĩnh.

“Vâng, chúng tôi hoàn toàn làm theo đơn đặt hàng.” Người đàn ông họ Triệu ấy giơ hóa đơn lên chỉ, “Chỗ này trồng cây kim ngân, bên kia trồng một cây hoa, trong đơn còn ghi rõ đã lựa cây bên này, bên lan can trồng cây liễu leo, sẽ leo rất nhanh thôi, bên kia là hoa hồng...”

Tạ Nam ngắt lời: “Cho tôi xem hóa đơn”.

Trong đơn đặt hàng còn kèm thêm sơ đồ vườn nhà cô, miêu tả khá tỉ mỉ những yêu cầu của khách hàng. Ánh mắt cô dán chặt vào chữ ký phía bên dưới, đó là nét chữ cô vô cùng quen thuộc, cái tên cũng vô cùng quen thuộc: Hạng Tân Dương.

30. Chương 19

Chương 19: Cảm ơn em đã dung thứ

“Em muốn trồng một cây mai ở góc kia, ở đây trồng cây hoa kim ngân, vườn nhà em có một cây hoa kim ngân, khi nở hoa rất thơm.”

“Anh nghe em cả, tốt nhất trồng thêm hoa hồng nữa, như thế sau này đến ngày lễ Tình nhân, anh không cần phải đi mua, biết đâu lại có thể bán đi kiếm chút tiền chứ nhỉ.”

“Anh sẽ chết chìm trong đồng tiền mất, Hạng Tân Dương.”

“Chết chìm trong đồng tiền có gì sung sướng đâu, anh muốn chết chìm trong trái tim em, cả đời ở yên trong đó.”

Tạ Nam máy móc nhìn đám công nhân thu đồ, máy móc ký tên vào hóa đơn, máy móc nghe anh Triệu nói về cách chăm sóc cây hoa hồng ngày. Đợi họ lên xe rồi, cô mới nhớ ra và đuổi theo hỏi giá cả, ông Triệu nói: “Tiền đã trả hết rồi chị ạ.”

“Tôi muốn biết giá tiền cụ thể.”

Ông Triệu lật tập hóa đơn trong tay ra, nói cho cô con số, cô gật đầu: “Cảm ơn các anh, tạm biệt”.

Cô dựa vào cổng lặng lẽ đứng nhìn, chỉ trong chốc lát, cả khu vườn bỗng trở nên hoàn toàn xa lạ. Tạ Nam lấy điện thoại gọi cho Cao Như Băng hỏi xin số của Hạng Tân Dương. Cao Như Băng không hiểu, cô chỉ nói sẽ giải thích sau. Lấy được số rồi, cô gọi ngay cho Hạng Tân Dương, anh nghe máy rất nhanh.

“Hạng Tân Dương, chào anh, em là Tạ Nam.”

“Nam Nam, chào em.” Hạng Tân Dương lộ vẻ xúc động.

“Chúng mình gặp nhau nhé, anh có tiện không? Vâng, được, được, năm giờ, vẫn ở quán cà phê Lục Môn.”

Tạ Nam cất điện thoại, chạy lên nhà lấy túi, sau đó xuống lầu khởi động xe, Vu Mục Thành vừa lúc đó lái xe về tới nơi. Nhìn thấy cô, anh nháy đèn, cô hạ kính, nói vội vàng: “Mục Thành, em có việc gấp, phải đi ra ngoài một chút, anh đừng đợi em ăn cơm nữa, trong nồi hầm có canh gà đấy”.

“Em lái xe cẩn thận”, Vu Mục Thành dặn dò, cô gật đầu rồi lái xe đi khỏi.

Vu Mục Thành dừng xe chuẩn bị lên nhà, vô tình quay sang nhìn khu vườn của Tạ Nam, anh hết sức ngạc nhiên. Anh qua đó nhìn kỹ hơn, lòng thầm nghĩ, đây chắc chắn không phải là việc Tạ Nam có thể hoàn thành trong một ngày mà hẳn do một công ty chuyên nghiệp nào đó làm, rất quy hoạch và gọn gàng. Không biết cô nàng cố chấp này đã nghĩ thông hay quyết định không gò ép bản thân nữa?

Tạ Nam lái xe đi tìm một cây rút tiền tự động, sau đó phóng thẳng đến quán cà phê Lục Môn. Hạng Tân Dương đã ngồi chờ sẵn ở đó, cô cởi áo khoác ngồi xuống, lấy tiền trong túi ra đẩy về phía anh.

“Tân Dương, đây là tiền trả cho việc quy hoạch lại khu vườn, anh cho em xin lại hóa đơn.”

Hạng Tân Dương vẻ mặt trầm xuống, nói: “Nam Nam, em cố ý gọi anh tới đây vì chuyện này sao?”

“Anh làm em khó xử, Tân Dương.”

Từ khi bắt đầu quen anh, Tạ Nam luôn gọi cả họ và tên anh, ngay cả những khi hai người thân thiết nhất. Cách xưng hô ấy của cô có vẻ hơi cổ, nhưng anh cũng quen rồi. Giờ đột nhiên cô lại gọi anh là “Tân Dương”, rõ ràng có cảm giác gì đó khách sáo và xa cách.

“Xin lỗi em, Nam Nam, anh không có ý gì khác, anh chỉ không chịu nổi cảnh nhìn thấy khu vườn vẫn toàn cỏ dại mà xuân thì tới rồi.”

Tạ Nam ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, cô phát hiện anh đã gầy đi nhiều, vẻ mặt lộ rõ sự đau khổ, lòng cô cũng thất lại, song đành phải nói cứng: “Tân Dương, ý tốt của anh em xin nhận. Nhưng chúng ta không thể không nói lại một lần nữa cho rõ ràng rằng anh phải nhận lại tiền. Em nghĩ là lần trước chúng ta đã nói rõ rồi, cuộc sống của hai chúng ta giờ là hai đường thẳng song song, không gặp nhau nữa. Anh có vợ, em cũng đã có bạn trai, em trân trọng những gì mình đang có”.

“Anh không quên được em, Nam Nam. Anh đã cố gắng đấu tranh, đã nủ với lòng mình, anh chỉ có thể lựa chọn như thế. Sau khi lựa chọn, anh đã cố gắng lý trí, có trách nhiệm với người ta và với bản thân mình. Thực sự anh cũng đã làm như thế. Nhưng ngay từ khi bước chân về đây, tất cả sự nỗ lực của anh dường như đã đổ cả ra sông ra bể. Anh không chịu nổi khi nhìn thấy em cô đơn trong căn phòng trống trải. Tất cả đều là lỗi của anh, anh hy vọng có thể bù đắp cho em”.

“Chúng ta nhất định cứ phải làm nhân vật chính của vở bi kịch sao, Tân Dương? Việc đã qua rồi, ai có thể bù đắp cho ai, ai cần sự bù đắp của ai?”

“Đúng vậy, anh biết anh không bù đắp nổi cho em, tuổi thanh xuân của em vì anh mà bị lỡ mất, anh chỉ nói một câu: Em quên anh đi mà sống cho tốt rồi đi kết hôn với người khác. Em lại bước bình như thế, hoàn toàn không nhận sự giúp đỡ của anh, thay đổi tên tài khoản tài trợ, một mình cố gắng phấn đấu nỗ lực. Anh biết những năm qua em đã rất vất vả”.

Tạ Nam lần đầu tiên cảm thấy lòng mình tê tái, người đàn ông đang ở trước mặt nói chuyện xưa cũ ấy chính là tình yêu đầu ba năm trời của cô. Lúc đó, anh là một thanh niên sôi động tràn đầy sức sống, thời gian đã biến anh giờ đây thành một người đàn ông từng trải và trầm lặng. Nhìn kỹ thêm, cô đau xót ngạc nhiên khi nhận ra dưới ánh đèn chiếu xuống, hai bên mai của anh đã lốm đốm những sợi bạc, cô đưa tay nắm lấy tay anh đặt trên bàn, chân thành nhìn anh.

“Tân Dương, đừng nói về cuộc sống của em một cách thâm thúy như thế. Đúng, em đến giờ vẫn chưa chịu lấy chồng, nhưng không liên quan tới anh. Em cũng đã từng có bạn trai, vì bọn em không hợp nên đã chia tay. Bây giờ em lại có bạn trai mới, chúng em rất hợp nhau. Em không khổ hay mệt hơn bất cứ ai trong thành phố này đâu.”

“Em lúc nào cũng hết sức hiền lành.” Hạng Tân Dương cười đau khổ, “Anh biết từ trước tới giờ em vẫn không muốn làm khó anh”.

Tạ Nam cảm thấy mệt mỏi và bất lực, cô không thể tiếp tục cuộc đối thoại kiểu này nữa, bèn đẩy tiền về phía anh, nói: “Cứ coi như anh giúp em có được không? Cầm tiền hộ em, chúng mình từ nay về sau không liên lạc cũng không gặp mặt nữa, như thế tốt hơn cho cả hai”.

“Nam Nam, em biết không? Bảy năm qua, chưa lúc nào anh thôi nhớ về em.” Ánh mắt Hạng Tân Dương nhìn về phía xa xăm, “Anh đến một thành phố xa lạ, cố gắng thuyết phục mình phải chấp nhận hiện thực, hy vọng có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới, nhưng anh không làm được. Đường Lăng Lâm rất tốt với anh, ấy vậy mà mỗi ngày nhìn thấy cô ấy, anh đều nghĩ, cuộc sống mình cần đâu có giống như thế này. Anh đã từng có hẹn ước với một người con gái, đã có một kế hoạch hết sức cụ thể, đã cùng mua một căn nhà có vườn, muốn trồng hoa mai, hoa kim ngân, lại muốn nuôi cả một chú chó chăn cừu đem về từ biên giới, rồi cùng nắm tay nhau dạo bước ven hồ mỗi khi rảnh rỗi, uống trà Mao Tiêm đặc sản nơi quê cô ấy, nghe tiếng đàn dương cầm của cô ấy”.

Tạ Nam nhìn anh tuyệt vọng, chỉ biết những việc đã qua thường thích tìm đến cô trong những khoảnh khắc cô đơn khiến trái tim cô khổ sở. Nhưng cô chưa từng nghĩ Hạng Tân Dương lại sâu nặng với quá khứ như vậy.

“Anh cứ thế này thì không công bằng với cả bản thân và vợ anh nữa”. Cô nghĩ, thật là hoang đường, giờ đây mình lại giống một bác sĩ tâm lý đang khuyên nhủ người khác, nhưng chỉ có trời mới biết sự cân bằng của bản thân cô yếu đuối đến nhường nào, dù sao cũng phải cứng rắn mà nói tiếp: “Chúng ta đành phải chấp nhận sự thật không thể thay đổi được này thôi...”. Cô tắc họng, cố gắng tìm từ ngữ nào để nói tiếp, Hạng Tân Dương cười đau khổ.

“Đúng vậy, anh cũng tự an ủi mình như thế. Anh không có sự lựa chọn, gia đình anh, công ty của bố anh, anh trai anh trong khoảnh khắc ấy chỉ chờ đợi sự giúp đỡ của anh. Anh không trả được cái giá đó, nên đành phải hy sinh em. Nhưng lựa chọn rồi, anh lại không thuyết phục nổi bản thân bình thản chấp nhận hậu quả.”

“Như thế không cần thiết, Tân Dương, anh đã lãng phí bảy năm để theo đuổi quyết định của mình, song em đã thừa nhận nó từ lâu rồi, thực ra là ai cũng sẽ làm thế thôi. Bây giờ anh quay đầu lại nói với em điều gì cũng chỉ là vô nghĩa, chỉ cần chúng ta có trách nhiệm về cuộc sống của chính mình là được rồi.”

“Đúng, chúng ta chỉ có thể như vậy mà thôi.” Hạng Tân Dương thở dài không nói, chỉ cúi đầu nhìn cốc cà phê, im lặng một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Nam Nam, bạn trai em... anh ấy có yêu em không?”

Tạ Nam thật sự bất ngờ, khuôn mặt chợt bàng hoàng trong giây lát, lời nói của Vu Mục Thành rất ngọt ngào, yêu cũng rất dịu dàng, nhưng chưa bao giờ anh ấy nói trực tiếp là yêu cô, mà cô cũng chưa từng chắc chắn về điều đó.

“Em không xác định được tình cảm này ư?”

“Không, Tân Dương, đừng đoán mò. Anh ấy rất tốt với em, em cảm thấy rất hạnh phúc và rất trân trọng thời khắc tươi đẹp hiện tại của mình. Đừng bao giờ hỏi lại em câu đó, em cũng sẽ không hỏi về cuộc sống của anh, nên trân trọng lẫn nhau là hơn”.

Im lặng một hồi, Hạng Tân Dương cầm tiền trên bàn, nói: “Anh hiểu rồi, Nam Nam. Xin em hãy cố gắng sống tốt, đừng làm khổ mình. Anh sẽ không đến làm phiền em nữa đâu”.

Ra khỏi quán cà phê, trời đã tối hẳn, Tạ Nam lên xe trước, nhìn qua gương chiếu hậu, cô thấy Hạng Tân Dương đang đứng trên vỉa hè nhìn mình, chăm chú và bình tĩnh. Tạ Nam không dám quay đầu lại, vội vàng khởi động xe đi khỏi.

Rơi vào tâm trạng không ổn định, không muốn về nhà đối diện với Vu Mục Thành, Tạ Nam đi lòng vòng qua mấy con phố, rồi qua tiệm ăn lần trước, gọi một bát mì hoành thánh, ngồi đó chậm rãi thưởng thức.

Sau khi đi ra, cô lại lòng vòng qua những con phố sầm uất mà không biết bản thân đang làm gì.

Tạ Nam cứ ngỡ mình đã bỏ quá khứ sang một bên, lại còn mạnh bạo yêu cầu Hạng Tân Dương cũng làm như vậy. Lần này cô thậm chí không biết rằng mình hiểu về bản thân và về người khác được bao nhiêu.

Thành phố bên ngoài cửa kính xe vẫn tấp nập như thường ngày. Trong dòng xe cộ đi lại, người ta chẳng buồn chú ý xem người khác đang đi đâu, làm gì, đang buồn hay đang vui. Tạ Nam mở đài, một giọng nữ ấm áp đang lần lượt đọc thư của khán giả hỏi về những khúc mắc tình cảm.

“Anh ấy thực sự yêu tôi chăng? Tôi đang bế tắc, tôi không xác định được tình cảm lúc này, không biết có nên tiếp tục nữa hay thôi?” Người dẫn chương trình dừng một chút rồi tiếp: “Gửi đến vị thính giả vừa gửi thư tới chương trình, bạn đang gặp vấn đề về tình cảm, tôi có thể hiểu và thông cảm với bạn, mọi người đều do dự khi đứng trước những lựa chọn, việc lựa chọn bắt đầu và kết thúc một giai đoạn tình cảm không do con người sắp đặt. Mỗi một trải nghiệm của chúng ta, đối với bản thân chúng ta đều có thể coi là độc nhất vô nhị. Với góc độ cá nhân tôi, tôi nghĩ mỗi người đều phải hành động một cách lý trí, nhưng đôi khi, chúng ta chỉ có thể nghe tiếng nói của chính trái tim mình. Tiếp sau đây mời các quý thính giả lắng nghe ca khúc Chuyển tàu điện ngầm.”

“Đêm nay lại trên những chuyến tàu

Đi về trên đoạn đường thân quen

Nhìn dòng người qua lại

Kiểm tìm bóng hình quen thuộc

Thời gian trôi theo dòng người đi

Khẽ ngoảnh đầu dường như lại thấy khuôn mặt em

Tàu điện ngầm phi nhanh

Gió thổi tạt đuôi tóc khiến người ta mệt mỏi
 Nước mưa trên áo khoác xếp thành hàng trên mặt
 Cũng không dám thổi, dù có quên đi cũng không sao
 Tàu điện ngầm phi nhanh
 Người anh yêu hơi mệt, còn anh thì hơi say
 Điểm dừng cuối cùng của anh chính là trạm em xuống
 Em ngủ mau đi
 Tựa nhẹ vào vai anh
 Những năm qua sớm đã quen tiền em cho tới khi chào tạm biệt
 Em cũng luôn cho rằng
 Trạm tới mới là trạm dừng của anh
 Anh đứng đợi ở lối ra
 Trở về trên chuyến xe cuối cùng
 Chuyến tàu điện ngầm.”

Bài hát ấy Tạ Nam đã nghe, có điều hôm nay đài phát phiên bản Jazz, tiết tấu không khốc lốc oán than như bản cô đã từng nghe. Bức thư sau của thánh giả gửi tới không phải là những thắc mắc tình cảm nam nữ, đọc một đoạn thư, nói lên những dư vị của sự chân thành... rồi lại phát một bản tình ca bi thương da diết

Tạ Nam lần đầu tiên nghe chương trình này, và cô thực sự cảm thấy kỳ diệu, biết bao người trong thành phố đang sung sướng và cuồng dại với tình yêu, mỗi ngày lại viết nên những câu chuyện tình yêu không giống nhau, dưới ánh dương này đâu có nhiều chuyện mới mẻ như thế. Bất kể họ là nam hay nữ thì những câu chuyện kia đều không hề mới mẻ, nhưng nó lại khiến cho người ta xúc động bởi ít nhiều cũng giống với những tâm sự riêng tư nhất trong lòng mỗi con người.

Con người ta cũng giống như cốc rượu vậy, dường như mọi phiền muộn trần trở đều có thể tự giải thoát được. Tạ Nam hạ cửa kính, để gió lạnh thổi vào mặt, dần dần bình tĩnh trở lại. Tạ Nam nghĩ, có lẽ mình đã quá khắt khe với bản thân rồi, cô bèn lấy tinh thần, lái xe theo đường về nhà.

Về đến nhà, Tạ Nam đứng bên cầu thang chào Vu Mục Thành đang ở trên phòng đọc sách, sau đó về phòng tắm rửa. Đứng trong phòng tắm, cô rửa mặt rất lâu, để dòng nước nóng gội thẳng vào mặt, nhưng dòng nước ấy cũng không thể gạt đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Tạ Nam thay quần áo ngủ đi ra, cũng sắp tới giờ đi ngủ của mình, có điều đột nhiên hôm nay cô cảm thấy không buồn ngủ, vẫn ngồi ôm gối dựa đầu vào giường. Cô nghĩ ngợi một lát rồi đi lên lầu hai.

Trong phòng, Vu Mục Thành đang xem bản báo cáo giá của bên thị trường, anh có cái nhìn hơi phức tạp về viên giám đốc phụ trách Thị trường họ Ngô. Khuyết điểm duy nhất của ông ta là năng lực, nhưng bù lại người này rất có tài trong giao tiếp và tạo dựng các mối quan hệ cũng như cách xử lý các sự vụ công ty. Ông ta rất biết nói chuyện với khách hàng, nhưng xét về mảng kỹ thuật thì ông ta lại hơi thiếu hụt, rất khó phối hợp với bên Kỹ thuật và bên Sản xuất, có điều thực sự muốn tìm được một người hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của anh thì thật là quá khó.

Anh xoa huyệt thái dương một cách mệt mỏi, bỗng ngẩng đầu lên, phát hiện Tạ Nam đang đứng ở cửa phòng. Đây là lần đầu tiên cô lên khi anh đang làm việc, cô đứng đó có vẻ như đang rất do dự. Vu Mục Thành đặt giấy tờ xuống, nói vui vẻ: “Lại đây em yêu”.

Tạ Nam đi tới, anh kéo cô ngồi lên đùi mình, đầu gục vào ngực cô hít hà mùi thơm của da thịt người yêu sau khi tắm.

“Em mệt à? Sao sắc mặt em lạ vậy, để anh thu xếp xem mai có về sớm đi xem phim với em được không nhé.”

“Em không sao, đợi anh hết bận rồi tính.”

Tạ Nam nhìn Vu Mục Thành, thấy anh có vẻ hơi mệt, cô đứng dậy, ra phía sau, mát xa lưng và cổ cho anh. Tạ Nam đã luyện đàn từ nhỏ, các ngón tay linh hoạt và rất có lực, cô ấn lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ trên các cơ thịt, khiến anh cảm thấy vô cùng thoải mái.

Vu Mục Thành ngả đầu ra phía sau, mắt nhắm hờ một cách sung sướng, thốt lên: “Tốt thật, dễ chịu lắm”, rồi kéo cô trở lại ngồi trên đùi mình, hôn tay cô.

“À, cái này... Anh nhìn thấy vườn nhà em chưa?”

“Anh thấy rồi.” Vu Mục Thành nghịch tóc cô, nói tiếp: “Nhưng anh đã nói là chờ anh rảnh rồi sẽ tự làm cho em cơ mà? Em yêu của anh giỏi thật đấy”.

Tạ Nam quay người đối diện với anh, nói: “Em đâu có khả năng ấy, không phải em, Mục Thành”. Quyết tâm thắng thán đối diện với những lộn xộn này, cô trấn tĩnh lại, nói: “Đó là bạn trai cũ của em gọi bên công ty phủ xanh môi trường đến làm, ban đầu em không biết chuyện này”.

Vu Mục Thành có chút bất ngờ, không hiểu câu nói đó, anh khẽ chau mày: “Chưa được sự đồng ý của em mà anh ta đã làm rồi à? Như vậy có vẻ tùy tiện nhỉ”.

“Sáng nay khi họ đến, em cứ nghĩ người gọi là... anh, nên không hỏi kỹ”.

“Anh phải thừa nhận em nghĩ thế là có lý, nó cũng giống với tác phong của anh.” Vu Mục Thành vé cằm cười, nói tiếp: “Em tiêu rồi, Nam Nam, những bạn trai của em dường như đều có tính như vậy”.

Thái độ của anh khiến Tạ Nam thoải mái hơn một chút: “Vừa rồi em đi trả tiền cho anh ấy, nói với anh ấy lần sau đừng làm vậy nữa”.

“Ừ, trả rồi thì thôi.” Vu Mục Thành thản nhiên như không, “Có điều nhất định phải nói với anh ấy, em có bạn trai rồi, những việc như thế này không tiện để anh ấy làm”.

Trong giọng bình thản của anh lại lộ ra chút gì đó khiến Tạ Nam không biết phải nói sao, dừng một lát cô lấp bắp: “Em... em nói với anh ấy rồi, nói rất... rất rõ ràng”.

Nhưng Vu Mục Thành lại tiếp tục cười: “Thực ra anh đang ghen đấy, anh ấy biết chắc chắn em thích hoa gì, vậy mà khi anh hỏi, em chỉ nói tùy ý anh sắp đặt”.

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt chất chứa điều gì khiến Tạ Nam không dám nhìn thẳng vào anh, nhưng giọng điệu lại mang chút gì đó khiến cô thở phào một hơi. Cô cúi đầu nhìn các ngón tay đang đan lấy nhau của mình, cười đau khổ: “Em với anh ấy chẳng có gì, đã chấm dứt nhiều năm nay rồi. Thôi, em biết anh không cần em giải thích gì, cũng chẳng để ý đến điều đó. Anh làm việc đi, em đi ngủ trước, nhớ nghỉ sớm”.

Vu Mục Thành nhìn cô đi ra khỏi phòng, chẳng còn tâm trí nào xem tài liệu nữa. Anh không để ý ư? Thực ra anh đã rất để ý. Nhưng Tạ Nam lại rất tự nhiên cho rằng anh không để ý tất cả, còn thở ra một hơi nhẹ nhàng vì điều đó. Anh nghĩ, giữa họ chắc chắn có khúc mắc gì đó.

Vu Mục Thành đi ra sân thượng, cúi xuống nhìn về phía khu vườn của Tạ Nam, dưới đó tối om không thấy gì cả. Anh nhớ mùa thu năm ngoái cũng ở vị trí này, anh đã nhìn thấy Tạ Nam tiễn một người con trai lái chiếc Volvo. Cô vịn tay vào cổng ngáy ra rất lâu, sau đó co vai chậm chậm bước về phòng khách, cái dáng đau khổ đó thực sự làm anh không chịu nổi.

Ngày thứ hai sau lễ Tình nhân, thấy anh chăm chú nhìn bó hoa uất kim hương trên bàn, cô đã rất không tự nhiên. Có phải của người đàn ông kia không?

Gió đầu tháng Ba vẫn mang theo chút hơi lạnh, anh chỉ mặc một chiếc áo phông cổ mỏng, ôm vai đứng nhìn, nhớ tới người con gái đang ở phòng ngủ dưới lầu, lúc này cô ấy đang nghĩ gì? Cô ấy đã thật sự thoát khỏi quá khứ chưa?

Khi anh đi xuống thì Tạ Nam đã ngủ say. Cô thường gói gọn mình trong chăn, đáng nằm nghiêng co lại, nghe nói đó là tư thế của người có cảm giác không an toàn. Trên chiếc giường rộng, đáng cô bé nhỏ mà đơn độc. Anh đứng trước cửa với tâm trạng rối bời, lúc lâu sau mới lên lầu đi ngủ.

Tạ Nam quay đi quay lại, mãi mới ngủ được. Không biết bao lâu sau, cô đột nhiên tỉnh dậy, trong lòng thấy hoảng hốt, nhìn đồng hồ thì còn mấy phút nữa mới tới bốn giờ, cô tắt đèn, lại nằm xuống, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà không ngủ được nữa.

Thời gian này cô vẫn hay tỉnh vào lúc sáng sớm, nhưng hầu hết phải tầm năm giờ khi Vu Mục Thành xuống. Cô nghĩ, thực sự mình đã quen ỷ lại vào anh rồi, nhưng sao có thể dễ dàng ỷ lại vào anh đến thế. Sự kiên trì cố gắng giữ cân bằng bao nhiêu lâu của cô giờ đã sụp đổ chỉ trong phút chốc. Cô úp mặt vào gối, chiếc gối dường như vẫn phảng phất hơi thở của Vu Mục Thành. Trước kia mỗi khi tỉnh dậy như thế này, cô thường ngoan ngoãn nằm yên chờ trời sáng, nhưng hôm nay, cô không thể chịu đựng được nỗi cô đơn buổi sáng sớm nữa.

Tạ Nam kéo chăn bước xuống giường, lần mò đôi dép lê của mình rồi đi ra khỏi phòng, ngần ngừ một lúc. Căn phòng này vẫn xa lạ với cô, cô để mắt quen dần với bóng tối sau đó lần tay đi đến cầu thang, đến phòng của Vu Mục Thành.

Cửa phòng anh không đóng, đứng bên ngoài cũng có thể nhìn thấy anh đang thoải mái nằm ngủ trên giường, chăn chỉ đắp đến ngực, một tay để lên trên. Tạ Nam bước lại đó, nhẹ nhàng trèo lên, cố gắng không làm kinh động tới anh, rồi lại nhẹ nhàng chui vào trong chăn. Vu Mục Thành ngủ rất say, không nhận ra sự có mặt của cô.

Tạ Nam khẽ áp mặt vào vai anh, cảm giác được chất vải áo ngủ của anh, cô khẽ khàng thở ra, lúc này mới phát hiện mình vẫn cắn chặt răng, có chút máu trên má.

Được thôi, mình đã phụ thuộc vào anh mất rồi, Tạ Nam thừa nhận, hơn thế cô không cảm thấy khó khăn khi thừa nhận điều này, tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được, muốn sau này thế nào cũng được, cái mình cần bây giờ là sự ấm áp này.

Cô áp mặt chặt hơn vào người Vu Mục Thành, cảm nhận hơi ấm của cơ thể anh, bộ áo ngủ bó sát cơ thể, các cơ bắp của vai và tay đang đều đặn theo nhịp thở. Cô nhắm mắt lại, để mình chìm vào trong bóng đêm.

Điện thoại của Vu Mục Thành báo thức năm giờ sáng như thường lệ, anh mơ màng giơ tay tắt chuông, chuẩn bị dậy để đi xuống lầu, bỗng phát hiện Tạ Nam đang nằm bên cạnh. Anh ôm lấy cô, khẽ khàng hôn lên trán cô.

“Sau này anh đừng đánh thức mình sớm thế.” Tạ Nam khẽ nói, “Dù sao em cũng tỉnh giấc, để em lên thì hơn”.

“Chuông điện thoại thật khiến anh mất hứng, nếu không có nó, ngủ dậy thấy em ngay trước mắt, thì quả thật tuyệt như một giấc mộng đẹp vậy.”

“Xin lỗi anh.” Cô rúc đầu vào ngực anh, nói mơ màng.

Anh ôm cô chặt hơn, thì thầm vào tai cô: “Sao phải xin lỗi?”.

“Cảm ơn anh vẫn chịu đựng sự cố chấp và ích kỷ của em.”

“Cố chấp à, cũng có một chút”, Vu Mục Thành cười nhẹ, nói: “Nhưng ích kỷ, thì nói từ đâu nhỉ? Nếu em ích kỷ hơn một chút, thì đâu có cố chấp”.

Tạ Nam im lặng, cô áp mặt vào ngực nghe nhịp thở đều đặn của anh.

Vu Mục Thành bình tĩnh nói: “Anh không thích cả hai, em yêu ả, anh nói về câu cảm ơn và xin lỗi ấy. Anh muốn em cứ tự nhiên trước mắt anh”.

Nhưng em có lẽ đã mãi mãi qua cái tuổi đó rồi, Tạ Nam nghĩ. Cô không nói gì, chỉ đưa tay vào trong áo ngủ của anh, khẽ vuốt ve. Trong ánh sáng mờ mờ của buổi sớm, khuôn mặt cô trước mắt anh, tóc cô vương trên mặt anh, cơ thể mềm mại của cô sát lấy anh, nhẹ như không trọng lượng, điều đó lại làm anh xúc động vô cùng. Anh ôm chặt lấy cô, không suy nghĩ gì hơn mà hôn cô thật sâu.

31. Chương 20-p1

Chương 20: Anh ấy bắt đầu mơ khi nào

Đường Lăng Lâm nhìn chăm chăm vào hóa đơn trước mắt, cô cứ ngồi yên như thế một lúc lâu.

Các hóa đơn thanh toán từ thẻ tín dụng của Hạng Tân Dương trước giờ vẫn được gửi tới cho cô xử lý, anh không giấu diếm vợ điều gì. Chi tiêu của anh hầu hết đều cho việc công. Thường thì mỗi khi nhận được hóa đơn cô giao ngay cho bộ phận kế toán để họ phân loại xử lý chứ không kiểm tra lại. Vừa rồi nhân kế toán có tìm cô, hỏi về một khoản thanh toán, cô liếc qua và không khỏi kinh ngạc, khẽ vẩy tay bảo kế toán đi ra.

Khoản chi này không lớn, địa điểm giao dịch là một công ty phủ xanh môi trường ở thành phố nơi Hạng Tân Dương đang ở. Nhà của họ nằm trong khu chung cư giữa trung tâm thành phố, nghiệp vụ của công ty là thi công công trình, nên cũng chưa bao giờ đi lại với bên môi trường cây xanh. Cô tìm số điện thoại của công ty này, báo số thẻ tín dụng và số tiền, sau đó yêu cầu họ kiểm tra lại cụ thể thông tin giao dịch.

Cô gái nhận điện thoại vừa nghe vừa lật giở sổ sách giấy tờ, rồi nói với cô: “Để tôi xem lại giấy tờ gốc, khoản tiền này là khách hàng của chúng tôi, ông Hạng đã quẹt thẻ thanh toán cho thiết kế phủ xanh khu vườn của một căn hộ trong tòa Uất Kim Hương ở khu nhà bên hồ. Một cô gái tên là Tạ Nam đã ký xác nhận nghiệm thu, có vấn đề gì không ạ?”

Lăng Lâm đáng giọng trả lời: “Không có gì, cảm ơn cô nhiều”.

Bỏ điện thoại xuống, những ngón tay cô bám chặt vào thành ghế cảm nhận rõ các khớp gối của mình đang nhũn ra, cô tự nhắc nhở mình phải trấn tĩnh lại, thế mà sự phẫn nộ không kìm nổi cứ trào dâng trong lòng. Mãi một lúc sau, cô gọi điện cho thư ký, dặn đặt cho mình chuyến bay sớm nhất, đồng thời yêu cầu triệu tập cuộc họp giữa giám đốc các bộ phận.

Đường Lăng Lâm xử lý xong các việc của công ty rồi lên máy bay, cô tiếp viên hàng không đưa đến bữa ăn nhẹ, nhưng cô không cảm thấy đói và cũng chẳng muốn ăn gì nên chỉ uống một cốc cà phê. Cà phê pha sẵn trên máy bay không đủ thơm, sau khi uống, càng thấy bụng dạ nôn nao còn cao hơn.

Từ sau kỳ nghỉ Tết, cô một mình trở về chi nhánh công ty ở ngoại tỉnh, rồi ở đó đã gần một tháng. Hai người vẫn duy trì tình trạng chiến tranh lạnh. Hạng Tân Dương tuy vẫn gọi điện cho cô hằng ngày, nội dung chủ yếu là việc công ty, nếu có hỏi thăm thì đơn thuần chỉ mang màu sắc xã giao, không hề giống như cuộc đối thoại giữa hai vợ chồng.

Máy bay gặp quăng xóc, hơi lắc nhẹ, loa phát thanh đề nghị hành khách trở về vị trí của mình và thắt dây an toàn. Đường Lăng Lâm thường xuyên đi công tác bằng máy bay từ ngày còn học đại học nên không hoảng sợ, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi tầng tầng lớp lớp những đám mây trắng như tuyết đang nô đùa cùng một vệt sáng xanh ở mãi phía xa.

Nếu tạm biệt thế giới theo kiểu này, sẽ có bao nhiêu người nhớ thương đến mình, mà cái người mình luôn yêu thương ấy có thấy được giải thoát hay không. Suy nghĩ hoang đường này như một luồng điện thoáng qua trong đầu cô, cô cảm thấy đau đớn và kinh ngạc, tự nhiên trán vã mồ hôi, ngồi tựa vào ghế một cách bất lực, rồi gơ tay lên che mắt lại. Cô tiếp viên hàng không trong khoang nhẹ nhàng đi đến, ân cần hỏi: “Quý khách cảm thấy khó chịu ở đâu?”

Cô trấn tĩnh lại, bỏ tay xuống cười nhẹ: “Tôi không sao”.

Đương nhiên, nếu cô có gì, người thân của cô sẽ đau đớn vì cô, nhân viên cũng sẽ tưởng nhớ cô; thế còn Hạng Tân Dương, anh vẫn luôn là người lương thiện, sẽ không vì thế mà cảm giác được giải thoát, nhưng chắc chắn sẽ bình tâm ngay sau đó thôi.

Lăng Lâm từng cho rằng, bỏ ra bảy năm dài đằng đẵng, cô đã từng bước đặt nền móng cho cuộc hôn nhân của hai người, nhưng không ngờ, cuộc hôn nhân ấy cứ như một lâu đài được xây bằng cát, nó nhanh chóng vỡ vụn chỉ sau một đợt sóng.

Khóe miệng Đường Lăng Lâm nhếch lên mĩa mai, cô tự nhắc nhở mình: “Không phải mày đã từng rất coi thường Hạng Tân Dương ư? Anh ta đâu có là gì”.

Cô từ nhỏ đã không ưa Hạng Tân Dương, đối với một cô bé sớm trưởng thành lại giỏi giang như cô mà nói, thì cậu bé cùng tuổi ấy chỉ là một cái tên không có gì đáng nói.

Chẳng ai lý giải được sự đánh giá nghiêm khắc của Đường Lăng Lâm dành cho Hạng Tân Dương.

Bởi vì, ngoài việc Hạng Tân Dương không chuyên tâm học hành, chỉ thích rong chơi thì cũng chẳng còn cái tội danh nào to tát hơn nữa. Những người thích cái anh chàng tướng mạo tuấn tú, tính tình vui vẻ thoải mái ấy lại đều cho rằng thành tích học tập hơi khiêm tốn kia cũng chỉ là chuyện nhỏ. Thậm chí, bố của Đường Lăng Lâm, Đường Kế Nghiệp những lúc ở nhà còn thường than rằng: “Công ty chúng ta phát triển hơn bên nhà họ Hạng, thị trường cũng lớn mạnh hơn nhà họ, có điều cả cuộc đời này bố chẳng thể nào bì được với cái phúc lớn mà ông ấy có. Ông ấy con trai con gái đều đủ cả, hừm, thế mà bố chỉ có hai cô con gái. Nếu như Hạng Tân Dương trở thành con trai của bố thì có phải tốt không?”

Mẹ và cô chị gái hơn tám tuổi của Đường Lăng Lâm là những người hiền lành, vả lại họ cũng nghe chán cái điệp khúc ca thán của ông rồi nên không để ý tới chuyện đó, nhưng cô bé Đường Lăng Lâm chín tuổi thì lại tỏ ra giận dữ, nói: “Hạng Tân Dương lần nào kiểm tra cũng điểm kém, còn bị thầy phạt, nó có cái gì tốt nào?”

Đường Kế Nghiệp cười xoa xoa đầu con: “Đường Lăng Lâm nhà mình là ngoan và thông minh nhất. Bố chẳng được học hành gì cả, tương lai con sẽ là nữ nhân tài kế nghiệp nhà mình, con chỉ cần để ý đến việc học tập thôi, sau này nếu học được lên tiến sĩ thì càng tốt”.

Đường Lăng Lâm ít nhiều vẫn cảm nhận được sự tiếc nuối trong lời nói của ông. Cô cố gắng lấy dũng khí, học tập chăm chỉ hơn, thành tích ngày càng nổi bật, và cũng càng coi thường Hạng Tân Dương hơn.

Nhưng Hạng Tân Dương chẳng cảm nhận được điều đó, từ đầu tới cuối, anh thậm chí còn chẳng buồn để ý xem thái độ của Đường Lăng Lâm dành cho mình như thế nào. Anh chỉ quan tâm đến việc rong chơi của mình, giống như các cậu bé ham chơi mà học tập thì bình thường khác. Anh giữ thái độ kính nhi viễn chi với những cô gái giỏi giang, thành tích học tập cao.

Khi cô học năm thứ ba trung học, nghe cha mình than rằng, nhà họ Hạng cho con trai cả kế nghiệp, còn con gái lớn và con rể thì lại không phải là người kinh doanh, nên ông ấy đành phải cố gắng tiếp tục. Có bắt đầu để ý sang học các chuyên ngành có liên quan, phù hợp với việc kinh doanh của công ty gia đình mình. Sở thích và biểu hiện bất ngờ này của cô khiến bố cô hết sức kinh ngạc. Lần đầu tiên ông nghĩ tới việc bồi dưỡng cho cô con gái thứ kế nghiệp gia sản của gia đình, nhưng vẫn thường thở ngắn than dài: “Tiếc là ngành xây dựng không phù hợp với con gái”.

Đường Lăng Lâm không cãi lại bố mà tự đề ra phương hướng riêng cho mình, cô quyết định đăng ký thi vào chuyên ngành quản trị kinh doanh của một trường đại học, đồng thời học thêm về chuyên ngành Luật. Trong thời gian học đại học, cô đã khiến cho bao cặp mắt phải ngưỡng mộ về thành tích nổi trội, khả năng tổ chức tốt, một thiên tài trong hùng biện của mình.

Hạng Tân Dương học cùng trường đại học với cô, anh cũng nhận được nhiều ánh mắt ngưỡng mộ từ mọi người xung quanh. Tướng mạo xuất chúng lại thêm gia cảnh giàu có, tính tình thoáng đạt, vô tư, đối đãi với bạn bè chân thành thẳng thắn nên anh luôn nhận được sự hoan nghênh chào đón từ các nữ sinh.

Đường Lăng Lâm không do dự cho anh thêm một tội danh nữa là: Kẻ lêu lổng chơi bời.

Nếu mà nói Hạng Tân Dương là dân chơi bời thì cũng hơi quá cho anh. Anh không bông lơn đùa cợt hay trêu chọc các bạn nữ như đám sinh viên nam thông thường khác. Trên thực tế, anh đối xử với các bạn gái cũng giống như thái độ với việc học tập, không để ý lắm. Sở thích chính vẫn là chơi mà thôi, đánh bi a, chơi điện tử, tụ tập bạn bè đi du lịch ngắm cảnh... Cuộc sống của anh cứ tự nhiên như nó vẫn thế và không vướng bận chút ưu tư lo phiền nào.

Ngược hẳn với anh là Đường Lăng Lâm, thời gian rảnh rỗi ngoài việc học hành, cô dành hết cho công ty của bố mình. Cùng với sự tín nhiệm mỗi lúc một tăng của Đường Kế Nghiệp, sự lao luyện và tự tin của cô cũng ngày càng được củng cố. Đối với cô, những chàng trai cùng tuổi chỉ là lũ trẻ con, không đáng để chú

ý, đừng nói đến anh chàng Hạng Tân Dương luôn bị cho là không có tinh thần trách nhiệm, chưa đủ trưởng thành, thích chơi bời, anh căn bản không phải đối thủ của cô.

Nhưng Đường Lăng Lâm vẫn không kiểm soát được việc để ý anh, đánh giá nghiêm khắc nhất cử nhất động của anh, đồng thời đánh giá cả những cô bạn gái ở bên cạnh anh, thậm chí phê phán những hành vi của anh.

Nó là thói quen được hình thành từ nhỏ, cô thậm chí còn không ý thức được rằng việc mình có thói quen lưu tâm đặc biệt đến anh chàng mà bản thân vốn cho rằng ghét cay ghét đắng đó có gì không đúng và không thỏa đáng.

Mãi cho tới học kỳ hai của năm thứ tư, một đêm khuya từ công ty của gia đình trở về ký túc, Đường Lăng Lâm gặp Hạng Tân Dương đang công một cô gái đi ở phía trước mặt, anh ôm lấy đôi chân của cô gái ấy, cô gái bên lên dựa cằm vào vai anh. Trong sự tĩnh lặng tuyệt đối nơi khuôn viên trường vào một đêm xuân sớm như vậy, Hạng Tân Dương đang từng bước nhẹ nhàng đi trước mặt cô, cô chỉ có thể cảm thấy hai người hình như đang thì thầm điều gì đó với nhau, chứ không nghe rõ điều họ đang nói.

Cô khẽ lắc đầu ngao ngán tỏ vẻ coi thường, lại có bạn gái mới rồi cơ đấy, sau đó quay người đi lối khác.

Nhưng khi về đến ký túc, Lăng Lâm lại không sao ngủ được. Từ nhỏ đến lớn chưa có người con trai nào thân thiết với cô như thế, những ánh mắt dành cho cô chỉ là sự ngưỡng mộ mà hoàn toàn thiếu đi niềm thân thiết quan tâm. Trong đêm đó, cô bỗng có một giấc mơ, mà điều duy nhất cô còn nhớ rõ sau khi tỉnh dậy là Hạng Tân Dương đã xuất hiện trong giấc mơ ấy.

Rất nhiều ngày trôi qua cô mới định thần lại được.

Những thông tin về cô bạn gái của Hạng Tân Dương cứ lần lượt rót vào tai cô: Tạ Nam, tân sinh viên năm thứ nhất, học chuyên ngành Kế Toán, biết chơi đàn dương cầm, xinh xắn đáng yêu.

Cô nàng Từ Yến học cùng lớp với Tạ Nam là người quen biết cũ của cô, mẹ Từ Yến là phó giám đốc bộ phận Tài vụ ở công ty xây dựng nhà họ Đường. Nói về Tạ Nam trước mặt Đường Lăng Lâm, bao giờ cô ta cũng dùng lời lẽ khắc nghiệt: Một con bé đến từ thành phố nhỏ trong tỉnh, quê mùa ngốc nghếch, trình độ đánh đàn bình thường, nhiều mưu mô, hay ông ẹo...

Đường Lăng Lâm không thích điệu bộ ra vẻ ta đây thành phố của Từ Yến, hơn nữa nói đến mưu đồ thì không ít những cô nàng mặt tròn mắt to, lúc nào cũng ngờ ngác ra vẻ ngây thơ như Tạ Nam. Là người luôn dị ứng với những chuyện ngoài lề vô bổ, Đường Lăng Lâm bỗng cảm thấy ngạc nhiên và xấu hổ, không hiểu tại sao mình lại có thể chăm chú nghe chuyện của người ta đến thế.

Lần đầu tiên cô phát hiện ra, sự chú ý của cô dành cho Hạng Tân Dương đã vượt qua tầm kiểm soát của bản thân.

Lại một lần nữa tình cờ gặp anh và cô bạn gái kia đi dạo trong trường, cô đã biểu hiện rất bình thường thậm chí còn hơi lãnh đạm, ánh mắt lạnh lùng quét qua một lượt hai người họ, gật đầu ra vẻ chào hỏi rồi đi thẳng.

Chỉ bằng cái nhìn ấy, Lăng Lâm đã đủ thấy rõ cô gái đó. Không thể nói là xinh đẹp yêu kiều, nhưng cô ấy lại có sự xinh xắn hồn nhiên của tuổi trẻ. Ánh mắt long lanh như nước anh dành cho cô gái kia, cái vẻ tự nhiên vô tư đón nhận ánh mắt ấy của cô gái.

Đường Lăng Lâm đau khổ nhận ra ấn tượng từ cái nhìn ấy khắc sâu tận trong đáy lòng, mang lại cho mình nỗi chua xót. Cô chưa bao giờ cảm nhận được dư vị gì giống thế, và không thể tin nổi là mình đang ghen. Từ nhỏ tới lớn, chỉ có người khác ghen tỵ với cô, ghen vì gia đình cô giàu có, vì cô dễ dàng đạt được thành tích cao, vì cô có trí thông minh, có khả năng suy đoán. Cô không bao giờ phải suy nghĩ về việc mình quá tự phụ bởi bản thân có đủ điều kiện để được quyền làm như thế. Vậy mà với tâm trạng bất an không sao giải thích được này của mình, Lăng Lâm đành phải tự thừa nhận, cô đã dành cho Hạng Tân Dương một thứ tình cảm khác lạ.

Cô bắt đầu thử đánh giá anh ở khía cạnh khác.

Đương nhiên, Hạng Tân Dương có nhiều ưu điểm, nụ cười tươi sáng, ánh mắt trong trẻo, mang nét phóng khoáng tươi tắn của người vô tư, không biết ưu phiền về điều gì; anh đối xử với mọi người rất thoải mái.

Khi gia đình một người bạn học xảy ra chuyện, anh lập tức giúp đỡ, hơn thế còn để ý đến cả lòng tự trọng của người ta mà không phô trương; anh thân ái chan hòa và vô tư giao lưu với tất cả mọi người; sự vui vẻ của anh có sức lan tỏa sang người khác...

Sau khi nhìn anh bằng góc nhìn khác, những tâm sự của cô không hề giảm đi mà ngày càng tăng thêm.

Thế mà, với khả năng kiềm chế và sự kiêu ngạo vốn có của mình, dù cho anh không có bạn gái, cô cũng chẳng bao giờ chủ động đi bày tỏ với anh, chỉ đành giương mắt nhìn anh và Tạ Nam sớm tối vui vẻ bên nhau.

Có thể, tình yêu của họ sẽ không kéo dài lâu, tình yêu sinh viên thường rất mong manh, Hạng Tân Dương lại giống mình, sắp tốt nghiệp rồi. Suy nghĩ ấy chợt vụt qua đầu, cô vội vàng nén nó lại, nghiêm khắc nói với mình: Không phải mày đã để mình đứng ở vị trí thay thế rồi sao? Thật đáng thương.

Sự kiêu ngạo không cho phép cô nghĩ rằng, trong mắt anh chàng vẫn chẳng coi mọi thứ ra gì Hạng Tân Dương kia thì có thể ngay cả vị trí thay thế cũng không đến lượt cô.

Mùa hè năm đó, Đường Lăng Lâm và Hạng Tân Dương đều tốt nghiệp. Hai người, ai về công ty của gia đình người ấy làm việc, chỉ có một điều khác, đó là Đường Lăng Lâm vào vị trí phó tổng, nắm thực quyền, mọi người ở công ty đều nể phục năng lực của cô; Hạng Tân Dương thì lại đảm nhiệm một công việc nhân rồi dưới quyền anh trai mình, để ngày tháng qua đi trong an nhàn tự tại.

Các mối quan hệ trong nghề xây dựng này nói lớn cũng không hẳn mà nói bé cũng chẳng phải, Đường Lăng Lâm và Hạng Tân Dương phụ trách những công việc khác nhau nên rất ít có cơ hội gặp mặt, cô thường gặp anh trai Hạng Tân Hải của anh.

Rồi có lần, trong một hội nghị, cô đã có cơ hội đề cập tới Hạng Tân Dương khi nói chuyện với Hạng Tân Hải: “Đã lâu em không gặp anh ấy, không biết giờ anh ấy bận gì?”

“Nó thì bận gì đâu? Bận yêu đương thôi.” Nói về em trai, giọng Hạng Tân Hải không giấu nổi sự thương yêu.

“Đàn ông dù sao cũng không thể coi tình yêu là một công việc được.” Cô cười nói.

Hạng Tân Hải cũng cười, nói: “Nói thì nói vậy, nhưng dù sao nó cũng còn trẻ, cứ để nó làm những gì nó thích vài năm, trong nhà anh, nó luôn được quyền thích gì làm đấy”.

Một người con trai bằng tuổi cô có thể hưởng thụ cuộc sống dưới dự bao dung chiều chuộng của gia đình như thế, mà cô thì lại xác định được mục tiêu của cuộc đời mình, không quan tâm tới những điều xung quanh, đó là sự lựa chọn của cô. Cô cũng rất hài lòng với sự bận rộn và quyền lực mình có, nhưng trong khoảnh khắc cô đột nhiên không tránh được cảm giác tiếc nuối.

Thế nhưng, Hạng Tân Dương lại không tùy tiện yêu đương và hưởng thụ như lời anh trai nói, tình yêu của anh ta và Tạ Nam cứ tiếp tục kéo dài theo năm tháng, hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của cô.

Thi thoảng Lăng Lâm có gặp Từ Yến, cô ta lại cung cấp thêm cho cô một số thông tin. Nói đến Tạ Nam, cô ta vẫn giữ thái độ khinh khỉnh như mọi khi.

“Hai người ấy thật lắm chiêu trò, Hạng Tân Dương thường xuyên lái xe đến ký túc xá đưa đón cô ta.”

“Ngày lễ Tình nhân anh ấy còn tặng cô ta cả một hộp xe hoa uất kim hương, cô ta đi phân phát khắp ký túc, thật là khoa trương, cứ như sợ người khác không biết đến tình yêu của họ vậy.”

“Nghe nói kỳ nghỉ hè anh ấy còn đi thăm nhà cô ta, hai ông bà ở tỉnh lẻ gặp được ‘con rùa vàng’ như thế thì đâu có lý gì không vỗ vập chứ.”

Những tin đó khiến Đường Lăng Lâm chán nản, thất vọng.

32. Chương 21-p1

Chương 21: Trầm luân vì ai

Gần tới tám giờ tối, máy bay lúc này mới bớt xóc, rồi dần dần giảm tốc độ, hạ xuống đường băng. Đường Lăng Lâm nhìn chăm chú vào ánh sáng đèn điện của sân bay, cái suy nghĩ có thể ngạo mạn từ trên cao nhìn xuống ngày nào có lẽ lại là một quyết định thất bại của cô.

Khi Hạng Tân Dương mang tấm thẻ về trả lại cho cô, anh chỉ nói: “Chúng ta kết hôn thôi, và đừng tới làm phiền cô ấy nữa”. Cô có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ nhún vai, không cho rằng điều đó là quan trọng. Đứng ở lập trường của mình, cô có thể hiểu được sự cứng rắn mà Tạ Nam đang thể hiện. Dù sao với mối tình đầu trong sáng, các cô gái thường khó mà nhẫn tâm đánh đổi bằng tiền.

Công ty nhà họ Hạng đã qua được giai đoạn khó khăn nhất. Hạng Tân Dương và Đường Lăng Lâm đã định thời gian kết hôn, quyết định sau khi kết hôn sẽ cùng ra ngoài lập chi nhánh mở rộng thị trường. Hạng Tân Dương cũng đã thể hiện rất rõ ràng rằng mình sẽ là một người chồng tốt.

Tất cả đều diễn ra như Lăng Lâm mong đợi, cô nghĩ, một người bạn gái cũ từ chối không nhận tiền bồi thường cũng chỉ là một trang sách đã được lật đi, chẳng qua cô ta chỉ muốn giữ lại một chút thể diện, sớm muộn gì cũng sẽ phai tàn trong quá khứ, rồi nó sẽ hoàn toàn không còn mối liên hệ nào với cuộc sống của anh và cô nữa.

Bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại, cô rõ ràng đã làm chưa triệt để, quá khinh địch. Cô không thể ngờ rằng, cái tư thế đẹp lác vào mắt một người đàn ông luôn hoài niệm như anh lại khó mai một đến thế.

Mà căn nhà cô không để ý ấy lại trở thành một sợi dây dẫn lửa, để khi Hạng Tân Dương vừa trở về, nó đã nhóm lên mâu thuẫn giữa họ, mâu thuẫn ấy càng ngày càng quyết liệt.

Nếu như lúc đầu cô động não một chút, cứ mua đứt lại căn nhà đó, rồi bán đi cho người khác chắc mọi việc đơn giản và chẳng khó khăn gì. Như thế, ấn tượng cuối cùng của Tạ Nam trong mắt Hạng Tân Dương chẳng qua chỉ là một cô bé nhà quê dùng tiền để xóa nhòa vết thương của mình, chẳng đáng để sùng bái như một vị thánh. Hạng Tân Dương dù có hoài niệm chuyện cũ thì cũng không có gì để nuôi dưỡng sự hoài niệm đó. Ít ra anh không thể chạy ngay đến chốn cũ mà tìm tình yêu xưa, giờ đây lại còn dám đương nhiên bỏ tiền ra trang trí vườn cho cô ta.

Đường Lăng Lâm mở cửa, đèn trong nhà để sáng, nhưng không gian lại tuyệt đối yên lặng, Hạng Tân Dương đang hút thuốc bên cửa sổ. Thấy cô bước vào, anh tỏ ra không chút ngạc nhiên, hỏi “Sao không gọi điện để anh bảo tài xế đến đón? Em ăn cơm chưa?”

Cô đá chiếc giày cao gót ra, cười nói: “Em không có ý bất ngờ xông về để bắt gian, xem ra anh cũng không đến nỗi làm những việc xúc phạm đến em như vậy. Có điều, anh có thể bình tĩnh thế này khiến em hơi ngạc nhiên đấy”.

Hạng Tân Dương chau mày nói: “Lại làm sao thế?”

Đường Lăng Lâm lấy hóa đơn thẻ tín dụng trong túi đặt trước mặt anh, Hạng Tân Dương cầm lên nhìn qua rồi nói: “Bây giờ chúng ta phải đổi chứng hóa đơn, mỗi lần anh dùng tiền đều phải được sự cho phép của em sao?”

Cơn giận lên tới cực điểm, cô cười gằn: “Hạng Tân Dương, anh đang xúc phạm đến lòng tự trọng của hai chúng ta sao?”, giật lấy tờ hóa đơn, chỉ vào một dòng trong đó, tiếp: “Từ khi nào anh đã bắt đầu thay cô ta trả tiền?”.

“Ồ, cái này à.” Hạng Tân Dương sắc mặt không hề thay đổi nói tiếp: “Cái này là do anh tùy tiện, đã tự mình tìm một công ty phủ xanh môi trường nhờ họ trồng cho vườn nhà cô ấy ít cây cảnh, lúc đầu cô ấy không biết, sau đó đã ngay lập tức trả tiền cho anh rồi”.

Đường Lăng Lâm cười lạnh: “Anh thật biết xúc phạm nhân cách chính bản thân mình, đồng thời xúc phạm đến khả năng suy đoán của em. Xin hỏi một người chồng có vợ rồi lại đi trả hóa đơn thanh toán cho một

người con gái khác, khi bị từ chối còn có thể ngang nhiên đối mặt với vợ như thế, anh có ý gì?”.

“Là do anh suy nghĩ không chu đáo, anh đã hứa với cô ấy, sẽ không làm những việc như vậy nữa.”

“Anh hứa với cô ta, thế thì anh lấy cái gì ra để trả lời những nghi ngờ của em?”

“Lăng Lâm, khoản tiền này không lớn, nếu anh muốn giấu em, anh đã trả tiền mặt rồi. Anh không cho rằng mình làm việc giấu diếm rồi lại nghĩ ra lý do để ứng phó với em.”

Không biết từ lúc nào Hạng Tân Dương đã rất bình tĩnh, dường như điều gì cũng không thể làm anh ngạc nhiên hay hiếu kỳ - Đường Lăng Lâm bỗng nghĩ, người vẫn chùng chặn gối với mình đang đứng trước mặt mình lúc này quả thực ngày càng trở nên xa lạ, cô đã thất bại thảm hại rồi.

“Nếu nói như vậy, thì chẳng hóa ra em đáng cười đến mức này sao. Chẳng nhẽ em lại phải bình tĩnh, hiền lành mà chấp nhận việc anh mang tiền đi trả cho cô ta? Anh cần rõ một điều rằng, số tiền lớn hay nhỏ đối với em không quan trọng, nhưng chắc chắn em không bao giờ chấp nhận việc chồng mình đi chăm sóc một người con gái khác, dù là quang minh chính đại, hay giấu giếm diếm diếm.”

“Anh nói rồi, tại anh lảm chuyện, giờ cô ấy đã có bạn trai, không cần anh phải chăm sóc.”

“Nói như vậy, nếu cô ta không có bạn trai, anh lại chủ động để mình ở vị trí bù đắp cho cô ta, hoàn toàn không nghĩ tới cảm nhận của riêng em, đúng không?”

“Anh chỉ là không chịu nổi khi nhìn cảnh mùa xuân tới rồi mà khu vườn nhà cô ấy vẫn để trống nên mới gọi người ta tới thu dọn. Anh nghĩ anh đã giải thích rồi, chúng ta không nói tới chuyện này nữa, có được không?”

“Thế thì giữa chúng ta có thể nói được chuyện gì? Hôm nay thời tiết rất đẹp, ngày mai dường như cũng đẹp trời; công trình bên Thành Tây phải gia tăng tiến độ; bản dự án đầu thầu lần này phải sửa lại một chút...” Đường Lăng Lâm hơi nhếch mép cười về phía mai, “Đó là những điều em và anh vẫn thường hay nói với nhau, song nó có phải là những điều hai vợ chồng thường nói với nhau không?”

Hạng Tân Dương nhìn cô, ánh mắt phảng phất chút thương hại, nói: “Em đừng nghĩ nhiều quá, những điều anh hứa với em, anh sẽ không nuốt lời. Em có lẽ chưa ăn tối phải không, đi tắm trước đi, anh sẽ ra ngoài mua ít cháo về cho em”.

Anh cầm chìa khóa đi ra ngoài, Đường Lăng Lâm nhìn một lượt căn phòng khách sạch sẽ ngăn nắp, đây là quà tân hôn mà bố cô đã tặng cho hai vợ chồng cô, một căn chung cư cao tầng nằm giữa khu trung tâm, tất cả đều được những nhà thiết kế có tên tuổi dày công trang trí, có điều thời gian hai người ở đây chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Lúc này rèm cửa hơi hé mở, gió khe lay động tấm rèm, trên bàn trà để mấy tờ báo kinh tế và báo tuần tài chính mà Hạng Tân Dương vẫn thích đọc, trong gạt tàn có khoảng năm, sáu đầu mẩu thuốc lá, bên cạnh là một cốc trà bằng sứ còn khoảng nửa cốc bên trong, nắp cốc vẫn để sang một bên, không cần đi đến cô cũng biết đó chắc chắn là thứ trà Mao Tiêm do một nơi trong tỉnh này sản xuất.

Kết hôn chưa được bao lâu, cô phát hiện Hạng Tân Dương có thói quen thích uống trà. Bình thường cô không thích uống nhưng cũng để ý mua một vài loại trà ngon và bộ đồ pha trà về pha cho anh uống. Anh không từ chối nhưng chỉ nhấp môi thử rồi bỏ xuống, sau đó lại tiếp tục uống loại trà vẫn để bên cạnh.

Ban đầu cô không để ý lắm, chỉ tới khi thấy anh gọi điện cho một người bạn dặn dò gửi cho anh loại trà ấy đến, cô mới tò mò hỏi: “Loại trà đó có gì đặc biệt?”.

Hạng Tân Dương trả lời lạnh nhạt: “Chỉ là uống quen thôi”.

Cô tò mò tìm hiểu về loại trà Mao Tiêm trên mạng, là sản phẩm của tỉnh mình, sản lượng không nhiều cũng không ít, giá thành vừa phải, được đánh giá ở mức trung bình, nói chung là bình thường, chỉ có nơi sản xuất là khiến cô sững lại.

Theo cô được biết, Tạ Nam sinh ra ở thành phố đó, song cũng không phải là vùng núi chuyên sản xuất thứ trà ấy, chỉ là suy đoán Hạng Tân Dương mượn cớ uống trà để nhớ nhung chuyện cũ, nếu như vậy thì thật quá xa vời.

Nhưng đã mấy năm nay ngày nào Hạng Tân Dương cũng chỉ uống loại trà kia, giống như thói quen để nhạc Richard Clayderman khi lái xe. Hai điều đó nhắc cô nhớ rằng người đàn ông này vẫn lặng lẽ duy trì thói quen và sở thích của mình, không để ý đến suy đoán và liên tưởng của cô.

Đường Lăng Lâm quay người đi vào nhà vệ sinh nhưng không tắm rửa. Cô nhìn mình trong gương, người con gái trước mặt vẫn còn trẻ, nước da căng mịn, những nếp nhăn lúc thấy lúc không lại rất hợp với khuôn mặt của cô, nó tô thêm vẻ sắc sảo, thanh tú cho khuôn mặt. Nhưng cô cũng biết, nếu như quay trở lại mười năm trước, mình cũng không bao giờ có được vẻ duyên dáng, giờ thêm nỗi oán hận triền miên, khuôn mặt càng trở nên xanh xao mệt mỏi như thế này. Một người đàn ông nhìn thấy nó đã lộ vẻ thương hại, thế mà bản thân lại tự khiến nó trở nên thảm hại hơn.

Đã bao giờ cô cần người khác thương hại mình? Lại càng không muốn đón nhận sự thương cảm từ người chồng của mình.

Bắt đầu từ bao giờ, Hạng Tân Dương nhìn cô bằng ánh mắt ấy?

Đường như tất cả đã thay đổi từ khi cô bắt chấp tất cả để nói với anh rằng cô luôn yêu anh.

“Anh nghĩ anh sẽ mãi cảm kích tất cả những gì em làm cho gia đình anh, dù nó xuất phát từ mục đích gì. Nhưng anh cho rằng, nếu chỉ là kết hôn vì mục đích thương mại, chúng ta hãy cố gắng giữ trọn nhiệm vụ của mình, có thể điều đó sẽ làm chúng ta cảm thấy thoải mái hơn, song nói về tình yêu, từ trước tới giờ đều là em hy sinh và anh trả nghĩa, anh đã làm khó em rồi, Lăng Lâm.”

Giọng nói bình tĩnh của anh gần đây cứ văng vẳng bên tai cô. Cô dường như không thể tin được người đàn ông mà mình luôn cho rằng yếu mềm kia lại có thể dùng những lời nói lạnh nhạt và khách quan đến nhường ấy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng không thấy ngạc nhiên.

Kết hôn bảy năm nay, cô đã nhìn rõ những thay đổi của Hạng Tân Dương.

Ánh mắt anh không còn long lanh như trước, cô không còn nhìn thấy nụ cười vô tư lộ ra mọi thứ ấy của anh nữa. Hơn thế, anh dường như đã hoàn toàn bỏ thói quen ham chơi của mình từ khi kết hôn, trở thành người đàn ông chỉ biết đến công việc.

Anh và cô ra ngoài mở chi nhánh công ty, thời kỳ ban đầu cực kỳ vất vả, Hạng Tân Dương chăm chỉ học tập, lắng nghe nhận phần lớn công việc về mình.

Đường Lăng Lâm chủ động đề nghị anh, khi rảnh rỗi cả hai cùng đi chơi giải trí. Từ nhỏ tới lớn cô không có thói quen gì đặc biệt ngoài học tập và công việc, có lúc cô cũng cảm thấy cuộc sống của mình vô vị, muốn Hạng Tân Dương đưa mình đi chơi, mong được thưởng thức những điều khác từ cuộc sống mang lại. Thậm chí cô còn nuôi hy vọng có một ngày mình sẽ thân mật với anh tới mức đi chơi mãi khuya mới về, trong một mối, anh công cô, vừa thì thầm những lời ngọt ngào, vừa trở về nhà. Chỉ nghĩ tới đây thôi, cô đã không khống chế được đỏ mặt lên, tim đập rộn ràng.

Nhưng Hạng Tân Dương luôn mệt mỏi nói với cô rằng anh không có tâm trạng, dù là đi hát hò với khách hay đi xem phim theo lời đề nghị của cô, lúc nào anh cũng trong trạng thái mất tập trung. Đến cuối tuần, nếu không phải anh tới phòng tập thể dục thì lại là chúi mũi ở nhà đọc sách, lên mạng. Anh luôn tĩnh lặng, tuy không nói thẳng với cô là sự có mặt của cô bên cạnh làm phiền tới anh, nhưng cô có thể cảm nhận được, nếu để anh một mình, anh sẽ thoải mái hơn.

Dù có hơi lúng túng không hiểu sẽ phải làm thế nào, nhưng bản năng mách bảo cô nếu muốn thay đổi anh thì đó là việc cực kỳ khó, cô thậm chí còn rất cẩn thận, xin ý kiến của các chuyên gia về việc cải thiện quan hệ vợ chồng.

Nằm ngoài tưởng tượng của Đường Lăng Lâm, sự thay đổi của Hạng Tân Dương đến nhanh mà bất chợt, hoàn toàn không cho cô có cơ hội được thay đổi mọi thứ.

Nhìn anh hơi chau mày xem giấy tờ, vùi đầu vào xử lý việc ở công ty, cô thường cảm thấy đau lòng, dường như muốn nói với anh: “Để em làm”, nhưng lại cố gắng nén nó xuống, rồi khẽ tự cười bản năng làm mẹ trời dạy trong mình. Cô ý thức được, thực ra mình có sự cố chấp khó hiểu đối với anh, lại có chút đối xử với anh như một người mẹ.

Lăng Lâm nhớ rõ anh từ khi còn là một cậu bé luôn vui vẻ nghịch ngợm. Cô nhớ mình đã lặng lẽ quan sát tất cả mọi thứ thuộc về anh như thế nào. Nhìn thấy anh luôn lạc quan yêu đời, cô vừa coi thường vừa cảm thấy ngưỡng mộ. Cô đã chuẩn bị tâm lý tốt cho mình, tình nguyện chịu đựng tính khí trẻ con của anh, nhưng người chồng trước mắt mình lại là một người đàn ông trưởng thành luôn nghiêm túc và cẩn trọng trong mọi vấn đề, hăng say quên mình trong công việc hơn cả cô.

Cô luôn ngưỡng mộ kiểu đàn ông có trách nhiệm với công việc như bố mình, nhưng lại không thể giải thích được việc mình thích một Hạng Tân Dương trái ngược hoàn toàn như vậy, cũng không xác định nổi mình có thích những biến đổi bất ngờ thần bí này của anh hay không.

Cái duy nhất cô cần bao dung chỉ là tình yêu của anh dành cho quá khứ.

Ở bên ngoài, anh luôn giữ kín những tâm sự của mình, nếu thể hiện ra thì cũng chỉ dừng ở thói quen uống một loại trà, nghe một loại nhạc mà thôi. Lăng Lâm tuy không thích nhưng lý trí nhắc bảo cô không nên can thiệp, và cô đã diễn thành công vai trò một người vợ độ lượng bao dung, có lý trí và mạnh mẽ. Anh cũng hoàn toàn chấp nhận hình thức duy trì mối quan hệ giữa hai người.

Anh đã hoàn toàn không còn là người đàn ông trước kia, thế mà tại sao anh lại cứ cố giữ mãi trong tim ký ức về một cuộc tình đã qua?

Đường Lăng Lâm xoa bụng tránh cơn đau dạ dày, một khuôn mặt yêu kiều tươi trẻ vụt qua trước mắt cô, cái cằm nhọn ấy, đôi mắt to long lanh như nước ấy, nụ cười ngọt như mật ấy. Thời gian bảy năm trôi qua, Tạ Nam giờ cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, liệu có còn như một con thỏ bị thương nữa không?

Trong mấy ngày Tết Hạng Tân Dương đột nhiên mất tích, Đường Lăng Lâm đã mất ngủ cả đêm, phần nộ và lo lắng, cô gọi điện cho Từ Yến xin số của Tạ Nam, sau đó gọi cho cô ấy. Tạ Nam ứng phó rất nhanh, không khách khí, hoàn toàn khác hẳn lần đầu tiên gặp mặt. Điều này khiến cô có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại không cảm thấy khó hiểu. Đã hai mươi tám tuổi rồi, nếu vẫn nhu mì yếu đuối kiểu thiếu nữ mới lớn thì mới thực sự đáng cười, mới là kẻ có mưu mô thâm hiểm, Tạ Nam giờ chắc cũng không còn như trước nữa.

Không ai có thể thắng được thời gian.

Nhưng cô lại không sao đối phó được với người đàn ông luôn sâu nặng với quá khứ kia, nhất là người đàn ông ấy lại không muốn cố gắng yêu mình, dù chỉ là một chút.

Hạng Tân Dương khẽ gõ cửa phòng tắm đang khép hờ, nói: “Lăng Lâm, ra ăn chút cháo đi”.

Anh mua về cho cô món cháo cơm nếp nấu với táo đỏ, nghe nói nó rất tốt cho dạ dày, gói trong chiếc túi đặt trên bàn ăn, khói bốc lên nghi ngút.

Từ trước tới nay, anh luôn quan tâm tới cô như thế, ngay cả lúc gọi món mỗi lần ra ngoài ăn hay dặn dò người làm công theo giờ nấu món ăn, anh đều chú ý đến các món phù hợp với cô. Bình thường anh rất để ý đến dạ dày của vợ mình, thường nhắc nhở cô trong việc ăn uống, chỉ cần hơi khó chịu, anh đã vội vàng nhắc cô uống thuốc hoặc đi khám.

33. Chương 21-p2

Đương nhiên, cô không có được tình yêu như mình kỳ vọng, nhiều lúc không tránh được hoảng hốt rối trí, có khi lại giận dữ nhưng đối với một người phụ nữ thông minh sắc sảo và biết kiềm chế, dường như Đường Lăng Lâm đã không cho mình có quyền làm những điều như thế. Nhìn thấy anh yên lặng, cô chỉ có thể cố gắng bình tĩnh lại, sau đó tự hỏi lòng: Như thế có đáng hay không?

Một đêm Đường Lăng Lâm đau quần quai rúm ró bởi viêm dạ dày cấp tính, Hạng Tân Dương tỉnh dậy, khoác áo cho vợ, rồi lái xe đưa cô tới bệnh viện cấp cứu. Bác sĩ dặn sau khi tiêm phải ăn chút cháo nóng,

anh im lặng lái xe đi, lòng vòng trong đêm khuya thành phố bao lâu mới tìm được một cửa hàng ăn đêm để mua cháo cho cô.

Lăng Lâm ăn cháo, nhìn anh mệt mỏi dựa vào thành giường, gối đầu lên hai tay thiếp đi, đuôi mày nhăn lại theo thói quen, tim cô bỗng nhói lên còn đau hơn cả cơn đau dạ dày vẫn thấy của mình.

Ở thành phố này, cả hai người đều có thể coi là người nơi khác đến, đơn thương độc mã, phải dựa dẫm vào nhau từng bước mở rộng doanh nghiệp.

Có thể anh chưa cố gắng đáp lại tình yêu của cô, nhưng anh đã cố hết sức cho cuộc hôn nhân của hai người. Lăng Lâm chỉ vì một điểm ấy thôi, cô cũng cảm động rồi.

Đường Lăng Lâm ngồi trước bàn ăn, đưa một thìa cháo vào miệng, rồi nhìn lại lần nữa tờ báo trên ghế Hạng Tân Dương vẫn hay xem. Cô thừa nhận, mình chưa bỏ qua được tình yêu mà ngay từ đầu cô hoàn toàn không hiểu về nó, đồng thời cũng không có ý định vứt bỏ cuộc hôn nhân này, giải thoát sự tồn tại của anh trong cuộc đời.

“Em định ngày mai bàn với bố rồi đề nghị ông điều Phó tổng Lý qua bên chi nhánh quản lý bên đó, em sẽ về làm việc ở đây.”

Hạng Tân Dương ngẩng đầu lên, có vẻ hơi ngạc nhiên song anh chỉ gật đầu, nói: “Anh cũng không có thời gian để ý được việc bên ấy, một mình em vất vả quá, anh Lý đủ kinh nghiệm, em và bố cứ bàn với nhau xem”.

Biểu hiện của Hạng Tân Dương chẳng chê vào đâu được, hoàn toàn không có ý muốn cô ở ngoài cho anh được tự do. Đường Lăng Lâm khẽ thở dài, tiếp tục ăn, cháo nóng đi vào dạ dày làm cô bớt đi cảm giác khó chịu. Cô nhận ra, lúc này mình không còn bức tức như khi ở trên máy bay nữa.

Thế này thì có phải yêu cầu của mình thấp quá không? Cô chỉ đành cười đau khổ, bắt đầu suy nghĩ, thôi thì đến đâu tính đến đâu.

Cùng nhau ăn sáng, Vu Mục Thành nói với Tạ Nam: “Tối nay em rảnh không, cùng đi ăn cơm nhé!”.

“Sao hôm nay anh lại rảnh thế?” Tạ Nam thế nào cũng được nhưng gần đây Vu Mục Thành bận rộn không ngừng, đừng nói tới việc ăn cơm với cô mà hằng ngày anh cũng thường trở về nhà sau khi cô đã ngủ say.

“Anh rể và chị gái anh đã làm xong thủ tục di dân, họ đến đây để thăm bạn bè nhân tiện có chút việc, họ muốn gặp em.”

Tạ Nam ngây người im lặng cầm cốc sữa.

“Ăn cơm thôi mà, có gì đáng sợ đâu.” Vu Mục Thành cảm thấy rất buồn cười.

“Vâng, được ạ.” Tạ Nam cũng cảm thấy phản ứng của mình vừa rồi hơi quá, cô tiếp tục uống sữa, đột nhiên nhớ ra việc gì đó, “Em phải dọn xuống nhà chứ, nếu không sẽ không tiện”.

“Cái đó thì không cần, anh chị ấy có căn biệt thự ở bên hồ đối diện, họ sẽ ở đấy luôn.”

Tạ Nam chỉ cần nghĩ tới buổi tối là tim đã hồi hộp lo lắng, cô vốn hay e ngại khi tiếp xúc với người lạ, hơn thế đây là lần đầu tiên cô gặp người nhà của Vu Mục Thành. Cô cố gắng kết thúc bữa sáng nhanh chóng, nói lời tạm biệt với anh rồi chạy xuống nhà thay quần áo. Nhưng quần áo trong tủ của cô nếu không phải là những bộ mặc đi mặc lại mãi thì lại là những bộ thể thao cô hay mặc dịp cuối tuần, chẳng có bộ nào chín chu cả. Thời gian không còn sớm nữa, cô đành chọn bộ vest màu trắng sữa mặc rất thoải mái kết hợp với chiếc sơ mi kẻ đỏ, sau đó vội vàng đi làm.

Đến trưa rồi mà tâm trạng của Tạ Nam vẫn chưa bình tĩnh lại được, cô tranh thủ thời gian nghỉ ngơi gọi điện cho Cao Như Băng hỏi ý kiến. Cao Như Băng cười lớn.

“Ái chà, tình hình phát triển cũng khá đấy chứ, đã đến bước gặp người nhà anh ấy rồi.”

“Thì chỉ cùng nhau đi ăn thôi mà.”

“Có ai rồi việc mà đi mời một người chẳng liên quan tới mình đi ăn cơm cùng gia đình người ta không.” Cao Như Băng vừa cắn miếng táo vừa nghĩ ngợi, rồi nói tiếp, “Cậu đừng lo lắng, cứ như bình thường thôi, cố gắng thoải mái và lịch sự là được rồi”.

“Nhưng... tớ hồi hộp”.

“Cậu à, tớ đã nói với cậu từ lâu rằng lá gan của cậu đặt không đúng vị trí mà, nhìn thấy chuột gián thì không sợ, thế mà nhìn thấy người lạ thì im thin thít. Thật là kỳ quá.”

“Thế lần đầu tiên cậu gặp người nhà Quách Minh, cậu làm thế nào?”

Cao Như Băng tỏ ra rất đặc ý: “Đương nhiên là phải nhẹ nhàng lịch sự, cử chỉ hợp lý, hỏi gì nói đó, ngắn gọn rõ ràng.”

Tạ Nam như bị đánh gục hoàn toàn, nói: “Phương châm mười sáu chữ, cậu tài thật, để tớ viết ngay lại rồi học thuộc đây”.

“Nói nghiêm túc đây, cậu đừng có cuống lên, cứ như bình thường là chuẩn rồi.” Cao Như Băng vút hạt táo vào thùng rác nói tiếp, “Hơn nữa, chỉ mới là gặp chị gái và anh rể thôi mà, tin tớ đi, đến lúc gặp mẹ chồng mới cần lo lắng một chút”.

Gặp mẹ chồng? Sức tưởng tượng của Tạ Nam chưa xa đến thế, cô nói: “Tớ mặc đồng phục, xem ra không đáng hoảng lắm nhỉ”.

“Không sao, cậu tan làm xong trang điểm thêm một chút vào, đừng có dọa tớ. Nói cho cậu tin vui là gần đây tớ đã không thấy buồn nôn nữa rồi.”

“Thế tốt quá, cậu ăn nhiều hơn một chút, phải đảm bảo dinh dưỡng đấy.” Tạ Nam biết thảng thốt trước Cao Như Băng nghén rất nặng, nôn ọe một mỗi, cô tiếp, “Ồi, không biết em bé đã đạp chưa nhỉ?”.

“Kiến thức thường thức của cậu thật chán, phải tầm bốn tháng trở đi nó mới biết đạp. Tớ còn chưa đến ba tháng, Quách Minh ngày nào cũng phải áp vào nghe ngóng một lúc. Tớ phát sợ anh ấy rồi đấy.”

Tạ Nam cười hi hi, cô quả thật cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều sau cuộc nói chuyện với Cao Như Băng. Trước khi cúp máy cô còn cẩn thận dặn đi dặn lại bạn mình ít ăn cay và xem ti vi đi, phải uống nhiều nước, ăn nhiều hoa quả, uống nhiều sữa, mãi cho tới khi Cao Như Băng gắt lên: “Tớ nhớ cả rồi, thưa bà cô, tớ cũng sợ cậu luôn, tha cho tớ, tớ thật không thể nghe cậu và Quách Minh lèo nhèo mãi thế này nữa rồi”.

Gần tới giờ tan ca, Giám đốc Mạc của bộ phận Tài vụ yêu cầu họp. Gần đây nghe nói tổng công ty sẽ mở rộng trọng điểm thị trường Bắc Trung Bộ. Tổng giám đốc Hóa Trung Khu sẽ có sự sắp xếp lại các khu nghiệp vụ sẽ điều chỉnh khá nhiều, bên bộ phận Thị trường đã bắt đầu dao động, ngay cả bên Hành chính Nhân sự cũng tỏ ra lo lắng và có một số động thái bất thường.

Bộ phận Tài vụ từ trước tới giờ luôn luôn ổn định, mọi người chỉ dám thì thầm bàn tán đoán mò chứ không bị ảnh hưởng lớn lắm về mặt tâm lý. Giám đốc Mạc là người miền Nam, ngay từ những ngày đầu thành lập công ty ông đã làm ở đây, trải qua mấy nhiệm kỳ tổng giám đốc rồi, giờ có thể coi là bậc nguyên lão. Ông vốn là người thận trọng và luôn suy nghĩ cho người khác nên dĩ nhiên sẽ không nói vấn đề này trong cuộc họp, mà chỉ tổng kết công việc trong thời gian gần đây, ngắn gọn yêu cầu mọi người chú ý kiểm điểm lại thái độ làm việc của bản thân.

Cuộc họp có thể nói là rất ngắn gọn nhưng lại đi thẳng vào vấn đề. Lái xe ra khỏi công ty, Tạ Nam bị tắc đường, dòng người trên con đường chính của thành phố di chuyển chậm chạp, cô chỉ đành chấp nhận với việc lúc đi lúc dừng, từng bước nhằn nạy bò về phía trước. Đến nhà hàng Vu Mục Thành đặt trước thì dường như đã hơi muộn so với thời gian hẹn. Đây là khu vực ven bờ sông, đối diện với công viên, diện tích bên trong tương đối lớn, việc kinh doanh phát triển tốt. Theo hướng dẫn của nhân viên phục vụ, cô mới tìm được chỗ đỗ xe, xuống xe, khóa xe rồi vào trong nhà hàng. Cô đang định lên phòng đặt sẵn ở tầng hai thì nghe thấy tiếng gọi: “Tạ Nam”.

Cô quay đầu nhìn, thì ra là Từ Yến. Cô ta mặc chiếc áo lụa màu trắng với chiếc váy bó sát màu xanh sẫm, trên tay cầm áo vest đồng phục màu xanh. Dù không thích đối phương song cô vẫn gật đầu chào lịch sự: “Chào cậu, Từ Yến”.

Từ Yến dường như không để ý lắm đến điều đó, cười thoải mái: “Sao trùng hợp thế, lại gặp cậu ở đây. Mấy hôm trước giám đốc bộ phận Tài vụ của công ty Tổng giám đốc Vu đến chỗ tớ làm thủ tục vay tiền, là tớ tiếp ông ấy đấy”.

Mất một lúc Tạ Nam mới nghĩ ra Tổng giám đốc Vu mà Từ Yến nói với Vu Mục Thành là một, bèn cười lấy lệ: “Tớ có hẹn nên tiến vào trước đây, nói chuyện sau nhé”.

“Tớ cũng có hẹn, vừa hay chúng ta cùng đi lên. Cậu có biết tớ hẹn ai không?” Cùng Tạ Nam đi lên cầu thang, đôi mắt Từ Yến đột nhiên sáng lên nhìn cô, từ từ nói, “Khóa trên mình đấy, Đường Lăng Lâm”.

Cái tên này khiến Tạ Nam hơi ngạc nhiên, nhưng nét mặt của Từ Yến còn khiến cô chán ngán hơn. Cô không nói gì, biết Từ Yến thế nào cũng sẽ tiếp tục. Quả nhiên, Từ Yến cười nói: “Đột nhiên chị ấy hẹn gặp tớ, tớ rất ngạc nhiên. À, đúng rồi, nghe nói xí nghiệp của Tổng giám đốc Vu phát triển lắm, nhà xưởng đang xây dựng giai đoạn hai”.

“Cái này tớ không rõ lắm, bọn tớ từ trước tới giờ ít nói chuyện công việc.”

Hai người đã lên tới tầng hai, Tạ Nam đang định đi thì Từ Yến níu lại, nói: “Chị ấy chưa tới, chúng ta ngồi đây một chút đã.”

Tạ Nam vốn không đủ can đảm để từ chối người khác bao giờ, đành ngồi xuống chiếc sofa chỗ khu nghỉ ngơi. Từ Yến nhìn cô một cách thăm dò, ánh mắt dừng lại trên chiếc túi da của cô: “Cái túi này là của hãng Chloé đấy, thật đẹp”.

Tạ Nam sau khi biết giá món quà Vu Mục Thành tặng mình nhân ngày lễ Tình nhân thì rất không thoải mái, cô ít khi mang theo, hôm nay vì gặp khách cho nên mới mang nó, lẩm bẩm nói khẽ: “Cảm ơn, túi của cậu cũng rất đẹp”.

“Cái túi Gucci này của tớ mua ở Hồng Kông nhân dịp giảm giá ấy mà, tự mình phải trả tiền, cảm giác không giống nhau đâu.” Từ Yến ra vẻ chua chát nói.

Tạ Nam quả thật không biết nói gì, hỏi: “Từ Yến, cậu muốn nói gì với tớ”.

Từ Yến cười nói: “Chỉ là chút việc nhỏ thôi. Chồng tớ là Hạ Bán, khoảng hai tháng trước đã gặp Tổng giám đốc Vu, anh ấy rất muốn qua chỗ Tổng giám đốc Vu làm, bây giờ công ty Tổng giám đốc Vu đang cần người, tớ muốn cậu giúp, cho họ có cơ hội gặp mặt nhau lần nữa”,

Giọng Từ Yến trơn tru khiến Tạ Nam nghe mà không khỏi nghi hoặc. Theo như lời cô ta nói thì muốn Tạ Nam giúp nhưng giọng điệu khách khí ấy lại ẩn chứa chút hách dịch, không có vẻ gì là đang nhờ vả cả.

“Việc này, nói với Mục Thành thì không có gì cả, có điều tớ vừa nói rồi, bọn tớ ít nói chuyện về công việc lắm, không biết có giúp được cậu không.”

“Đường Lăng Lâm năm ngoái có gọi điện cho tớ”, Từ Yến chuyển chủ đề, “Chị ấy xin tớ số điện thoại của cậu”.

Tạ Nam nhớ ra cuộc điện thoại đã khiến mình không vui trong dịp nghỉ Tết vừa qua, cảm thấy không biết làm gì với cô ta, nói: “Nếu không có việc gì thì tớ đi trước”.

“Lúc đó chị ấy có việc gì mà tìm cậu gấp thế?” Ánh mắt Từ Yến chiếu thẳng vào mặt cô, hoàn toàn không quan tâm tới lời tạm biệt ban nãy.

Tạ Nam đứng dậy, nhìn Từ Yến, cười nói: “Không phải cậu sắp gặp chị ấy sao? Hỏi thẳng chị ấy đi”.

Từ Yến cũng cười, đứng dậy theo, cô ta thấp hơn Tạ Nam một chút nhưng khéo mép thì nhếch lên khi thể có vẻ không thấp hơn chút nào: “Đúng vậy, tớ đoán chị ấy đột nhiên gọi tớ như thế chắc sẽ có nhiều thứ muốn nói với tớ. Tuy mẹ tớ làm giám đốc Tài vụ bên công ty bố chị ấy, nhưng tớ và chị ấy cũng không phải thân lắm, mỗi lần gọi điện hay gặp mặt đều nói chuyện về cậu. Cậu xem, tớ không phải có ý muốn chú ý tới đời tư của cậu, song thực tế những thông tin về cậu cứ tự động tìm đến tớ”.

“Tuy tớ cảm thấy cuộc sống của tớ chưa đến mức phải gây chú ý cho người khác nhưng người khác nghĩ thế nào thì tớ cũng chịu.”

“Đừng cho rằng tớ đang tìm cậu giúp, Tạ Nam ạ. Việc của chồng tớ, cậu có thể giúp được, tớ sẽ cảm ơn cậu, còn nếu không thì cũng không sao, trời giúp kẻ biết tự giúp mình. Dù gì thì cơ hội gặp mặt của tớ và Tổng giám đốc Vu cũng không ít.”

Từ Yến đã nói rất rõ ràng như vậy, Tạ Nam đành cười khổ, nói: “Cậu tự mình nói với anh ấy còn trực tiếp hơn”.

Khóe môi Từ Yến lộ rõ nụ cười lạnh lùng, “Được, tớ nói thẳng cho cậu một việc. Tổng giám đốc Vu chắc chưa nói với cậu, cuối tuần trước bọn tớ cùng ăn cơm, đương nhiên là anh ấy chủ yếu muốn mời phó giám đốc chi nhánh ngân hàng chuyên quản lý về các khoản vay, tớ chẳng qua chỉ đi theo sếp thôi. Vốn dĩ phó giám đốc của bọn tớ không cần phải tham dự buổi tiếp khách ấy, nhưng sếp rất coi trọng người khác nên đi, thậm chí lại còn muốn giới thiệu đồng nghiệp Trương Gia Nghi của tớ cho Tổng giám đốc Vu. Trương Gia Nghi mới hai sáu tuổi, học thức và đáng vẻ đều xuất chúng, vừa du học bên Mỹ về, hơn thế cô ấy còn là con gái của chủ nhiệm Ủy ban Cải cách và Phát triển của thành phố này, người có mắt đều có thể đoán được dụng ý của phó giám đốc”.

Thông tin này quả thực làm Tạ Nam ngây ra chốc lát, cô cười bất lực: “Phạm vi buôn chuyện của cậu ngày càng lớn nhỉ, cậu còn gì muốn nói với tớ nữa không?”

“Tạm thời thì chỉ có vậy thôi. Số cậu cũng tốt thật, Tạ Nam. Nhưng sự khởi đầu tốt đẹp không có nghĩa là sẽ tốt mãi tới cùng, cái chân lý ấy tớ tin là cậu rõ hơn tớ.”

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tạ Nam đang định nói thì bên cạnh vang lên tiếng gọi: “Từ Yến”.

Hai người quay đầu lại, một người phụ nữ dáng hình cao ráo đang đứng ở phía ngoài cách họ chừng mấy bước, mặc chiếc sơ mi màu xám và quần côn, chính là Đường Lăng Lâm. Ánh mắt Tạ Nam và Đường Lăng Lâm chạm nhau, đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tạ Nam khẽ gật đầu chào rồi nói một tiếng: “Xin thất lễ”, sau đó quay người đi khỏi.

34. Chương 22-p1

Chương 22: Cánh Đồng Mùa Xuân

Tạ Nam đi thẳng theo hành lang vào phòng Vu Mục Thành đã đặt sẵn, nhà hàng này không lớn, vậy mà cô cũng đi nhầm lối trong lúc vội vã. Tạ Nam quay đi quay lại gần một vòng mới tìm thấy phòng. Đột nhiên nhận ra tìm mình đang đập loạn, cô không biết đó là do đi vội vã hay do đoạn đối thoại ban nãy. Cô đang định đi tìm nhà vệ sinh để chỉnh trang lại một chút thì điện thoại đổ chuông, lấy máy ra xem số, là điện thoại của Vu Mục Thành: “Sao em vẫn chưa tới, tắc đường à?”.

Tạ Nam đành phải đẩy cửa bước vào, nói: “Xin lỗi, em có việc gấp nên đến muộn, lỡ thời gian của mọi người, ngại quá”.

Vu Mục Thành đứng dậy giới thiệu chị gái Vu Mục Vân và anh rể Vương Quân của anh. Tạ Nam đột nhiên nhận ra khi gọi điện cho Cao Như Băng đã quên mất một vấn đề quan trọng là xưng hô như thế nào? Gọi theo Vu Mục Thành là “chị” và “anh rể” ư? Cô không đủ mặt dày như vậy; gọi “ông Vương” và “bà Vương” sao? E rằng xa cách và buồn cười quá. Cô đành khe khẽ tiến tới, cũng may Vu Mục Vân và Vương Quân đều chỉ tầm hơn ba mươi, rất lịch sự và nhẹ nhàng, lại dễ tiếp xúc nên Tạ Nam cũng bình tĩnh được ít nhiều.

Vu Mục Thành gọi người phục vụ mang thức ăn tới, câu chuyện trong bữa ăn toàn về tình hình của công ty và hành trình đi Canada của anh chị Vu Mục Thành. Tạ Nam không có thói quen xen lời nên cô chỉ ngồi im lắng nghe. Đột nhiên, không biết vì sợ cô bị bỏ rơi hay do tính hiếu kỳ bột phát, Vu Mục Vân bỗng quay đầu nhìn cô, cười nói: “Tạ Nam, chị gọi là Nam Nam nhé, em và A Thành quen nhau thế nào?”

Tạ Nam thật thà trả lời: “Em và Mục Thành là hàng xóm, cùng ở một khu, quen nhau như thế ạ.”

Vu Mục Thành ở bên cạnh không nhịn được cười, Vu Mục Vân lườm anh: “Chị biết ngay là em chẳng nói được câu nào thật thà mà”, quay sang Tạ Nam, nói tiếp, “Vừa rồi chị hỏi nó, nó bảo các em quen nhau trong lúc đi gặp mặt”.

Vu Mục Thành biết Tạ Nam đang luống cuống nên lập tức chuyển chủ đề sang việc của công ty, nói về quy hoạch giai đoạn hai của công xưởng, mấy người chuyện trò rất sôi nổi. Vương Quân vốn là nhân viên kỹ thuật, không rành việc quản lý cho lắm, anh tiếp quản công việc cho bố vợ hai năm, khó khăn chất chồng, phát triển doanh nghiệp cũng chẳng ra sao, nhưng anh có cách nhìn rõ ràng về việc quy hoạch nhà xưởng chuyên nghiệp, nói chuyện với Vu Mục Thành lại rất hứng thú. Vu Mục Vân vẫn làm công tác quản lý tài chính của công ty, nói đến tiền đầu tư cho việc mở rộng công xưởng giai đoạn hai, chị cũng bắt đầu thể hiện quan điểm rất rõ ràng và hợp lý của mình.

“Thành Đạt luôn là một khách hàng tốt của ngân hàng, thủ tục vay vốn lần này còn thuận lợi hơn cả tưởng tượng của chị. Chị nghĩ lễ khởi công sẽ sớm hơn so với thời gian dự kiến.”

“Chị cảm thấy phương án của bên thiết kế có thể sửa một chút cho hoàn chỉnh hơn, đối với thiết kế giai đoạn một chúng ta đã làm rất đơn giản và thực tế rồi, đến giai đoạn này nên tính đến cả việc phát triển không gian cho tương lai nữa.”

Tạ Nam không dám xen ngang, nhưng chủ đề câu chuyện của họ vừa rồi khiến cô nghĩ tới những điều Từ Yến đã cố ý nói với mình, bất giác cảm thấy không vui. Vốn đã được linh giáo những lời nói cay độc của Từ Yến từ lâu, Tạ Nam đoán cô ta có thể đã nói điều gì trước mặt Vu Mục Thành rồi, cô thất tim lại khi nghĩ đến điều đó.

Vu Mục Thành múc một bát canh đặt trước mặt cô, thấy nét mặt không tập trung của người yêu bèn cười nói: “Thôi được rồi được rồi, bàn công việc tới đây thôi, chúng ta nói chuyện khác nhé.”

Vu Mục Vân lại quay sang nhìn Tạ Nam, nói: “Nam Nam em đã tới Hàng Châu bao giờ chưa?”

Tạ Nam chỉ bận công việc nên ngoài đi công tác, hiếm khi đi xa, cô lắc đầu, nói: “Chưa ạ”.

“Tranh thủ lúc nào rảnh để Mục Thành dẫn em về chơi, thực ra mùa này là đẹp nhất, chim bay rợp trời, cây cối đâm chồi nảy lộc, mặt hồ trong xanh một màu của núi, đẹp lắm.”

“Cái đó thì phải xem cụ ông nhà mình có cho em nghỉ không đã.” Vu Mục Thành cười lớn xen vào, rồi ôm lấy vai Tạ Nam, cô không quen với sự thân mật này trước mặt người khác, “Bây giờ cứ bận thế này, đừng nói là đưa bạn gái về ra mắt bố mẹ, em còn chả có thời gian giữ bạn gái nữa cơ”.

“Xí, nói cứ như bố ép em không bằng.” Vu Mục Vân giả vờ tức giận, cười nói, “Đợi khởi công nhà xưởng giai đoạn hai xong, em có thể thư giãn hơn một chút, sau này cũng có thể đưa Tạ Nam tới Canada nghỉ”.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người cùng đi ra, Tạ Nam thở ra một cách thoải mái, cô nghĩ, cuối cùng cũng kết thúc rồi. Họ đều rất thân thiết, nhưng tâm lý cô có vấn đề, toàn thân cứng nhắc không thể thoải mái được, thực sự không điều chỉnh nổi cảm xúc để tiếp tục ăn nói lịch sự lưu loát nữa.

Vu Mục Thành lái xe đưa anh rể và chị gái về, Tạ Nam chào tạm biệt họ, sau đó tự mình lái xe về nhà trước, chuẩn bị nói chuyện đó với Vu Mục Thành theo lời đề nghị của Từ Yến. Cô nghĩ, quá khứ đã làm mình đau những bấy năm trời, nếu nói về việc cũ mà không liên quan đến tình yêu thì vẫn lại xuất hiện bóng hình đó, còn phải cầu xin người khác im miệng hộ cho, thật đáng buồn.

Còn việc người ta giới thiệu cho Vu Mục Thành gặp mặt ai đó, nếu anh cảm thấy vẫn chưa cần thiết phải nói với cô thì cô nhủ mình càng nên không hỏi đến thì hơn.

Đạo này, Vu Mục Thành về nhà rất muộn, họ gần như không có thời gian nói chuyện, nhưng nếu như có nói thì cô cũng không chủ động hỏi về việc đó.

Giờ đây ít nhiều cô cũng đã trở thành người không bị quan trước mọi việc, mà nếu có bị quan đến cỡ nào thì cũng phải cố gắng đối mặt với nó.

Sau vài hôm, Tạ Nam đi công tác kiểm tra sổ sách theo định kỳ, tiện đường rẽ về nhà thăm bố mẹ. Mẹ cô hỏi thăm tình hình hai người có phát triển thêm gì không bằng giọng rất đổi tự nhiên và quan tâm. Bà còn

hỏi cô khi nào mới có thể xác định được mối quan hệ này: “Không phải mẹ thúc giục con nhưng con đã sắp tròn hai chín tuổi, Nam Nam, nếu tính cả tuổi mẹ thì đã ba mươi rồi, không thể cứ lần lữa mãi được”.

Đối diện với mẹ, Tạ Nam cảm thấy mình không còn chút sức lực để che đậy nữa nên chỉ đành trả lời qua quýt cho xong: “Con biết rồi, con biết rồi”.

Vu Mục Thành bận túi bụi, gần như ngày nào Tạ Nam đi ngủ rồi anh mới về. Họ vẫn duy trì mối quan hệ như cũ, cơ hồ chỉ có một chút thời gian dành cho tình yêu vào lúc sáng sớm, ngay cả thời gian để nói chuyện yêu đương cũng khó, nói gì tới phát triển hơn nữa.

Lái xe trên đường cao tốc về nhà, Tạ Nam mở hé cửa kính, gió xuân ẩm áp, thổi vào mặt đã không còn lạnh nữa, ấy vậy mà Tạ Nam không còn thấy được cảm giác thoải mái của việc lái xe một mình.

Đương nhiên, khi mới bắt đầu mối quan hệ, hai người đã nói với nhau lấy chuyện kết hôn làm tiền đề, Tạ Nam luôn là người bảo thủ nên cũng chẳng có tư tưởng chỉ sống chung cho đỡ buồn.

Song dù gì thì cô đã sống cùng với Vu Mục Thành rồi, cô nghĩ lại cả quá trình từ khi gặp nhau đến giờ của hai người mà không khỏi bối rối, kinh ngạc. Cô thừa nhận, mình đã không còn cô đơn, luôn luôn trong tâm trạng hài lòng và mãn nguyện về cuộc sống trước mắt. Có điều, Tạ Nam vẫn còn ngập ngừng trước chuyện kết hôn, cũng không muốn thúc giục anh chuyện đó. Nếu như không có sự hối thúc của bố mẹ, cô cảm thấy cứ như thế này cũng chẳng làm sao.

Tạ Nam chưa bao giờ chắc chắn về Vu Mục Thành, anh luôn rất tự tin, lại còn hay trêu chọc về ngại ngần hay cố chấp của cô, dường như tất cả đều trong tầm khống chế của anh, điều cô có thể làm chỉ là ngoan ngoãn nghe theo những gì anh sắp xếp mà thôi.

Thế mà dần dần, cô lại quen giữ thái độ bình tĩnh, không dám đặt tất cả mọi thứ của mình vào tay một người đàn ông khác.

Cô về đến nhà khi Mục Thành vẫn chưa về. Ăn đại một số đồ ăn, tắm rửa rồi mở ti vi. Tạ Nam cố gắng lấy tinh thần mở máy tính xách tay ra làm sổ sách tồn đọng cho một số công ty bên ngoài. Công ty của Trương Tân và Đối Duy Phạm gần đây phát triển rất tốt, Tạ Nam cảm thấy nên đề nghị họ có một kế toán chuyên nghiệp riêng rồi. Sổ sách của một công ty khác khiến cô đỡ khóc đỡ cười không biết xoay sở thế nào, người xuất tiền là vợ của ông chủ, các bản chứng từ giao dịch và chi tiêu đều làm loạn cả lên, lại có rất nhiều khoản linh tinh khiến cô không cách nào xử lý được. Cô nghĩ, làm hết tháng này, chắc chắn mình sẽ tìm cơ hội để trả lại công việc kế toán thêm giờ này thôi.

Khi Vu Mục Thành trở về nhà thì Tạ Nam đã bắt đầu buồn ngủ, song cô vẫn đi nấu cho anh một bát mì. Xem ra anh rất hào hứng khi nhìn thấy nó, vừa ăn xì xụp vừa nói với cô: “Lưu Kính Quân và Hứa Mạn hôm nay có gọi cho anh, hẹn cuối tuần đi xem hoa đào ở thị trấn Đạp Thanh”.

“Không phải gần đây anh rất bận sao?”

“Ừ, bận lắm, nhưng thỉnh thoảng cũng nên cho mình thoải mái một chút chứ, anh đã đồng ý với họ rồi. Hôm đó em đi chắc không sao chứ?”

Tạ Nam nói với vẻ không tập trung lắm: “Em đã hẹn đi làm sổ sách, hẹn lại cũng được, có điều...”, cô ngập ngừng, không biết nói thế nào cho phải.

“Lại sao thế? Chẳng nhẽ em không thấy cứ ở nhà mãi chán lắm sao? Hơn nữa, gần đây có lúc nào anh rảnh rỗi ở với em đâu. Em ngủ lại không được ngon, tốt nhất nên đi hít thở không khí trong lành.”

“Việc đó, Hứa Mạn...” Tạ Nam lí nhí nói, “Họ chắc không biết chúng mình sống với nhau chứ?”.

“Thì nhân cơ hội này báo cáo với thiên hạ luôn.” Vu Mục Thành đã ăn xong mì, anh để ý thấy tinh thần Tạ Nam không được tốt bèn sờ trán cô, nói tiếp, “Em đi ngủ trước đi, anh còn một văn kiện phải xem nốt”.

Tạ Nam trở về phòng khách nằm xuống, nhưng không tài nào chợp mắt được. Gần đây bệnh mất ngủ của cô càng trở nên nghiêm trọng, bao nhiêu tâm sự chất chứa trong lòng khiến cô trở mình trằn trọc, lý trí mách bảo cô không nên nghĩ ngợi lung tung để thêm phiền phức cho mình, nhưng trái tim thì lại không nghe theo lời mách bảo đó. Ban ngày bận rộn với công việc, Tạ Nam có thể cố quên những lời nói hôm nào của Từ Yến, nhưng không thể kìm được mỗi buổi sáng tỉnh mơ đột nhiên bị nó đánh thức dậy mà càng ngày càng

bị đánh thức sớm hơn, cô đành tự mình mò mẫm lên phòng của Vu Mục Thành. Tạ Nam biết gần đây anh rất vất vả, nên không muốn làm phiền anh, chỉ dám nằm cạnh anh, như thế trong lòng sẽ cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

Có điều, như vậy thiếu đi cảm giác an toàn, cô cảm thấy không thể chấp nhận được việc coi một người đàn ông như chiếc phao cứu sinh cho mình.

Buổi sáng thứ Bảy, Vu Mục Thành lái xe đưa Tạ Nam đến tập hợp ở cửa phía nam của tiểu khu, ở đó đã có một loạt dài xe đứng xếp hàng, ngoài Hứa Mạn, Lưu Kính Quần ra, những người bạn trên mạng và hàng xóm lần trước gặp mặt hầu hết đều ở đó, còn có thêm một số khuôn mặt lạ nữa.

Vừa nhìn thấy Tạ Nam bước xuống từ xe của Vu Mục Thành, Hứa Mạn đã huýt sáo làm hiệu, Lưu Kính Quần lại hấp háy mắt tỏ vẻ rất phấn khích. Tạ Nam bị bất ngờ mặt đỏ lên, cũng may mọi người xung quanh đều không quen cô và Mục Thành lắm, nên không ai chú ý tới hai người.

Lúc này vừa hay một chiếc xe Peugeot 206 màu lam trời tối, anh chàng mang biệt hiệu Hát trong gió luôn để status “Tìm cánh chim xanh” đang dắt tay một cô gái bước xuống xe, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía đó.

“Tìm thấy Uất Kim Hương người đẹp rồi sao?” Mọi người xôn xao hỏi.

Anh chàng Hát trong gió chỉ cười mà không nói, cô gái bên cạnh dáng người không cao, khuôn mặt xinh xắn, lại hết sức tự nhiên, cười thoải mái làm quen với mọi người: “Em là Ngô Tình Tình, rất vui được làm quen với các anh chị. Em không ở tiểu khu nhà mình, nhưng tình cờ thấy tin tìm người của anh Hát trong gió nên rất cảm động, em đã chủ động liên lạc và add nick QQ của anh ấy. Nếu có cơ hội, em sẽ mua lại một căn nhà ở đây, cố gắng cạnh tranh ứng cử vào vị trí Uất Kim Hương người đẹp thực sự”.

Mọi người đều hưởng ứng, không ngớt lời khen ngợi cô gái có khả năng đối đáp trôi chảy này, Lưu Kính Quần khế hích Vu Mục Thành một cái: “Hai chúng mình lạc đội mất rồi, không ngờ một việc chả đâu ra đâu lại có kết quả đẹp như vậy”.

“Hứa Mạn nhà cậu chắc là đặc ý lắm, sẽ nói những lời đại loại như giấc mơ đẹp trở thành hiện thực cho mà xem.” Vu Mục Thành khẽ đáp lại.

“Chưa bàn đến ví dụ của anh chàng Hát trong gió, mà chỉ cần Hứa Mạn nhìn thấy cậu và cô Tạ đi với nhau thôi, cô ấy cũng có thể nói mối duyên tuyệt vời rồi.”

Vu Mục Thành cười lớn. Lưu Kính Quần chỉ vào xe của anh hỏi: “Xe mới à?”.

Hôm nay anh lái chiếc xe BMW X5 màu trắng: “Đâu có, tớ có đổi xe cũng không chọn loại này. Đây là xe của chị gái tớ, họ sang nước ngoài rồi. Có bán thì cũng không đáng tiền nên họ để lại cho tớ dùng”.

Lần trước, thấy Vu Mục Thành sau khi tiễn chị gái, bèn lái chiếc BMW về nhà, Tạ Nam vô cùng kinh ngạc. Anh giải thích cho cô, Tạ Nam vẫn nhìn chiếc xe với vẻ hoài nghi thăm dò, cô không rành giá cả các loại xe lắm nhưng cô biết hãng xe này. Nhìn dáng vẻ cô như vậy, Vu Mục Thành quyết định giữ việc chị gái cho mình biệt thự ở khu đối diện bên hồ lại, nói sau, tránh cho cô khỏi bội thực thông tin.

Một lúc sau, Tạ Nam đột ngột hỏi: “Mục Thành, nhà anh có nhiều tiền đúng không?”

Vu Mục Thành giả bộ nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Không hẳn thế, dù gì thì cũng không liệt vào hạng nhà giàu”.

Cái giọng thể hiện rõ sự trêu đùa của anh khiến Tạ Nam không muốn hỏi thêm nữa, cô chỉ đứng im suy nghĩ, Vu Mục Thành ôm lấy cô, nói: “Không phải em kỳ thị những người có tiền đâu chứ”.

“Em chỉ lo người có tiền ghét bỏ em thôi, được không nào.” Tạ Nam trả lời vẻ không vui.

Vu Mục Thành không để ý đến lời nói của cô, chỉ hôn lên má cô một cái rồi trêu: “Giờ anh để em nuôi nhé, em đừng kỳ thị cũng đừng ghét bỏ anh, nếu không đến cơm anh cũng chẳng có mà ăn đâu”.

Từ khi họ về sống với nhau, việc mua thức ăn hằng ngày do Tạ Nam phụ trách, Vu Mục Thành đưa cho cô một tấm thẻ, cô im lặng đón lấy nhưng chưa dùng bao giờ. Vu Mục Thành có hỏi tới thì cô chỉ lờ anh

một cái nói giọng buồn buồn: “Mua có ít thức ăn mà phải quẹt thẻ, có kỳ lắm không? Hơn thế, em có phải trả tiền thuê nhà cho anh đâu”.

Vu Mục Thành sợ tới mức không dám nói thêm lời nào, đây có thể coi là một trong những lần hiếm hoi Tạ Nam khiến anh không nói lại được gì. Anh lại thích cô thỉnh thoảng có những câu nói sắc bén như vậy.

Chuyến du lịch này do Hứa Mạn đứng ra tổ chức rồi kêu gọi mọi người trên diễn đàn tiểu khu, nếu ai muốn đi thì đăng ký, rất nhiều thành viên đi du lịch gia đình, còn mang theo cả trẻ con, không khí hết sức sôi nổi. Hứa Mạn kiểm tra số người theo danh sách đã đăng ký thì thấy đủ cả. Sau khi khớp tần số đài của bộ đàm cầm tay với bộ đàm trên các xe trong đoàn, Hứa Mạn và anh Trịnh, người khởi xướng đầu tiên cho chuyến du lịch này, thu xếp số xe và sắp xếp trật tự rất nhanh, dòng xe lần lượt xuất phát theo trình tự.

Thời tiết rất tuyệt, mọi người đều trút bỏ những chiếc áo khoác to xù của mùa đông. Ánh nắng ấm áp, các hàng cây hai bên đường đua nhau nhú mầm xanh, gió xuân phất phơ thổi tới trước mắt khiến tâm trạng mọi người đều rất thoải mái, họ dùng phương thức liên lạc bộ đàm để tán chuyện cả hành trình sôi nổi hơn hẳn.

Khoảng hơn hai tiếng lái xe thì tới một thị trấn không xa thành phố lắm, ở đây không có danh lam thắng cảnh truyền thống nào nhưng đột nhiên mấy năm trở lại đây lại nổi tiếng với diện tích trồng đào rất lớn.

Bây giờ là đầu tháng Tư, từng rừng đào trải rộng tít tắp, hoa đào màu hồng, hoa cải màu vàng đồng loạt đua nhau khoe sắc, cánh đồng trải ra muôn vằn sắc xuân, màu xanh của liễu xen lẫn màu đỏ của đào, vẻ đẹp choáng ngợp khắp không gian khiến người ta thích thú. Cả đoàn người vui vẻ hưng phấn dừng xe bên đường, sau đó tản ra ngắm cảnh nơi đây.

35. Chương 22-p2

Hứa Mạn nhìn thấy Vu Mục Thành dắt tay Tạ Nam bước xuống xe, không nhịn được cười, nói: “Hai người bắt đầu từ bao giờ thế?”.

Tạ Nam đỏ mặt không biết phải trả lời thế nào, Lưu Kính Quần dúi nhẹ đầu Hứa Mạn nói: “Bà xã, không được lắm chuyện”, rồi quay sang Vu Mục Thành, tiếp: “Nhưng tớ cũng rất tò mò, hà hà”.

Vu Mục Thành không để ý đến lời trêu chọc của họ, nói: “Gần nhau trong gang tấc, ngày nào cũng nhìn thấy cô ấy, sao lại không rung động được chứ?”

Tạ Nam nắm chặt tay anh, anh khẽ cười, nói: “Thôi, thôi, tớ không nói nữa. A, Hứa Mạn, anh hỏi một chuyện, có cách nào chữa khỏi chứng mất ngủ không?”

“Anh cứ làm như em chưa được bách bệnh ấy, lần trước thì hỏi về cảm cúm, lần này lại hỏi mất ngủ.” Hứa Mạn cười hi hi nói, “Nhưng Mục Thành, xem ra anh không phải là người có chứng mất ngủ, anh hỏi hộ Tạ Nam hả?”

“Đúng rồi”, Vu Mục Thành kể cho Tạ Nam tiếp tục bấm vào lòng bàn tay mình, anh lại nắm tay cô chặt hơn nói: “Cô ấy rất hay tỉnh giấc vào lúc gần sáng khiến cho ban ngày mất tinh thần”.

“Thế đã đi kiểm tra sức khỏe tổng thể chưa?” Hứa Mạn hỏi Tạ Nam với giọng của một bác sĩ.

Tạ Nam đành trả lời nghiêm túc: “Công ty em năm nào cũng tổ chức kiểm tra sức khỏe cho toàn bộ nhân viên, ngoài căn bệnh thiếu máu và đường huyết thấp ra thì em không có vấn đề gì nghiêm trọng cả”. Hai chứng này cũng không phải là bệnh nghiêm trọng, cô chỉ cố gắng không để đói, trên xe luôn có ít chocolate hoặc kẹo là có thể giải quyết được, nên cô không để ý lắm.

“Thế mà chị cứ nghĩ em là người có thể trạng tốt, những người chuyên làm việc văn phòng thường bị như vậy do áp lực công việc lớn, em phải tự điều chỉnh bản thân, tốt nhất nên đi tập thể dục thường xuyên, giữ thói quen sinh hoạt đều đặn và đúng giờ, cố gắng đừng quen với việc ỷ lại vào thuốc.”

Tạ Nam gật đầu nghe lời, Vu Mục Thành nói: “Không nói nữa, lát đi mua quần áo và giày thể thao, sau này em phải chạy bộ cùng anh, không được nằm lì ở sofa như trước đâu”.

Tạ Nam không khách khí: “Nhưng gần đây anh có chạy bộ đâu”.

“Ồ, chỉ cần hết giai đoạn này thôi. Kính Quần, gần đây tớ cũng bận tới mất tới mũi, lâu rồi không chạy bộ hay đánh cầu lông gì.”

Lưu Kính Quần lắc đầu nói: “Cho nên tớ vẫn nói làm ông chủ kiểu như cậu rất mệt, cậu nên nghiêm túc suy nghĩ tới chuyện giao bớt việc cho người khác đi, càng sớm càng tốt. ”

“Tớ đã tìm được người đảm nhiệm chức vụ giám đốc bộ phận Cung ứng rồi, anh ta rất ổn. Tớ nghĩ anh ta chắc chắn sẽ có tiềm năng, có điều còn phải quan sát thêm một thời gian nữa.”

“Xu thế thị trường của các cậu bây giờ chắc là rất tốt, tớ thấy nên chuyển hướng sang sản xuất tủ điện cao áp sẽ có triển vọng hơn.”

Nghiep vụ của công ty nước ngoài nơi Lưu Kính Quần làm việc giống như bên công ty của Vu Mục Thành, hai người có rất nhiều chuyện để nói, họ đứng bên thành xe bàn chuyện rất sôi nổi từ kết cấu sản phẩm tới phát triển thị trường, dường như họ đã quên mất mình đang đứng ở một khu ngoại ô tươi đẹp đầy sắc xuân thế này.

Những việc đó đều hoàn toàn xa lạ mà cũng chẳng có gì hay đối với Hứa Mạn và Tạ Nam, họ không nhận được nhìn nhau cười, Hứa Mạn nói: “Kệ các anh ấy, chúng mình đi, đã đến đây rồi lại còn lười ba cái việc chán chết ấy ra nói, thật là khó chịu, còn phụ lòng mùa xuân tươi đẹp nhường này nữa chứ”.

Rất nhiều người trong đám hàng xóm có sở thích chụp ảnh, lúc này họ đua nhau lấy ra các loại máy ảnh và giá đỡ chụp lia lịa khiến mọi người xung quanh phải ngạc nhiên. Một đám trẻ con nô đùa giữa đám hoa cải, còn có người hồ hởi đi hái rau dại. Tạ Nam và Hứa Mạn đến đó nâng niu trân trọng ngắm nhìn khung cảnh trước mắt. Cả hai đều lớn lên ở thành phố nên không biết gì về những điều kỳ diệu nơi đây.

“Cái này có ăn được không?” Hứa Mạn thì thầm.

Một bác lớn tuổi quay đầu nói bằng giọng tự tin: “Các cô còn trẻ nên không biết, cái này gọi là tỏi, cũng có người gọi là hành dại, xào với trứng ăn ngon lắm. Bên này còn trồng rau hạt dẻ dại, đem cái đó mà gói sủi cảo thì thơm phải biết”.

Hai người cảm thấy rất thích thú với điều vừa nghe được, họ quỳ xuống cùng hái rau với người phụ nữ nọ.

Vu Mục Thành và Lưu Kính Quần cũng đi tới, thấy trên tay mỗi cô đều cầm một nắm to các loại rau dại thì không nén nổi cười.

“Làm gì thế này, nhỏ cò chơi à, định phá cây cối ở khu nông thôn này đây.” Lưu Kính Quần đón lấy đám “cỏ” trong tay Hứa Mạn xem xét.

Hứa Mạn trách móc: “Đây là bữa tối của anh đấy, cầm cẩn thận giúp em”.

Tạ Nam đứng dậy, cô đã quỳ tương đối lâu rồi, lúc này cơn chóng mặt chợt đến khiến mọi thứ trước mắt tối sầm lại, Vu Mục Thành vội vàng đỡ lấy cô, nói: “Đường huyết thấp mà em còn quỳ thế? Không phải tối nay anh cũng phải ăn cái này chứ?”.

“Tránh làm sao được, nếu không em làm uống công à?” Đợi cơn choáng váng đi qua, Tạ Nam giơ đám hành dại lên, nói: “Mở cốp xe cho em, để em cất vào”.

Vu Mục Thành đành phải nghe theo, anh lấy ra một chai nước khoáng rót ra cho cô rửa tay, rồi đưa một miếng chocolate vào miệng người yêu, sau đó cùng cô đi dạo dọc theo bờ ruộng.

“Thật dễ chịu.” Tạ Nam hít thật sâu, nói, “Mùa xuân thật tuyệt”.

Vu Mục Thành hoàn toàn đồng ý với cô, phong cảnh tuyệt đẹp trước mặt lại thêm người đi cùng mình, anh cảm thấy quả thực vô cùng dễ chịu và thoải mái.

Họ chậm chậm dạo bước đến một hồ nước trong xanh, cả hai đều mặc quần bò, ngồi bên phiến đá cạnh hồ tắm nắng. Tạ Nam lười biếng tựa vào người Vu Mục Thành, mắt lim dim đón nhận ánh mặt trời cùng gió xuân. Qua một mùa đông dài dằng dặc, thời tiết đẹp thế này quả thật là một đặc ân lớn của đất trời.

Vu Mục Thành nghiêng đầu nhìn Tạ Nam, cô đeo kính râm, buộc tóc đuôi ngựa, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt, nước da tái xanh mọi khi hôm nay dường như đã có chút ửng hồng.

“Gần đây em có vẻ không vui, có phải vì anh bận quá, không có thời gian dành cho em không?”

“Không phải, em còn sợ mình cứ dựa dẫm mãi lại khiến anh phát chán lên ấy chứ.”

“Sao em lại nghĩ như vậy?” Vu Mục Thành thực sự cảm thấy khó tin, “Anh lại cứ muốn em dựa vào, để anh thấy cảm giác được người yêu dựa vào mình như thế nào. Có điều gần đây chúng ta chỉ có thể tranh thủ nói chuyện đôi ba câu trong lúc ăn sáng, may mà em chịu lên phòng với anh, nếu không anh buồn chết đi được”.

Khuôn mặt Tạ Nam bỗng chốc đỏ bừng lên, cô cảm thấy việc hằng ngày tự đến bên giường anh tìm cảm giác an toàn thật đáng xấu hổ. Vu Mục Thành cười thâm, nhưng thấy cô cúi đầu, vành tai đỏ như vậy, anh không dám trêu cô thêm nữa mà vội vàng nói sang chuyện khác.

“Em còn nhớ lần đầu tiên chúng mình gặp nhau không?”

“Nhớ chứ, lúc đó anh giúp em chuyển dần vào trong nhà, thật là một người tốt nhiệt tình giúp đỡ người khác.”

Vu Mục Thành tỏ vẻ như bị công kích: “Sao em lại không có chút ấn tượng nào với anh trước đó vậy?”.

“Trước đó ư?” Tạ Nam hoàn toàn không nhớ gì, “Chúng ta đã gặp nhau trước đó rồi sao?”.

“Cái ngày em lát nền nhà ấy”, Vu Mục Thành đành phải gợi ý lại cho cô nhớ, “Em có nhớ không, em ngồi ngay ra trước xe của anh, anh gọi em hai ba câu em mới định thần lại để nhường đường cho anh.”

Tạ Nam cố gắng lục lại trí nhớ, song hoàn toàn không có ấn tượng. Cô chỉ nhớ mình hoàn toàn bất lực trong quá trình tu sửa trang trí căn nhà, cả ngày nhìn lại những khoản tiền lần lượt từ trong túi ra đi, vất vả, mệt mỏi và đau xót, nhưng cứ phải chịu đựng. Đối với việc gặp Vu Mục Thành thế nào, cô hoàn toàn không nhớ được chút gì.

Vu Mục Thành không khỏi xem thường mình, sao lại có thể nhớ rõ ràng từng chi tiết như vậy được, nhưng cũng chẳng có cách nào, anh nhớ rõ mà. Người con gái ấy ngồi xuống đất, đầu gục lên gối, nghĩ về khu vườn nhà mình tới mức quên cả mọi thứ, anh gọi mấy tiếng cô mới ngẩng đầu lên, hôm đó cô cũng cột tóc đuôi ngựa. Tinh thần cô mệt mỏi, đôi mắt thất thần, đứng dậy mà như muốn đổ xuống, song cô trấn tĩnh lại rất nhanh, lặng lẽ tránh ra như không có việc gì vậy.

“Em lúc đó chắc trông tệ lắm nhỉ.” Tạ Nam rõ hơn ai hết, trong thời gian ấy, cứ cuối tuần cô lại chạy khắp nơi như đánh trận, hoàn toàn không trang điểm, nói theo cách của Cao Như Băng thì: “Suốt ngày giữ vẻ mặt đau khổ và tâm sự chông chênh”.

“Cũng không thể coi là tệ, nhưng nó giống như mộng du ấy. Dường như em không phải đang lát nền cho nhà mình mà chỉ bị ép phải làm việc đó hộ người khác.”

Tạ Nam bỗng nhớ lại lúc đầu Cao Như Băng đã tha thiết khuyên mình như thế nào, bèn cười nói: “Em ghét phiền hà, cũng may Cao Như Băng thuyết phục em dọn về ở”. Cô đột nhiên dừng lại một lúc lâu rồi mới tiếp, “Nếu không thì đã chẳng gặp được anh”.

Câu sau của cô đến một cách tự nhiên, vừa mơ hồ vừa nhẹ nhàng, nhưng khi Vu Mục Thành nghe được, anh cảm thấy dường như nó tác động trực tiếp tới nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình. Đây có thể là câu nói gần gũi nhất mà cô từng thổ lộ với anh. Vu Mục Thành một tay giữ lấy cô, một tay ôm cô vào lòng rồi hôn lên môi cô, Tạ Nam cố gắng đẩy anh ra, nói: “Dừng thế, phải xem đây là đâu chứ”.

Anh bỏ kính râm của cô xuống, nhìn thẳng vào mắt người yêu, nói: “Giữa cánh đồng hoang ngập đầy hoa đào, không thể trách người ta lại ham muốn như vậy được. Hơn thế”, anh cúi sát gần hơn, “Em lại nói những lời đáng yêu đến nhường ấy”.

Tạ Nam ra vẻ không liên quan nhìn lại anh, nói: “Em nói gì nào?”

“Đừng giả bộ.” Vu Mục Thành lại tiếp tục hôn mạnh hơn, Tạ Nam vội vàng cười cầu hòa: “Không dám nữa đâu, em không dám nữa đâu”.

“Thế thì được, em nói xem, không dám làm gì nào?”

Tạ Nam cố gắng nhịn cười: “Em sẽ không dám tùy tiện nói chuyện với người lạ nữa, dù cho anh ấy có nhiệt tình giúp đỡ người khác, cũng không được để anh ấy vào nhà”.

Vu Mục Thành làm động tác chuẩn bị chọc léc, không đợi anh động thủ, Tạ Nam vội nói: “Em sai rồi, em sai rồi, em sẽ sửa”.

“Sửa thế nào?”

“Anh bảo em sửa thế nào thì em sửa thế ấy, vậy đã được chưa?” Tạ Nam rõ ràng tỏ vẻ rất đáng thương, nhưng khoe miệng lại ẩn chứa nụ cười ranh mãnh, Vu Mục Thành cũng cười, ôm chặt lấy người yêu.

“Anh cho em nợ, tối về tính từng khoản một. Ngoài ra, anh còn phải bận một thời gian nữa.” Vu Mục Thành nói tiếp với giọng trễ nải, “Không được vì anh bận quá, không chăm sóc được cho em mà ghét bỏ anh đâu”.

“À, em hỏi việc này có được không?” Tạ Nam dựa vào đùi anh nhìn ra hồ, tay vô thức rút những cọng cỏ xung quanh.

Vu Mục Thành khẽ nghịch mái tóc đen của cô, mái tóc không nhuộm bao nhiêu năm nay, chất tóc hơi cứng nhưng khi vuốt lại thấy trơn mượt, nói: “Em nói đi”.

Những cọng cỏ mới rút trong tay cô cứ bay đi bay lại, màu xanh của nhựa cây bám cả vào tay, có chút dính dính, Tạ Nam vè vè ngón tay, mãi một lúc mà không biết nói như thế nào. Vu Mục Thành thắc mắc, khẽ xoay người cô lại phía mình, phát hiện thấy cô có vẻ hồi hộp, anh rất ngạc nhiên.

“Em muốn hỏi gì?”

Tạ Nam mỉm cười, cố gắng tỏ vẻ thoải mái, nói: “Có thể nó là một câu hỏi ngớ ngẩn. Mục Thành, em muốn biết, anh thích em ở điểm gì?”.

Bị hỏi trúng tim đen, Vu Mục Thành suy nghĩ nghiêm túc một lát rồi nói: “Toàn bộ, tất cả những gì của em, bao gồm cả sự e lệ cố chấp của em”.

Tạ Nam vòng tay ôm lấy anh, chỉ cảm giác gió xuân đang nhẹ nhàng thổi tới. Vu Mục Thành đã từng nói những lời ngọt ngào rung động hơn thế, nhưng chỉ một câu đó thôi cũng làm cô say đắm.

Cánh đồng mùa xuân quả thực vô cùng rộng lớn, cô nghĩ.

36. Chương 23-p1

Chương 23: Đừng chạm vào vết thương cũ

Hôm nay sau khi tan ca, Tạ Nam đến công ty của Trương Tân, cô tập trung vào làm sổ sách. Trương Tân đã để cho nhân viên về, anh đang tập trung đối phó với phương án kế hoạch của mình, Đới Duy Phàm cũng đang ngây người tập trung hút thuốc trước màn hình vi tính, đến khoảng tám rưỡi thì bạn gái của Trương Tân là Lô m mang đồ ăn tối, gọi mọi người ra cùng ăn. Đới Duy Phàm không ăn, lặng lẽ đi về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hôm nay anh có vẻ im lặng khác thường.

“Nhị sư huynh hôm nay làm sao thế, chưa thấy anh như vậy bao giờ?” Tạ Nam hỏi về thắc mắc.

Lô m liếc xéo anh một cái, nói: “Mùa xuân tới rồi, Đới Duy Phàm cũng đang đâm chồi nảy lộc theo đấy”.

“Nhưng sao em thấy Nhị sư huynh một năm có bốn mùa thì cả bốn đều như vậy cả nhỉ?”

Trương Tân và Lô m đều nhất loạt cười ồ lên, Đới Duy Phàm quay người lại, tỏ vẻ hậm hực: “Tạ Nam, bình thường lúc nào em cũng thật thà, bây giờ lại lừa với họ nói xấu anh à?”.

Lô m cố nhịn cười, nói: “Tạ Nam chỉ thêm một nhát kim là người ta nhỏ máu rồi, một câu nói thôi đã có thể bao quát cả nhược điểm của anh”.

Từ trước tới giờ Đới Duy Phàm luôn không lại được với những lời nói chọc ngoáy trêu đùa của Lô m, anh nói với Trương Tân: “Cậu tìm được cô bạn gái lợi hại như vậy mục đích để điều trị tớ chứ gì?”. Anh đi tới cầm chiếc bánh bao bỏ tọt vào miệng, nói: “Các cậu thật là, bây giờ đều rất đoàn kết rồi, toàn trêu chọc tớ cho vui thôi”.

Tạ Nam thừa hiểu anh chàng Nhị sư huynh này luôn tự xưng mình phong lưu, nếu có người con gái nào muốn cho anh nếm thử vị đắng của tình yêu thì quả thật không phải việc dễ làm. Cô không có ý định chọc anh thêm nữa, nên chuyển chủ đề sang nói về nghiệp vụ kế toán của họ: “Đại sư huynh, Nhị sư huynh, em cảm thấy với số lượng công việc của các anh hiện nay thì nên cân nhắc tuyển một nhân viên kế toán chuyên trách, tiện lợi hơn cho việc phát triển của các anh”.

“Ôi, Tạ Nam, nghe nói em cũng từ chối việc làm sổ sách cho bên ông Vương cạnh đây rồi à?”

“Vâng, em vừa làm xong đợt cuối cùng, em thấy công ty ông ấy làm việc không quy phạm, em không thích lắm chuyện.”

Trương Tân gật đầu: “Cũng đúng, bên ông ấy bây giờ có vẻ không đáng tin cậy, em cẩn thận là đúng. Còn bên bọn anh, anh biết em suy nghĩ cho lợi ích của bọn anh. Có điều công việc bây giờ vẫn chưa ổn định, anh và Đới Duy Phàm phải bàn bạc lại đã, em cứ làm rồi tính sau nhé”.

Tạ Nam từ chối làm sổ sách cho bên đó, một mặt vì công ty của họ, mặt khác cũng vì Vu Mục Thành đã hứa hết đợt bận rộn này, khi nhà xưởng đã được khởi công, cuộc sống của anh sẽ trở lại như trước, sẽ có nhiều thời gian dành cho cô hơn. Anh tỏ ra không hiểu sự tiết kiệm, cũng như việc làm thêm của cô.

“Em có thiếu tiền không?”

“Ngoài Bill Gate và Warren Buffett, ai dám nói mình không thiếu tiền nào.” Cô nói giọng chắc chắn.

Vu Mục Thành rất ngạc nhiên, nói: “Em lại đem hai người đó ra để chặn họng anh.”

Cô cảm thấy rất buồn cười, nói: “Thôi được, thôi được, em sẽ thôi làm ở một công ty, còn ông chủ một công ty khác là anh em với em, công ty của họ ngày càng phát triển, trước sau gì cũng sẽ tuyển kế toán riêng, em đoán chắc cũng không lâu nữa đâu.”

Vu Mục Thành rất hài lòng với biểu hiện của cô, nói: “Anh nhớ lời hứa của em với anh, em nói sau khi coi anh là bạn trai thực thụ, sẽ dùng thẻ của anh, em thử nghĩ xem bao giờ thực hiện được đến đó?”.

Lần đầu tiên Tạ Nam nghe thấy có người đàn ông yêu cầu bạn gái tiêu tiền của mình một cách khẩn thiết như thế, trong lòng không tránh được cảm giác trầm mặc, nhưng sau đó lại tỏ vẻ hờn dỗi: “Anh lấy tiền để ép em à? Được, đợi khi nào anh rảnh rồi thì đi mua sắm với em, đến lúc đó chứ có sợ hãi.”

Vu Mục Thành cười lớn: “Nói rồi nhé, anh phải xem xem một người có thói quen tiết kiệm như em sẽ phá gia được đến mức nào. Anh sẽ đi xách đồ cho em, đảm bảo không yêu cầu ngừng lại đâu.”

Tạ Nam từ công ty quảng cáo đi thẳng đến bãi đỗ xe, nhớ đến đây, cô khẽ mỉm cười, màn đêm nhẹ nhàng buông, cái mát mẻ của những cơn gió đầu tháng Tư mơn man da mặt khiến cô cảm thấy thoải mái. Tạ Nam đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra thì điện thoại đổ chuông, cô nhận cuộc gọi rồi hết sức ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói của Hạng Tân Dương vang lên ở đầu dây bên kia.

“Chào anh, Tân Dương, có việc gì không?”

“Nam Nam, giờ em có nhà không?”

Tạ Nam ngần ngừ một lát rồi đáp: “Em đang ở bên ngoài.”

“Anh có chút việc muốn gặp em. Em ở đâu, anh sẽ qua đón.”

Tạ Nam không muốn gặp Hạng Tân Dương, nhưng thấy thái độ của anh kiên quyết hơn mình dự đoán, đành nói: “Vâng, anh nói cho em địa điểm, em sẽ lái xe qua đó.”

Hạng Tân Dương lúc này đang ngồi trong xe dừng ngay trước quán cà phê bên hồ. Qua tấm kính ngăn cách, dưới ánh đèn điện, anh có thể nhìn rõ một đôi nam nữ đang ngồi đối diện nói chuyện với nhau, người con trai ấy chính là Vu Mục Thành.

Buổi tối, khi Hạng Tân Dương đang ăn cơm với khách ở bên ngoài thì đột nhiên nhận được điện thoại của Từ Yến, nói muốn gặp anh nói chuyện. Anh và Từ Yến vốn không có quan hệ gì, nên từ chối lời mời, Từ Yến nhấn mạnh với anh rằng cô ta có việc quan trọng muốn nói. Thế là họ hẹn gặp nhau ở quán cà phê ven hồ. Nhưng khi ngồi xuống, Từ Yến toàn nói chuyện đầu đầu, chứ không đề cập gì đến việc quan trọng kia. Hạng Tân Dương nhìn cô ta bằng cặp mắt nghi ngờ: “Cô hẹn tôi ra đây có việc gì?”

Từ Yến nói giọng thoải mái: “Chúng ta cũng là bạn học cùng trường, rảnh rồi hẹn nhau ngồi nói chuyện một lát không có gì là lạ chứ?”

Hạng Tân Dương vốn không ưa gì Từ Yến, nhưng anh hiểu rằng nếu họ không có gì để nói thì cô ta sẽ chẳng xưng xưng hẹn mình như thế, anh quyết định đợi xem sao, xem lúc nào cô ta vào thẳng vấn đề.

Từ Yến đột nhiên ra hiệu cho anh nhìn sang góc khác của quán cà phê, bên đó vừa có một cặp nam nữ đi vào, họ ngồi ở một chiếc bàn đối diện gần cửa sổ. Hạng Tân Dương không biết họ là ai, bèn đưa mắt sang Từ Yến một cách khó hiểu, Từ Yến ôm đầu cười nói: “Người đàn ông ấy là Vu Mục Thành, bạn trai hiện giờ của Tạ Nam.”

Hạng Tân Dương kinh ngạc nhìn sang. Hôm đuổi theo Tạ Nam trên con đường một chiều, anh đã nhìn thấy Tạ Nam ôm một người đàn ông, song màn đêm không cho anh nhìn rõ mặt. Bây giờ người đàn ông ấy hiện rõ với dáng hình cao lớn, mặc chiếc sơ mi trắng, tư thế ngồi thoải mái, khuôn mặt đứng đắn mỉm cười đang nghe cô gái xinh đẹp ngồi đối diện nói. Anh quay lại nhìn Từ Yến, hỏi: “Thế rồi sao?”

“Cô gái ngồi đối diện với anh ấy là con gái của Chủ nhiệm Ủy ban Cải cách và Phát triển thành phố, Trương Gia Nghi, vừa du học Mỹ về, làm việc ở ngân hàng bọn em, tháng trước phó giám đốc chi nhánh ngân hàng đã giới thiệu họ làm quen, theo như em biết thì họ thường xuyên liên lạc với nhau.” Từ Yến nói giọng thoải mái: “Tạ Nam chắc không biết điều đó.”

Hạng Tân Dương nhìn Từ Yến dò hỏi: “Tại sao cô lại nói cho tôi biết những điều này?”

“Em không muốn cô ấy rơi vào bóng tối, những năm qua cô ấy cũng vất vả rồi, nếu lại thêm một lần thất bại nữa, em đoán cô ấy sẽ không chịu đựng nổi. Ồi, tại sao anh lại nhìn em như thế?”

“Tôi cảm thấy lạ sao cô tự nhiên lại tốt bụng như vậy?”, Hạng Tân Dương cười gằn.

Từ Yến cười lớn, nói: “Tùy anh nghĩ thôi, dù gì thì những điều em nói đều là sự thật, anh chỉ cần qua ngân hàng hỏi thăm vài câu là có thể biết ngay. Có điều em không định trực tiếp nói với Tạ Nam, cô ấy rất có thành kiến với em, e rằng sẽ nghĩ em có ý đồ phá hoại.”

Đĩ nhiên Hạng Tân Dương cũng cho rằng Từ Yến chẳng có mục đích tốt đẹp gì, song lúc này anh cũng không có thời gian nghĩ nhiều, liếc mắt sang chỉ thấy Vu Mục Thành vừa nâng bình đựng nước hoa quả rót đầy cho cô gái kia, vừa nói gì đó, cô gái mỉm cười nhìn anh ta. Nếu nói đây là một cuộc gặp gỡ rất tâm đầu ý hợp thì cũng không có gì là quá đáng cả.

Từ Yến chẳng nói thêm gì nữa, từ từ đứng dậy chào rồi đi khỏi.

Hạng Tân Dương vẫy tay gọi phục vụ tính tiền, sau đó ra ngoài bước lên xe, quay lại nhìn vào trong quán cà phê, suy nghĩ trước sau một hồi, anh quyết định rút điện thoại gọi cho Tạ Nam.

Vừa lái xe đến quán cà phê bên sông, Tạ Nam đã nhìn thấy chiếc BMW của Vu Mục Thành đỗ ven đường, cô có chút kinh ngạc. Hạng Tân Dương bước xuống từ xe của mình, hất cằm ra hiệu cho cô. Cô nhìn sang, thấy Vu Mục Thành và một cô gái đang ngồi đối diện nhau trong quán.

“Tân Dương, không cần phải cố ý gọi em ra đây để nhìn thấy việc này.” Cô chau mày khẽ nói, vội vàng quay người chuẩn bị lên xe, trong lòng không muốn để Vu Mục Thành nhìn thấy mình, sợ anh hiểu nhầm cô đi theo thăm dò mình, không ngờ Hạng Tân Dương cũng lên xe theo cô.

“Đi thôi, anh có vài điều muốn nói với em, chúng ta ra chỗ khác nói.”

Tạ Nam hoàn toàn không biết làm thế nào, đành ngồi lên xe khởi động máy. Suy nghĩ giây lát rồi cô lái xe dọc theo con đường đang tập nập xe cộ đi lại, hướng thẳng về phía trước.

Hạng Tân Dương thầm khâm phục cách lái xe khéo léo và thành thục của cô.

“Trước kia mỗi lần anh dạy em lái xe, em đều nói rất sợ nhìn thấy cảnh người xe tập nập.”

Tạ Nam khẽ mỉm cười, quả thực, cô biết lái xe là do Hạng Tân Dương dạy. Lúc mới học, cô luôn sợ hãi, chỉ dám lái một lúc trên con đường ở khu nhà ven hồ vào buổi tối, khi ấy con đường vắng tanh, vô cùng thích hợp cho việc tập lái xe. Hạng Tân Dương hay khen cô nắm bắt nhanh, cổ vũ cô lái xe vào khu phố chính, nhưng cô luôn kiên quyết chối từ. Mãi tới khi lấy được bằng lái rồi, cô vẫn còn chút hoảng sợ không dám một mình lái xe chứ đừng nói tới việc vào khu phố đông người. Sau khi chia tay với Hạng Tân Dương, Tạ Nam ngày càng không dám chạm vào vô lăng.

Tốt nghiệp rồi, cô xin vào làm ở vị trí thu ngân có chế độ đãi ngộ tương đối cao, điều kiện của họ đưa ra phải có bằng lái xe. Cô đánh liều giao bằng lái ra, nói đã có hơn hai năm kinh nghiệm lái, chính vì vậy đã được nhận vào làm ở vị trí đó.

Lần đầu tiên một mình lái xe của công ty đến ngân hàng, Tạ Nam dè dặt đưa chìa khóa vào ổ, mãi lâu sau mới dám khởi động xe, cố gắng nhớ lại từng chi tiết và thao tác đã được dạy khi học ở trường dạy lái xe, nhưng lúc đó trong đầu cô hoàn toàn lại là những lời dặn dò của Hạng Tân Dương.

“Thả lỏng ra, tay cầm cần số, rồi khẽ phanh tay.”

“Đừng đạp bàn đạp lâu quá.”

“Sau khi dừng xe phải nhớ kéo phanh tay lại.”

“Không, không, dù thế nào cũng phải nhớ không bao giờ được tăng tốc đột ngột vậy.”

Cuối cùng Tạ Nam cũng lấy được dũng khí khởi động xe. Trong đoạn đường lái xe đầu tiên, tinh thần cô hết sức căng thẳng, mồ hôi túa ra thấm ướt quần áo, cho tới khi đến ngân hàng, bước xuống xe, chân tay cô đã nhũn hết cả, không ngờ lúc ấy lại gặp Từ Yến, cảm giác hối hận vì nhận công việc này lóe lên trong đầu cô.

Nhưng chẳng bao lâu, cô đã quen dần, có thể tự mình lái xe đến bất cứ đâu, cũng có thể đàn ông đối mặt với Từ Yến. Tạ Nam nghĩ, khả năng của con người muốn phát huy được cũng phải có một thời gian được khuyến khích rèn luyện.

“Sao có thể sợ nữa chứ? Em đâu còn là cô gái hai mươi mốt tuổi, Tân Dương.”

“Ừ, đúng vậy, anh biết, dĩ nhiên anh biết, bây giờ em đã hai mươi tám, còn anh cũng ba mươi mốt rồi.” Nói đến tuổi tác của hai người, ánh mắt Hạng Tân Dương lộ rõ vẻ dịu dàng, anh thở dài, “Chớp mắt đã qua chừng ấy năm, anh không nhớ bản thân nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên khi nào nữa rồi, có điều, sau đó tóc bạc ngày càng nhiều, và anh cũng không quan tâm nữa”.

Tạ Nam nhớ lần trước ở quán cà phê Lục Môn đã nhìn thấy bên mai anh lốm đốm những sợi bạc, bất giác giật mình. Cô lái xe nhanh đến một quán cà phê cách đó vài trạm xe, hai người bước xuống, rồi ngồi bên một bàn trà ngoài quán.

“Tân Dương, em biết anh quan tâm tới em và muốn tốt cho em, nhưng khi hai người yêu nhau, chắc chắn mỗi người cũng cần có một không gian riêng nữa. Em sẽ không để ý việc Vu Mục Thành hẹn hò với người khác, như thế buồn cười lắm.”

“Người con gái đó là con gái của chủ nhiệm Ủy ban Cải cách và Phát triển thành phố được người khác cố ý giới thiệu cho anh ấy, em cũng không để ý đến cả việc anh ấy đi gặp mặt và qua lại với người con gái khác sao?”

37. Chương 24-p1

Chương 24: Xin hãy lựa chọn

Khi Hạng Tân Dương trở về nhà thì trời đã tối. Phòng khách chỉ bật một ngọn đèn

mặt là chai rượu vang đã mở, cô đang tự chúc rượu cho mình. Rất ít khi anh thấy cô như thế này nên vội nhắc nhở: “Dạ dày em không được uống rượu tùy tiện đâu”.

“Cảm ơn anh đã quan tâm tới cái dạ dày của em, nhưng dường như anh lơ đãng, không cần biết trái tim em đang thế nào.” Đường Lăng Lâm nói giọng lưỡi biếng: “Lại đây cùng uống với em một cốc, em đoán chắc hôm nay anh cũng muốn mượn rượu giải sầu giống em”.

Dĩ nhiên tâm trạng của Hạng Tân Dương lúc này rất không tốt, sau khi Tạ Nam đi khỏi, anh vẫy taxi trở về quán cà phê lấy xe của mình, liếc nhìn vào bên trong thì Vu Mục Thành và cô gái kia đã đi khỏi. Anh lái xe vòng vòng rất lâu trên khắp các con phố theo thói quen, đợi cho tâm trạng ổn định trở lại rồi mới về nhà. Ấy vậy mà Đường Lăng Lâm lại biết tâm trạng anh như thế khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Anh chau mày: “Em muốn nói gì, Lăng Lâm?”.

Đường Lăng Lâm giơ cốc lên: “Đừng ngạc nhiên, em không rình mò anh đâu, cũng không cần thiết phải làm như vậy. Anh thần thánh hóa tình yêu của mình như thế thì cũng giống như tình yêu của Plato[1], em dĩ nhiên không cần phải lo việc anh đưa ai đó vào khách sạn.”

[1] Tình yêu của Plato: Tình yêu về mặt tinh thần của nhà triết học phương tây Plato. Ông theo đuổi sự giao tiếp tâm linh, bài trừ nhục dục.

Hạng Tân Dương sầm mặt xuống, nói: “Nếu em đã uống nhiều rồi thì đi tắm rồi ngủ đi.”

Đường Lăng Lâm uống một ngụm to, sau đó bỏ cốc rượu xuống, cầm chai rượu lên nhìn qua ánh đèn rồi lắc đầu nói: “Anh xem, còn hơn nữa chai, rõ ràng là em vẫn còn biết kiềm chế. Anh không uống thì nói chuyện với em một lúc.”

Hạng Tân Dương bước đến cầm chai rượu trên tay cô đặt xuống bàn, rồi ngồi xuống bên cạnh, nói: “Lăng Lâm, chúng ta chắc chắn cần một cuộc nói chuyện, nhưng hôm nay thì không thích hợp lắm.”

“Thế thì lúc nào mới thích hợp? Đợi khi nào Tạ Nam và anh bàn bạc xong chuyện quay lại với nhau thì mới đến thông báo cho em ư?” Đôi mắt cô nhìn thẳng vào anh, kéo dài giọng: “Nhìn thấy cô ấy một lần nữa bị người ta bỏ rơi, có phải anh tiếc lắm không? Anh quan tâm tới cô ấy như thế, cô ấy có cảm động không?”

“Nói như vậy Từ Yến đến tìm anh là theo ý của em à?”

“Làm theo ý em? Anh hỏi khó nghe thế? Anh thật không hổ là đã tưởng tượng em theo chiều hướng xấu nhất.” Đường Lăng Lâm cười lớn, “Em không bị điên, tại sao lại phải ra chỉ thị cho cô ta đi nói với chồng mình rằng người yêu cũ của anh đang bị rơi vào tình thế khốn đốn, đợi anh đến cứu trợ. Có điều cô ta đi tìm anh, là điều em có thể đoán được. Không biết vì mục đích gì, cô ta đang muốn được xem kịch hay của tất cả mọi người. Em không cần đến tận nơi cũng có thể tưởng tượng được, khi nói với anh nét mặt cô ta biểu hiện như thế nào.”

“Rõ ràng là em đã nói chuyện với cô ấy rồi.”

“Đúng, mấy hôm trước em và cô ta có ăn cơm cùng nhau. Cô ta vẫn như trước, luôn để tầm mắt rất cao, chỉ có điều mắt cao nhưng tay lại với thấp, nên những điều đạt được không theo ý mình. Nói đến Tạ Nam, cô ta đã cho em biết một số thông tin rất hay. Dường như tình cũ của anh lại có bạn trai, điều kiện tốt lắm, nói theo giọng của Từ Yến thì Tạ Nam là một nàng Lọ Lem chính gốc. Vấn đề em có thể thở phào sung sướng cho rằng như vậy thì mọi người đều tránh khỏi mệt mỏi. Nhưng theo cô ta nói, có người rất thích anh

chàng bạn trai của Tạ Nam, hậu thuẫn cũng tương đối lớn, e rằng lần này Tạ Nam lại khó lòng mà nắm bắt được rồi.”

“Cuộc sống của cô ấy có liên quan gì đến em và Từ Yên, tại sao hai người cứ phải quan tâm đến đời tư của cô ấy như thế?”

Đường Lăng Lâm cười, lạnh lùng nói: “Đừng lấy em và Từ Yên ra để nói. Nếu không phải vì anh, em sẽ không bao giờ để ý đến cái chủ đề vô nghĩa ai là Lọ Lem ai là hoàng tử kia. Hơn nữa, cái người còn quan tâm đến cuộc sống của người khác hơn cả Từ Yên chẳng phải là đức ông chồng của em sao?”

Hạng Tân Dương im lặng.

“Lúc kể chuyện, Từ Yên giọng vui vẻ lắm, còn em nghe mà buồn phiền, em dường như có thể đoán ra ngay sau khi nghe những tin này anh sẽ nghĩ và làm gì, không phải vội vàng chạy đi an ủi nàng hay sao? Anh xem, có đúng như e nghĩ không?”

“Không phải em luôn cho rằng những suy đoán của mình về hành tung của anh luôn chuẩn xác ư? Nhưng theo như em thấy, anh có thể mang cái gì ra để níu kéo, để an ủi cô ấy?” Hạng Tân Dương nhướn mày, nhếch môi cười gằn, “Anh chẳng qua cũng chỉ là một thằng từng phụ cô ấy mà thôi, một thằng đàn ông có vợ, không thể trách ai, anh chỉ cố gắng không gây phiền phức cho cô ấy. Nếu em muốn nói với anh những điều này, thì anh nghĩ nên thôi đi, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Cuối cùng thì anh cũng nhận ra, anh chỉ vì nỗi bất hạnh của cô ấy mà trút giận lên em. Thật buồn cười, em đâu phải là Thượng Đế vạn năng, có thể thu xếp cho cô ấy một cuộc sống tốt đẹp, nhân tiện giải thoát cho anh... và em.” Đường Lăng Lâm cầm chiếc cốc lên uống cạn rồi đưa tay với chai rượu toan rót lên, Hạng Tân Dương giữ lấy tay cô ngăn lại.

“Đừng uống nữa, sao em lại đấu với sức khỏe của mình như vậy.”

“Đau dạ dày còn dễ chịu hơn đau tim, đây là kinh nghiệm của em, anh có tin không?”

“Anh rất xin lỗi, để em phải khổ sở thế này, nhưng anh và Tạ Nam thực sự không có gì.”

“Đương nhiên, trong mắt hai người đều không có gì, nhưng theo tình thế này, sẽ có gì rất nhanh thôi. Ai bảo anh cứ luôn cho rằng mình yêu cô ấy, mà em luôn cho rằng mình yêu anh?”

“Ai trong chúng ta cũng không có cái quyền cố mang tình yêu của mình đến cho người khác, rồi bắt họ phải yêu mình như thế.”

Đường Lăng Lâm bị kích động mạnh bởi câu nói này của anh, liền hỏi lại: “Anh đang trách em đem tình yêu của mình và cuộc hôn nhân này cho anh, giờ đáng đời vì sự lựa chọn ấy ư?”

“Lăng Lâm, chúng ta biết nhau từ nhỏ, em luôn phóng khoáng và độc lập, mọi người đều công nhận em giỏi giang, thông minh, quyết đoán, giải quyết mọi việc rõ ràng hơn anh. Cuộc hôn nhân này của chúng ta tuy không phải là sự lựa chọn của anh, nhưng anh thừa nhận không phải do em ép, có thể nói, em đã cho anh cơ hội, để anh đóng góp chút gì đó cho gia đình. Chỉ là anh quả thực xin lỗi, những năm qua đã khiến em thiệt thòi nhiều rồi, vốn dĩ em có thể có những lựa chọn tốt hơn. Em đã quá nhường nhịn anh, anh không có quyền để em phải tiếp tục như vậy nữa.”

Tay Đường Lăng Lâm khê co lại trong bàn tay anh, cô quay đầu nhìn anh, hỏi: “Anh muốn nói gì?”

“Em không cần phải vừa hận vừa bao dung cho anh, anh biết mình không tốt, không đáp ứng được các yêu cầu của em, dù sao chúng ta cũng vẫn còn trẻ, bây giờ bắt đầu lại có lẽ sẽ tốt hơn cho cả hai...”

Sắc mặt của Đường Lăng Lâm đanh lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười sắc lạnh: “Nói thật nhẹ nhàng, nếu như em không nhầm thì bây giờ anh đang cần được giải thoát khỏi em.”

Thần thái của Hạng Tân Dương cũng bình tĩnh tới mức gần như lạnh lùng: “Sự giải thoát này không phải chỉ riêng cho mình anh, Lăng Lâm.”

Đường Lăng Lâm đột nhiên co tay lại, chai rượu đột ngột đổ nghiêng, kêu lanh canh một tiếng trên bàn trà, sau đó rơi xuống chiếc thảm lông cừu dưới sàn, hai người cũng chẳng buồn cúi xuống nhặt nó lên, cứ để rượu thấm đầy ra tấm thảm, không khí căn phòng bỗng chốc nồng nặc mùi rượu.

Đường Lăng Lâm cười gằn một tiếng, “Rất tốt, mấy năm nay công ty của bố anh đã ổn định trở lại, phát triển tương đối tốt, anh cũng thấy đủ để nói điều kiện với em rồi phải không? Ly hôn ư?”. Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Cũng không phải là không thể, điều kiện của em rất đơn giản, anh tay trắng ra khỏi nhà, tất cả những cổ phần của nhà anh lấy từ công ty của bố em đều phải chuyển hết sang tên em.”

“Anh bỏ hết những gì của cá nhân anh, nhưng những cổ phần hai nhà giao ước, em đã có gần 20% cổ phần của công ty bố anh, em biết rõ anh không thể đáp ứng được điều kiện tiếp theo.”

“E rằng anh không có sự lựa chọn. Không cần em phải nhắc anh cũng biết, tất cả những gì nhà họ Hạng có bây giờ đều do hiệp nghị bảy năm về trước.”

“Anh luôn cảm kích em và bố em, nhưng...”

“Không những gì nữa, em không để ý việc ai sẽ tìm mình để bàn bạc yêu cầu cho thỏa đáng, dù là bố anh hay vị nữ thánh vẫn nằm trong trái tim anh kia.”

“Xin đừng lôi Tạ Nam vào việc này, quyết định của anh chẳng liên quan gì đến cô ấy.”

Đường Lăng Lâm lạnh lùng, nói: “Thật sao? Cô ấy vẫn chưa bị người yêu hiện tại bỏ rơi mà anh đã vội nuôi hi vọng giải phóng bản thân rồi, chẳng nhẽ anh ghét cuộc hôn nhân này tới mức không thể chấp nhận một danh phận nữa sao?”

“Anh hi vọng em suy nghĩ nghiêm túc một chút, cứ tiếp tục mối quan hệ chúng ta hiện tại chỉ làm tổn thương em mà thôi.”

“Bây giờ em sẽ nói cho anh, việc này anh đi mà bàn với luật sư của em, không cần em phải nói anh cũng biết là ông ta sẽ đưa ra điều kiện, em sẽ để ông ta lấy lại toàn bộ không thừa một xu. Em đồng ý trả tự do cho anh, để anh tay trắng, sau đó xem anh đoạt lại tình yêu từ tay người đàn ông điều kiện tốt kia như thế nào, em đoán sẽ có nhiều thứ hay để xem đấy.”

“Chúng ta nhất quyết phải đến bước đó sao? Như vậy chẳng tốt cho ai cả.”

“Trước kia em luôn cho rằng anh lương thiện, nhưng chẳng phát hiện ra được mặt tốt của anh. Anh đã bày trước mắt em nỗi đau thương lớn nhất của mình, xin hỏi anh còn cái gì tốt đẹp hơn thế nữa không? Em luôn nhường nhịn anh, anh dường như thương hại em mà cho rằng em chỉ là thứ đồ dễ bị chà đạp ư, chúng ta cứ chờ xem.”

Rất nhanh sau đó, Hạng Tân Dương hiểu được câu “chờ xem” của Đường Lăng Lâm có nghĩa là gì.

Ngày hôm sau, anh trai anh đến văn phòng tìm, Hạng Tân Hải hỏi thẳng vấn đề, cuối cùng muốn làm gì. Anh chau mày: “Anh à, Lăng Lâm nói gì với anh rồi?”

“Thím ấy còn có thể nói gì nào?” Hạng Tân Hải nói giọng khó chịu: “Thím ấy rất giữ ý, chỉ gọi điện nói tìm anh có việc, rồi đưa hiệp nghị hợp tác ban đầu của hai nhà cho anh xem. Anh hỏi thím ấy mang những thứ đó ra làm gì thì thím ấy bảo anh hỏi thẳng chú. Hai chú thím lại cãi nhau à?”

Hạng Tân Dương ngập ngừng giây lát rồi quyết định nói: “Em muốn ly hôn.”

Hạng Tân Hải hít một hơi dài, nói: “Thím ấy vừa từ chi nhánh công ty trở về vì chú, đang yên đang lành, sao chú lại có suy nghĩ như thế?”

“Nếu có thể tiếp tục thì em đã không nói những lời này.”

“Đường Lăng Lâm quả thật rất ghê gớm và hách dịch, nhưng chú cũng phải thừa nhận rằng mấy năm qua thím ấy thực sự tốt với chú. Anh chỉ thấy đợt Tết là hai người cãi nhau, chú có biết lúc đó thím ấy đã lo cho chú như thế nào không, thím ấy đã điên loạn gọi điện đi khắp nơi để tìm chú.”

Hạng Tân Dương nói giọng buồn bã: “Anh à, em cảm thấy mình có lỗi với cô ấy, nếu cứ tiếp tục thì chỉ ngày càng ép cô ấy đến mức biến thành một bà vợ luôn ôm hận oán trách móc mà thôi.”

“Đừng lấy điều đó ra nói với anh, Tân Dương. Một người đàn ông nếu có thành ý muốn tiếp tục sống với vợ mình thì vợ anh ta dù có thiếu lý trí đến mấy cũng sẽ không như vậy. Chú nói thật cho anh biết, chú có người đàn bà khác rồi phải không?”

Hạng Tân Dương nói giọng phiền não: “Anh cho rằng em cần thiết phải nói dối người trong nhà ư? Em nói thật đấy. Trước kia em nghĩ, em không yêu cô ấy cũng không sao, dù gì thì cô ấy cũng không yêu em, hai người đều cho rằng tình yêu không quan trọng, cùng có một mục tiêu, cùng nhau sống qua ngày, điều đó có thể tiếp tục. Nhưng tình hình hiện nay không như vậy, cô ấy đột nhiên nói yêu em, lại yêu cầu em cũng phải yêu cô ấy như cô ấy yêu em, anh bảo em phải làm thế nào?”

Hạng Tân Hải có vẻ không hiểu, hỏi lại: “Anh không phải nói chú đâu, nhưng Tân Dương, phải do một người không yêu mình cùng sống với mình có thể rất khó, nhưng nếu như Lăng Lâm yêu chú, thế thì có vấn đề gì đâu”.

Hạng Tân Dương thở dài, biết mình không thể nói anh trai cảm nhận thực sự lúc này, nói: “Anh cho rằng sự thông minh của Lăng Lâm lại để cho người khác dễ dàng sao?”

Hạng Tân Hải rất rõ Đường Lăng Lâm thông minh như thế nào, anh hỏi: “Chú dự tính sẽ như thế nào?”

“Em sẽ cố gắng nói chuyện với cô ấy, nếu có thể ly hôn trong hòa bình thì tốt.” Hạng Tân Dương đột ngột im lặng, trong lòng hiểu rõ khả năng xảy ra điều đó là rất ít.

Quả nhiên, Hạng Tân Hải nói: “Thế chú không đọc kỹ bản giao ước giữa hai nhà sao?”

Hạng Tân Dương lắc đầu, lúc ấy anh đang buồn chán nên cũng chẳng có tâm trạng nào xem thứ đó, đến khi công ty của bố vượt qua được cửa ải khó khăn, anh cũng không muốn giở ra xem lại nữa.

“Giao ước do anh và bố ký sau khi đã mời luật sư xem xét kỹ càng, nó không có gì ghê gớm lắm nhưng có điều khoản bổ sung, nếu giải phóng hợp đồng, tách cổ phần hai nhà thì bên họ Đường có quyền ưu tiên được mua lại công ty.”

Hạng Tân Dương biết Đường Lăng Lâm trong thời gian học đại học, ngoài chuyên ngành quản lý còn học thêm chuyên ngành luật, cô thường nói chuyện với cố vấn luật sư và các chuyên viên tư vấn luật một cách rất sắc sảo và kín kẽ. Anh nghĩ với những điều kiện cô đưa ra chắc chắn đảm bảo quyền lợi cho gia đình cô ở mức tốt nhất, nghĩ lại những lời cô nói với mình tối qua thì điều kiện chắc chắn còn ghê gớm hơn những gì anh hai nhìn thấy trong giao ước, giờ nói ra e rằng cơn giận của Hạng Tân Hải sẽ còn lớn hơn. Bây giờ anh cũng không còn sợ anh hai như hồi nhỏ nữa, có điều sau khi biết anh hai không quản công ty nữa mà chỉ nhận một chân đại lý cho mấy thương hiệu về xây dựng, tiền kiếm được không ít nhưng tâm trạng luôn luôn không thoải mái, luôn tỏ ra hối hận với cha và bản thân, luôn tỏ ra căng thẳng với công việc ở công ty nên anh không muốn nói thẳng để anh trai lo lắng thêm.

“Để em bàn lại với luật sư rồi tính.”

“Anh khuyên chú nên bỏ cái suy nghĩ đó đi, Lăng Lâm mới tìm anh mà chưa tìm đến chỗ bố thì chắc chắn còn để cho chú đường lui, rõ ràng thím ấy chưa muốn ly hôn. Vốn dĩ anh không có tư cách can thiệp vào đời tư của chú, nhưng tình trạng sức khỏe của bố hiện giờ thì chú cũng rõ, hơn nữa làm thẳng đàn ông đã đến tầm tuổi như chú rồi mà vẫn muốn nói đến hai chữ yêu đương, nếu không phải xa xỉ thì cũng ngờ nghệch quá.”

Hạng Tân Dương cười, nói: “Nói đến tình yêu, anh à, em vẫn nhớ anh đã từng nói với em một câu”.

Hạng Tân Hải cười khở sở, nói: “Anh còn có thể có câu nào để chú nhớ đến tận bây giờ?”

“Anh đã nói trò chơi tình yêu là một thứ gây nghiện, anh nói phải bị một lần mới có khả năng miễn dịch với nó.” Hạng Tân Dương tiện tay giở tập tài liệu trước mặt, nói, “Có thể là anh đúng, nhưng nếu bị nhiễm một nửa mà đột nhiên bị đứt đoạn sau đó lại muốn tiếp tục thì quả thật là điều đáng sợ. Tất cả những triệu chứng vẫn còn, chỉ có điều không có được khả năng miễn dịch”.

Hạng Tân Hải bật cười, nhưng ngay lập tức nhìn lại em trai mình với vẻ đăm chiêu, dĩ nhiên anh còn nhớ rõ khi nói câu đó, Hạng Tân Dương đã khẳng định cả đời từ chối miễn dịch khiến anh buồn cười, lại không nên được tiếng thở dài.

Sau này không bao giờ anh còn nhìn thấy thần thái vui tươi yêu đời trên nét mặt em trai nữa, luôn luôn là một Hạng Tân Dương với khuôn mặt trầm tư, xử lý công việc có trước có sau, giọng nói lãnh đạm và ngắn gọn. Đứa em trai luôn thích làm theo ý mình của anh đã trưởng thành, hơn thế còn đảm nhiệm gánh nặng gia đình. Trong một thời gian, anh luôn có chút ngán ngại với điều xảy ra mà anh cho rằng đó là lẽ đương nhiên ấy, dấu chấm hỏi trong đầu ngày càng lớn hơn.

“Không lẽ chú vẫn luôn nhớ Tạ Nam?”

Nghe tới cái tên này, Hạng Tân Dương ngẩng đầu lên, nói: “Anh à, em không nghĩ là anh lại nhớ đến cả tên cô ấy đâu”.

Vốn dĩ Hạng Tân Hải không còn nhớ tên của Tạ Nam. Nhưng hồi năm ngoái, anh đã có một lần gặp cô.

38. Chương 24-p2

Khi đó đang vào giữa hè, anh lái xe đến khu bán vật liệu xây dựng, ở đó có một cửa hàng tương đối lớn, làm đại lý cho bên vật liệu đá. Lúc anh vào cửa hàng thì thấy một cô gái trẻ đang nghe nhân viên bán hàng giới thiệu về các loại đá lát, đang định đi thẳng vào trong văn phòng, anh bất chợt dừng lại, từ góc nhìn của anh, cô gái hiện lên với cái cằm nhọn và khuôn mặt thanh tú, những ngón tay thon dài đang sờ thử chất liệu đá lát một cách rất chăm chú, nhìn kỹ mới nhận ra đó là bạn gái cũ của em trai mình.

Anh mới chỉ gặp một lần nên không nhớ tên cô, nhưng anh đã nhìn thấy ảnh cô trên bàn làm việc và trong phòng riêng của em trai nhiều lần nên vẫn nhớ khuôn mặt ấy.

Hạng Tân Hải không có ý muốn chào hỏi nên đi thẳng vào phía trong rồi ngồi xuống, cách một tấm rèm vẫn nghe rõ tiếng cô nói: “Không phải là bên các anh nhận đưa hàng đến tận nơi à?”.

“Chỗ chúng tôi chỉ miễn phí gia công cắt theo yêu cầu của khách, nếu như với số lượng lớn, chúng tôi có thể đưa hàng đến tận nơi, cô chỉ mua có hai tấm đá, vậy phiền cô mang ra taxi hộ ạ.”

Tạ Nam cười nói: “Các anh không đưa hàng, tôi đang định mang lên xe buýt đây”.

Nhân viên bán hàng cũng cười theo: “Hai tấm đá này nặng đấy, không tin cô thử đi, tốt nhất nên gọi taxi”.

Cô đưa tay nhắc thử, quả thật rất nặng nên khẽ chau mày và quyết định không thử nữa: “E rằng tôi muốn mang tới cổng để đón taxi cũng đã khó khăn lắm rồi, thôi, các anh cứ cắt đi, đợi lát nữa tôi đến lấy, tôi còn phải qua bên kia xem bồn giặt và chổi lau”.

Tạ Nam ra khỏi cửa hàng, Hạng Tân Hải mới đi đến nhìn vào chữ ký ở đơn đặt hàng của cô: Tạ Nam. Dĩ nhiên em trai anh đã không chỉ một lần nhắc tới cái tên này. Không biết gần đây cô ấy thế nào, có điều một người con gái phải một mình tới đây đặt một mặt hàng nặng như thế, có lẽ vẫn chưa kết hôn, cũng có thể còn chưa có bạn trai. Anh dặn dò nhân viên lát nữa mang hàng ra tận taxi giúp cô.

Hạng Tân Hải thầm nghĩ dù gì cũng là người yêu cũ của em trai, tiền đã nhận rồi không trả lại được, thôi chỉ đành giúp được có vậy.

Nhưng nghĩ lại những điều Hạng Tân Dương vừa nói, rồi nhìn thần thái của em trai mình, Hạng Tân Hải nghĩ, cô bé họ Tạ đó dường như không chỉ là quá khứ.

“Bởi vì chú về và gặp lại cô ấy nên mới có suy nghĩ muốn ly hôn với Lăng Lâm ư?”

“Anh, cách nói của anh và Lăng Lâm giống hệt nhau. Em phải nói thế nào thì anh mới hiểu rằng việc này không liên quan gì tới cô ấy, cô ấy giờ đã có bạn trai rồi.”

Nói đến Tạ Nam, nét mặt Hạng Tân Dương thoáng buồn. Hạng Tân Hải có thể biết rằng, khi nhìn thấy vẻ mặt này của Hạng Tân Dương, Đường Lăng Lâm đã nổi giận như thế nào, bèn thở dài nói: “Tân Dương,

chú không thể nói không liên quan là không liên quan được, anh có thể đoán ra thì Lăng Lâm cũng có thể làm như thế. Việc em không muốn lôi cô ấy vào chuyện, e rằng cũng chẳng phải do em quyết định nữa rồi. Nếu cô ấy đã có bạn trai, thì em hãy vì cô ấy, anh chỉ khuyên em nên bỏ cái suy nghĩ muốn ly hôn đi”.

Mục Vu Thành tương đối hài lòng với biểu hiện của người mới đảm nhiệm chức vụ giám đốc bộ phận Cung ứng, Lý Kinh Tùng. Anh ta không phải là người tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng, trước kia chỉ phục vụ cho một doanh nghiệp trong thời gian dài nhưng những hạn chế về học lực không đáng ngại. Sau khi đảm nhiệm chức vụ này, chỉ trong thời gian ngắn anh ta đã nắm được toàn bộ những việc liên quan đến cung ứng và vận chuyển trong công ty, điều mà Vu Mục Thành không ngờ được chính là anh ta nắm vững kiến thức kỹ thuật, thậm chí còn giúp được cả việc xử lý một số đơn đặt hàng của bên Thị trường, nắm bắt tốt việc phối hợp giữa các khâu của các bộ phận, điều đó giảm bớt áp lực cho Vu Mục Thành rất nhiều.

Chính nhờ đó, Vu Mục Thành dành ra được chút thời gian cùng bên Thiết kế thống nhất được bản thiết kế nhà xưởng giai đoạn hai, sau đó thông qua đấu thầu anh đã chọn được công ty chịu trách nhiệm thi công. Ý tưởng ban đầu của anh là trực tiếp thi công nhưng Giám đốc Tiền, trưởng bộ phận Hành chính vốn xuất thân từ chủ nhiệm một xí nghiệp nhà nước, một người khoảng hơn bốn mươi, rất có kinh nghiệm trong việc xử lý các mối quan hệ đối ngoại và cũng rất thông minh, đã nhiều lần khuyên Vu Mục Thành có thể mượn cơ hội mở lễ khởi công để mời một số cơ quan bộ ngành bên chính quyền và một số đơn vị có mối quan hệ thân thuộc đến tham dự. Anh suy nghĩ rồi quyết định làm theo ý của Giám đốc Tiền. Sau khi mở cuộc họp các giám đốc bộ phận đưa ra vấn đề thảo luận bàn bạc, mọi người thống nhất quyết định vào một buổi sáng thứ Hai cuối tháng Tư sẽ tổ chức một lễ khởi công, phụ trách khách mời sẽ do Giám đốc Tiền đảm nhận.

Tan họp mọi người lần lượt ra về, Vu Mục Thành đột nhiên nói với Giám đốc Triệu, phụ trách bộ phận Tài vụ: “Anh Triệu, anh ở lại một chút, tôi có việc muốn nói với anh”.

Giám đốc Triệu ở lại, hỏi: “Có việc gì vậy thưa Tổng giám đốc Vu?”.

Vu Mục Thành cười nói: “Mọi người quan tâm tới việc riêng của tôi, tôi cảm ơn mọi người. Có điều, tôi đã có bạn gái, sau này không thể lại cho tôi ôm thêm việc này nữa”.

Giám đốc Triệu có vẻ rất ngại, anh ở công ty này cũng đã lâu, có mối quan hệ khá thân thiết với chị gái và anh rể của Vu Mục Thành. Lần này để vay tiền ngân hàng cho khoản đầu tư xây dựng nhà xưởng giai đoạn hai, anh đã phải lui tới ngân hàng nhiều lần, công việc rất thuận lợi. Một hôm, phó giám đốc chi nhánh ngân hàng họ Hồ đã nói về việc tình cảm của Vu Mục Thành. Vu Mục Thành không có thói quen nói chuyện riêng với nhân viên của mình, nhưng chị gái Vu Mục Vân và anh rể Vương Quân của anh đã nhiều lần nói về Vu Mục Thành mỗi khi liên hệ với anh. Không chút nghĩ ngợi, anh vui vẻ đề nghị bên ngân hàng lưu ý tìm một cô gái phù hợp cho sếp của mình.

Phó giám đốc Hồ nghe anh nói vậy đã giới thiệu ngay con gái của Chủ nhiệm Trương phụ trách bên Ủy ban Cải cách và Phát triển của thành phố vừa đi du học ở Mỹ về, học lực cũng như ngoại hình và tính cách của cô gái đều rất đáng nể. Anh vừa nghe đã cảm thấy đó là một mối tốt, nên để ý và nói với Phó giám đốc Hồ mình là cấp dưới không tiện ra mặt làm mối cho sếp, chỉ bằng hôm nào cùng ăn cơm, giới thiệu cô gái cho Vu Mục Thành thì tiện hơn. Không ngờ chiều này cũng chẳng thể lọt qua mắt của Vu Mục Thành.

“Xin lỗi, Tổng giám đốc Vu, tôi không ngờ bên Phó giám đốc Hồ lại có ý giới thiệu bạn gái cho anh”.

Vu Mục Thành cũng không định điều tra sâu việc này làm gì, anh đã hẹn Trương Gia Nghi và nói rõ với cô rồi. Trương Gia Nghi hết sức thoải mái, hai người nói chuyện vô cùng vui vẻ, cũng có thể nói họ đã trở thành bạn. Anh chỉ cười lớn mà nói: “Không sao, sau này kéo tôi đi ăn cơm thì nói rõ với tôi sẽ tốt hơn, kéo lại hỏng mất ý tốt của người ta”.

Giám đốc Triệu vội gật đầu lia lịa, vừa đi ra đã nói lại việc này với Giám đốc Tiền, Giám đốc Tiền cười lớn: “Anh Triệu ơi là anh Triệu, anh thông minh là thế mà không nghe bên bảo vệ họ buôn chuyện gì à?”

“Nói chuyện gì?”

“Đợt tết Dương lịch Tổng giám đốc Vu đã đưa một cô gái tới đây, họ có vẻ rất thân mật.”

Giám đốc Triệu nói giọng phiền muộn: “Tôi đâu có biết, ôi, tôi lảm chuyện quá”.

Giám đốc Tiền vỗ vai anh, nói: “Không sao, Tổng giám đốc Vu không để ý đâu”.

Khó khăn lắm Vu Mục Thành mới lại được tan ca đúng giờ, anh dừng xe, nhìn thấy Tạ Nam đang cầm bình tưới cây trong vườn của mình. Mới hơn một tháng mà mọi thứ đã đổi thay nhanh chóng. Hoa kim ngân và liễu leo đã phủ xanh um cả bờ rào, hoa hồng cũng đã kịp nhú vài nụ. Ánh hoàng hôn chiếu xuống khiến cả khu vườn trở nên sinh động, không còn vẻ hoang vu như ngày nào.

Nhìn thấy anh, Tạ Nam đặt bình xuống, nói: “Hiếm có đấy, hôm nay anh về sớm thế”.

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt Tạ Nam những sắc vàng tuyệt đẹp. Gần đây Vu Mục Thành nghiêm chỉnh chấp hành đề nghị của Hứa Mạn, nếu ở nhà thì phải ép Tạ Nam đi chạy cùng mình, còn nếu không có nhà, anh sẽ gọi cô xuống lầu chạy bộ, không để cô ngồi lì trên chiếc sofa như trước nữa. Trời mưa, anh sẽ nhắc cô dùng đến máy chạy bộ, cứ duy trì như thế đã được hơn nửa tháng, giờ xem ra khí sắc của cô đã được cải thiện hơn nhiều.

“Hình như em không hoan nghênh anh về sớm hay sao ấy. Nhưng mà em cũng phải quen”, Vu Mục Thành cười nói: “Nhà xưởng mới sắp khởi công rồi, cuộc sống của anh cơ bản sẽ trở về quỹ đạo ngay thôi”.

“Thế thì tốt, anh trở về sớm một chút có thể nấu cơm cho em ăn.”

Vu Mục Thành cười lớn: “Em thắng thắn đấy, thừa nhận là cơm anh nấu ngon hơn em nấu nhé”.

Tạ Nam quả thực không dám giành thế mạnh trong việc nấu nướng, nếu chỉ có một mình, cô thường chỉ nấu nồi canh và một số món nguội là được rồi, nhưng nếu so với Vu Mục Thành thì có thể nói là cô không bì được với anh. Theo lời khuyên của Cao Như Băng, cô đã mua một cuốn sách hướng dẫn nấu ăn, nghiên cứu vào những lúc rảnh rỗi, rồi tranh thủ những khi có một mình ở nhà đem ra thử nghiệm, có điều cô vẫn hơi hoảng sợ và không tự tin lắm khi nghe tiếng chảo dầu sôi lên mỗi khi bỏ rau vào.

Hai người cùng lên lầu, Vu Mục Thành nói: “Hôm nào tìm người đưa chiếc dương cầm của em lên đi. Để ở gác xép ấy, bất kỳ lúc nào cũng có thể đàn được”.

Chưa bàn với Tạ Nam một tiếng, anh đã chủ động bảo thư ký mua về một chiếc ti vi tinh thể lỏng và một bàn viết, sau khi nhờ chị giúp việc theo giờ dọn dẹp gác xép, anh liền đặt chúng trên đó. Tạ Nam cảm thấy rất hài lòng, buổi tối cô ngồi ở đấy thường xuyên hơn, không gian gác xép rất lớn, đặt đàn vào cũng không vấn đề gì, nhưng Tạ Nam lại hơi ngập ngừng, cô không muốn có thay đổi nào quá lớn nên trả lời anh: “Để một thời gian nữa rồi tính”.

Sau khi vào nhà, Tạ Nam thay đồ, đeo tạp dề chuẩn bị làm cơm. Vu Mục Thành đứng ở cửa bếp nhìn thao tác cắt thái rồi cho rau vào chảo bằng vẻ tò mò và vui thích, không buồn để ý đến sự xua đuổi của người yêu. Cuối cùng Tạ Nam cũng bỏ được rau vào chảo, sau đó vội vàng lấy nắp vung làm bìa đỡ đạn tránh cho dầu khỏi bắn vào mình. Vu Mục Thành bỗng không nén nổi cười. Chuyển sang nấu món sau, anh còn thấy cô lặt lặt mấy trang sách dạy nấu ăn, nó như kích thích mấy thói quen hay trêu chọc của anh.

Như thế này tràn ngập không khí gia đình, có lợi cho sự hòa bình giữa hai người và niềm vui lâu dài của họ. Tạ Nam quay đầu nhìn anh, nét mặt phẳng phất nụ cười, cô nghĩ, điều mình lo lắng có lẽ đã qua rồi.

39. Chương 25

Chương 25: Ai giúp được ai

Một buổi sáng thứ Hai, Vu Mục Thành ăn xong bữa sáng rồi về phòng ngủ, đến bên tủ quần áo để chọn cho mình một bộ vest và cà vạt phù hợp. Làm trong những nhà máy có tính sản xuất thế này thường không yêu cầu quá kỹ về vấn đề trang phục. Trong cả công ty thì người ăn mặc nghiêm chỉnh nhất có lẽ là Tổng giám đốc Ngô phụ trách bộ phận Thị trường. Nhưng ngày hôm nay tổ chức lễ khởi công, Vu Mục Thành quyết định ăn mặc nghiêm trang một chút. Anh mang hai chiếc cà vạt xuống tầng một hỏi ý kiến Tạ Nam.

Tạ Nam vừa dùng xong bữa sáng, đang đứng trước gương trang điểm tô chút son môi. Cô nhìn hai chiếc cà vạt, và bộ ple, rồi lại nhìn Vu Mục Thành, do dự một lúc sau đó chọn ra một trong hai chiếc. Vu Mục Thành nhanh chóng thắt chiếc cà vạt theo sự lựa chọn của người yêu, nhưng cô lại đổi ý: “Ừm, em nghĩ kỹ lại thì chiếc cà vạt kia có vẻ đẹp hơn đây”.

Vu Mục Thành nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, thấy vậy cô nhún vai: “Được thôi, em không có ý kiến gì hết, tùy anh”.

Vu Mục Thành cởi bỏ chiếc cà vạt đã thắt gọn gàng mà đổi sang chiếc còn lại, miệng chống chế: “Đừng, đừng em, ý kiến của em rất quan trọng, em cho ý kiến nhiều vào nhé, nhìn lại xem được chưa nào?”.

Tạ Nam nghiêm chỉnh ngắm nghía Vu Mục Thành một lần nữa, ánh mắt cô lại lướt xuống chiếc cà vạt đáng thương vừa bị anh vứt ra, miệng như cổ nhin cười.

Vu Mục Thành đột nhiên hiểu ra: “À à, em trêu anh”.

Tạ Nam cười khúc khích, bước nhanh ra chỗ thay giày dép chuẩn bị chạy, Vu Mục Thành đuổi kịp, ôm lấy cô: “Giờ cũng bắt đầu biết trêu rồi à, chạy đâu có dễ như thế?”.

Tạ Nam nhỏn miệng cười gơ tay ra chỉnh lại cho anh chiếc cà vạt và cổ áo, nói: “Chỉnh sửa một chút, xem ra anh cũng rất đẹp trai”.

“Biết anh đẹp trai rồi à, trông chừng anh cho kỹ nhé, đừng để cô gái khác có ý đồ với anh.”

“Thế anh định nói với em là có người con gái khác đang có ý gì với anh à?”

Anh cười thoải mái: “Đương nhiên rồi, luôn có rất nhiều cô gái để ý tới anh”.

Tạ Nam nhìn anh chăm chăm, ánh mắt hơi có vẻ phức tạp, dường như trong đó ẩn chứa điều gì mà anh không đọc được, anh chẳng lại, thậm chí cô bé thật thà này lại lo lắng những việc không đâu, Tạ Nam đột nhiên bật cười.

“Làm thế nào mới trông chừng được, có cần đóng một cái dấu ở đây không?” Tạ Nam khẽ chạm lên mặt anh nói tiếp: “Anh phải nhớ kỹ năm chữ này nhé: Không chạm vào hiện vật”, rồi đột nhiên kiễng chân hôn lên chỗ vừa chạm tay vào, “Thôi, đóng cái dấu thế này là được rồi”.

Không để anh kịp định thần, Tạ Nam thoát khỏi vòng tay anh, miệng không ngừng la hét: “Chết rồi, chết rồi, muộn rồi”, sau đó vơ vội chiếc túi, chạy như bay ra khỏi nhà.

Vu Mục Thành vào nhà vệ sinh, anh bỗng bật cười khi nhìn thấy vết son đậm trên má qua tấm gương. Anh cầm khăn mặt, lau từng chút một. Người con gái ấy gần đây đã cởi mở rất nhiều, dần dần lộ ra một khuôn mặt hoàn toàn khác so với vẻ trầm tĩnh trước kia, lời nói giờ cũng thoải mái hơn. Phải thừa nhận một điều rằng, nhìn thấy sự thay đổi của người yêu, anh vô cùng vui sướng.

Lễ khởi công xây dựng nhà xưởng giai đoạn hai của công ty thiết bị điện Thành Đạt chính thức bắt đầu.

Đây là khu đất bố Vu Mục Thành đã có từ lâu, lúc đầu, ông chỉ cho quy hoạch ở mức cơ bản, phía sau nhà xưởng còn để một bãi đất trống, giờ chính là lúc cần dùng đến cho giai đoạn hai.

Ngoài bên Thiết kế, bên Thi công, bộ phận Hành chính còn mời thêm phía ngân hàng, các bên Cung ứng, khách hàng, các phòng ban liên quan đến thuế vụ của chính phủ. Công ty của họ có thể coi là một trong những công ty đặt nền móng sớm nhất nơi đây, tình hình phát triển mấy năm qua rất tốt, nhất là các khoản đóng thuế của năm ngoái đã được khu công nghiệp biểu dương, cho nên hôm nay các vị lãnh đạo của khu công nghiệp cũng tới tham dự rất đông.

Vu Mục Thành không thích những buổi tiếp khách như thế này, nhưng anh cũng không phải lo lắng nhiều, Giám đốc Tiền đã thu xếp kế hoạch chương trình đâu ra đấy. Lễ khởi công kết thúc một cách nhanh chóng, anh và các giám đốc cùng đưa khách đi tham quan thực tế. Sau khi đứng lại nhận một cuộc điện thoại, anh bị rớt xuống cuối đoàn, một giọng nữ đột nhiên vang lên bên tai anh.

“Chào Tổng giám đốc Vu.”

Vu Mục Thành quay đầu nhìn, đứng trước mặt anh là người phụ nữ nhỏ nhắn, bạn học của Tạ Nam – Từ Yến. Cô ta mặc chiếc váy bó sát màu xanh nhạt. Lần trước, ăn cơm cùng Phó giám đốc Hồ anh đã gặp, nhưng hôm đó đi với sếp nên cô ta ngoan ngoãn ngồi một chỗ và cũng rất cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói. Anh cười lịch sự: “Chào cô Từ”.

“Tôi và chủ nhiệm cùng tới, tài khoản vay của công ty anh ở ngân hàng chúng tôi, sau này chắc phải thường xuyên liên lạc với anh rồi.”

Ấn tượng của anh về Từ Yến không được tốt lắm nên không có ý định tiếp chuyện: “Mời cô cứ tự nhiên tham quan, tôi còn chút chuyện, không tiện ở lại, cô Từ cứ tự nhiên”.

Từ Yến không để ý tới thái độ của anh, vẫn đi ngay bên cạnh, nói: “Tổng giám đốc Vu, cũng thật là trùng hợp, anh và bên thi công khu công nghiệp này thật có duyên với nhau”.

Việc xây dựng nhà xưởng không phức tạp nên anh để cho bên Hành chính xét duyệt hồ sơ đấu thầu còn mình chỉ việc ký tên. Anh không hiểu nổi công ty đó có duyên gì với mình, và cũng chẳng buồn để ý tới những lời của Từ Yến khiến cô ta hết sức ngạc nhiên.

“Ồ, Tổng giám đốc Vu không biết à? Chủ tịch hội đồng quản trị công ty đó họ Hạng, tổng giám đốc hiện nay là Hạng Tân Dương.” Từ Yến cười với hàm ý sâu xa: “Anh ấy là bạn trai cũ của Tạ Nam”.

Vu Mục Thành hơi ngạc nhiên, quả là trùng hợp thật. Hôm nay, giám đốc phụ trách dự án của công ty xây dựng đó cũng tới chúc mừng, anh ta nói tổng giám đốc của mình đi công tác, chiều mới về, nên sẽ đích thân đến chúc mừng anh sau.

“Tôi và Tạ Nam là bạn học nhiều năm rồi, tôi rất vui khi cô ấy có thể tìm được mái ấm nơi anh.”

Vu Mục Thành cười nhạt: “Tôi sẽ chuyển lời tới cô ấy”.

“Cô ấy luôn rất may mắn.” Từ Yến dường như đột nhiên nhớ về quá khứ, “Bạn trai trước của cô ấy chính là Hạng Tân Dương, gia cảnh rất tốt, theo đuổi cô ấy từ khi cô ấy mới bước chân vào trường đại học, theo đuổi rất quyết liệt, lúc còn chưa tốt nghiệp họ gần như đã ở chung rồi... Ý tôi là họ đã đính hôn, còn chung tên mua một căn nhà. Chỉ tiếc rằng sau này gia đình Hạng Tân Dương gặp biến cố, anh ấy phải lấy người khác khiến Tạ Nam bị tổn thương rất lớn. Chúng tôi lúc đó còn sợ cô ấy nghĩ quẩn mà làm liều, cũng may cô ấy gượng lại được, bây giờ mọi người đều mừng cho cô ấy”.

Vu Mục Thành dừng bước, ánh mắt sắc lạnh nhìn sang Từ Yến, cô ta tránh đi, nói tiếp: “Tôi chẳng có ý gì khác, Tổng giám đốc Vu, chỉ là mừng cho cô ấy thôi. Bởi khó khăn lắm mới có một người không để ý đến quá khứ của cô ấy như thế. À đúng rồi, nghe nói Hạng Tân Dương mấy năm nay làm ăn bên ngoài, cuối năm ngoái mới về, sau lần gặp lại Tạ Nam thì về nhà đòi ly hôn với vợ, chấp nhận tay trắng ra đi, bây giờ nhà anh ấy cũng đang loạn hết cả lên”.

“Cô Từ, lần trước chồng cô nói lời xin lỗi thay cô, anh ta nói cô miệng lưỡi chua ngoa nhưng trong lòng không có ý gì. Xem ra chồng cô chưa hiểu hết về cô rồi. Có điều, tôi bằng lòng nói lại câu nói mà tôi đã nói với chồng cô: Nói thẳng là một việc, nhưng lời nói mang ác ý lại là một việc khác”.

“Anh cho là tôi muốn vu oan cho Tạ Nam sao?” Từ Yến không tỏ ra yếu thế, “Cô ấy có gì để người khác vu oan. Còn tôi, chẳng qua nói ra có chút sự thực mà thôi, không phải Tổng giám đốc Vu không muốn đối diện với sự thực chứ?”

“Cái sự thực trong mắt cô chẳng có nghĩa lý gì với tôi cả. Tại sao tôi lại phải quan tâm tới quá khứ của cô ấy? Người không có quá khứ và có cuộc sống nghèo nàn, chỉ lấy việc buôn chuyện đời tư người khác làm nguồn vui mới là người đáng thương.” Vu Mục Thành tiếp tục với giọng lạnh lùng: “Còn có thứ chán hơn cả việc buôn chuyện làm vui, đó chính là không biết mình làm cái việc xấu xa hại người lại chẳng lợi lộc gì cho mình. Cô Từ, cô nghĩ mình thuộc loại người nào?”.

Sắc mặt Từ Yến đột nhiên trắng bệch, chưa kịp mở miệng thì Giám đốc Triệu phụ trách bộ phận Tài vụ đi cùng một người đến, anh nói: “Tổng giám đốc Vu, giới thiệu một chút, đây là người phụ trách mới được điều đến quản lý về các khoản vay của chúng ta, Chủ nhiệm Trần”.

Chủ nhiệm Trần là một người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi, xem ra rất có năng lực. Anh ta mặc một bộ đồng phục như Từ Yến, chìa tay ra với Vu Mục Thành, nói: “Trần Hương Viễn, rất vui được làm quen với Tổng giám đốc Vu, tôi có chút việc nên đến hơi muộn, đây là đồng nghiệp của tôi, Từ Yến, Tổng giám đốc Vu đã gặp rồi chứ”.

“Chủ nhiệm Trần, rất vui được gặp anh.” Vu Mục Thành bắt tay anh, “Vừa rồi cô Từ có nói với tôi về một số điều khoản vay tiền mà công ty chúng tôi phải chấp hành”.

“Công ty anh là khách hàng được ưu đãi của chúng tôi, sau này cơ hội hợp tác chắc chắn sẽ rất nhiều.”

“Nhất định như vậy.” Vu Mục Thành khê gật đầu với Trần Hương Viễn, “Giám đốc Triệu cứ đưa Chủ nhiệm Trần đi tham quan, tôi xin thất lễ một chút”.

Vu Mục Thành quay người đi, bỏ lại họ đứng ở đó. Giám đốc Triệu không hiểu vì sao một con người không bao giờ bộc lộ tình cảm đột nhiên tâm trạng lại trở nên xấu như vậy, nên đành vội vàng đưa Trần Hương Viễn cùng Từ Yến đi tham quan nơi đây.

Vu Mục Thành một mình tới khu thi công nhà xưởng giai đoạn hai, nói là hôm nay khởi công nhưng kỳ thực công trình đã được chính thức khởi công từ tuần trước. Không giống như những người khác, dường như dạo bước trong khung cảnh ồn ào, ầm ĩ như thế này, cơn bão trong lòng anh mới yên lặng trở lại.

Anh nhìn chăm chú vào tên công ty thi công rồi lấy điện thoại, gọi cho Tạ Nam: “Nam Nam, tối nay tham gia bữa tiệc chiêu đãi của công ty anh nhé”.

Tạ Nam hơi ngạc nhiên, sáng nay lúc ra khỏi nhà, Vu Mục Thành còn không có ý định cho mình tham dự, ngập ngừng một lát, cô nói: “Em đi không tiện đâu, chẳng quen biết ai cả. Hơn nữa... tối nay em có hẹn, vừa hẹn với người ta rồi”.

“Ừ, thế thì thôi, em nhớ về sớm, lái xe cẩn thận nhé.”

Một mặt Tạ Nam ngại xuất hiện nơi đông người, lại là những người không quen biết; mặt khác, cô quả thực có một cuộc hẹn ngoài ý muốn.

Chỉ trước cuộc điện thoại của Vu Mục Thành vài phút, Tạ Nam đã nhận được điện thoại của Hạng Tân Hải. Cô đã từng gặp Hạng Tân Hải một lần khi đang vội vã trên phố cách đây bảy năm. Trong ấn tượng của cô thì ngoài những nét giống Hạng Tân Dương, anh ta có vẻ hơi kiêu ngạo, là người đàn ông khó gần và không phải là người dễ gây thiện cảm cho người khác, nhưng cụ thể như thế nào thì không còn nhớ rõ nữa. Đường nhiên cô cũng không thể nhớ nổi giọng nói của anh. Sau khi chào hỏi, bên kia tự giới thiệu mình, cô mới cảm thấy sững sờ.

Hạng Tân Hải lịch sự hỏi thăm cô qua điện thoại rồi hẹn cùng đi ăn với lý do: “Muốn nói chuyện với cô một chút”. Tạ Nam thực sự dở khóc dở cười trước đề nghị này, nói: “Xin lỗi anh Hạng, nếu anh muốn hẹn tôi nói chuyện, tôi thấy rất bối rối”. Cô đi ra phía cầu thang, dựa vào tay vịn, nói giọng lịch sự, “Nếu tiện, xin anh nói thẳng qua điện thoại cũng được”.

“Xin lỗi tôi đã làm phiền cô, nhưng cô Tạ à, tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào.” Hạng Tân Hải do dự một lát rồi nói tiếp: “Tân Dương và Đường Lăng Lâm sắp ly hôn”.

“Mong anh đừng nói với tôi chuyện đó, nó chẳng liên quan gì tới tôi cả, tôi không có trách nhiệm và cũng không định bình luận về cuộc hôn nhân của họ.”

Hạng Tân Hải sững lại, mãi một lúc sau anh thở dài nói: “Xin lỗi cô Tạ, tôi biết gia đình tôi trước kia có lỗi với cô và Hạng Tân Dương”.

“Đó là chuyện cũ rồi, anh Hạng, việc cũ nói lại chẳng hay ho gì.”

“Tôi biết không nên đến làm phiền cô, nhưng tôi sợ Đường Lăng Lâm không nghĩ như cô nói. Tôi phải gặp mặt nói chuyện với cô một lát, điều này cũng là để tránh cho cô những phiền hà khác.”

Tạ Nam không biết nói thế nào, đành phải hẹn gặp anh ở quán cà phê gần ngay tòa nhà văn phòng nơi cô làm việc sau giờ làm.

Tạ Nam cảm thấy trong lòng bất an cho tới tận lúc tan tầm. Cô đi bộ tới quán cà phê đã hẹn, Hạng Tân Hải đã đến đó, anh vào thẳng vấn đề: “Cô Tạ, Tân Dương là đứa em trai duy nhất của tôi. Mấy năm trước nếu không phải do tôi gây họa, lấy việc kinh doanh của gia đình ra đùa giỡn đến mức bản thân suýt chút nữa phải ngồi tù thì nó chắc cũng không phải lấy Đường Lăng Lâm. Cả đời này tôi luôn thấy có lỗi với cô và nó”.

“Anh Hạng, anh đừng nói chuyện đó nữa có được không? Tôi chưa bao giờ hiểu sai về Tân Dương, tôi biết anh ấy lựa chọn như vậy là vì gia đình mình. Tôi cảm thấy nếu là người khác thì trong hoàn cảnh đó cũng sẽ lựa chọn như vậy. Cho nên, điều mọi người nên làm là chấp nhận sự thật, đó là suy nghĩ của tôi.”

“Cô rất hiểu lý lẽ, cô Tạ. Thế nên giờ tôi mới dám có một đề nghị hơi không phải với cô, đó là mong cô hãy khuyên Tân Dương nghĩ lại trước quyết định ly hôn của nó.”

Tạ Nam giận dữ: “Nếu anh đã biết đây là một đề nghị vô lý thì cũng không nên tùy tiện nói ra như thế. Xin lỗi anh, tôi không muốn nhìn thấy sự đổ vỡ của gia đình người khác, nhưng tôi cũng không có ý định nhúng tay vào việc nhà họ. Tôi nói lại một lần nữa, tôi và Tân Dương đã chia tay, từ lâu đã không còn can hệ gì, hôn nhân của anh ấy cũng không liên quan gì tới tôi. Hơn nữa, bây giờ tôi đã có bạn trai, không tiện để ý tới việc thừa thãi như thế”.

“Việc thừa thãi ư?” Hạng Tân Hải cười khở, “Cô Tạ, cô cho rằng vì sao Tân Dương đề nghị ly hôn? Nó ở bên ngoài bảy năm, trong thời gian đó mối quan hệ vợ chồng chúng nó luôn rất ổn. Vừa về đến đây thì chúng nó xảy ra vấn đề. Nó quả thực ôm hi vọng muốn quay lại với cô, không chỉ có vợ nó mà cả tôi cũng nhận ra điều đó”.

“Không phải anh bắt tôi chịu trách nhiệm về suy nghĩ mà tôi không biết và cũng không liên quan đến mình trong đầu anh đấy chứ?”

“Tôi biết cô không có trách nhiệm gì, cô Tạ ạ, thực tế là tôi đang cầu xin cô. Nếu cô có thể quay lại với Tân Dương thì tôi không phản đối chúng nó ly hôn, tôi cũng hy vọng nó có thể vui vẻ. Nhưng nghe Đường Lăng Lâm nói thì cô cũng đã có một người bạn trai rất tốt. Tôi thực sự không muốn vì ý tưởng bất khả thi mà từ bỏ gia đình của nó.”

Tạ Nam cũng chẳng biết nói gì hơn nhưng Hạng Tân Hải không có ý định dừng lại, nói tiếp: “Đến tuổi của tôi bây giờ đã không còn tin vào thứ gọi là tình yêu nữa rồi, hoặc có thể nói tôi tin rằng cuộc sống còn có những điều quan trọng hơn, như tình thân, trách nhiệm, sự nghiệp, vân vân. Tân Dương không giống tôi, nó luôn hướng thiện và theo chủ nghĩa lý tưởng, có lẽ cô hiểu nó hơn tôi. Giờ nó chấp nhận bỏ hết mọi thứ chỉ mong được ly hôn. Cuộc hôn nhân của nó còn liên quan đến cổ phần của cả hai nhà, chứ không phải việc Tân Dương muốn là có thể giải quyết một mình được. Cô nghĩ nó làm như thế là sáng suốt ư?”

“Tôi không định nhận xét về sự lựa chọn không liên quan tới mình.”

“Như vậy xem ra cô sáng suốt hơn Tân Dương rồi, cô Tạ ạ. Trước đây tôi cũng không thích Đường Lăng Lâm, có điều cô ấy và Tân Dương lấy nhau đã bảy năm trời, cô ấy quả thật rất tốt với Tân Dương, luôn nhẫn nhịn, bao dung với nó. Nếu không phải Tân Dương cứ luôn một lòng với cô thì cuộc sống của chúng nó có lẽ đã hạnh phúc.”

Tạ Nam bật cười: “Những lời anh Hạng nói thật hàm súc, có phải anh muốn phê phán tôi không nên tồn tại. Tôi không biết thậm chí còn bị động nhận được tin người yêu mình kết hôn với một người con gái khác, tôi đi khỏi cũng không được yên, lại còn phải chịu trách nhiệm với những nhớ nhung về bản thân mình”.

“Xin lỗi cô Tạ, cô hiểu nhầm rồi, tôi không có ý đó.”

“Dù anh có ý gì thì cũng không còn quan trọng nữa, tôi hy vọng Tân Dương hạnh phúc, nhưng ngoài việc chúc phúc ra tôi cũng không biết có thể làm được gì hơn cho anh ấy.”

“Cô có thể. Cô có thể khuyên nó bỏ suy nghĩ muốn ly hôn đó đi, chỉ có những lời nói của cô mới khuyên được nó. Tôi không sợ em trai mình sau khi ly hôn sẽ trắng tay, bây giờ công ty gia đình tôi cũng khá phát triển, việc kinh doanh của tôi cũng không đến nỗi nào, nếu nó không còn gì thì vẫn còn có tôi. Nhưng tôi không đành lòng nhìn thấy nó vì một suy nghĩ viển vông mà bỏ đi sức cố gắng trong sự nghiệp suốt bao năm nay, bỏ đi cả người vợ tốt với nó như thế.”

Tạ Nam cười khổ: “Để tôi khuyên anh ấy, e rằng Đường Lăng Lâm không cho rằng đây là ý hay”.

Thấy Tạ Nam đã có chút dao động, Hạng Tân Hải vội vàng tiếp thêm: “Thực tế Đường Lăng Lâm không có ý định ly hôn, cô ấy luôn bao dung với Tân Dương. Tôi biết cô ấy đã từng tìm cô, đại khái đã nói những lời lẽ khó nghe, nhưng cô ấy nói vậy chẳng qua là quá kiêu ngạo. Cô ấy không có ác ý gì với cô đâu”.

Tạ Nam đâu cần ý tốt của Đường Lăng Lâm, trên thực tế cô còn hoài nghi rằng, một người luôn sống với lý trí lạnh lùng như thế đời nào chịu dễ dàng thay đổi cách nhìn của mình về người khác. Cô nói: “Yêu cầu của anh, tôi e rằng khó làm được, nhưng có một số việc tôi sẽ suy nghĩ, anh Hạng à, tôi xin phép đi trước”.

Dù là lời ép buộc của Đường Lăng Lâm hay sự cầu xin của Hạng Tân Hải cũng đều không khiến Tạ Nam động lòng. Nhưng với Hạng Tân Dương thì khác, cô không thể nhẫn tâm bỏ mặc tình hình hiện giờ của anh được.

Cảm thấy do dự, Tạ Nam quyết định hỏi ý kiến Cao Như Băng, vừa đúng lúc Cao Như Băng cùng Quách Minh đi dạo về.

Tạ Nam cố ý rẽ qua mua chút bánh ngọt và chè đậu đỏ, đậu xanh ở quầy bánh ngọt hai người vẫn thích ăn. Dạo này Như Băng ăn rất ngon miệng nên vừa trông thấy đã mừng rỡ ra mặt. Bụng của Cao Như Băng giờ đã hơi nhô lên, cô kể với Tạ Nam mình đã cảm nhận được cử động của thai nhi, có điều không thường xuyên và rõ ràng, Quách Minh thì chưa sờ trúng được lần nào nên cảm thấy làm bố thật thiệt thòi.

Quách Minh nhăn nhó đứng bên cạnh nói giọng thâm thẳm: “Có một chuyện không hợp lý lắm là cái gì bố cũng biết sau mẹ”.

“Cái này anh cũng ghen à, em phục anh rồi đấy, thôi được, để nhường anh bầu bí rồi sinh con, em phục vụ là được rồi.”

Quách Minh cười phá lên, ân cần đỡ vợ mình ngồi xuống, rồi kê cho cô một cái gối ở hông: “Đừng thế mà, những bà mẹ vẫn phù hợp với trọng trách vĩ đại này hơn”.

“Anh đi đi, vào phòng đọc sách đi, bé mà có động tĩnh gì chắc chắn em sẽ gọi anh ngay.” Như Băng đẩy cốc chè đậu xanh sang phía Quách Minh bảo anh đi rồi quay đầu nhìn Tạ Nam: “Nhìn cậu có vẻ độ này yêu đương ổn đấy chứ”.

Tạ Nam đỏ mặt: “Cậu chú ý vấn đề giáo dục thai nhi đi, thực ra hôm nay anh trai của Tân Dương tới tìm tớ”.

Cao Như Băng nói giọng kinh ngạc: “Anh ta đến tìm cậu làm gì, nói đi, cậu lại làm gì ngốc nghếch hả?”.

“Cậu phải hứa với tớ không được cáu giận, nếu không sẽ ảnh hưởng tới em bé.”

Cao Như Băng không kìm được nói: “Thôi rồi, cậu lại làm việc gì ngốc nghếch rồi”.

“Chẳng lẽ tớ lại kém đến thế sao?” Tuy mạnh miệng vậy nhưng khi kể toàn bộ sự việc với Cao Như Băng thì giọng Tạ Nam vẫn hơi ngần ngại, cô biết mình không tránh được việc bị bạn mắng.

Quả nhiên những lời giáo huấn của Cao Như Băng ngay lập tức phủ lên đầu cô.

“Lại muốn cậu làm thánh mẫu sao?”

“Việc này chẳng lẽ lại đến cậu nhúng mũi vào? Trốn còn chả xong, đầu cậu không bị làm sao đấy chứ?”

“Cậu cho rằng cậu có thể cứu được Hạng Tân Dương à?”

“Anh trai anh ta giảng bày cậu đấy, việc nhà mình không giải quyết xong lại déo miệng nhử cậu đi giải quyết hộ, mà chỉ có đứa ngốc như cậu mới đưa cổ mình vào đó.”

“Cậu quên hết những gì gia đình họ đã làm với cậu rồi à?”

“Đường Lăng Lâm là người dễ để cậu khiêu khích thế sao?”

“Hay là cậu vẫn còn yêu Hạng Tân Dương?”

Vừa nghe thấy câu cuối, Tạ Nam đang ngồi yên chịu trận đột nhiên lắc đầu kiên quyết: “Chúng mình không thể quay lại nữa”.

“Nếu cậu không còn yêu anh ta thì coi như người đứng, cậu lấy lý gì để khuyên anh ta?”

“Tớ...” Tạ Nam không biết nói gì cho phải.

“Không nhẽ cậu lại chạy tới nói với anh ta là giờ cậu sống rất tốt, bảo anh ta đừng làm phiền cậu nữa, ngoan ngoãn mà chịu đựng cuộc hôn nhân này đi”, Cao Như Bằng không chút khách khí, “Cậu chẳng chịu nghĩ xem nếu như cậu cứ lằng nhằng với anh ta thì bạn trai bây giờ của cậu sẽ nghĩ thế nào?”

“Nghĩ thế nào? Tớ cũng có làm gì sai đâu, tớ chỉ nghĩ... Tớ cũng không phải là...” Tạ Nam bị ánh mắt của Cao Như Bằng làm cho ngẹn lời, cô từ trước tới giờ luôn không nói lại được với những lời giáo huấn của Cao Như Bằng.

“Cậu còn không nói rõ ràng với tớ được thì nói làm sao với bạn trai cậu?”

“Tớ... chẳng nhẽ lại kệ Hạng Tân Dương à?”

“Cậu dựa vào cái gì mà quản việc của anh ta? Chẳng nhẽ cậu phải để tớ nhắc lại cho cậu những lời khó nghe? Cậu không phải mẹ anh ta, cũng không phải bạn. Cậu là người yêu cũ, chẳng có một người vợ nào hay một người yêu hiện tại nào lại thích cái kẻ đến trước đó. Cậu không có lý gì mà quản anh ta, anh ta đã trưởng thành và phải có trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Cậu cứ lo việc của cậu đi.”

Tạ Nam im lặng, nhưng đôi mắt chớp chớp có vẻ lo lắng, Cao Như Bằng hoài nghi: “Cậu đừng có nghĩ liều nhé, tớ thấy cái vẻ mặt của cậu mà không yên tâm chút nào, chỉ lo cậu lại làm việc ngốc nghếch thì chán lắm”.

“Bằng Bằng, tớ chỉ là... đã từng yêu anh ấy. Nếu không biết thì không sao, nhưng giờ thấy anh ấy đang hủy hoại cuộc sống của mình, tớ thực sự không nhẫn tâm.”

“Thế cậu định mang cuộc sống của mình ra cho anh ta sao?”

Tạ Nam lắc đầu, cười thiếu não: “Tớ không cao thượng tới mức ấy, cũng chẳng cho rằng mình sẽ làm thế”.

“Bảy năm rồi, cậu không thể quay lại bảy năm trước. Cậu không nợ nần gì Hạng Tân Dương cả, anh ta muốn làm vị thánh tình yêu thì để anh ta làm, việc gì phải cho chúng ta xem. Anh ta sống tùy tiện như thế không phải vì quá yêu cậu, chẳng qua vì không cam tâm với một quá khứ tươi đẹp thôi.”

Tạ Nam cắn môi im lặng.

“Cậu hứa với tớ, đừng đi tìm Hạng Tân Dương, nếu không tớ sẽ không thêm nhìn mặt cậu nữa, tớ không muốn làm bạn với một người bị bệnh tâm thần.”

Tạ Nam quả thật cũng có dự tính riêng trong lòng nhưng không muốn nói điều này với Cao Như Bằng, nói: “Không đâu, yên tâm, tớ đang bàn với cậu mà? Cậu là ngọn đèn soi đường cho tớ, Bằng Bằng. Nếu tớ lại ngốc nghếch nữa thì thật hổ thẹn với lòng mình và càng hổ thẹn với cậu”.

“Cậu điên rồi, giữ lại những lời nói ngọt ngào mà dỗ dành Vu Mục Thành đi. Nếu cậu không yên tâm về Hạng Tân Dương thì để tớ nói chuyện với anh ta.”

“Không cần”, Tạ Nam hoảng sợ, “Không được, đã bảo là không nói chuyện này nữa, tớ đã khiến cậu phải lo lắng nhiều rồi, nếu lại bắt bà bầu như cậu đi làm việc đó thì tớ đâu phải là người nữa? Quách Minh biết chuyện chắc chắn sẽ tuyệt giao với tớ. Tớ hứa sẽ không tìm anh ấy, được chưa?”

“Một bà bầu như tớ sao lại bị kỳ thị như thế nhỉ, cái này không được làm, cái kia cũng không được. Thôi, không đi thì thôi, cậu hứa không được làm việc gì ngốc nghếch đâu đấy.”

40. Chương 26-p2

“Nếu trong lòng em không có vướng mắc gì thì dù anh ta có cả ngày lượn lờ trước mặt em cũng chẳng quan hệ gì, anh càng chẳng thêm bận tâm. Nhưng mà Nam Nam à, em rõ ràng không hề cắt đứt hẳn với quá khứ. Trước đây anh đã tự hỏi, tại sao em lại để trống căn nhà mãi những bảy năm, mà lại đi thuê một chỗ vừa bé vừa tối tăm. Em không dám đối mặt với những hồi ức mà căn hộ này để lại trong em, đúng không?”

“Anh thật đúng là khách khí quá, thà để thắc mắc trong lòng mà không trực tiếp hỏi em. Vậy thì theo như cách lý giải của anh thì tại sao cuối cùng em lại nghĩ thoáng ra mà tình nguyện chuyển về đây ở?”

“Cô bạn cùng phòng của em lấy chồng mà, anh đoán em cảm thấy dần vật mình bảy năm trời là đủ lắm rồi.”

“Anh đã đoán đúng cả. Em thật không biết rằng em lại là một kẻ trong suốt như vậy trong mắt của anh đấy. Nhưng anh có thể ngừng lại cái việc giải phẫu, phân tích em đến chân tơ kẽ tóc như vậy không? Anh đã dồn em vào chân tường rồi. Tất cả những suy nghĩ, hành động của em chỉ dùng hai chữ ‘dần vật’ của anh đã khái quát được cả.” Tạ Nam mỉm cười cay đắng, “Đúng lắm, em có tính hay dần vật, có một quá khứ sóng gió, người bạn trai của em tự nhiên lại xuất hiện trong cuộc sống hiện tại của em mà em lại chẳng có cái dũng khí ‘phân định ranh giới rõ ràng’, em chưa đủ trung thực với người bạn trai hiện tại nữa, để em nghĩ tiếp xem em còn tội trạng nào chưa kể ra đây hay không”.

Vu Mục Thành buồn bã nhìn cô: “Em cho rằng anh đang trách cứ hay đang trừng phạt em sao? Em sai rồi, anh đã từng nói, anh yêu em là yêu tất cả những gì thuộc về em bao gồm cả cái tính hay tự dần vật của em. Anh thừa nhận là có lúc mình thích được trông thấy em dần vật, nhìn em vừa phải đấu tranh với những nguyên tắc của bản thân vừa từ từ thỏa hiệp với anh mà cảm thấy rất thỏa mãn, hãy tha thứ cho thói xấu này của anh. Điều anh không thể chịu đựng được là, em chấp nhận anh, bởi vì đang cố gắng sống một cuộc sống mà em với bao nhiêu người khác đều cho là phải thế, tức là coi anh như một đối tượng thích hợp để kết hôn chứ không thực sự xem như một người đáng để em yêu, em thực sự không thể dứt bỏ được quá khứ của mình hay sao?”.

Tạ Nam há miệng, không nói được lời gì, chỉ đành cắn môi im lặng. Cô không thể đấu lại với những lý luận của anh, mặc dù lúc này trong lòng cô có đến hàng trăm hàng nghìn từ “Không” muốn hét lên, nhưng cuối cùng cô lại chẳng thốt lên nổi một tiếng nào.

“Anh hoàn toàn hiểu được giữa em và anh ta đã có một mối quan hệ và tình cảm rất sâu đậm, thậm chí là đã bàn đến việc kết hôn. Anh cũng thật ghen tỵ với hồi ức đẹp đẽ đó giữa hai người. Anh ta chẳng cần hỏi cũng biết em thích nhất loài hoa gì, tình nguyện vì em mà bố trí bày biện lại mảnh vườn cho thật xinh xắn, trong xe anh ta cài sẵn bản nhạc piano mà em thích đàn... Anh đoán chắc rằng anh ta rất yêu em. Có điều thực ra tất cả những cái đó chẳng có ý nghĩa gì, chỉ cần đó là chuyện của quá khứ thì anh chẳng để tâm gì cả, ai mà chẳng có quá khứ. Anh chỉ muốn người con gái anh yêu không còn dây dưa gì với quá khứ và chỉ chuyên tâm vào yêu anh, cùng anh chung sống trong cuộc đời hiện tại.”

“Đối với em, tất cả những chuyện đó đúng là đã trôi vào quá khứ rồi. Em đương nhiên mong muốn cùng anh sống trong cuộc đời hiện tại, nếu không sao em lại sống chung cùng anh?”

“Có thật vậy không, Nam Nam? Em chưa từng muốn để đồ của mình trong nhà anh, không hề muốn để cây đàn piano lên phòng anh. Em biết có người muốn giới thiệu bạn gái cho anh, vậy mà cũng chịu nhịn không đi chất vấn anh. Anh không thể không suy đoán rằng em không tin tưởng gì vào mối tình của chúng ta, em chỉ là đến đâu hay đến đó. Anh đồng ý ở lại với em cũng được, mà anh thay lòng đổi dạ thì cũng chẳng sao. Em trước giờ không phải người con gái theo đuổi đến cùng mục đích của đời mình. Em làm như vậy chỉ chứng minh rằng em luôn mong đến một ngày mình buông xuôi tất cả mà quyết không theo đuổi hay đòi hỏi gì.”

“Thôi được rồi, em chẳng cần phải nói gì nữa, anh đã rút ra kết luận rồi phải không? Anh cho rằng em không hề yêu anh, chỉ thấy điều kiện của anh rất tốt, một đối tượng thích hợp để kết hôn. Em còn điều gì để nói nữa, em chỉ có thể nói một câu: Xin lỗi.” Tạ Nam ngồi dựa vào ghế sofa, dáng người ủ rũ không còn sức lực để ngồi ngay người mà nhìn thẳng vào mắt anh nữa rồi.

Vu Mục Thành càng thêm giận dữ: “Không ngờ em lại thành thực đến vậy, được lắm, anh thấy rằng hôm nay chúng ta có nói chuyện tiếp cũng chẳng đi đến đâu. Xin lỗi em vì hôm nay anh đã mượn rượu nói ra

những điều hơi khó nghe, tạm thời chúng ta nên không gặp nhau một thời gian mà bình tĩnh lại đã”.

Anh quay đầu kéo cửa đi ra ngoài.

Tạ Nam chỉ nghe thấy tiếng đóng cánh cửa vườn. Cô ngửa đầu ngồi dựa hẳn vào ghế, lấy tay che mắt lại, rơi vào trạng thái mộng lung. Gió đêm thổi tung rèm cửa sổ, hương hoa trầm lắng trong làn hơi lạnh của màn đêm. Tạ Nam ngồi như vậy không biết bao lâu, đến lúc cánh tay cô trở nên tê dại, mới nhúc nhích đứng dậy rồi đi như kẻ mộng du về phía cửa ra vào. Bên ngoài ánh trăng như dát bạc tỏa lan trên mặt đất một màu trắng ngà tựa làn tơ mỏng, khiến khu vườn nhỏ của cô trở nên huyền ảo đẹp lạ thường. Ánh mắt cô dừng lại trên chiếc bàn tròn ngoài vườn, ở đó vẫn còn vắt một chiếc ple màu ghi. Tạ Nam bước ra, cầm chiếc áo vào nhà. Cô cứ cầm nó trong tay đứng ngẩn ngơ một lúc, rồi đặt lên trên ghế sofa.

Tạ Nam nhìn khắp một lượt căn hộ của mình, căn hộ rộng đến một trăm ba mươi mét vuông, ba phòng ngủ, một phòng khách và một phòng ăn, mà chỉ đặt những thứ đồ gia dụng đơn giản cần thiết nhất, quả là trống rỗng. Thời gian này cô có về nhà cũng chỉ là để thay quần áo, tưới nước cho hoa hoặc tranh thủ lúc rảnh rỗi dọn dẹp qua căn hộ. Phần lớn thời gian cô đều ở chỗ Vu Mục Thành. Lúc này nhìn lại căn hộ của mình, tự nhiên cô cảm giác lạ lẫm như lạc vào một căn nhà xa lạ của ai đó vậy.

Tạ Nam định hôm nay trở về sẽ bàn bạc với Vu Mục Thành về một quyết định của mình. Trên đường cô đã chuẩn bị sắp xếp trong đầu xem nên bắt đầu từ đâu, bây giờ xem ra chẳng cần phải phí hơi suy nghĩ chuyện này nữa rồi.

Cô đóng cửa lại, tắt đèn phòng khách, rồi đi vào phòng ngủ lấy một bộ đồ ngủ rồi vào nhà vệ sinh tắm rửa và đánh răng. Cô đứng trước gương xoa lên mặt nước hoa hồng dưỡng da. Khuôn mặt trong gương thật lạnh nhạt và lạnh lùng bỗng khiến cô thấy lạ đến mức không dám nhìn thẳng vào nó nữa. Rồi cô dọn dẹp gọn gàng, đi vào phòng ngủ sắp xếp lại giường đệm, nhận ra rằng đã lâu lắm mình không còn ngủ ở đây nữa. Trên giường vẫn để chiếc chăn đông dày cộp, cô đành cố gắng gấp cái chăn đó lại để vào tủ, rồi trải ra tấm chăn mỏng khác, hì hục một hồi rồi cũng lên giường được. Cô nhắm mắt lại, tự nhủ với mình: “Đã qua mười giờ đêm, đáng lẽ mình phải đi ngủ từ lâu rồi chứ. Mình đã sống như vậy gần bảy năm, đồng hồ sinh học đã định hình. Ngủ đi nào, ngủ đi nào, đừng nghĩ đến điều gì nữa. Nếu mình không có nỗi một giấc mơ êm đềm để ẩn náu thì thật là đáng thương cho mình quá”.

Vu Mục Thành tỉnh dậy trong tiếng chim hót líu lo ngoài hiên, trời cũng chỉ mờ mờ sáng. Theo thói quen, anh quờ tay sang bên cạnh, chỉ thấy trống trơn, anh tỉnh hẳn ngủ. Bởi trước đây luôn có một cơ thể mềm mại ấm nóng lặng lẽ ngủ êm đềm bên cạnh, anh thường chạm vào cô mỗi lúc lơ mơ trong giấc ngủ, rồi sẽ ôm lấy cô tiếp tục chìm vào cơn mơ. Anh cầm chiếc đồng hồ đeo tay lên nhìn giờ trong ánh sáng mờ mờ buổi sớm, mới có năm giờ sáng. Vậy là đồng hồ sinh học trong anh vô tình đã bị cô thay đổi. Hóa ra tất cả những nỗi khổ tâm hay thói mất ngủ đều có thể lây truyền.

Cuộc đối thoại tối qua lại hiện về trong anh rõ nét từng câu từng chữ. Anh uể oải ngồi dậy. Đúng vậy, mượn hơi rượu để nói ra tất cả những gì mình suy đoán và cả những điều còn chưa được kiểm chứng. Trở về nhà tắm qua loa rồi leo lên giường ngủ lịm lờn, nhưng sáng nay trở dậy anh lại không cảm thấy tinh thần mình thanh thoi, bởi luôn ám ảnh là khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi của Tạ Nam. Không biết qua cuộc đối thoại tối qua, giấc ngủ ít ỏi của cô lại bị tổn thương nặng nề thế nào?

Anh vẫn mặc bộ đồ ngủ đi ra ban công, buổi sáng sớm tháng Tư nhiệt độ ngoài trời còn khá thấp, bầu không khí trong lành còn mang theo cả hơi lạnh. Anh dựa vào lan can cúi đầu nhìn xuống, cả khu chung cư vẫn đang chìm trong giấc ngủ im lìm, từng dãy ô tô xếp hàng theo đúng trật tự của đường kẻ sẵn, thỉnh thoảng một người bảo vệ đi tuần qua, lúc lúc lại nói khẽ vào chiếc micro nhỏ đeo bên tai điều gì đó. Những con chim nhỏ thoăn thoắt nhảy nhót trên cành cây hoặc các nóc nhà, kêu lên những tiếng lích chích, lích chích.

Ánh mắt anh dừng lại trên khu vườn nhỏ của Tạ Nam, chiếc ô che nắng đã thu lại, các loại hoa cỏ đủ màu sắc đang đua nhau theo gió sớm, còn trong nhà thì kéo rèm kín ở mọi ô cửa, dường như vẫn đang chìm trong giấc ngủ buổi bình minh như mọi căn hộ khác trong tiểu khu. Nhưng anh biết rằng, cô chắc chắn đã tỉnh rồi, giờ đang nằm lặng lẽ trên giường. Cô đang nhắm mắt nhưng trong tim thì đang nhói vì những dằn vặt, hay đang mở mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà mà suy nghĩ? Anh không thể biết được.

Lúc này họ vẫn đang ở rất gần nhau nhưng tâm hồn dường như đã quá xa vời.

Anh nhớ lại năm ngoái cũng vào tiết xuân này bên môi giới đưa anh đi xem nhà. Ngày hôm đó trời nắng chan hòa mang theo cảm giác nóng bức của tiết trời đầu hè. Không đến một năm sau anh đã an cư ở vùng đất này và có cả người yêu, những tương cuộc sống sẽ cứ thế yên bình trôi đi. Anh nhìn sang chân trời phía đông, nơi ấy đã ánh lên vùng sáng hồng nhạt, hôm nay chắc chắn cũng là một ngày thời tiết đẹp. Ngày mới có xóa hết được những buồn đau ngày cũ không? Anh cười khổ, cảm thấy không tin tưởng lắm với suy nghĩ của mình,

Vu Mục Thành không còn ý muốn ngủ thêm nữa, anh đi vào phòng đọc sách bật máy tính lên trả lời các thư đến. Trong hộp thư đến có thư của Tần Đào, nói với anh rằng công ty muốn cử anh ấy đến Bắc Kinh làm đại diện, “Hiện giờ kinh tế Mỹ không khởi sắc lắm, nên bây giờ mọi người lại tranh nhau về nước làm ăn đấy”. Ngoài ra anh ấy còn kể rằng mình vẫn giữ liên lạc qua mạng với một cô gái mà anh quen từ đại hội Nhân duyên kia, mọi thứ đều hợp nhau trừ cô bé ấy kém anh gần mười tuổi. “Tuổi trẻ của cô ấy làm mình rung động thật sự, Mục Thành à, mình tiêu rồi, lý trí vững như bàn thạch của mình đều tan tành trước cô ấy.” Vu Mục Thành chỉ trả lời bằng một câu ngắn gọn: “Tớ chỉ biết chúc cậu may mắn thôi, Tần Đào. Theo tớ, cậu chỉ cần một lời chúc phúc nữa là đủ, về đây rồi tổ chức đám cưới nhé!”.

Rồi anh trả lời những bức thư còn lại, đa phần là về công việc. Sắp tới giờ đi làm, anh xuống tầng pha cho mình cốc cà phê, mở tủ lạnh ra, dưới ngăn mát là những gói và hộp thực phẩm được bảo quản cẩn thận xếp san sát, còn trên ngăn đá là những thực phẩm trữ đông ngăn nắp.

Tạ Nam thích ăn điểm tâm sáng theo kiểu Trung Quốc. Từ khi ở chung với anh, cô thường dậy sớm một chút, chiên cho anh một chút khoai tây và hâm cho mình những đồ như bánh bao chiên bơ rồi pha cà phê hoặc sữa đậu nành để hai người cùng uống.

Vu Mục Thành bỗng quên mất mình mở tủ lạnh để lấy cái gì, nên vội vàng đóng mạnh nghe “rầm” một tiếng.

Anh lặng lẽ đến bên cửa sổ phòng ăn. Quả nhiên chỉ một lát sau, Tạ Nam xuất hiện từ phía cổng chung cư Uất Kim Hương rồi đi vòng qua mảnh vườn của mình đến bên chiếc Citroen màu trắng. Cô rút chìa khóa mở cửa xe, ngồi vào và khởi động máy, ra khỏi bãi đỗ xe vào con đường lớn trước sảnh. Mọi động tác đều vô cùng thành thục, không có chút gì chệnh mảng.

Người con gái này cứ tự cho rằng mình thiếu đi dũng khí và nghị lực, Vu Mục Thành mỉm cười lặng lẽ. Bây giờ anh chỉ nghĩ xem, làm thế nào để dỗ dành cô nàng một chút, để xóa sạch những dằn vặt trong suy nghĩ, làm thế nào để những hoài niệm về quá khứ mất hẳn trong lòng cô.

Buổi tối sau khi tan sở, Vu Mục Thành còn phải đi tiếp khách, lần này là một khách hàng quan trọng của công ty. Đúng như lời Lưu Kính Quân đã nói, những thiết bị cao cấp bây giờ rất đắt hàng, mà thị trường thiết bị kiểm soát điện cũng rất khả quan. Sau bữa cơm với khách hàng, như thường lệ, Vu Mục Thành vẫn để Giám đốc Ngô tiếp tục chủ trì “tăng hai”, còn mình lái xe về nhà, lúc đó cũng đã gần chín giờ tối rồi.

Anh đỗ xe lại, theo thói quen liếc mắt về phía căn hộ của Tạ Nam, đèn từ phòng khách hắt ra. Anh đứng dựa vào thành xe và nghĩ bây giờ nên dỗ dành cô thế nào đây. Bình thường cô rất thoải mái dễ gần, nhiều lúc còn tỏ ra thông cảm và dễ tính, không ngại hòa theo những trò “nổ giời” của anh. Có điều sau khi xảy ra cuộc cãi vã tối qua, cô gái hướng nội ấy có lẽ sẽ nhìn mình với ánh mắt lạnh lùng.

Anh đang chuẩn bị bước đến thì ánh đèn trong phòng khách bỗng tắt phụt. Giơ tay xem đồng hồ thì chưa đến chín giờ, anh bất giác chán nản. Một lúc sau, thấy Tạ Nam mặc bộ đồ thể thao, tóc cột gọn sau gáy, từ cổng chính căn hộ chậm chậm chạy ra. Khi chạy bộ cô vẫn thường theo lối bãi xe này, rồi chạy dọc con đường chính trong khu nhà ra đến bờ hồ. Nhìn thấy Vu Mục Thành nhưng cô không hề chạy chậm lại, chỉ gật đầu chào một tiếng rồi chạy xa dần, Vu Mục Thành nhìn theo bóng cô, vô cùng kinh ngạc.

Những ngày sau đó, bất kể Vu Mục Thành có về sớm hay muộn, anh đều cảm thấy Tạ Nam rõ ràng đang châm ngòi một cuộc chiến tranh lạnh với mình. Nếu về sớm, anh sẽ thấy Tạ Nam ra vườn tưới nước cho hoa, rồi trở vào nhà kéo kín rèm cửa. Có thể đoán được lúc ấy cô sẽ ngồi nhâm nhi một thứ gì đó, rồi bật ti vi lên và ngồi trên ghế sofa đọc sách hay nghịch ngợm chiếc máy xách tay. Đến tầm chín giờ sẽ thấy cô mặc

bộ đồ thể thao và đôi giày vải chạy bộ, khoảng ba mươi phút liền trở về nhà. Sau đó đến bật đèn phòng ngủ, có lẽ cô sẽ đi tắm rồi ngồi dựa vào giường đọc sách một lúc cho dễ ngủ. Giống như theo hiệu lệnh vậy, đúng mười giờ cả căn hộ chìm trong bóng tối.

Thật không ngờ cô ấy lại dễ dàng trở về nếp sống cũ của mình, cứ như không hề có khoảng thời gian bên anh và cuộc sống chung giữa hai người vậy. Sự ngạc nhiên trôi qua nhường chỗ cho cơn tức giận và buồn cười trong anh. Vu Mục Thành nghĩ, thời trời không chịu đất thì đất phải chịu trời vậy, thời gian để hai người bình tĩnh lại như vậy cũng đủ rồi.

Hôm sau, khi sắp tan làm Vu Mục Thành cầm di động bấm số của Tạ Nam.

Tạ Nam nhanh chóng bắt máy: “Chào anh, Mục Thành”.

“Thôi được, anh chịu thua em đây. Anh thấy mình không thể chờ đợi được đến lúc em chủ động gọi điện cho anh. Nam Nam, lát nữa tan làm anh đến đón em, chúng mình đi ăn tối nhé.”

Tạ Nam rõ ràng đang ngập ngừng, Vu Mục Thành cũng không sốt ruột, anh đang chờ đợi.

“Việc này... Xin lỗi anh, không được, hôm nay em đi công tác, bây giờ em đang ở tỉnh khác.”

Dường như không tin vào tai mình, sững người một lát Vu Mục Thành nổi giận: “Em lại giở chiêu này ra với anh à, em không nghĩ đến việc phải nói với anh một tiếng hay sao?”, Anh bực mình tắt máy, vứt chiếc điện thoại lên bàn làm việc, đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Chiếc Container đang đậu dưới nhà, Giám đốc bộ phận Cung ứng Lý Kinh Tùng đang chỉ huy công nhân bốc hàng lên xe. Di động của anh lại đổ chuông, nhưng lúc này anh không còn tâm trí đâu để nghe máy nữa.

Không phải chính miệng anh nói là hai người cần thời gian để bình tĩnh hay sao? Em cần phải gọi điện báo cáo lịch trình của mình cho người bạn trai làm mặt lạnh với em mấy ngày liền à? Tạ Nam ngồi trong văn phòng của một đại lý công ty bên tỉnh ngoài, cô cần môi đối chiếu sổ sách, nhưng trong đầu suy nghĩ lung tung. Cuối cùng cô quyết định ra ngoài gọi điện lại cho Vu Mục Thành.

Đến lần thứ ba, đang định thôi không gọi nữa thì Vu Mục Thành lại bắt máy.

“Xin lỗi anh, Mục Thành, lần đi công tác này là công ty sắp xếp đột xuất, mai em về rồi.” Giọng cô yếu ớt và từ tốn.

Vu Mục Thành im lặng giây lát, rồi thở dài một tiếng: “Không sao, anh cũng phải xin lỗi em, thái độ lúc này của anh thật không chấp nhận được, mai mấy giờ em về đến nơi”.

“Đối chiếu xong sổ sách là em về công ty luôn, nên sẽ về nhà giống như mọi ngày.”

“Ngày mai anh có buổi tiếp khách, có lẽ sẽ về muộn một chút. Đợi anh về chúng mình nói chuyện nhé, em chú ý lái xe cẩn thận.”

“Vâng, em biết rồi, chào anh.”

Tạ Nam bỏ điện thoại xuống, cười buồn, đành phải quay lại văn phòng vui đầu vào mở sổ sách thôi.

Lần này cô đi đột xuất thay cho một đồng nghiệp sang tỉnh bên cạnh theo dõi công việc kinh doanh của đại lý. Trước đây cô vốn chỉ phụ trách bộ phận dịch vụ nội tỉnh, hai thành phố ở tỉnh bên chính là thị trường mới mở năm ngoái, lái xe cũng chỉ mất khoảng bốn tiếng là đến. Tạ Nam không muốn đi tuyến đường dài lộn xộn, nên chịu khó tự mình lái xe qua đó.

Ngày hôm nay công việc tiến hành khá thuận lợi, ông chủ đại lý họ Tôn còn mời cô bữa cơm tối, rồi như vô tình hỏi về tình hình của Tiểu Thạch, vốn trước đây phụ trách công việc kiểm toán ở đây.

“Anh ấy thôi việc rồi, hình như định đến Thượng Hải tìm việc mới.”

Ông Tôn gật đầu: “Cô Tạ này, địa điểm mà ngày mai cô tới thú vị lắm đấy, ông chủ Vương Tiến Cương ở đó nổi tiếng vì tính độc tài”.

Tạ Nam bỗng chợt dạ, cô biết ông Tôn có ý tốt nên mới nói thế, cái tính độc tài ương ngạnh của Vương Tiến Cương mọi người ở công ty cũng đã bàn luận từ lâu. Ông này còn thường xuyên nhập hàng trái quy

định từ những nơi khác, khiến cho những đại lý kia rất bất mãn và phản đối. Tạ Nam trả lời: “Tôi chỉ lo việc đối chiếu sổ sách thôi, chứ không có quan hệ gì trực tiếp đến ông ta cả”.

Ông Tôn cười một tiếng: “Nhưng mà trước đây Tiểu Thạch với ông ấy lại có quan hệ rất tốt. Thôi, mình ăn đi, trông sắc mặt cô không được khỏe lắm, mà ngày mai cô phải đi sớm rồi, tôi không tiễn cô được, cô lái xe phải chú ý an toàn đấy”.

Tối đó Tạ Nam trở về khách sạn, tiện tay bật ti vi lên, rồi mệt mỏi ngồi dựa vào thành giường. Bây giờ tháng nào cô cũng đi công tác, phòng ngủ tiêu chuẩn ở khách sạn không làm cô thấy xa lạ nữa nhưng vẫn để lại cảm giác mông lung. Cô phải liên tục nhắc nhở mình không được tủi thân, nhưng hoàn cảnh hiện giờ không tủi thân không được.

“Chúng ta nên không gặp nhau một thời gian để bình tĩnh lại đã.”

Những ngày gần đây, câu nói lạnh lùng của Vu Mục Thành cứ liên tục vang bên tai cô, thản nhiên, bình tĩnh, đối với anh thì thật dễ dàng, bởi từ trước đến nay lúc nào anh chẳng bình tĩnh.

Còn cô thì không thể, cô chỉ còn cách dùng một thời khóa biểu chặt chẽ và chính xác để khống chế bản thân, khiến mình không còn thời gian rảnh rỗi mà làm những việc bông bột. Cô phải kiểm chế lắm mới không gọi cho anh, chỉ sợ trong điện thoại sẽ nghe thấy anh nói rằng sau này chúng mình đừng liên lạc nữa. Như chìm vào giấc mơ bông bênh êm dịu, theo bản năng Tạ Nam đi ra khỏi chiếc giường của mình để đến với một vòng tay ấm áp quen thuộc. Nhưng cô lập tức tỉnh lại hoàn toàn, ý thức được rằng vòng tay ấy tuy không hề xa cách, chỉ ở tầng bốn của toà nhà bên cạnh thôi, nhưng ở giữa hai người đã có một khoảng trống vô hình không thể với tới được.

Cô nằm hẫ xuống giường trong bóng tối, tự nói với bản thân: Mình cũng không công bằng với anh ấy, mình chỉ nghĩ đến bản thân, coi anh ấy như cây gỗ tumpang được trong lúc sắp chìm. Không thể ích kỷ như thế được, phải cho anh ấy thêm thời gian và không gian nữa.

Cũng may có chuyến công tác này, Giám đốc Mạc thường cử nhân viên nam đi đảm nhận những nghiệp vụ ở tỉnh ngoài. Nhưng, do chưa tìm được người thay thế cho Tiểu Thạch, ông ấy đã nghĩ đến cô, cô cũng đồng ý luôn, thế là xa nhà hai ngày, cách nhà ba trăm cây số với bốn tiếng lái xe, còn cách nào để mình bình tĩnh tốt hơn cách này nữa.

Tạ Nam đã mất ngủ đến mấy ngày rồi, chạy bộ buổi tối cũng chẳng giúp ích thêm gì, soi gương thấy quầng mắt thâm đen mà đến bản thân cũng phải giật mình. Sáng nay khi đang chạy xe trên đường cao tốc bỗng nhận thấy mình bắt đầu buồn ngủ, cô sợ hãi hiểu rằng cứ tiếp tục lái xe thế này rất có thể sẽ xảy ra tai nạn. Cô đành phải dừng xe lại ở một điểm dịch vụ bên đường, ngủ một giấc ngắn lấy sức rồi tiếp tục lái xe đi.

Sau khi dùng bữa tối với ông Tôn, trên đường về khách sạn, nghĩ đến hành trình dài dằng dặc sáng mai, cô quyết định dừng xe trước một hiệu thuốc, xuống xe mua cho mình một hộp thuốc ngủ.

Trước đây dù cô có mất ngủ thế nào thì cũng không bao giờ nghĩ đến việc dùng thuốc ngủ. Nhưng ngày mai cô phải lái xe liên hai tiếng, lại phải giải quyết công việc và chặng đường về nhà bốn tiếng nữa, cô đành phải chọn hạ sách này. Đến chín rưỡi tối, tắm xong cô tự rót cho mình nửa cốc nước, theo như hướng dẫn sử dụng lấy ra hai viên thuốc trắng nhỏ đưa lên ngậm ngửa một lúc rồi quyết định uống.

Quả nhiên cô phản ứng với thuốc rất tốt, chưa đến mười phút đã thấy buồn ngủ rồi. Tạ Nam vội tắt điện thoại lên giường nằm, và ngủ lịm đi như chết trên chiếc giường lạ lẫm đó cho đến tận bảy giờ sáng khi tiếng chuông báo thức vang lên lạnh lạnh thì mới tỉnh dậy. Một giấc ngủ sâu không chút mộng mị thế này đã bao năm trời cô chưa có, cô vừa có chút sợ hãi lại vừa cảm thấy như được an ủi: Hóa ra con người ta cũng có lúc khổ tận cam lai.

Hôm sau, ăn xong bữa sáng, Tạ Nam trả phòng khách sạn. Cô lái xe đi đổ xăng, rồi tiếp tục cuộc hành trình, sau gần hai tiếng đồng hồ cô đến được thành phố bên cạnh, đúng là công việc bên này không thuận lợi như hôm trước.

41. Chương 27-p1

Chương 27: Cho em thời gian

Ngồi trong phòng Kế toán của đại lý ủy quyền, Tạ Nam dường như không tin vào mắt mình nữa, nói: “Nếu như đại lý mình giữ chế độ kiểm toán sổ sách thế này thì chuyến đi của tôi đến đây chẳng có nghĩa lý gì cả”.

Cô kế toán Tiểu Thôi của đại lý đang ngồi trước mặt Tạ Nam là một cô gái ăn mặc rất mát, tóc nhuộm vàng, vênh mặt nói: “Trước đây anh Thạch đến cũng chỉ đối chiếu sổ sách như vậy rồi về thôi mà”.

Tạ Nam thần nhiên đáp: “Tôi nghĩ không cần phải nhắc lại về quy định đối chiếu sổ sách của công ty tôi nữa. Bây giờ hoặc là mời cô lập tức gọi điện cho ông chủ Vương để tôi nói chuyện với ông ấy hoặc là tôi sẽ gọi điện về công ty, nói rõ rằng bên các cô không hợp tác để tiến hành công việc”.

Tiểu Thôi không còn cách nào đành phải gọi điện để Tạ Nam nói chuyện với Vương Tiến Cường. Tính ương ngạnh của Vương Tiến Cường quả đúng là danh bất hư truyền. Đầu tiên ông ta giận dữ to tiếng một tràng về quyền tự chủ kiểm toán của đại lý, sau đó nói với Tạ Nam rằng Tiểu Thạch trước nay rất hợp tác với công việc của ông ta ở đây, mà tăng trưởng doanh thu của chỗ ông ta cũng tăng nhanh nhất trong toàn bộ Công ty Hoa Trung.

Tạ Nam đành phải nói rõ với ông ta: “Giám đốc Vương à, tôi chỉ phụ trách mảng kiểm toán, chứ không phụ trách mảng doanh thu, đây là lĩnh vực của bộ phận Nghiệp vụ. Mục đích của tôi đến đây là để đối chiếu sổ sách theo quy định của công ty, nếu như ông thấy quy định đó không hợp lý, ông có thể đưa ý kiến về công ty, còn nếu ông từ chối không hợp tác với tôi, thì ông hãy ký tên vào báo cáo công việc của tôi, tôi sẽ đi ngay”.

Vương Tiến Cường bực bội: “Được rồi, được rồi, cô cứ làm việc như ý cô là được chứ gì, xem cô rà soát ra cái trò gì nào. Chiều nay tôi sẽ về, cô phải đưa kết quả đối chiếu cho tôi xem rồi mới được đi”.

Tạ Nam đưa điện thoại cho Tiểu Trinh và Tiểu Thôi nghe, bọn họ đều gật đầu lia lịa. Đặt điện thoại xuống, Tiểu Thôi nói với Tạ Nam: “Không phải em làm khó chị đâu, chị Tạ, ông chủ đã có lời rồi thì chị cứ làm việc như ý chị đi”.

Cầm đầu làm việc gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Tạ Nam cũng ngẩng lên xoa cổ và gáy đã mỏi nhừ. Cô mới phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề, bất giác thở ra một hơi lạnh lẽo. Lần đầu tiên cô gặp một chủ đại lý to gan lìu lĩnh như Vương Tiến Cường. Tiểu Thạch đối chiếu sổ sách một cách qua loa đại khái là vi phạm quy định của công ty rồi, thế mà bộ phận Nghiệp vụ lại chẳng phát hiện ra chút sơ hở nào thì thật là kỳ lạ.

Tạ Nam ngay lập tức quyết định và nói với cô kế toán Tiểu Thôi vẫn đang ngồi im trước mặt mình từ nãy đến giờ: “Cô Thôi này, bộ phận Nhân sự của công ty còn có thông báo, yêu cầu đại lý các nơi tổng hợp báo cáo về chế độ đãi ngộ với nhân viên của đại lý mình rồi gửi cho kế toán của tổng công ty để tiến hành nghiên cứu và thống nhất về mức lương. Cô có thể phổ tổ một bản bảng lương của các cô được không?”.

Tiểu Thôi vui mừng bởi bên này lương cô có vẻ hơi thấp: “Cuối cùng công ty cũng đã nghĩ đến chúng em, chị Tạ, chị đợi lát nhé”.

Cô nhanh chóng cầm bảng lương ra phòng ngoài phô tô, Tạ Nam vội vàng lấy di động chụp lại trang sổ sách có nghi vấn. Chiếc di động mới do Vu Mục Thành nhất quyết tặng cô, anh còn liếc cái di động cũ rích hôm nào cũng phải sạc pin kia mà châm chọc: “Trừ khi em lại có một lý do chính đáng nào đó nên nhất định không đổi điện thoại”.

Tạ Nam ngơ ngác, cô đơn giản chỉ cảm thấy chiếc di động này vẫn còn dùng tốt, vội hỏi: “Lý do gì?”.

“Có người từng tâm sự, cô ấy không muốn đổi máy điện thoại vì chiếc máy đó đã nghe rất nhiều bí mật riêng tư của mình nên rất thân thiết.”

Tạ Nam ngẩng nhìn chiếc di động cũ cô đã dùng bốn năm, kiểu dáng bền, nổi đồng cối đá, chức năng đơn giản, các phím bấm đã mòn đến mức không còn nhìn ra nổi ký tự trên đó. Đối với cô mà nói, thế giới tình cảm trong bốn năm qua hoàn toàn là con số không, chẳng có bí mật gì riêng tư cả. Cái lý do nghe rất vắn vẽ kia thật là hoang đường lại có chút buồn cười nữa.

May mà đổi sang điện thoại mới, không thì bây giờ cô biết làm thế nào. Khi Tiểu Thôi mang bản phô tô vào thì cô đã ngồi nghiêm chỉnh như đang làm việc rồi. Cho đến tận gần mười hai giờ, cô tắt máy tính, chào tạm biệt Tiểu Thôi.

“Ấy, ông chủ Vương dặn chúng em đưa chị đi ăn trưa?”

“Cái đó thì không làm phiền các cô nữa, tôi có bạn học ở thành phố này, đã hẹn với nhau đi ăn cơm trưa rồi. Ăn xong tôi sẽ về đây, lúc đó chắc ông Vương cũng về rồi nhỉ.” Tạ Nam thu dọn đồ đạc của mình, tươi cười chào Tiểu Thôi rồi lái xe đi. Cô lái ra đường lớn rồi nhanh chóng rẽ vào làn đường cao tốc trở về nhà.

Ra khỏi thành phố khoảng ba mươi cây số, Tạ Nam dừng lại ở một thị trấn nhỏ, nhìn quanh các quán cơm bằm đầy dầu mỡ ở đây mà không chút hứng thú gì. Nhưng cô cũng không dám để bụng đói mà lái xe về, đành phải gọi một bát mì nước trắng cho thêm ít rau xanh, nhắm mắt nhắm mũi ăn được gần nửa bát lại tiếp tục lên đường. Đi một lúc thì nhận được điện thoại của Vương Tiến Cương, cô giải thích là công ty điện gọi cô về gấp. Cô cũng chưa hoàn thành xong công việc đành để hôm khác lại đến vậy. Vương Tiến Cương đương nhiên là nghi ngờ, nhưng chẳng biết làm thế nào cả.

Bốn giờ chiều hôm đó Tạ Nam về đến công ty. Vừa vào văn phòng cô báo cáo luôn kết quả công việc, đưa tấm ảnh trong điện thoại ra cho Giám đốc Mạc xem. Quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, khuôn mặt Giám đốc Mạc biến sắc, ông run rẩy xem kỹ các số liệu, rồi nói với cô một câu: “Hôm nay tan sở cô nán lại một chút, giờ tôi phải đi gặp tổng giám đốc”.

Tạ Nam thở ra một hơi dài, hoàn toàn ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nhưng dù sao cũng chẳng có liên quan gì đến mình, mà chỉ có thể liên quan đến người đồng nghiệp cũ Tiểu Thạch và giám đốc quản lý bên đó thôi. E rằng đến cả quản lý cao nhất là Giám đốc Mạc cũng sẽ không tránh khỏi trách nhiệm quản lý không sát sao. Cô đã phải nhanh chóng trở về báo cáo, bây giờ mới thấy thấm mệt. Cô đợi đến tận năm rưỡi mà vẫn không thấy Giám đốc Mạc đâu. Mọi người lần lượt ra về, phòng làm việc trở nên vắng vẻ. Cô kéo chiếc ghế xoay ra trước mặt đặt chân lên đó, rồi bấm số của Vu Mục Thành.

“Mục Thành, em về rồi, nhưng tối nay còn phải làm thêm chút việc.” Tạ Nam nói rất tự nhiên, cảm thấy đây là một lý do rất chính đáng nên truyền đạt thản nhiên như không.

“Không sao, anh chờ em, lúc nào về thì lên luôn nhà anh được không?” Lời nói của Vu Mục Thành lại rất dịu dàng hòa nhã.

“Cái đó thì... Thôi cũng được, tạm biệt nhé.” Tưởng tượng ra Vu Mục Thành lúc nào cũng bình tĩnh điềm đạm, thật sự cô cảm thấy khó mà thích ứng được với những biến đổi trong thái độ của anh, đành phải ngoan ngoãn nghe theo lời anh.

Cô xuống dưới lầu ăn một hộp cơm đạm bạc, rồi trở lên ngồi chờ tiếp, chỉ còn cách mở máy tính lan man lướt các trang web để giết thời gian. Cho đến hơn chín giờ mới nhận được điện thoại của thư ký tổng giám đốc. Cô bước vào văn phòng tổng giám đốc, trong đó đã họp mặt đầy đủ giám đốc các bộ phận. Cô báo cáo lại toàn bộ tình hình mà mình nắm được và cả những phán đoán của mình. Ông tổng giám đốc mà nghe nói sắp được lên chức nào đó cao hơn đã gạt đầu nhìn cô với gương mặt triu nặng lo âu: “Cô đã vất vả nhiều rồi, cô về nghỉ trước đi”.

Tạ Nam như vút được một gánh nặng, đi xuống bãi lấy xe về nhà, lái xe trong trời đêm thật dễ chịu. Khi đi trên đại lộ Hòa Bình để về nhà, cô cảm giác lớp xe sau bên trái có gì đó không ổn, đành phải dừng xe lại bên đường, xuống xem xét. Dưới ánh đèn đường, cô nhìn rõ lớp xe ấy đúng là đã xẹp khá nhiều, không biết có phải bị cái gì đâm vào hay không. Ở trong cốp có sẵn lốp sơ cua, nhưng cô không biết cách thay. Nhớ lại lời dặn của anh lái xe ở công ty, nếu như lốp xe đã thủng thì phải thay ngay cái mới, cứ thế mà lái sẽ làm hỏng cả vành xe... lúc đó tổn thất càng lớn, Tạ Nam chần chừ xem đồng hồ, đã sắp mười giờ tối rồi, ở đây cách nhà ít ra cũng phải bốn cây số. Đây là vùng ngoại ô nên rất vắng người, các xe khác đều cứ phóng qua vùn vụt. Đúng lúc đó, di động đổ chuông, cô mở cửa xe lấy điện thoại ra nghe, là của Vu Mục Thành.

“Chỗ em không biết nhân đạo là gì à, vừa đi công tác về lại còn làm đêm đến giờ này, em có mệt lắm không, hay để anh đến đón em.”

Tạ Nam cười khổ: “Em đang trên đường về nhà đấy chứ, nhưng xe thùng lộp rồi, em còn đang nghĩ cách đây”. Thấy chiếc taxi treo biển xe trống chạy qua, một ý nghĩ bỗng lóe lên, cô vội vàng vẫy xe và nói luôn vào điện thoại: “Lát nữa em gọi lại nhé, có cách rồi”.

“Từ từ, em nói bây giờ em đang ở đâu đã?”

“Em đang ở trên đại lộ Hòa Bình.” Chiếc taxi dừng lại cạnh cô, cô vội tắt điện thoại.

Anh tài xế taxi ngó đầu ra khỏi xe, nói: “Tôi không biết sửa xe đâu cô gái ạ, còn nếu cô muốn về nhà thì xin mời lên xe”.

“Không cần anh phải sửa xe đâu, anh tài ạ, chỉ nhờ anh thay hộ tôi lốp xe mới, tôi sẽ trả tiền cho anh.”

Anh lái xe đồng ý luôn, bèn mang giá đỡ và cờ lê mở lết ra, bảo Tạ Nam mở cốp sau lấy lốp sơ cua, rồi thay chiếc lốp thùng một cách rất thành thạo.

Vu Mục Thành lái xe dọc theo đại lộ Hòa bình, vừa đi vừa quan sát dọc làn đường bên kia, đi được mấy cây số thì nhìn thấy chiếc Citroen trắng đỗ bên đường và Tạ Nam đứng bên cạnh, còn có một chiếc taxi đỗ đằng sau nữa. Nhưng giữa hai làn đường lại có hàng rào ngăn cách khá dài nên anh phải lái xe một đoạn xa mới đến được chỗ quay đầu. Khi đến được chỗ xe của Tạ Nam đậu thì thấy Tạ Nam đang đưa tiền cho anh tài xế kia, anh ta sung sướng nhận lấy đi về xe.

Thấy Vu Mục Thành, Tạ Nam có chút ngạc nhiên, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”.

Cơn tức giận ở đâu lại bốc lên đầu Vu Mục Thành: “Tạ Nam, em luôn chẳng nhớ rằng em còn có một người bạn trai để giúp em trong lúc gặp khó khăn, phải không?”.

Nghe giọng nói nghiêm khắc của anh, cô có chút sợ hãi: “Thế... anh có biết thay lốp xe không?”.

Vu Mục Thành cười nhạt: “Em được lắm, việc gì em cũng có thể tự mình xoay sở được, chẳng cần phải dựa dẫm vào ai, anh đã được tận mắt chứng kiến sự độc lập của em, ấn tượng quả thật là sâu sắc”.

“Em làm sao nào?” Tạ Nam cuối cùng cũng nộ khí xung thiên, “Anh thấy em chướng mắt quá thì cứ nói thẳng ra. Anh yêu cầu chúng ta bình tĩnh lại, được thôi, em đã ngoan ngoãn nghe theo lời anh, một mình suy nghĩ để bình tĩnh lại, thì anh lại trách em không báo cáo gì về lịch làm việc cả, bây giờ em tìm người để thay một cái lốp xe cũng có lỗi với anh à, hay anh nghĩ em cần phải ngồi khóc ở đây gọi điện khẩn cầu anh đến cứu? Tính gia trưởng trong anh có lẽ là hơi lớn đấy, khi cần là phải đến, không cần thì đuổi, cái gì cũng làm theo ý anh. Nhưng mà em rất mệt mỏi, em phải khổ sở lắm mới theo nổi ý anh, anh có biết không?”.

“Đây có thể coi là lần đầu tiên em thẳng thắn nói với anh nhiều suy nghĩ đến vậy phải không Tạ Nam. Những ngày gần đây anh luôn tự hỏi mình có phải anh đã quá lạm quyền không, bởi anh biết trong mối quan hệ của chúng ta luôn là anh chủ động, có lúc còn bắt em phải theo anh. Nếu em bảo đó là tính gia trưởng thì anh đành chịu thôi, anh chỉ thấy rằng nếu mình cứ tự dấn vật bản thân thì sẽ bỏ mất nhiều niềm vui trong cuộc sống. Anh không muốn người con gái anh yêu bỏ lỡ thời thanh xuân tươi đẹp vào vòng luẩn quẩn đó.”

Cơn tức giận của Tạ Nam tự nhiên lại bay biến, cô hạ giọng: “Chẳng cần biết làm thế nào, con người em vốn đã như vậy rồi. Có điều trông thấy em dấn vật anh lại thấy thích thú, em thấy vui vì mình cũng có ích cho một người khác”.

“Hôm đó tại anh uống say nên nói nhiều câu khó nghe, xin lỗi em.”

Tạ Nam cắn môi im lặng một lát, rồi thốt lên một cách khó khăn: “Mục Thành, em rất trân trọng tình cảm giữa chúng ta, thậm chí em còn phải thẳng thắn mà thừa nhận rằng, càng ngày em càng dựa dẫm vào anh quá nhiều, nhiều đến mức chính em đang cảm thấy sợ hãi bất an”.

“Nhưng em vẫn không tin tưởng anh, nên em từ chối dựa dẫm vào anh, đúng không?”

“Không, trên thực tế em rất tin tưởng vào mọi phán đoán của anh. Nghe người khác nói anh hẹn hò với cô gái khác, em không muốn chủ động đến hỏi anh mọi chuyện. Một mặt em nghĩ anh có tự do lựa chọn của bản thân, mặt khác em cảm thấy anh làm việc luôn biết điểm dừng, anh sẽ không lừa dối em. Em chỉ cảm

thấy không tự tin vào bản thân, em sợ em lại giống như trước đây...” Cô đột ngột dừng lại, càng cắn chặt môi hơn.

“Nếu em hỏi anh về cuộc hẹn đó anh sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện với em. Từ lúc mới quen nhau anh đã hứa thế nào với em thì anh nhất định sẽ thực hiện như vậy. Anh không thể hiểu rằng sự lẩn chần của em là vì lý do gì, chỉ đoán em vẫn quá nặng lòng với cái bóng của quá khứ.”

“Đúng vậy, anh nói có lý. Anh rất thẳng thắn, bên cạnh anh em tự cảm thấy mình đúng là hay che giấu, hay tự dằn vặt, và cũng tự hổ thẹn. Em vẫn thấy chúng mình nên tiếp tục bình tĩnh lại thì hơn, để có thời gian cho cả hai, chúng ta cùng suy nghĩ kỹ lại vấn đề.”

Vu Mục Thành khẽ gật đầu, trong ánh sáng hiu hắt của đèn đường, khuôn mặt anh lãnh đạm không chút biểu cảm, nói: “Về thôi, sắc mặt em nhợt nhạt lắm, về nghỉ sớm đi”.

Tạ Nam lên xe, Vu Mục Thành giúp cô đóng cửa xe lại, rồi quay về xe của mình, từ từ theo sau xe cô. Đến ngã rẽ vào tiểu khu, Tạ Nam nhìn gương chiếu hậu, thấy chiếc BMW X5 của anh lại quay đầu đi thẳng, cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều nữa, hai ngày lẩn lộn với công việc, ban ngày căng thẳng đầu óc, vừa nãy thì nộ khí xung thiên, cô đã thấm mệt rồi, chỉ muốn sớm về nhà mà ngã vào giường thôi.

Rắc rối mà công ty của Tạ Nam gặp phải lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô. Theo các kênh thông tin như mạng chat, bàn trà, thậm chí cả nhà vệ sinh, dọc cầu thang... thông tin được lan đi rộng khắp. Những vấn đề mà Tạ Nam phát hiện trong sổ sách của Vương Tiến Cương chỉ là một phần của tảng băng trôi, công ty đã cử người đến đó điều tra thì phát hiện ra ông ta đã câu kết với một cơ sở sản xuất không có tên tuổi ở địa phương sản xuất sản phẩm chui rồi gắn nhãn hiệu của công ty mang đi tiêu thụ rộng rãi không chỉ trong phạm vi thành phố đó.

Trước đây nếu xảy ra tình trạng này, lãnh đạo công ty sẽ tìm cách giải quyết êm thấm trong nội bộ, xử lý những nhân viên có liên quan, xử lý nghiêm đại lý vi phạm, chứ không để cho thông tin lọt ra ngoài, như vậy sẽ ảnh hưởng đến uy tín của công ty. Nhưng với Vương Tiến Cương lại có đơn thư tố giác của một người nào đó không rõ họ tên, mà tài liệu họ gửi đến lại rất rõ ràng chi tiết, các chứng cứ đưa ra cũng vô cùng xác thực. Chính vì vậy, sở công thương và báo chí địa phương cũng đã vào cuộc điều tra, tạo nên dư luận ầm ĩ khắp nơi. Ở địa phương các ngành chức năng đã niêm phong hết sản phẩm của đại lý chờ kết quả điều tra, tạo hiệu ứng dây chuyền là doanh thu của các địa phương khác bị giảm sút đáng kể, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh và thương hiệu công ty. Tổng công ty đặt ở Thượng Hải có văn bản hỏi nghiêm khắc đến tổng giám đốc Công ty Hoa Trung, đồng thời ngay lập tức liên hệ với một công ty chuyên lo việc sự kiện ở Thượng Hải qua bên này để hỗ trợ về thủ tục.

42. Chương 27-p2

Bộ phận Nghiệp vụ đương nhiên chịu ảnh hưởng nặng nề nhất trong chuyện này. Tiểu Thạch ở bộ phận Tài vụ đã xin nghỉ việc nhưng thủ tục vẫn chưa hoàn tất, bây giờ thành đối tượng điều tra của phòng Nhân sự. Tạ Nam không liên đới gì trong vụ ấy bởi bên đó không phải do cô phụ trách, cô phụ trách vấn đề kiểm toán của nội tỉnh.

Thứ Bảy và Chủ nhật tuần này được tính làm bù vào đợt nghỉ dài của ngày Quốc tế lao động, nên mọi người vẫn đi làm bình thường. Tạ Nam vẫn làm công việc thủ tục như thường lệ. Đồng nghiệp cảm thấy cô là một đương sự trực tiếp trong vụ này, giữa thời điểm nhạy cảm mà lại tỏ ra lãnh đạm như vậy thì thật đáng nghi, nên họ cứ gặp cô dò hỏi nọ kia. Nhưng thông tin cô cung cấp cho họ chẳng đáng kể gì khiến họ thất vọng tràn trề, mà khi cô kể chuyện thì rõ ràng chẳng để tâm vào đó, mắt mũi cứ nhìn đi đâu đâu, đồng nghiệp của cô cũng biết ý mà chẳng hỏi han gì nữa.

Vấn đề lần này tuy rằng Tạ Nam là người đầu tiên phát hiện ra, nhưng cô thật sự không quan tâm nhiều đến nó. Trong lòng cô bây giờ chuyện với Vu Mục Thành cũng đủ mệt mỏi rồi, đi làm đối với cô cũng như

một cực hình, làm việc giống như một sự miễn cưỡng, đầu còn tâm trí mà buồn đưa lê nữa.

Đã mấy ngày liền Tạ Nam không nhìn thấy xe của Vu Mục Thành, mà nhà anh cũng chẳng hôm nào thấy sáng đèn cả. Trước đây cô đã từng nghĩ đến kết cục xấu nhất của mối quan hệ này cũng chỉ như lời tâm sự với Như Băng: “Mình quen biết anh hàng xóm kia, nếu vạn nhất có chia tay nhau thì chắc là mình phải chuyển nhà đi thôi, chứ không ngày nào cũng chạm mặt thì khổ sở lắm”. Không ngờ người đầu tiên chuyển đi lại là Vu Mục Thành.

Cô do dự không biết có nên gọi điện cho Vu Mục Thành hay không, bởi suy cho cùng lần này là mình đưa ra yêu cầu, nhưng chẳng biết nên nói gì đây, lại càng sợ phải đối mặt với lời từ chối dứt khoát của anh.

“Điều anh không thể chịu đựng được là, em chấp nhận anh, bởi vì đang cố gắng sống một cuộc sống mà em với bao nhiêu người khác đều cho là phải thế, tức là coi anh như một đối tượng thích hợp để kết hôn chứ không thực sự xem như một người đáng để em yêu, em thực sự không thể dứt bỏ được quá khứ của mình hay sao?”.

“Anh chỉ muốn người con gái anh yêu không còn dây dưa gì với quá khứ và chỉ chuyên tâm yêu anh, cùng anh chung sống trong cuộc sống hiện tại.”

Hai câu nói của anh cứ văng vẳng bên tai khiến cô trầm trọc suy nghĩ, đây có thể coi là lần đầu tiên hai người nói thẳng đến tình yêu, nhưng lại nói trong hoàn cảnh chua chát buồn bã như thế. Hai câu nói trên cứ đâm thẳng vào tim cô, làm cô nhất thời không có dũng khí để tìm lời biện hộ cho bản thân mình.

Mình đã thật sự quên quá khứ đi chưa? Mình đã thật sự yêu anh ấy chưa? Trong lòng cô lúc nào cũng tự hỏi mình với thái độ nghiêm khắc cứng rắn còn hơn cả Vu Mục Thành. Cô nghĩ đến người đàn ông đầy lý trí và nguyên tắc ấy, nếu cô thậm chí không thể thành thực đối diện với bản thân mình thì làm sao có thể đối diện với anh ấy được. Mỗi khi rảnh rỗi cô lại bước đến bên cầu thang, cầm chiếc di động ngắm nghía số điện thoại quen thuộc, nhưng rồi vẫn không thể quyết tâm bấm máy gọi cho anh.

Đến trưa, Tạ Nam thần thờ bước xuống cầu thang, cố bắt mình phải ăn chút gì đó. Khi trở về lại gặp A May ở cầu thang, cô ấy ra vẻ bí mật thăm thì: “Chị Tạ à, vừa rồi công ty tổ chức sự kiện bên Thượng Hải cử người qua rồi đây, một nam một nữ, hai người này có vẻ chuyên nghiệp, lại hấp dẫn lắm nhé, đi đường chỉ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh thôi. Cái cô gái kia không phải cực kỳ xinh đẹp nhưng đáng người thì tuyệt vời, rất có phong độ. Cô ta mặc hẳn một bộ đồ của hãng Gucci, túi xách của hãng LV, trông rất quyền rũ”.

Dù đang mãi lo nghĩ chuyện riêng nhưng Tạ Nam cũng cảm thấy buồn cười. Cả công ty đang thăm thì bàn tán, họ suy đoán xem sự việc lần này sẽ liên đới đến bộ phận nào hay đến cá nhân nào, chỉ có cô gái này là để ý đến toàn những chuyện đầu đầu không liên quan gì đến công việc cả.

Buổi chiều, bên phòng Hành chính thông báo Tạ Nam đi họp ở phòng họp lớn, nói rằng bên công ty điều tra muốn tìm hiểu người cung cấp nguồn tài liệu đầu tiên. Cô đi vào và nhận ngay ra chuyên gia quyền rũ mà A May nói chính là bạn gái cũ của Vu Mục Thành, Chu Lệ Sa, bất giác hơi khựng lại. Trí nhớ của Chu Lệ Sa cũng chẳng kém gì, rõ ràng cũng đã nhận ngay ra cô, Lệ Sa lịch thiệp và chuyên nghiệp gật đầu chào cô, tự giới thiệu tên là Lisa, và giới thiệu người đồng nghiệp của mình, đó là một chàng trai trẻ tên Sam mà trong giọng nói có pha khẩu âm Quảng Đông,

Những vấn đề họ hỏi cô cũng rất đơn giản, họ vừa hỏi vừa ghi chép, chẳng mấy chốc đã kết thúc rồi bắt tay từ biệt Tạ Nam. Trở về bộ phận Kế toán, Tạ Nam phải đi qua bàn lễ tân, A May tranh thủ lúc đó, hỏi nhỏ xem ấn tượng của cô thế nào, Tạ Nam cảm thấy dở khóc dở cười, ghé tai nói nhỏ: “Cô bé ơi thôi đi, có phải là mình tình đầu mà ấn tượng này nọ chứ”.

Cô về văn phòng tiếp tục công việc, sắp đến lúc tan làm, Giám đốc Mạc triệu tập cả phòng Kế toán lại họp đột xuất, ông phát thông báo mới liên quan đến quy định nghiêm ngặt của công ty về công tác đối chiếu sổ sách. Tạ Nam xem lướt qua một chút rồi thâm than trong lòng, bây giờ thì dù có không đi công tác ngoại tỉnh nhưng theo như quy định thì sau này sẽ không ai phụ trách hẳn một khu vực nào cố định cả, mọi người phải luân phiên đối địa điểm cho nhau.

Cuộc họp kết thúc, Giám đốc Mạc gọi Tạ Nam lưu lại một lát, thở dài than rằng: “Lần này Tiểu Thạch hại tôi thâm quá, Tạ Nam à.”

Ông không quan cách với ai bao giờ mà lại rất ân cần với cấp dưới. Tạ Nam hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề nhưng không biết phải an ủi ông thế nào, nói: “Chắc là bộ phận Nghiệp vụ phải chịu trách nhiệm chính trong việc này nhỉ?”

Giám đốc Mạc lắc đầu: “Cũng may là cô đã phát hiện vấn đề đầu tiên, nên chúng ta không đến nỗi bị động lắm, chứ không thì hậu quả còn nghiêm trọng nữa”.

Rồi ông nói đến những điều cần chú ý trong đợt công tác cuối tháng này: “Vất vả cho cô quá, lần này lại nhờ cô đi một chuyến. Ý của ban lãnh đạo công ty là sau này sẽ phân chia khu vực nghiệp vụ theo từng tỉnh, bộ phận Kế toán của Công ty Hoa Trung sẽ đặt chi nhánh để phân công đi các tỉnh xử lý sổ sách, định kỳ mỗi tháng lại về công ty báo cáo một lần, dần dần sẽ tuyển dụng nhân viên kiểm toán người địa phương. Tôi muốn hỏi xem ý cô thế nào, có nguyện vọng đi làm ở ngoại tỉnh không, thời gian cũng không dài lắm đâu, một năm thôi”.

Tạ Nam ngạc nhiên, không ngờ lại phải đứng trước sự lựa chọn điều động công việc như vậy, nói: “Điều này tôi chưa hề nghĩ đến, giám đốc Mạc à”.

“Cô cứ về nghĩ kỹ đi rồi trả lời cũng được, đây không phải là ép buộc, cô có thể từ chối. Nhưng nói thật thì tôi thấy đây chính là cơ hội để thăng tiến, đi ra đó cả về mức lương lẫn chức vụ đều lên một cấp.”

Kết thúc buổi nói chuyện thì cũng sắp sáu giờ rồi. Tạ Nam không ngại đi làm về muộn, dù sao về đến nhà cũng một mình một bóng. Cô cầm ấm trà đến phòng nghỉ đổ đi thứ trà cũ, mấy ngày hôm nay buổi tối cô không cần phải uống thuốc ngủ nữa. Để giữ đầu óc tỉnh táo cho công việc, ngày nào cô cũng pha trà uống. Uống mãi thành quen, cô lại thích cái mùi vị trà lúc đầu thì đắng đắng, sau đọng lại dư vị ngọt ngào.

Vừa vào phòng nghỉ Tạ Nam đứng sững lại, Chu Lệ Sa đang ngồi quay lưng về phía cô xoay xoay cốc cà phê trên quầy. Lệ Sa đã bỏ áo ngoài ra rồi, qua làn áo mỏng thoáng chiếc áo hai dây, đúng là một dáng người hấp dẫn, vừa khuấy chiếc thìa trong tách cô vừa nói chuyện điện thoại: “Kevin, em mệt lắm rồi, hôm nay chắc phải bận đến tối mất, bây giờ phải uống cà phê tan để còn tỉnh táo làm việc đây, em vẫn nhớ hương vị cà phê trước đây anh pha cho em”.

Tạ Nam nghe thế sững sờ cả người.

“Vậy chúng ta cứ hẹn thế nhé, tối mai gặp nhau. Em đợi anh ở đây, đến thì gọi điện cho em nhé.” Ngừng lại một chút cô cười tươi, giọng nói chuyển sang nũng nịu, hoàn toàn khác với vẻ nghiêm trang trong phòng họp hồi chiều: “Vâng, em biết rồi”,

Đương nhiên Tạ Nam biết Kevin là tên tiếng Anh của Vu Mục Thành, cô cảm thấy có chút tiến thoái lưỡng nan, đang định bỏ đi thì Chu Lệ Sa tắt máy quay lưng lại: “À, cô Tạ đấy à, cô chưa về sao?”.

“Vâng, chào cô Chu, tôi đang định về.”

Cô đành phải bước tới đổ bã trà và rửa chiếc ấm, rồi lịch sự gật đầu chào Chu Lệ Sa để đi ra, không ngờ Chu Lệ Sa lại nói: “Lần trước ở nhà Kevin, lúc đó tôi cũng hơi quá lời, xin lỗi cô nhé”.

“À chuyện nhỏ ấy mà, đã qua lâu rồi, có gì đâu, tôi quên rồi”.

“Cũng thật là tình cờ, không ngờ lại gặp hàng xóm của anh ấy ở đây, tôi cũng vừa hẹn anh ấy tối mai cùng ăn cơm.”

Tạ Nam cười nhẹ: “Đúng vậy, tình cờ quá, giờ tôi có chút việc phải đi, chúc hai người ăn uống vui vẻ nhé”.

Đi vào thang máy, nụ cười xã giao trên miệng Tạ Nam cũng tan biến. Khuôn mặt cô bây giờ chẳng khác nào khuôn mặt của những thanh niên nam nữ về nhà muộn đang đứng trong thang máy, vừa mệt mỏi vừa vô hồn. Cô nhìn vào những con số thay đổi liên tục trên điều khiển thang máy và nghĩ: Như thế này mới hay chứ, cứ đứng vào giữa một đám người không quen biết, chẳng cần phải nặn ra một nụ cười lịch thiệp với ai làm gì.

Thang máy xuống hầm để xe, mọi người lặng lẽ đi đến chỗ đậu xe của mình, khởi động xe lần lượt nối đuôi nhau đi ra. Tạ Nam cũng nối vào dòng xe đó, rồi nhanh chóng rẽ sang một con đường tương đối yên tĩnh, dừng xe lại bên đường và gục đầu xuống vô lăng, thả lỏng mình nghĩ ngợi.

Cô thật sự thấy vui vì ngày mai sẽ đi công tác, không cần tận mắt chứng kiến cảnh Vu Mục Thành lái xe đến công ty đón người bạn gái cũ đi ăn cơm mà khó chịu.

Cô đương nhiên còn nhớ lời nói của Như Băng, chẳng có bà vợ hay cô bạn gái nào lại không ghét người cũ của người yêu mình cả, nhưng lúc này cô còn chẳng cố mà ghét người đó được nữa, chỉ có một nỗi cay đắng và tuyệt vọng đang xâm chiếm trái tim cô. Hay là mình chỉ bước qua một khoảng cách mong manh nữa thôi là trở thành người yêu cũ rồi, cô buồn bã nghĩ.

Cứ như vậy một lúc lâu, Tạ Nam uể oải co duỗi cánh tay đã tê cứng, quyết định tốt nhất vẫn nên về nhà, dọn dẹp đồ đạc rồi uống viên thuốc ngủ để ép giấc ngủ đến, bởi ngày mai sẽ phải lái xe mấy tiếng đồng hồ. Cô bỗng thấy ghét cái công việc ngày nào cũng như ngày nào chẳng có chút gì thay đổi này. Nhưng nghĩ kỹ một chút, cũng may có công việc để chiếm cứ phần lớn thời gian của cô, chứ không thì cô sẽ là người đầu tiên phát điên lên mất.

Mặt trời đã lặn hẳn nhưng ráng chiều vẫn còn chiếu sáng, ánh vàng nhạt rải lên con đường thẳng tắp trước mặt, phía chân trời đằng xa những làn mây trôi mang theo một màu đỏ tím của trời chiều.

Tạ Nam lái xe về và đỗ vào bãi đậu, theo thói quen cô lại nhìn sang bãi đậu xe tòa nhà bên cạnh, vẫn không thấy chiếc BMW X5 đâu cả, chỉ có một chiếc Volvo hiệu S80 màu đỏ đỗ ở đó. Cô thở dài một tiếng lặng lẽ, khóa cửa xe lại, đang định đi về nhà thì có tiếng người chào cô đằng sau.

“Chào cô, Tạ Nam.”

Tạ Nam quay người lại, Đường Lăng Lâm từ chiếc xe đỏ bước xuống, đi về phía cô.

Tạ Nam chán ngán nhìn Lăng Lâm, trong lòng bức bối chỉ muốn hét lên: Tại sao lại cứ phải vào ngày hôm nay? Vào lúc này? Nhưng Đường Lăng Lâm đã đứng trước mặt cô nói với giọng từ tốn, lịch sự: “Tôi đợi cô đã lâu lắm rồi, bây giờ cô có rảnh không? Tạ Nam, tôi muốn nói chuyện với cô”.

“Không cần thiết phải thế, thưa bà Hạng.” Cô lạnh lùng trả lời, “Các người cứ lần lượt đến tìm tôi vì những chuyện không liên quan gì đến tôi cả, khiến tôi rất mệt mỏi”.

“Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu.” Đường Lăng Lâm cảm nhận được Tạ Nam không mặn mà gì với đề nghị của mình, nên cười nhẹ nói tiếp: “Tôi biết rằng tôi là khách không mời mà đến, nhưng nếu tôi không làm thế này thì chúng ta chẳng bao giờ có thể ngồi cùng nhau được, xin đừng từ chối”.

43. Chương 28-p1

Chương 28: Dầm trong tim

Lần này, Đường Lăng Lâm tỏ ra lịch sự hơn hẳn năm xưa nghênh ngang đi thẳng vào phòng ký túc rồi tự nhiên kéo ghế ngồi trước giường Tạ Nam mà kênh kiệu. Tạ Nam cũng không tiện từ chối, đành nói: “Ta vào vườn ngồi nhé”.

Cô đẩy cửa vườn vào trước, hai người ngồi bên chiếc bàn tròn trong vườn. Đường Lăng Lâm quan sát bốn phía, cảm nhận hương hoa kim ngân đương nở rộ thoang thoảng trong không khí, thật là dễ chịu.

“Mảnh vườn này được trồng tía đẹp quá.”

“Tôi đã trả đủ tiền cho Hạng Tân Dương rồi.”

Đường Lăng Lâm mỉm cười: “Cô đừng nóng vội chứ, tôi đến đây có phải vì việc đó đâu. Bảy năm trước cô còn từ chối cả ba mươi vạn, bây giờ càng chẳng cần chút tiền mọn ấy mà gây hiểu lầm với bạn trai, chỉ có Hạng Tân Dương là ngốc nghếch thôi, anh ấy cứ ngỡ rằng cô rời bỏ anh ấy sẽ không thể sống nổi”.

Tạ Nam chẳng nói gì, vút túi xách trong tay lên mặt bàn.

“Tôi thấy cô không có hứng thú ngồi hàn huyên với tôi, vậy chúng ta đi thẳng vào việc chính nhé. Hạng Tân Dương đặt vấn đề ly hôn với tôi, tôi đang suy nghĩ về việc đó.”

“Cô đến đây tìm tôi là để thông báo chuyện ấy ư?” Tạ Nam chán nản hỏi lại, “Tôi phải nói thế nào mới khiến các người hiểu được rằng chuyện này thật sự chẳng liên quan gì đến tôi. Từ trước đến giờ tôi chưa hề chen chân vào mối quan hệ vợ chồng giữa hai người, những quyết định của hai người cũng không cần phải thông báo với tôi”.

“Nhưng lúc nào hình ảnh của cô cũng xuất hiện giữa chúng tôi, giống như một cái gai ấy, bảy năm rồi, lúc nào tôi cũng phải chịu đựng nó.” Đường Lăng Lâm nói một cách bình tĩnh, cứ như đang kể một câu chuyện chứ không phải một lời tố cáo.

“Nếu cô nói như vậy, tôi cũng chẳng có cách nào. Khi tôi và anh ấy yêu nhau thì cô không phải là bạn gái anh ấy, trước khi cô và anh ấy kết hôn thì chúng tôi đã chia tay nhau. Tôi có thể nói một cách thẳng thắn rằng, tôi chẳng có chút liên quan gì đến hôn nhân của hai người cả.”

“Cô đương nhiên có thể dằn lòng mà quan sát trò hề này, bởi vì tất cả chúng đều do tôi cố giành lấy mà được.” Đường Lăng Lâm vẫn nói với giọng lạnh nhạt như vậy “Tôi vẫn thường nghĩ, biết trước sẽ có kết cục này, nếu như có thể trở về bảy năm trước, liệu tôi có bất chấp tất cả để chiếm đoạt bằng được anh ấy trong tay cô không”.

“Sao cô có thể gọi đây là trò hề được.” Tạ Nam cười khổ, “Nhưng thôi qua rồi, tùy cô thích nghĩ thế nào thì nghĩ”.

“Cô có hận tôi không?”

Tạ Nam suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi nói: “Điều này có quan trọng với cô không? Thôi được, tôi không nghĩ đến chuyện này thường xuyên lắm, nhưng tôi nhận thấy từ lúc xác định chấp nhận sự thật thì tôi đã suy nghĩ thông suốt rồi. Tất cả chẳng qua chỉ là ai cũng bắt buộc phải đưa ra sự lựa chọn cho cuộc đời mình thôi. Dù rằng Hạng Tân Dương không thêm để ý đến gia đình mà cứ lựa chọn tôi, thì tôi sẽ tự cảm thấy mình không thể gánh vác được cái áp lực của một sự hy sinh lớn lao như thế. Nên tôi không hận ai cả”.

“Ngay cả khi tôi đã từng tìm mọi cách ép cô phải nhường lối cho tôi sao?”

“Tôi nhường lối không phải vì cô, cô Hạng, mà tôi coi việc đó cũng không phải là nhường lối. Hồi đó tôi còn trẻ, chẳng có được tấm lòng cao thượng hy sinh vì hạnh phúc của ai cả. Chỉ là cô đã đưa ra được thứ mà Hạng Tân Dương cần, nên anh ấy chọn cô, đơn giản vậy thôi.” Tạ Nam chán ngán khi cứ bị kẻ khác ép buộc nhớ lại cái quá khứ cũ rích đã trôi đi lâu lắm rồi. Cô gơ tay xem đồng hồ, nhưng Đường Lăng Lâm không buồn để ý đến thái độ của cô.

“Bây giờ mới biết, có lẽ cô là người thông suốt nhất trong ba chúng ta, chỉ tội nghiệp cho tôi và Hạng Tân Dương cứ tự đẩy dọa cuộc hôn nhân của mình bao nhiêu năm nay.”

Nghe Lăng Lâm bình phẩm về mình như vậy, Tạ Nam chẳng biết nghĩ sao nữa, “Cô thật biết cách nói đùa, thực ra tôi là người tay trắng, có gì để không thông suốt cơ chứ? Hơn nữa tôi mạo muội nói một câu, tôi thấy là người thì phải biết chấp nhận thực tế, dù cô hay chồng cô, chẳng cần thiết phải dằn vặt mình vì chuyện cũ làm gì”.

“Tôi đúng là phải để Hạng Tân Dương đến nghe cao kiến của cô.” Đường Lăng Lâm cười thoải mái, “Nếu sớm biết cô nghĩ thoáng như vậy, tôi đã đồng ý cho anh ấy trở về đây làm việc từ mấy năm trước rồi. Đáng tiếc là tôi cứ muốn chia cắt hai người ra hai nơi, nếu trong lòng còn nhung nhớ thì tốt nhất cứ xa nhau ra. Bảy năm rồi, anh ấy cứ lạnh nhạt với tôi nhưng không bao giờ có động thái gì là muốn liên hệ với cô cả. Tôi bắt đầu nghĩ, tôi có thể yên tâm rồi, không nhất thiết phải yêu cầu anh ấy nồng nhiệt với mình. Có lẽ thời tuổi trẻ của chúng ta đã qua, yêu cầu một tình cảm nồng nàn là không thực tế. Tôi đã chấp nhận số phận, thậm chí còn suy nghĩ đến chuyện sinh một đứa con với anh ấy. Không ngờ vừa về đến đây anh ấy tự nhiên lại giở chứng ra như thế”.

Cái cười của Lăng Lâm khiến Tạ Nam thấy lạnh sống lưng: “Cô đến đây để kể cho tôi chuyện đó sao? Tôi không muốn tỏ ra bất lịch sự nhưng tôi thực sự thấy rằng cô không cần thiết kể cho tôi nghe những chuyện ấy”.

“Nếu tôi với anh ấy ly hôn thì cô có ý định gì?”

“Tôi phải nói bao nhiêu lần đây hả cô Hạng, rằng cô có ly hôn cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi có ý định gì cũng chẳng liên quan đến hai người.”

“Mấy hôm trước tôi có gặp Từ Yến, nên biết cô đã có người yêu, nghe nói điều kiện của anh ấy rất tốt.” Đường Lăng Lâm nhìn chăm chăm vào cô, nhưng vẫn nói với giọng tự nhiên như không.

“Hai người các cô đều quan tâm sát sao đến tôi như thế, tôi thật không biết nên cảm thấy vinh hạnh hay chua chát đây.”

“Anh ấy có đối tốt với cô như Hạng Tân Dương không, là tôi đang hỏi anh bạn trai mới của cô ấy? Anh ấy có yêu cô như Hạng Tân Dương yêu cô không? Tôi thật sự nghi ngờ điều đó, bởi người đàn ông si tình như Hạng Tân Dương thì chỉ có ít trên đời này thôi.”

Tạ Nam sa sầm nét mặt: “Rốt cuộc cô định nói gì vậy cô Hạng?”

Đường Lăng Lâm chẳng để ý đến thái độ tức giận của Tạ Nam, nhún vai nói tiếp: “Xin cô bỏ qua cho một người đàn bà sắp mất đi cuộc hôn nhân của mình nói mấy lời càn quấy nhé. Chỉ có điều tôi rất hiếu kỳ. Tôi và Hạng Tân Dương lấy nhau đã bảy năm, dù tôi có cố gắng thế nào đi nữa cũng chẳng làm anh ấy rung động được. Tôi thử tỏ ra dịu dàng với anh ấy thì anh ấy lại khách sáo với tôi. Tôi thử tỏ ra thân thiết thì anh ấy lại tỏ ra lịch sự. Tôi thử ngồi tâm sự thì anh ấy lại quay ra nói về thời tiết. Tôi thử tỏ ra tức giận thì anh ấy lại im lặng. Tôi không thể không nghĩ rằng, đúng là tôi đã bị báo ứng, tôi đã đoạt được con người anh ấy, nhưng anh ấy dùng việc giữ lại sự trinh trắng trong trái tim dành cho cô để trả thù tôi”.

Tạ Nam hoàn toàn ngơ ngác, hỏi lại: “Cô nói với tôi những chuyện này để làm gì chứ?”

“Nói thật lòng là tôi cũng chẳng biết, có lẽ tôi cũng muốn đâm một cái gai vào tim cô. Anh ấy muốn ly hôn, được thôi, tôi đồng ý, tôi tự nhiên cảm thấy mệt mỏi, muốn giữ cho mình một chút lòng tự tôn, không muốn níu kéo tiếp cái gì nữa. Nhưng về vấn đề tài sản tôi sẽ không mềm lòng đâu, bởi nói cho cùng hồi đó không phải là nhà tôi gởi tay giúp đỡ, thì nhà anh ấy làm sao thoát khỏi kiếp nạn kia. Bây giờ tất cả những thứ mà anh ấy có đúng là có sự nỗ lực làm việc của anh ấy, nhưng mà xin lỗi nhé, anh ấy muốn tìm đến tình yêu cao cả thì phải trả giá thôi. Tôi đoán rằng anh ấy mà được tự do sẽ đến tìm cô ngay, lúc đó đến lượt cô phải day dứt dằn vặt, có nên chia tay với người bạn trai điều kiện tốt mình đang có để trở về với máng lợn cũ không? Một cô gái hai mươi tám tuổi chắc chắn đã trải nghiệm thực tế nhiều rồi, một kẻ vì cô mà trở thành tay trắng như Hạng Tân Dương liệu cô có cần không?”

“Dù sao hai người cũng từng là vợ chồng, mà cô lại hận anh ấy đến thế sao?”

Đường Lăng Lâm nhìn thẳng vào cô: “Từ trước đến nay tôi không bao giờ tỏ ra rộng lượng. Đúng vậy, tôi hận. Tôi hận anh ấy không thêm để ý đến tôi, tôi hận anh ấy từ đầu đến cuối chẳng cho tôi dù chỉ một nửa cơ hội, tôi hận mình chỉ tranh giành thì được mà nhả ra thì không, tôi hận anh ấy đối xử tốt với tất cả mọi người mà chỉ khắc nghiệt với một mình tôi. Được thôi, bây giờ tôi muốn xem một kẻ không biết trân trọng hôn nhân của mình cứ theo đuổi cái bóng sẽ có kết cục thế nào”.

“Cách nghĩ của cô, tôi thật sự không hiểu.” Tạ Nam nói một cách khó khăn, “Đối với Hạng Tân Dương, tôi chỉ là một phần ký ức. Cô hay anh ấy cứ nhất thiết phải quàng cho cái ký ức đó một ý nghĩa đặc biệt, tôi cũng đành chịu. Hôn nhân của hai người có kết cục này, tôi cảm thấy đáng tiếc. Nhưng nếu cô ghép tội đó cho tôi thì tôi không thể chấp nhận được. Tôi vẫn nói một câu thôi, cuộc sống trước đây và sau này của hai người không hề liên quan đến tôi”.

Đường Lăng Lâm cau mày, nhếch mép nói mỉa mai: “Cô đã lột xác rồi đấy Tạ Nam à, bây giờ còn biết cách gột sạch bản thân để đứng ngoài mọi chuyện. Cô có biết tại sao hôm nay tôi lại đến đây không? Tôi muốn xem cô có còn ngây ngô như trước không, chỉ biết ngơ ngác nhìn mọi người, cứ như số phận đã giáng một nỗi đau chí mạng vào cuộc đời mình vậy. Có phải Hạng Tân Dương cứ mãi níu giữ hình bóng đáng thương đó của cô trong tim cho đến tận bây giờ?”

Tạ Nam hơi ngạc nhiên, bất giác nghĩ lại mình trước đây, cũng đành thừa nhận hồi đó mình thật thê thảm. Cô nói: “Tôi cũng chẳng bị kịch hóa cuộc đời mình đến thế đâu, nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy số phận đã trêu ngươi mình một cách ác ý. Lúc còn trẻ ta thường quá tự tin, cứ ngỡ hạnh phúc là do ta quyết định,

nhưng con người không vượt qua được số phận, nên cũng chẳng nên coi đó là nỗi đau, lại còn chí mạng nữa chứ”.

“Nếu thế xem ra, cô coi Hạng Tân Dương như một sự tình cờ mà số phận đã đưa cuộc đời cô sang một trang mới. Ha ha, tôi cứ ngỡ tình yêu cao cả thì không đo đếm thời gian, không đo đếm tài sản hay tất cả những gì ngoài nó. Bây giờ xem ra chỉ có Hạng Tân Dương mới theo đuổi tình yêu cao cả như một thứ trò chơi xa xỉ.” Đường Lăng Lâm ngẩng đầu, nhìn sắc trời tím sẫm, nở nụ cười lạnh lẽo: “Tôi đã mời luật sư rồi, ông ta sẽ thay mặt tôi để đàm phán với Hạng Tân Dương về điều kiện ly hôn. Sau đó sẽ đến lượt tôi được chứng kiến trò cười của kẻ khác”.

“Trò cười của ai? Cô vẫn có thể thấy được trò cười nào trong chuyện này thì cô đúng là bậc thầy của nghệ thuật hài hước.”

Đường Lăng Lâm quay đầu lại, trên khuôn mặt bỗng xuất hiện nét cay nghiệt mà Tạ Nam đã quá quen, nhưng rồi tan biến đi ngay, nhanh chóng trở lại vẻ hòa nhã: “Tạ Nam, cô có cảm giác đã thành công không? Một người đàn ông tuy rằng bị ép buộc phải chia tay với cô, nhưng luôn coi cô như một nữ thần để thờ phụng trong trái tim, không thêm để ý gì đến vợ mình, coi cuộc hôn nhân của mình như một vòng kim kẹp mà không thể không chịu đựng. Đầu tiên là quan sát cô từ xa, đến khi gặp lại cô, thì không thể chịu đựng được nỗi xa cách, muốn vứt bỏ bà vợ để tái hợp với cô”.

“Hôm nay cô nói nhiều như vậy là muốn đâm một cái gai vào tim tôi ư? Được thôi, cô thành công rồi đấy. Cô có vui không? Tôi mong rằng cô sẽ vui, nếu không tôi lại phải lấy làm tiếc cho cô.” Tạ Nam cố gắng giữ giọng điềm tĩnh: “Nếu cô nói đến sự thành công thì thật hoang đường. Cái đó có ý nghĩa gì với tôi đây? Chúng ta đều là phụ nữ, cô thấy rằng một người phụ nữ mong muốn bảy năm thanh xuân của mình sống bên cạnh người đàn ông cô ta yêu, hay là sống trong trái tim của người đàn ông đó mà không bao giờ với tới được?”.

Đường Lăng Lâm vốn miệng lưỡi sắc sảo mà cũng tắc nghẹn trước câu hỏi này.

Tạ Nam đứng dậy, tỏ thái độ muốn tiễn khách: “Đây cũng không phải là một mệnh đề lựa chọn đơn giản, nên cô cũng chẳng cần phải suy nghĩ nhiều làm gì. Theo tôi, mỗi người trong chúng ta đều đang trả giá cho hành vi của cá nhân mình, nên chẳng có gì đáng phải trách móc cả”.

“Cô đang muốn nhắc nhở tôi, tôi đã bắt ép Hạng Tân Dương phải chọn tôi nên hậu quả này tôi phải tự gánh lấy, có thua cũng phải chịu?”

44. Chương 28-p2

“Tôi làm gì có cái khả năng đi nhắc nhở người khác?” Tạ Nam tự cười mình, “Lời nói kia chẳng qua là tổng kết lại cuộc đời tôi mà thôi. Tôi là một người không đủ dứt khoát, nếu hỏi đó tôi thực sự quyết đoán, thì tôi đã xé nát cái bản hợp đồng đó mà vứt vào mặt Hạng Tân Dương. Nếu tôi mà có đủ lý trí, thì tôi đã bán phát căn nhà này đi, gửi tiền vào ngân hàng chẳng có gì phải suy nghĩ cả. Có thể sẽ đau khổ vài ba tháng, rồi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, như vậy tốt cho tất cả mọi người. Nhưng đáng tiếc tôi lại chẳng có lấy một chút nghị lực nào, chỉ như cái máy lo trả góp căn nhà, để mà giữ lấy nó làm gì cơ chứ. Tôi còn cần cô đến để dẫn vật thêm nữa ư? Tôi đã tự đẩy dọa cuộc sống của mình, bây giờ đành phải chấp nhận hậu quả của nó thôi. Những điều cần nói tôi đã nói rồi, mong rằng sau này chúng ta không cần phải làm phiền nhau vì chuyện này nữa”.

Đường Lăng Lâm cũng đứng dậy, nhưng bỗng lão đảo, tay ôm bụng, trên mặt hiện rõ vẻ đau đớn: “Đúng là chúng ta đã nói rõ ràng hết rồi, rất tốt”. Cô cố gắng lê bước ra cổng vườn với những bước đi chậm chạp.

Tạ Nam cảm thấy có gì không ổn, chạy lên trước hỏi: “Cô không sao chứ?”.

Đường Lăng Lâm lắc đầu, cố gắng đi ra đến chiếc xe của mình, thò tay vào túi lấy chìa khóa, tay kia chống lên thành xe đỡ lấy người cho khỏi ngã.

Tạ Nam đang định vào nhà, nhưng quay đầu lại vẫn thấy Đường Lăng Lâm đứng yên dựa vào xe không cử động. Cô chần chờ một lát, rồi đi đến hỏi thăm: “Cô không khỏe à? Hay là để tôi gọi cho Hạng Tân Dương bảo anh ấy đến đón cô”.

Đường Lăng Lâm lắc đầu: “Đau dạ dày, bệnh mãn tính rồi, tôi chỉ nghỉ một lát là ổn thôi”, rồi mở cửa xe ngồi vào trong dựa lưng lên thành ghế, không còn để ý gì đến Tạ Nam nữa.

Tạ Nam về nhà, mở hết các cửa ra để gió mặc sức ùa vào. Cô chẳng còn muốn nấu ăn nữa, mà cũng mệt mỏi đến mức chẳng muốn ăn. Nhưng cô cũng biết nếu không ăn uống gì thì chứng hạ huyết áp sẽ chẳng buông tha mình. Cô đành kiếm ít bánh quy, ngồi trên ghế sofa, uể oải nhai. Một lát sau đứng lên định gọt quả táo thì cô mới để ý thấy chiếc ô tô của Đường Lăng Lâm vẫn đứng yên tại chỗ cũ.

Tạ Nam cảm thấy không yên tâm, dù chỉ gặp Đường Lăng Lâm vài lần nhưng cũng đủ hiểu tính dứt khoát, không dây dưa lắm chuyện của cô ấy, lúc này mà cứ đỗ xe hoài vậy chắc chắn là có nguyên nhân. Nghĩ một lúc, cuối cùng cô quả quyết cầm chìa khóa xe của mình đi ra. Nhìn qua cửa kính xe kéo xuống một nửa, chỉ thấy Đường Lăng Lâm mặt mày xanh tái đang tựa vào ghế lái, hai tay ôm bụng.

Tạ Nam vội kéo cửa xe, nói: “Cô ra đi, lên xe tôi, tôi đưa cô đến bệnh viện”.

Đường Lăng Lâm giương mắt liếc xéo Tạ Nam: “Không cần phải bận tâm”.

Cái giọng bất cần này khiến Tạ Nam chán ngán, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế cảm giác đó trong lòng và nói năng lịch sự: “Tôi chẳng muốn bận tâm đến cô, nhưng cô đang ở trước cửa nhà tôi, nếu xảy ra chuyện gì thì tôi cũng chẳng thoát khỏi bị liên lụy. Tôi chẳng có sức mà đỡ dành cô đâu, hoặc là cô thoải mái xuống xe, hoặc là tôi đành phải gọi điện cho chồng cô bảo anh ấy đến đón”.

Đường Lăng Lâm nhìn chằm chằm vào Tạ Nam với ánh mắt sắc bén mà chẳng nói gì. Tạ Nam không muốn nhiều lời, rút di động đang định bấm số, Đường Lăng Lâm bỗng nhiên vội vã lấy khăn giấy che lên miệng. Nhìn thấy rõ chiếc khăn giấy trắng phau đã chuyển sang màu đỏ, Tạ Nam sợ hãi đến mức đứng ngẩn ra.

Đường Lăng Lâm rút thêm vài tờ khăn giấy nữa bịt miệng, cố gắng chắt vạt chuyển người sang chiếc ghế bên cạnh, thì thào: “Tôi qua đó sợ làm bẩn xe của cô, phiền cô lái xe này đưa tôi đến bệnh viện”. Lời chưa dứt, miệng cô lại trào máu, khăn giấy không sao ngăn nổi, máu tràn xuống cả chiếc áo sợi màu ghi, khiến người đối diện không khỏi sợ hãi.

Tạ Nam cố gắng kiềm chế sự hoang mang, sau đó ngồi vào xe, khởi động xe lái đến bệnh viện.

Nhân lúc dừng xe chờ đèn đỏ, Tạ Nam vẫn quyết định lấy di động ra bấm số Hạng Tân Dương, định bảo anh đến đợi sẵn ở bệnh viện, nhưng số máy ấy lại mang mã quốc tế. Đường Lăng Lâm nghẹo đầu về một bên, mắt nhắm hờ nói nhỏ: “Anh ấy đi công tác rồi, hôm nay mới về, chắc bây giờ đang trên máy bay”.

Tạ Nam hỏi: “Có cần thông báo cho người nhà cô không?”.

“Trông tôi thế này, để người nhà biết được cũng chỉ làm họ lo lắng thêm mà không giải quyết được gì. Cô yên tâm, tôi không gây phiền hà cho cô đâu. Cô đưa tôi vào bệnh viện rồi về đi.” Đường Lăng Lâm lạnh lùng nói.

Tạ Nam chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến thái độ ấy nữa. Nghĩ một lát, cô bấm số điện thoại của Hứa Mạn. Lúc đó Hứa Mạn đang trực ở bệnh viện, bèn hỏi han về lịch sử bệnh trạng của Đường Lăng Lâm và hỏi thêm về màu sắc của máu xung huyết, sau đó chẩn đoán là xuất huyết tiêu hóa, rồi căn dặn bệnh nhân cố gắng nằm nghiêng, đừng để cho máu trào ra tắc nghẽn đường hô hấp, và đồng ý sẽ lấy số cấp cứu cho cô ở bệnh viện.

Tạ Nam lái xe đến bệnh viện trung tâm thành phố, vừa dừng xe, Đường Lăng Lâm đã mở cửa đi xuống, ôm bụng lê bước vào bên trong. Tạ Nam đành cố gắng chạy theo đỡ lấy cô, lúc này cô đau đến mức mặt mày xệch, chẳng còn sức mà chống lại nữa, cuối cùng đành phải dựa cả người vào Tạ Nam.

Hứa Mạn đã đứng đợi sẵn ở cửa, lập tức đưa họ vào phòng cấp cứu nội khoa: “Đầu tiên phải khám nội khoa đã, nếu tình hình xuất huyết nghiêm trọng quá thì có khi phải đưa sang khoa ngoại”.

Hứa Mạn nhờ cậy một bác sĩ quen biết, rồi trở về khoa tiếp tục công việc của mình. Tạ Nam ra ngoài nộp viện phí, bỗng nhiên di động đổ chuông, là Hạng Tân Dương gọi đến: “Nam Nam à, anh mới xuống máy bay...”.

“Anh đến bệnh viện trung tâm thành phố, phòng cấp cứu khoa nội ngay nhé, vợ anh đang cấp cứu.”

Hạng Tân Dương kinh hãi, vội vàng nói: “Anh sẽ đến ngay”.

Khi Hạng Tân Dương đến nơi thì Đường Lăng Lâm đã được chuyển đến phòng nằm truyền dịch. Bác sĩ cấp cứu nội khoa nói với anh, họ đã tiêm cho cô ấy một mũi co mạch vào động mạch nên hiện tượng xuất huyết tiêu hóa đã chấm dứt rồi. Bây giờ phải nằm viện theo dõi, để làm xét nghiệm sâu hơn mới quyết định được bước chữa trị tiếp theo. Tạ Nam đã mệt đứt hơi sau bao nhiêu biến cố, vội vàng chào từ biệt: “Cô cố gắng nghỉ ngơi cho mau khỏi, tôi về trước đây”.

Đường Lăng Lâm nằm trên giường bỗng mở mắt, nhìn Hạng Tân Dương nói: “Tân Dương, Tạ Nam lái xe của em đưa em đến đây, anh đưa cô ấy về đi”.

Tạ Nam vội nói: “Không cần đâu, để tôi gọi taxi về cũng được”. Ánh mắt của Đường Lăng Lâm chuyển sang nhìn cô, khuôn mặt vốn chỉ mang những nét lạnh lùng cao ngạo giờ đây lại để lộ ra sự cầu khẩn. Tạ Nam ngạc nhiên, cô hiểu ra dụng ý của Đường Lăng Lâm muốn mình làm gì, đành im lặng.

Hạng Tân Dương gật đầu: “Anh đưa Tạ Nam về, nhân tiện qua nhà mang cho em ít đồ dùng”, rồi dặn dò y tá quan tâm đến tình trạng của Đường Lăng Lâm, sau đó đi cùng Tạ Nam ra bãi đỗ xe.

Hạng Tân Dương dừng lại ở cổng tin của bệnh viện, mua một chai nước hoa quả ép, mở nắp rồi đưa cho Tạ Nam: “Trông mặt em tái lấm, uống nước đi”.

Tạ Nam cảm thấy đầu óc choáng váng, đây chính là triệu chứng của bệnh hạ đường huyết, cô cầm lấy và uống liền mấy ngụm lớn.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Lăng Lâm tìm em nói chuyện gì à?”

“Xin lỗi, ngày mai em còn phải đi công tác, em thật sự mệt lắm rồi. Cô ấy tìm em nói chuyện gì không quan trọng, nhưng điều cô ấy cần em nói với anh thì bản thân em cũng thấy đúng, như vậy tốt cho tất cả mọi người.” Tạ Nam nhìn chằm chằm vào Hạng Tân Dương, “Em chẳng phải là Đức Mẹ, Tân Dương, mà em cũng không có tư cách gì dạy bảo anh phải sống thế nào, nhưng anh hãy đối tốt với cô ấy và đối tốt với bản thân mình nữa, được không?”.

Hạng Tân Dương cười khổ: “Nam Nam, em cho anh là kiểu người gì vậy? Trước khi kết hôn với anh, cô ấy đã bị bệnh dạ dày rồi, có phải do anh ngược đãi cô ấy đâu”.

“Bác sĩ bảo cô ấy viêm hành tá tràng cấp tính dẫn đến xuất huyết, những bệnh này có liên quan chặt chẽ đến tinh thần và lối sống. Hãy nhìn mái đầu bạc của anh, rồi nhìn tình cảnh hiện nay của cô ấy. Chúng ta không có quyền tự dày dạn cuộc sống của mình như vậy, những chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi.”

“Cái cô ấy cần anh chẳng cho cô ấy được, cô ấy rời xa anh có lẽ cuộc sống sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Tạ Nam mệt mỏi đáp lời: “Đây là chuyện riêng giữa hai người, người ngoài không nhất thiết phải can dự vào. Tân Dương, em chỉ có lời này, coi như là chúng ta cùng buông tay đi, cái gì đã qua không thể trở lại được nữa, đừng để quá khứ trở ngại đến tương lai, điều này em cũng mới vừa học được thôi”.

“Sao anh có thể quên đi những kỷ niệm chung với em được chứ? Sao anh có thể khoanh tay nhìn em sống không hạnh phúc?”

“Đừng dằn vặt quá khứ nữa, Tân Dương, hạnh phúc của em không thể xây đắp bằng sự hy sinh gia đình của anh được. Lúc chia tay anh em còn quá trẻ, nên em nói những lời nguyên rủa mong anh sống không hạnh phúc... Nhưng bây giờ em hiểu rồi, nếu anh không hạnh phúc em cũng chẳng hạnh phúc gì. Bất kể cuộc sống của em có thế nào đều không nên là nguyên nhân để anh quyết định cuộc sống của mình. Thôi em đi đây, tốt nhất là anh hãy về thẳng nhà thu dọn đồ đạc, rồi trở lại chăm nom cô ấy.”

Tạ Nam quay người, đi nhanh ra khỏi cổng viện, giơ tay vẫy một chiếc taxi rồi ngồi lên, đi về nhà. Xuống xe trả tiền xong, cô không đi vào cổng tòa nhà ngay mà bước ra trước cửa vườn, nhìn chỗ đậu xe trông trơn

đối diện, rồi ngẩng đầu nhìn lên tầng bốn tòa nhà, vẫn không có ánh đèn. Ngày hôm nay Tạ Nam còn suy nghĩ xem có gọi điện cho Vu Mục Thành thông báo về lịch công tác ngày mai của mình hay không, giờ nghỉ lại, chẳng cần làm việc đó nữa.

Cô đi vào vườn, mấy ngày nay đều là ngày nắng, nên không khí rất khô. Hoa trong vườn như đang muốn héo rũ. Tạ Nam nhắc bình phun nước lên tưới cây, đầu tiên là phun cho đám hoa kim ngân và hoa sao, hoa hồng chịu hạn tương đối tốt, nên không cần tưới, rồi đến từng chậu hoa nhỏ đặt trên giá. Sau đó cô ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh mảnh vườn nhỏ, tận hưởng hương hoa nhẹ thoảng trong gió đêm.

Đã đến lúc phải nói lời tạm biệt với căn hộ này rồi, cô nói thầm trong lòng.

Cùng lúc đó, Vu Mục Thành đang ngồi uống rượu một mình trên ban công của biệt thự đối diện bên kia bờ hồ mà chị anh để lại.

Mấy ngày gần đây, hẳn cứ không bận tiếp khách là tan sở xong anh kiếm chỗ ăn tối nghỉ ngơi, sau đó đi bơi ở bể bơi của khách sạn, rồi lái xe về nhà ngủ. Căn biệt thự này thực ra chỉ cách tiểu khu một cái hồ mà thôi, bình thường anh vẫn thuê công ty dịch vụ lo chăm sóc mảnh vườn, công nhân làm theo giờ cứ một tuần lại đến làm vệ sinh một lần. Trong phòng tất cả đồ đạc đều được phủ một lớp khăn trải trắng chống bụi, anh chẳng buồn bỏ ra, đằng nào cũng chỉ cần một phòng ngủ ở lầu hai để qua đêm mà thôi.

Anh sợ trở về nhà, nhìn thấy người con gái ở tầng một ấy, mình lại làm những chuyện còn điên rồ hơn cả việc nổi đóa vô duyên vô cớ. Có thể nói từ lúc trưởng thành đến giờ, đây là lần đầu tiên anh mất hẳn sự tự tin vào năng lực tự kiểm chế của bản thân.

Vu Mục Thành đã đọc những bài đăng trên các tờ báo tài chính viết tỉ mỉ về rắc rối ở công ty của Tạ Nam, nhưng anh chẳng lấy gì làm lo lắng. Bởi vì những công ty vốn nước ngoài có năng lực rất lớn trong việc ứng phó các rủi ro kiểu như thế này, mà Tạ Nam lại chỉ đơn giản làm kế toán nên không bị ảnh hưởng gì. Song anh vẫn đọc rất kỹ các bài báo và cũng phải thừa nhận rằng mình đang rất nhớ cô.

Suy nghĩ một cách nghiêm túc, Vu Mục Thành nhận thấy cơn tức giận và sự vô lý của mình trong chuyện này đã đạt đến mức bản thân cũng phải ngạc nhiên. Dường như mỗi câu nói của Tạ Nam đều dẫn đến một cơn thịnh nộ của anh. Nhưng khi bình tâm lại thì hình ảnh còn đọng trong anh lại là cảnh Tạ Nam ngồi yên cần mẫn. Khi cô ấy không muốn nói gì hoặc chẳng còn gì để nói thường sẽ lặng lẽ chịu đựng, và chỉ biết cần mẫn mà thôi. Anh nghĩ, mình đã mất hết sức đề kháng khi nhìn thấy vẻ dằn vặt của cô, dường như không thể dùng những từ ác ý để miêu tả về nó được nữa.

Buổi tối, Vu Mục Thành không hề có tâm trạng xem tài liệu công việc, anh mở tủ rượu của chị gái ra bật nắp một chai uytiski, rót non nửa ly và cho thêm ít đá, ngồi ở ban công tầng ba nhâm nhi. Khu biệt thự bao giờ cũng yên tĩnh hơn so với khu nhà ở cao tầng, chỉ thị thoảng mới có chiếc ô tô sáng đèn chạy qua. Căn biệt thự này lại nhìn ra hồ, cảnh quan rất đẹp, làn gió đêm lành lạnh thổi, nếu nhìn ra xa qua mặt hồ sẽ thấy khu nhà cao tầng anh ở, bên đó ánh đèn lấp lánh, anh chẳng biết đâu là ngọn đèn mà anh đang cần tìm. Lại nhìn đồng hồ, đã qua mười giờ đêm rồi, cô ấy chắc đã tắt đèn lên giường ngủ, chẳng biết có còn bị chứng mất ngủ hành hạ không?

“Tính gia trưởng trong anh có lẽ hơi lớn đấy, khi cần là phải đến không cần thì đuổi, cái gì cũng phải làm theo ý anh. Nhưng mà em rất mệt mỏi, em phải rất khổ sở mới theo nổi ý anh, anh có biết không?”

“Em rất trân trọng tình cảm giữa chúng mình, thậm chí em còn phải thẳng thắn mà thừa nhận rằng, càng ngày em càng dựa dẫm vào anh quá nhiều, nhiều đến mức chính em cũng còn thấy sợ hãi bất an.”

Vu Mục Thành cũng phải thừa nhận thêm, tự dằn vặt đúng là một chứng bệnh truyền nhiễm. Từ trước đến giờ anh vốn rất tự tin rằng bản thân mình làm việc rõ ràng, quyết định dứt khoát. Nhưng bây giờ anh bắt đầu nghi ngờ liệu mình có đúng như lời Tạ Nam nói là đã quá gia trưởng không: Mình yêu người con gái đó, nhưng tình yêu của mình chẳng mang lại cho cô ấy bình yên, lại đem đến cho cô ấy sự mệt mỏi, khiến cô ấy tự thấy dựa dẫm nhiều đến mức sợ hãi.

Bỗng có cảm giác thất bại mơ hồ, anh lắc lắc ly rượu trong tay, quan sát những viên đá đang dần tan trong đó.

Nhưng cảm giác thất bại kia vẫn mang lại một vị ngọt ngào, ánh mắt cô ấy chuyển động trong những lúc do dự vẫn mang một niềm đam mê đuổi, những lời nói tình cảm cô ấy mụ mị nói ra cũng thật say đắm, và chính cô ấy là người dẫn dắt mình trong một tình yêu đam mê đuổi.

Anh bỗng thấy mình thật tàn nhẫn, sao có thể thích thú nhìn sự giãy vò bản thân của cô ấy chứ, ai mà biết sự giãy vò kia đã làm cô ấy khổ sở đến nhường nào.

Cũng có thể mình đã ép cô ấy đến bước đường cùng rồi, nên để cho cô ấy một khoảng không gian suy nghĩ cho rõ ràng.

45. Chương 29-p1

Chương 29: Nợ anh một lời nói thật

Nhận được điện thoại của Chu Lệ Sa, Vu Mục Thành chẳng chút gì hứng thú, còn Chu Lệ Sa thì nói rất thẳng thắn: “Ngày mai em đi công tác qua đó, xem có rảnh chút thời gian nào không chúng mình ăn cơm, nhớ mời cả bạn gái anh nhé, em rất muốn làm quen với cô ấy”.

Vu Mục Thành cười thiếu não: “Em cứ đến đi rồi tính, dạo này cô ấy cũng bận. Em bay chuyển mấy giờ, anh bảo tài xế đến đón”.

“Không cần đâu, em đi với một đồng nghiệp nữa, bên đó đã có người đón rồi, ngày mai mình liên lạc lại nhé”.

Đến nơi Chu Lệ Sa lại gọi điện cho anh, rõ ràng chẳng để ý gì đến tâm trạng hờ hững của anh, còn anh tự cảm thấy có gì hổ thẹn, nên hẹn ngày mai bây giờ tối sẽ đến đón cô cùng đi ăn. Nghe đến địa điểm, anh mới nhận ra đó là tòa nhà Tạ Nam làm việc, bất giác nghĩ đến việc nhờ đâu trong tình thế ngẫu nhiên lại gặp Tạ Nam, thì không biết cô ấy sẽ liên tưởng đến đâu, có khi giải thích thế nào cũng không được, thế thì khác gì lấy mạng của anh chứ. Anh vội vàng lấy lý do là không tiện đỗ xe ở đó, nên sẽ đợi đầu con phố cạnh tòa nhà.

Lần này Chu Lệ Sa tỏ ra rất tự nhiên phóng khoáng, không hề nhắc gì đến mối quan hệ trước đây của hai người và khả năng gương vỡ lại lành kia. Chu Lệ Sa nói như khờ, hết chuyện này sang chuyện khác, hai người vừa ăn vừa chuyện trò, Vu Mục Thành cảm thấy cũng thoải mái vui vẻ. Ăn xong, hai người cùng đến bar đã hẹn để gặp đồng nghiệp người Hồng Kông của Chu Lệ Sa.

Quán bar này là một quán rượu của người Pháp, thường tụ tập đông người nước ngoài và cũng rất nổi tiếng với dàn âm thanh chất chúa. Anh Sam chơi ở đó rất vui vẻ, còn Vu Mục Thành thì cảm thấy hơi ồn, nhưng nghĩ đến việc trở về biệt thự lúc này cũng chỉ một mình ngồi ở ban công tầng ba uống rượu giải sầu, rồi lạng lẹ quan sát từng ánh đèn ở khu cao tầng bên kia hồ, nên cũng đồng ý ở lại vui chơi.

Chu Lệ Sa và Sam nói gì đó, nhưng một câu trong số ấy làm anh chú ý. Anh hỏi cô: “Lisa, lần này em đến làm giám sát cho công ty bia rượu kia phải không?”.

“Vâng, nói ra cũng thật là tình cờ, hôm qua em còn gặp cô hàng xóm của anh đấy, hóa ra cô ấy làm kế toán trong công ty mà bọn em đến.”

Vu Mục Thành đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, đành nói như không có chuyện gì: “Đúng là tình cờ thật”.

“Em đã xin lỗi cô ấy rồi, lần đó em hơi trẻ con. Cô Tạ này cũng thật phóng khoáng, chẳng để ý đến chuyện con con ấy.”

Vu Mục Thành cười méo xệch, anh biết con người Tạ Nam chỉ cần muốn là có thể phóng khoáng đến mức độ nào rồi.

“Lisa, cô Tạ ấy bây giờ là bạn gái của anh đấy.”

Chu Lệ Sa sững người giây lát: “Ôi, hôm qua em lại tiện miệng nói là hôm nay sẽ đi ăn với anh, cô ấy chẳng nói năng gì, không biết có hiểu nhầm hay không. Cái này phải trách anh, Kevin, ai bảo trước đây anh nói cô ấy chỉ là hàng xóm.”

“Lúc đó thì chỉ thế thôi”. Vu Mục Thành cảm thấy không thể ngồi thêm được nữa, “Xin lỗi em nhé, Lisa, và anh Sam nữa. Tôi phải về trước có chút việc.”

Chu Lệ Sa mệt lắm rồi, muốn về sớm nghỉ ngơi, anh Sam vẫn còn muốn ở lại nên tạm biệt hai người.

Hai người bước ra ngoài xe, Vu Mục Thành đưa cô về khách sạn trước.

“Kevin, hóa ra có tình yêu và không có tình yêu hoàn toàn khác nhau đấy.” Chu Lệ Sa ngồi lên xe thắt dây an toàn rồi đột nhiên nói.

Vu Mục Thành ngạc nhiên, vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ rẽ vào đường lớn anh vừa hỏi lại: “Em nói thế có ý gì?”

“Trước đây khi ở cùng em, chẳng bao giờ thấy anh sốt ruột như thế, có em ở bên được đến đâu hay đến đó. Có khi nhận được email chia tay của em, anh cũng lăm cũng chỉ nhún vai thôi nhỉ?”

“Anh thì cho rằng chúng mình không cần phải nói đến chuyện cũ nữa”. Vu Mục Thành cười nhẹ.

“Anh yên tâm, em không phải là kẻ đáng ghét như kiểu đến tìm bạn gái anh mà kể lể những chuyện xưa cũ đâu, chỉ là có chút xúc cảm thôi. Anh có biết tại sao khi về nước em lại gửi email cho anh đề nghị chia tay không? Thực ra trong lòng em rất muốn tiếp tục.”

“Có lẽ em thất vọng về anh rồi.” Vu Mục Thành vẫn lái xe rất thận trọng, mắt nhìn về phía trước.

“Em muốn thử anh, muốn đợi anh nói lời theo đuổi, nhưng em đã nhận ra rằng dù em cứ chờ đợi anh mãi như vậy cũng chưa chắc có kết quả như em mong muốn. Được thôi, em đành thử chủ động chia tay, anh chấp nhận luôn không do dự, nhưng em vẫn nghĩ, chắc anh cũng phải có chút cảm tình với em chứ?” Chu Lệ Sa mơ màng nghĩ về ngày xưa.

“Anh từng thừa nhận là chúng ta đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ.”

“Đúng vậy, nhưng với em nó còn là một ký ức rất đáng trân trọng, còn với anh nó chỉ là quãng thời gian vui vẻ thôi. Rốt cuộc em không thể để lại dấu ấn gì trong cuộc đời anh.”

Vu Mục Thành không biết nói lại như thế nào.

“Chỉ cần luôn được ở bên anh, em cảm thấy mình có thể là một người bạn gái hiểu anh và chia sẻ được với anh, chúng ta có thể thoải mái vui vẻ khi ở bên nhau. Anh là người khoan dung, là một người bạn trai rất tình cảm. Có lúc em thậm chí còn trộm nghĩ, nếu mình cứ tiếp tục như vậy, có khả năng tiến đến hôn nhân lắm chứ. Nhưng khi xa nhau, em chẳng chắc chắn về anh điều gì nữa, em cũng không chịu được cảm giác lơ lửng giữa trời mà không chạm đất, khiến em mất hẳn niềm tin vào bản thân mình.”

Vu Mục Thành tự giễu: “Hóa ra anh là một người đàn ông thật tồi tệ và ích kỷ”.

“Anh rất tốt chỉ là em nghĩ mình không phải người có thể thật sự khiến anh rung động. Sau khi gửi email kia đi em cũng đã từng hối hận, muốn níu kéo nhưng mà vô dụng. Bây giờ xem ra quyết định hồi đó của em hoàn toàn đúng.” Chu Lệ Sa ngả người trên ghế, “Cho nên em cũng rất ngưỡng mộ cô Tạ đó.”

Xe đã đến khách sạn mà Chu Lệ Sa ở, Vu Mục Thành quay đầu nhìn lại: “Ngủ ngon nhé, Lisa, em là người con gái tháo vát và phóng khoáng, lại biết cách kìm chế tình cảm của mình, em chẳng cần phải ngưỡng mộ ai cả, anh vẫn muốn chúc phúc cho em, sớm tìm được Mr Right nhé.”

Chu Lệ Sa cười: “Ha ha, đúng là bài cũ rích, nhưng em vẫn cảm ơn anh, Kevin, chúc anh ngủ ngon.”

Vu Mục Thành lái xe ra khỏi khách sạn, nhìn đồng hồ, đã sắp đến mười giờ. Anh dừng xe bên đường bấm số điện thoại của Tạ Nam, Tạ Nam nhanh chóng bắt máy, giọng nói có chút ngái ngủ chưa tỉnh hẳn.

“Nam Nam, em đang ở nhà à?”

Tạ Nam không muốn ngồi ỳ ra trước tivi trong khách sạn, rồi đầu óc lại nghĩ đến cuộc hẹn hò giữa Vu Mục Thành và Chu Lệ Sa. Cô uống viên thuốc ngủ, đầu óc mơ mơ màng màng, đang định tắt điện thoại đi ngủ,

thì nhận được cuộc gọi này. Cô tự nhiên thấy khổ não, lẽ nào lại tiếp tục diễn ra cái màn đi công tác mà không báo khiến anh ấy nổi giận nữa ư? Nhưng cô cũng đành phải nói ra thôi: “Em lại đi công tác rồi, Mục Thành, hôm nay là cuối tháng mà, lịch công tác thường niên thôi, ngày mai em về.”

Vu Mục Thành sực nhớ ra hôm nay đã là cuối tháng, lời nói của Tạ Nam rõ ràng có ý phòng bị nên anh ái ngại: “Ừ thế nhé, em nghỉ sớm đi, có việc gì chúng ta sẽ nói sau.”

“Vâng, tạm biệt.” Tạ Nam tắt máy, thử suy nghĩ xem cuộc nói chuyện vừa rồi là gì, nhưng lúc này thuốc ngủ bắt đầu phát tác, cô chẳng còn sức mà suy nghĩ nữa, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tìm hiểu trên mạng cô biết phụ thuộc vào thuốc sẽ có nguy hại về sau, nên bình thường cố gắng không dùng. Nhưng khi đi công tác ngoại tỉnh, cô rất cần một giấc ngủ sâu và chất lượng, nếu cứ trần trọc cả đêm trong một môi trường lạ lẫm, thì không những công việc hôm sau khó hoàn thành mà lái xe cả đoạn đường dài cũng rất nguy hiểm.

Ngày hôm sau, Tạ Nam trở về công ty báo cáo kết quả công việc với giám đốc Mạc. Giám đốc Mạc đã nhận được thông báo là phải đi họp ở tổng công ty tại Thượng Hải vào dịp nghỉ lễ. Cuộc họp này đại khái đề cập đến khả năng điều động công tác sắp tới. Đồng nghiệp của cô ở bộ phận kế toán đang bàn tán xôn xao, nhưng không ai dám có ý kiến riêng gì, tất cả chờ sự sắp xếp của công ty.

Tạ Nam đi công tác hai đợt liên, thể lực hao tổn nghiêm trọng mà sức khỏe cũng ảnh hưởng rất nhiều. Cô dùng thuốc ngủ chỉ an ủi được lúc ban đêm, đến ban ngày tinh thần rất mệt mỏi, chẳng cần soi gương cũng biết mình hốc hác thế nào, thật sự không thể chịu đựng được sự vất vả như vậy. Cô chẳng còn tâm sức nào tham gia vào những buổi bàn tán sau lưng kia, chỉ lặng lẽ nghe họ xì xào.

Cũng may tất cả đều phải chờ Giám đốc Mạc đi họp ở Thượng Hải về rồi mới rõ ràng được, có đoán già đoán non cũng thế thôi. Hôm nay là ngày cuối cùng của tháng Tư, từ mai là đợt nghỉ lễ 1/5 dài ngày rồi. Nghe nói nghỉ lễ kéo dài quá cũng mang lại những hậu quả không tốt, nên có khi sẽ phải điều chỉnh. Dân công sở rất coi trọng đợt nghỉ lễ ấy vì sau này có khi không còn nữa, nên trước khi tan ca mọi người vẫn ưu tiên bàn tán về kế hoạch đi du lịch của mỗi người.

Có người hỏi Tạ Nam nhưng cô chỉ lắc đầu. Vu Mục Thành có lần đã nói với cô là đến kỳ nghỉ 1/5 sẽ sắp xếp một chuyến đi chơi bất ngờ. Nhưng vào lúc mà hai bên đều lần lượt đề nghị tạm thời không gặp nhau để tĩnh tâm một thời gian thì không cần phải suy nghĩ đến việc đó nữa, cô tự có kế hoạch của mình. Cô dọn dẹp đồ đạc, xếp mấy tính xách tay vào túi, rồi lái xe về nhà.

Vu Mục Thành xếp lịch cho nhân viên thay ca nghỉ lễ và trực làm thêm xong, nhanh chóng lái xe về. Anh lái xe vào bãi đỗ của khu nhà cao tầng, mặt trời vừa lặn hẳn nhưng bầu trời vẫn còn rất sáng. Chiếc Citroen trắng của Tạ Nam đã đỗ ở bãi đậu xe rồi, anh xuống xe định đi sang đó thì thấy cậu Tiểu Vương làm ở văn phòng môi giới bất động sản của ban quản lý chung cư từ vườn nhà Tạ Nam bước ra, tiện tay còn đóng cửa vườn lại, rồi cất tiếng chào anh.

“Anh Vu đấy à, chào anh.”

“Chào cậu, Tiểu Vương.”

“Anh ở đây có thấy thoải mái không?”

“Cũng thoải mái”. Vu Mục Thành hoài nghi nhìn về căn nhà của Tạ Nam, Tiểu Vương mỉm cười.

“À, đúng rồi, trước đây anh Vu cũng hỏi về căn nhà này, giờ chủ nhà lại liên lạc với em, nói là có khả năng sẽ chuyển ra ngoại tỉnh làm việc, nên muốn bán căn nhà này đi. Em đến xem nhà và cũng để tiện định giá luôn, nếu anh hay bạn bè có hứng thú mua căn nhà này thì liên lạc với em nhé.”

Vu Mục Thành gật đầu. Tiểu Vương đi rồi, anh đứng đó hết sức kiểm chế cơn tức giận, cố giữ bình tĩnh, nhưng cứ có cái gì đó uất nghẹn muốn dâng lên tận cổ, ngay cả hai động mạch ở thái dương cũng muốn giật giật. Anh quay đầu trở về nhà của mình, ngồi trên sofa nghỉ một chút, rồi đi lên lầu vào phòng ngủ, lấy túi du lịch ra bắt đầu thu dọn hành lý, nhét đại mấy chiếc áo phông và quần dài trong tủ vào. Quay đầu lại bỗng thấy Tạ Nam đứng dựa người vào cửa phòng ngủ. Cô vẫn cứ đi lại nhẹ nhàng như vậy, nên anh chẳng rõ cô lên từ lúc nào. Khuôn mặt cô trắng bệch, trên tay cầm chiếc le màu ghi.

“Mục Thành, đây là chiếc áo anh quên ở nhà em lần trước.”

Vu Mục Thành cầm chiếc áo tiện tay vút lên giường: “Cảm ơn, lại còn phải tự tay cầm lên trả nữa.”

Chiều nay ở công ty, Tạ Nam đã gọi điện cho Tiểu Vương ở ban quản lý chung cư, hẹn anh ta sang xem nhà. Sau khi tiễn anh ta đi rồi, cô mới đun nước chuẩn bị cho mình một bát mì sợi.

Khi cô đi ra nhận điện thoại thì vô tình nhìn thấy chiếc xe của Vu Mục Thành đã trở về, không biết đỗ ở đó từ khi nào. Trái tim cô bỗng đập dồn dập, cô tắt bếp gas, hai bàn tay đan vào nhau suy nghĩ một lúc, rồi quyết định cầm chiếc áo của anh lên trả, cũng coi như một lý do. Nhưng Vu Mục Thành lại thể hiện thái độ lịch sự và lãnh đạm, rõ ràng là không thêm để ý đến lời nói của cô. Chút dũng khí còn sót lại trong cô giờ bị thổi bay biến phương nào. Nhìn chiếc túi du lịch đặt dưới chân, chân chừ một lát, cô ngập ngừng hỏi: “Anh định... đi đâu à?”

“Đúng vậy.”

Tạ Nam im lặng một lúc: “Nếu không phải là quá gấp gáp thì có thể nói chuyện rồi hẵng đi không?”

“Ý kiến hay đấy, chúng ta cũng có cơ hội để chào nhau một lời cho chính thức, anh không quen với việc ra đi mà không nhắn lại gì.”

“Cái gì mà đi không nhắn lại, là anh nói chuyện em đi công tác sao? Không lẽ anh vẫn giận chuyện đó, thôi được, em thừa nhận điều đó là em sai, sau này em sẽ chú ý.”

Cơn tức giận của Vu Mục Thành đã được cô khơi gợi thành công, anh xoắn ra một tràng: “Thế mà em cũng nói em không có dũng khí phân định ranh giới rõ ràng, ngay cả việc chuẩn bị đi ngoại tỉnh làm việc, muốn bán đứt căn hộ kia đi cho thanh thoát, chuyện động trời như vậy mà em cũng có thể lặng lẽ làm một mình. Anh thật đánh giá thấp tính dứt khoát của em đấy. Vậy anh muốn hỏi em một chút, có phải em định biến mất luôn khỏi cuộc đời anh, hay là vẫy tay chào anh một tiếng để cho anh một chút sĩ diện.”

Tạ Nam giờ mới biết Vu Mục Thành định nói chuyện gì. Cô thật không hiểu sao mình vừa mới tiễn người môi giới ra khỏi cửa mà anh ấy đã biết mình muốn bán căn hộ, lại còn lên cơn giận dữ đến mức độ này. Nhìn khuôn mặt nghiêm khắc đang căng ra vì giận của anh, cô cảm thấy đầu óc muốn choáng váng, chỉ có thể cố gắng thốt ra: “Hãy cho em một cơ hội giải thích, chúng ta ra phòng khách ngồi đi.”

Tạ Nam cố gắng bước xuống lầu, đi vào trong bếp, mở tủ lấy lọ đường rồi pha cho mình một cốc nước đường đặc sệt, uống một hơi hết sạch, vị ngọt đậm khiến cô khé cổ. Cô nhắm mắt đứng dựa vào bàn nấu ăn, đợi cho cơn hạ đường huyết qua đi.

Một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy cô từ phía sau, Vu Mục Thành ôm cô, đỡ cô vào phòng khách, ngồi lên ghế sofa. Anh biết chứng bệnh này của cô, nên giữ cho cô ngồi dựa vào lòng mình.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch chẳng chút huyết sắc của cô, cơn tức giận của Vu Mục Thành bỗng chốc tan biến. Anh chỉ nghĩ cuộc chiến tranh lạnh giữa hai người mấy ngày nay đã bào rút hết chút sức lực vừa mới hồi phục không lâu trong người cô. Tạ Nam ngồi dựa vào anh không cử động, mặt áp vào chiếc áo sơ mi của anh, rất lâu, cô mới mở mắt ra, ngồi thẳng dậy.

“Nằm yên đừng cử động.”

Tạ Nam nở nụ cười méo xệch, giọng nói khàn đi vì vị đường khé cổ ban nãy: “Em ổn rồi, nếu cứ nằm thế này, em sợ mình sẽ ôm lấy anh khẩn cầu anh đừng bỏ đi, đến lúc đó anh sẽ rất khó xử, còn em thì càng cảm hận bản thân.”

“Nhưng em đã cho anh được mấy cơ hội khó xử như thế? Em vẫn toàn làm theo ý mình thôi, thích đi đâu đi đó, thích một mình quyết định.”

46. Chương 29-p2

“Bởi vì em không có niềm tin vào bản thân mình. Em đã từng có một mối tình, đã bỏ hết công sức ra mà vẫn không níu giữ được anh ấy. Em nghi ngờ liệu em có năng lực giữ được chân người khác không.” Tạ Nam nhìn chăm chăm lên trần nhà nói chậm rãi: “Nếu nói em chấp nói chuyện quá khứ với hiện tại, thì chính là ở điểm này đây. Em cố gắng tỏ ra một thái độ dừng đứng, và nhắc nhở mình đừng hy vọng lắm sẽ thất vọng nhiều.”

“Nếu thế thì phải trách anh đã không cho em được cảm giác an toàn.”

“Không, Mục Thành, anh rất tốt, chỉ là em đã quá ích kỷ thôi, em luôn nghĩ xem làm thế nào để mình tránh được mọi tổn thương. Ví dụ ngày hôm nay, em cũng đã chuẩn bị đến khả năng xấu nhất. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, em vẫn quyết định đến tìm anh, muốn thử một lần nói cho anh biết là mối tình này rất quan trọng với em. Em đã nợ anh một lời nói thật: Nếu như lúc đầu em quen biết anh chỉ như một đối tượng thích hợp cho cuộc sống hôn nhân, thì sau đó em đã thật sự coi anh là người yêu rồi.”

Đôi mắt Vu Mục Thành sáng lên, phải cố gắng lắm mới kìm giữ được sự bình tĩnh. Nhưng Tạ Nam không nhìn vào anh, cô đang cố gắng nói hết suy nghĩ của mình khi còn có thể.

“Em không muốn tỏ ra đáng thương để níu giữ anh. Nếu anh đã đưa ra quyết định, thì đừng vì lý do gì mà thay đổi. Nếu như anh thật sự muốn ra đi, em đoán mình cũng không thể níu giữ được. Anh cứ yên tâm, em đã chuẩn bị để đón nhận sự điều động công tác của công ty, ra ngoại tỉnh làm một thời gian, các đãi ngộ đều rất tốt. Nếu anh trở về đây, cũng không phải lo lại nhìn thấy em mà khó xử.”

Vu Mục Thành vô cùng kinh ngạc: “Em lại nghĩ đến điều ngốc nghếch gì đây? Em đi ngoại tỉnh vì lý do này ư?”

“Đó là một cơ hội để thăng tiến, chứ không phải để trốn tránh ai. Mục Thành, anh trước nay vẫn là người hiểu rõ bản thân mình cần gì, chứ không chần chừ do dự như em. Em nói những lời này muốn anh biết được rằng, tình yêu giữa chúng ta không phải chỉ một mình anh phải hy sinh, anh đã cho em một quãng thời gian hạnh phúc, em sẽ luôn trân trọng gìn giữ nó.”

“Sao em phải nói lời từ biệt với giọng điệu như vậy chứ? Em nghĩ rằng sau khi em nói những lời này anh còn đi được hay sao?” Vu Mục Thành ôm chặt lấy cô: “Hay nói thế này, anh sẽ thả em đi được sao?”

Tạ Nam do dự nhìn anh, rồi lại thẫn thờ ngược lên trần nhà. Bầu trời ngoài kia đã sẫm lại, ánh sáng trong phòng mờ ảo, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn tựa vào lòng anh, ánh mắt có chút phiêu du, không biết trong đầu cô đang nghĩ gì. Vu Mục Thành cũng không nói gì cả, qua mấy ngày chiến tranh lạnh giữa hai người, anh yên lặng tận hưởng cảm giác tẩm thân mềm mại quen thuộc nằm gọn trong vòng tay mình. Anh cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên bờ môi cô, cảm nhận vị ngọt nơi đầu lưỡi, mới sực nhớ ra cô vừa uống nước đường. Anh hút lấy vị ngọt, tận hưởng say sưa, Tạ Nam có chút nghẹt thở, bỗng dùng hai tay đỡ lấy khuôn mặt anh, đẩy ra.

“Chúng ta hãy nên nói rõ với nhau mọi chuyện đi đã, không thì trong lòng em vẫn còn mắc mớ. Đúng là em đã gọi người môi giới đến để bàn việc bán căn hộ đó đi.”

“Có phải vì những lời anh nói trong lúc say không?”

“Không phải.” Tạ Nam chần chừ một lát, cắn chặt môi, tự nhiên có cảm giác không biết nên nói từ đâu cho phải.

Vu Mục Thành thở hắt ra, cầm tay cô: “Nếu em không muốn nói thì không cần phải nói, anh đoán là tại anh đã ép em đến cùng đường, khiến em muốn chạy trốn.”

“Chạy trốn à?” Tạ Nam có chút mông lung, “Anh nói tới chuyện bán nhà à? Không phải đâu Mục Thành, quyết định bán nhà của em thực ra không liên quan gì đến anh cả. Trước đó em đã muốn bán rồi, cũng định nói chuyện này với anh, chỉ là không biết nói thế nào cho rõ ràng thôi. Đại khái như lời Từ Yến nói với anh đó, căn hộ ấy là do bạn trai trước đây của em mua cho, nói chính xác, anh ấy đã trả khoản tiền đặt đầu, giấy tờ nhà đứng tên cả hai đứa, sau khi anh ấy đã trả được tám tháng thì chúng em... chia tay nhau. Nhưng anh ấy quyết tìm người giúp làm thủ tục chuyển tên chủ sở hữu thành một mình em.”

“Anh đã nói rồi, anh không để ý chuyện này.”

“Nhưng em để ý, em đã để ý bảy năm trời, mỗi tháng đóng tiền trả góp, trả tiền phí quản lý, mà không bao giờ đến nhìn nó lấy một cái. Bằng Bằng đã khuyên em bao nhiêu lần, em cứ chần chừ mãi. Cho đến tận khi cô ấy kết hôn, chẳng có ai thuê nhà cùng em, chẳng có ai ở bên em nữa, em mới quyết định, những lời anh nói thật oan uổng cho em.”

“Hôm đó anh uống say, mà cơn ghen đúng là đã làm anh mù mị, nên nói nhiều lời vô nghĩa.” Vu Mục Thành cười thiếu não.

“Người ta bảo lời nói khi say mới là lời nói thật, Mục Thành à. Bằng Bằng từng mắng em ngốc nghếch, cô ấy mắng đúng, em quả là ích kỷ, quá ngu ngốc, trước giờ chẳng nghĩ cho anh, mà cứ cho rằng lòng khoan dung độ lượng của anh là bao la và đương nhiên là vậy.”

Cô tự kiểm điểm mình nghiêm khắc như thế khiến Mục Thành cảm thấy thật khổ tâm: “Em không nên vì điều đó mà phủ định anh hoàn toàn chứ. Anh luôn muốn bao dung cho em, muốn em sống thoải mái bướng bỉnh lên một chút, để em vui vẻ mà tận hưởng cuộc sống. Nhưng bây giờ xem ra anh đã khiến sự việc đi theo hướng khác mất rồi. Cứ nhìn nhận đúng ra thì rõ ràng em đang khoan dung cho anh, càng nuôi lớn cái tính gia trưởng trong con người anh.”

“Tính gia trưởng à? Thôi quên nó đi Mục Thành à, em chỉ là tiện miệng nói vậy thôi. Nếu không có sự cảnh tỉnh của anh thì em cũng chẳng dứt hoàn toàn với quá khứ được.” Tạ Nam ngắc đầu nhìn anh, “Thực ra em là một người rất nhút nhát, đối với những việc không hợp ý mình thì cứ coi như nó không tồn tại. Trước đây anh luôn khoan dung độ lượng với em, em lấy làm mừng rỡ tự nguyện làm con chim đà điểu rúc đầu trong bụi, không muốn nói gì về bản thân mình. Em nên nghĩ cho anh nhiều hơn, không thể cứ lạm dụng lòng khoan dung của anh. Căn hộ này là một khúc mắc trong lòng em, em muốn bán nó đi, coi như là dứt hẳn với quá khứ.”

“Quá khứ cũng là một phần của cuộc sống mà, trước giờ anh đâu có yêu cầu em phải dùng cách đó để thể hiện sự quyết tâm của mình.”

“Không phải em làm thế để tỏ vẻ cho anh thấy đâu, Mục Thành. Căn hộ đó đối với em đúng là có quá nhiều kỷ niệm, mà với anh bạn trai cũ kia cũng thế. Anh ấy thấy em ở đó một mình, thì nghĩ rằng em vẫn đang chìm đắm trong tình cảm ngày xưa vẫn chưa dứt được. Anh ấy nghĩ đã làm lỡ đi thời thanh xuân của em, nên muốn bù đắp cho em. Em nghĩ bán nó đi sẽ tốt cho tất cả mọi người.”

Vu Mục Thành ngấm ngấm khuôn mặt người yêu, vuốt ve mái tóc cô: “Chỉ cần không phải trốn tránh anh thì anh chẳng có ý kiến gì.”

“Trốn tránh anh?” Cô cười nhẹ, “Kẻ trốn tránh chính là anh đó.”

Vu Mục Thành có chút ngượng ngùng bèn về về cầm: “Mấy hôm nay anh không về nhà, anh ở căn biệt thự của chị gái nằm đối diện bên hồ. Anh chỉ sợ khi trở về lại vô duyên vô cớ tìm em cãi lộn, sau đó em sẽ lạnh lùng bảo anh tìm chỗ mà tỉnh tâm.”

“Thực ra lúc nào anh cũng bình tĩnh, người không bình tĩnh là em. Em không định đến đây làm phiền anh, để anh tự mình đưa ra quyết định. Nhưng rồi cuối cùng em vẫn đến, những gì muốn nói em đều nói hết rồi.” Tạ Nam nhắm mắt lại, rúc đầu sâu hơn vào ngực anh, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Xin lỗi nhé, cho em mượn dựa thêm một lát.”

“Sao lại chỉ một lát? Sao lại phải mượn chứ? Anh tình nguyện cho em dựa mãi mà.”

“Không phải anh định đi đâu à?”

Vu Mục Thành bỗng lặng im không nói, một lúc lâu sau anh lại về cầm, nghiêng người nói với cái ví da, rút ra hai tấm vé máy bay đưa cho Tạ Nam, là vé đi Hàng Châu ngày mai, một chiếc viết tên anh, chiếc còn lại là tên “Tạ Nam”.

Tạ Nam cầm tấm vé nhưng mắt lại để ý đến chiếc ví da đang mở của anh. Trong đó có kẹp một tấm ảnh, cô dường như không tin nổi vào mắt mình. Nhìn kỹ hơn một chút, tấm ảnh chụp khuôn mặt mình nhìn nghiêng, cô không nhớ có lần nào mình đã chụp tấm ảnh này tặng cho Vu Mục Thành.

Tấm ảnh này là do Vu Mục Thành lên mạng đọc bài báo kia rồi down xuống chỉnh sửa và in ra. Anh luôn để nó trong ví của mình, lúc này anh chẳng định giải thích gì, chỉ cười nhẹ và nói: “Em có cảm động không? Anh thường lôi nó ra ngắm nghía một mình.”

Tạ Nam đỏ mặt, làm ra vẻ đang nhìn tấm vé, chẳng nói chẳng rằng.

“Anh kể tiếp với em nhé, sáng nay anh nhờ thư ký đặt hai vé đi Hàng Châu, định chiều nay sẽ về làm hòa với em, rồi không cần biết em có đồng ý hay không, quyết sẽ lôi em đi Hàng Châu gặp bố mẹ anh.”

Tạ Nam nghe thấy cụm từ “gặp bố mẹ anh” mà sợ hãi, cô nghi hoặc nhìn Vu Mục Thành, anh cười nói: “Chính em cũng đã nói rồi, chúng ta đến với nhau với mục đích nghiêm túc là sẽ tiến đến hôn nhân, bây giờ em không thể bỏ mặc anh mà không có trách nhiệm được.”

“Đừng có bịp bợm nhé, chính anh đang định bỏ đi cơ mà.”

Vu Mục Thành đành nhận: “Thôi được, anh khai nốt, lúc nãy anh giận quá mất khôn, cho rằng em định bán nhà bỏ đi mất hút không để tâm gì đến anh nữa.”

Tạ Nam vui đầu vào lòng anh không nói gì, Vu Mục Thành vẫn vuốt ve mái tóc cô, quyết định nói rõ ý định của mình: “Anh vẫn thấy mình vẫn nên khai hết thì hơn, anh đã tính sẵn rồi. Tối qua anh đã ăn cơm tối cùng cô bạn gái cũ Chu Lệ Sa, em nghe rõ nhé, anh chỉ ăn cơm thôi. Ăn xong anh mới biết cô ấy đi công tác lần này là đến làm việc bên công ty em, không những đã chạm mặt em, mà còn nói cho em biết anh mời cô ấy ăn cơm. Hôm qua gọi điện cho em, em lại chẳng nói gì về điều đó. Anh nghĩ rằng em đang hiểu lầm anh, không muốn nghe anh giải thích gì nữa mà tức giận bán nhà đi luôn.”

Nghe anh giải thích tỉ mỉ như thế, Tạ Nam lại thấy có gì khó xử, lí nhí trong miệng: “Em đã nói từ trước rồi mà, giận dữ là đặc quyền của các cô gái mới lớn, em không ghen tuông đến mức độ đó đâu.”

“Đúng là anh đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, anh sai rồi, em đừng trách anh nhé.” Vu Mục Thành nhận lỗi với thái độ cực kỳ thành khẩn. Lúc này trong lòng anh vô cùng thoải mái, sẵn sàng chịu phạt vô điều kiện, để xem Tạ Nam sẽ trừng phạt mình như thế nào.

Nhưng Tạ Nam không hề có ý muốn tính sổ với anh, chỉ không biết nói tiếp chuyện gì, cắn môi nghĩ ngợi một lúc, cô nói: “Em chủ động đến tìm anh, anh không cho rằng em đơn thuần nhận ra anh là một đối tượng kết hôn lý tưởng rồi nắm chặt không buông chứ.”

“Lẽ nào đến giờ em vẫn không nhận ra anh đích thực là một đối tượng kết hôn lý tưởng sao? Anh có tinh thần trách nhiệm, có chí tiến thủ...”

Tạ Nam ngồi hẳn dậy, định đứng lên, Vu Mục Thành vội vàng kéo cô ngồi xuống đùi mình: “Thôi được, anh không đùa nữa.”

“Em đi uống nước, lúc này nước đường ngọt quá, khó cổ.”

“Em cứ ngồi yên đó cho anh, đừng có lặp lại cái màn động chút là nhấc chân đi để dọa anh nhé, cứ thế anh mắc bệnh đau tim mất.”

Vu Mục Thành đặt cô lên sofa, tiện tay bật đèn, đi vào bếp rót cốc nước đưa cho cô, quan sát cô uống chậm chậm, rồi đỡ lấy chiếc cốc đặt lên bàn, tiếp tục ngồi ôm cô.

“Em không tới tìm anh cũng thế, đến lúc cơn giận nguôi đi chắc chắn anh lại lò mò đến tìm em thôi. Anh hết đời, coi như đã bị em cầm tù vĩnh viễn.” Vu Mục Thành cười nhìn cô, “Mà con người anh không hay dằn vặt, anh đã nghĩ thông rồi, em coi anh như một đối tượng lý tưởng để kết hôn thì cũng là có trách nhiệm với anh rồi.”

Ánh mắt Tạ Nam vẫn nhìn vô định, nhưng lại chẳng muốn tranh cãi chuyện này nữa: “Em đói rồi, mình đi xuống nấu ăn đi.”

Vu Mục Thành không buông tay ra: “Muộn thế này rồi, không nấu gì nữa, anh đưa em ra ngoài ăn.”

Hai người đều không muốn đi xa, Vu Mục Thành đưa Tạ Nam đến một nhà hàng dân dã gần ngoại ô. Đạo này không hiểu sao những nhà hàng dân dã lại đang là điểm đến “hot” của thành phố. Những nhà hàng này cố gắng bài trí theo lối giản dị nhất, trước nhà treo những chiếc đèn lồng lớn, tất cả phục vụ đều mặc

váy hoa, trên tường treo những dây bắp ngô già và ột đỏ khô, còn bàn ghế thì toàn loại cổ in hình Bát tiên quá hải và ghế dựa.

Tạ Nam không có hứng thú lắm, nổi mệt nhọc tích tụ mấy ngày liền bây giờ mới thắm, cô ăn gì cũng thấy đắng miệng không ngon. Nhưng câu nói của Vu Mục Thành vẫn làm cô phải nhướng mày lên suy nghĩ.

“Anh thấy em mệt mỏi lắm rồi đấy, không thấy ngon miệng cũng phải bắt mình ăn nhiều một chút, ăn xong rồi về thu dọn quần áo, ngày mai đi Hàng Châu với anh.”

“Không được, em đã nói với cậu môi giới Tiểu Vương rồi, mấy ngày này em ở nhà đợi cậu ấy đưa người mua nhà đến. Cậu ấy nói là biết một người đang rất muốn mua nhà ở tòa Uất Kim Hương, cậu ấy sẽ liên lạc với người đó ngay.”

“Em thật sự muốn bán à? Hay là bán cho anh vậy.”

Tạ Nam lại cắn môi, cúi đầu không nói.

“Ái dà, em lại còn chọn lựa người mua nữa cơ à?” Vu Mục Thành hết cách đối phó, “Anh không có ý gì đâu, chỉ muốn giúp em bớt việc đi thôi. Mà theo anh, nếu trong lòng em đã dứt khoát rồi, thì có bán căn hộ đó hay không cũng chẳng có gì quan trọng.”

Tạ Nam đặt đĩa xuống, mỉm cười: “Mục Thành, chúng ta đừng dính dáng gì đến căn nhà đó nữa, được không?” Như quyết định một điều gì đó rất nhanh, cô nói: “Em thấy em nên thẳng thắn nốt chuyện cuối cùng này với anh, thực ra em muốn bán căn nhà đó đi, tính tỉ lệ rồi trả cho Hạng Tân Dương số tiền anh ấy đã bỏ ra, là bạn trai cũ của em ấy.”

“Em cứ khai từng chút một như thế, làm như anh là kẻ bức cung em ấy.” Vu Mục Thành có chút ngạc nhiên, nói tiếp: “Căn nhà của em, em có quyền định đoạt, anh không ý kiến gì cả. Có điều em cứ kiên quyết trả lại tiền cho bạn trai cũ, đối với người đàn ông, như vậy là một sự sỉ nhục nếu người ấy thực sự yêu em.”

“Anh ấy đang đòi ly dị, em không muốn để anh ấy có một ảo tưởng sai lầm nào nữa.” Tạ Nam chần chờ một lúc rồi nắm lấy tay Vu Mục Thành, “Nếu làm thế khiến anh ấy hận em thì có lẽ sẽ tốt hơn cho anh ấy. Vu Mục Thành, xin anh đừng hiểu lầm nhé, em đảm bảo với anh, em không có ý gì khác đâu.”

“Cơn ghen trước đây của anh đúng là làm em sợ chết khiếp rồi nhỉ? Không sao đâu, anh chẳng để ý chuyện này.” Vu Mục Thành lắc đầu, “Nhưng đứng trên lập trường của một người đàn ông, anh đoán chắc anh ấy chẳng hoan nghênh mà cũng chẳng chấp nhận cách làm của em đâu.”

Thấy Tạ Nam lại nghĩ ngợi, Vu Mục Thành thở dài: “Em ngốc ạ.” Anh giơ tay gọi người phục vụ đến thanh toán: “Đừng nói đến chuyện đó nữa, anh hứa sẽ không chen vào việc này, căn hộ đó tùy em muốn làm gì thì làm. Chúng mình chỉ đi ba ngày thôi mà, em có thể gọi điện lại cho Tiểu Vương, bảo cậu ấy ba ngày nữa hãy đưa người đến xem nhà.”

47. Chương 30-p1

Chương 30: Chúc phúc cho tình yêu của em

Trên đường lái xe về nhà, Tạ Nam ngã người trên chiếc ghế dựa ngủ ngon lành. Vu Mục Thành nghĩ ngợi rồi đưa cô đến căn biệt thự ở bên kia bờ hồ. Anh xuống xe trước mở cổng, sau đó bế Tạ Nam xuống. Phát hiện mình đang nằm trong vòng tay anh, Tạ Nam lấp bắp: “Đừng gọi em dậy nhé”, rồi lại ngủ thiếp đi. Vu Mục Thành bế cô lên phòng ngủ ở tầng hai, đặt cô xuống giường, nhẹ nhàng cởi giày và chỉnh lại cho cô nằm ngửa thật thoải mái, nhưng ngay lập tức cô lại xoay nghiêng, co người, nằm theo thói quen cố hữu của mình. Dưới ánh trăng rọi vào từ cửa sổ rộng, nhìn khuôn mặt cô trắng xanh mệt mỏi, hai hàng lông mày chau lại ở giữa, anh khẽ khàng xoa vào đó nhưng nó cũng chẳng giãn ra chút nào.

Vu Mục Thành đoán chắc mấy ngày nay cô đã rất mệt rồi. Anh cúi đầu hôn nhẹ vào giữa đôi mày, lấy chiếc chăn mỏng đắp cho cô, rồi ra ngoài đi tắm.

Khi Tạ Nam mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, cô lại cảm tưởng như đang mơ một giấc mơ kỳ lạ nào đó. Cô sợ hãi lấy tay bịt miệng, cũng may vừa nghiêng đầu đã thấy Vu Mục Thành nằm bên cạnh, anh đang ngủ rất ngon. Tạ Nam thở phào một hơi, chống tay ngồi dậy, ngắm nghía khuôn mặt đang thở đều đều kia, bất giác thấy lòng mình thật bình yên.

Chưa đến bốn giờ sáng, Tạ Nam đã chẳng còn buồn ngủ nữa. Cô ngồi dậy xuống khỏi giường, đi đến bên tấm rèm đang nhẹ nhàng lay động trước gió, nhận ra đây là một khung cửa sổ dài kéo xuống đến nền nhà, bên ngoài vầng trăng đang tỏa ánh sáng trắng mềm mại như nước trên nền trời. Cô kéo rèm cửa, ra ngoài ban công nối liền với phòng ngủ, đứng dựa vào lan can nhìn ra xa, trước mắt cô là mặt hồ yên ả và trầm mặc, ánh sáng ven bờ hồ mờ ảo. Gió đêm thổi đến, mang theo hương vị của nước và hơi lạnh của đêm, khiến lòng người thêm thư thái.

Đã lâu lắm rồi Tạ Nam không có tâm trạng bình yên như thế để tận hưởng trăng thanh gió mát. Cô tự hỏi mình đã bỏ lỡ bao nhiêu cảnh đẹp trong cuộc đời rồi, nếu còn tiếp tục dằn vặt mình sẽ còn bỏ lỡ những gì nữa đây?

Đột nhiên, một vòng tay ôm cô từ phía sau, rồi cằm của Vu Mục Thành vùi vào mái tóc bồng bềnh của cô, cô lặng lẽ dựa người vào lồng ngực ấm áp đó.

Tạ Nam xoay người trong vòng tay anh, dựa vào lan can rồi ngẩng đầu nhìn anh. Dưới ánh trăng, khuôn mặt cô thật mềm mại, quyến rũ, hàng mi dày chấp chới trên khuôn mặt thanh tú, hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Đây là căn biệt thự mà chị anh để lại, mấy ngày nay anh đều ở đây.” Vu Mục Thành cúi đầu hôn lên mái tóc cô, “Còn phía bên kia hồ là tiểu khu mà chúng mình ở.”

Tạ Nam quay đầu nhìn lại phía đó, nhớ rằng mình đã từng ngồi bên bờ hồ nhìn xa xăm sang bên này: “Sao anh lại đưa em đến đây?”

“Lúc đó em ngủ say quá, đưa em về đến nhà anh thì leo bốn tầng, anh không ngại hàng xóm nhìn thấy nhưng lại sợ làm em tỉnh giấc. Mấy ngày gần đây có phải em mất ngủ không?”

“Ai nói với anh thế? Em ngủ say như chết ấy.” Tạ Nam nói thật, bởi giấc ngủ có được do tác dụng của thuốc ngủ mang lại thì đúng là không mộng mị gì hết. Một giấc ngủ lịm đi nhưng không làm người ta thoải mái, thậm chí còn như một cơn đau độc thần kinh, sợ rằng giấc ngủ đó sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Vòng tay Vu Mục Thành siết chặt hơn: “Lại còn cãi nữa à?” rồi khê khàng thì thầm vào tai cô với giọng khàn khàn, “Thôi được, anh phải thừa nhận, anh chẳng ngủ được chút gì, anh nhớ em còn cào, vừa này đang ngủ, quờ tay không thấy em đâu, anh tỉnh dậy luôn đấy.”

Người Tạ Nam bất giác run rẩy.

“Lạnh không?”

Một buổi sáng của tháng Năm, khí hậu mát mẻ dễ chịu, Tạ Nam dựa sát vào vai anh, nói nhỏ: “Em không lạnh, chỉ là có chút lo sợ. Mục Thành, em sợ đến một ngày, anh sẽ không thể chịu đựng nổi em nữa.”

“Sao em lại nghĩ như vậy?”

“Còn phải hỏi lại nữa sao? Nếu em là anh, em sẽ lựa chọn một cô gái tính tình phóng khoáng vui vẻ một chút.”

Vu Mục Thành cười nhẹ: “Tự nhiên nửa đêm thức dậy lại cảnh tỉnh mình không phải là một thói quen tốt đâu. Anh thà cứ trông thấy em day dứt còn hơn là em phải ngồi cân nhắc cái mất cái được như thế. Hơn nữa, anh đã nói rồi mà em cứ không tin anh, anh rất yêu cái tính hay dằn vặt của em.”

“Kỳ quặc thế.” Tạ Nam cười trách, giơ tay xoa xoa khuôn mặt anh, “Em có lúc còn thấy ghét bản thân mình.”

“Thôi được, anh thích tự dằn vặt mình, anh say mê tính cách của em, lý do này đã đủ thuyết phục chưa?” Vu Mục Thành nhìn cô chăm chú, “Trước khi quen biết em, anh đã quan sát em rất nhiều lần khi em đau khổ một mình, nhưng hôm sau gặp lại, em tỏ vẻ như không hề có chuyện gì xảy ra. Anh không phải mẫu người thích diễn anh hùng cứu mỹ nhân, nên sẽ không bao giờ có thể cứu được một người nếu như người đó

cam tâm tình nguyện chìm đắm trong những đau khổ quá khứ. Nhưng em là em, anh yêu sự kiên cường và dũng cảm của em với bản thân mình.”

Tạ Nam ôm chặt lấy Mộc Thành, ngược lên hôn anh, rồi nhìn vào mắt anh khẽ nói: “Em cũng yêu anh”. Rồi cô lại hôn anh, “Mộc Thành, thật đấy, em yêu anh nhiều lắm”. Trong lòng cô còn muốn nói lớn hơn: “Anh không biết được em yêu anh đến mức nào đâu”, sau đó vòng tay ôm lấy cổ anh, càng hôn anh nồng nàn say đắm.

Tạ Nam chủ động bày tỏ tình yêu với Vu Mộc Thành, anh còn cần gì hơn thế nữa. Thân thể anh áp lên người cô trên bờ lan can, hôn xuống cằm, xuống cổ, khiến cô nghẹn thở mà phát ra tiếng rên khe khẽ. Anh bế cô trở lại phòng ngủ, nụ hôn vẫn đặt trên môi, Tạ Nam cứ ôm lấy anh mà đón nhận sự âu yếm. Anh đặt cô lên giường, nhẹ nhàng cởi bỏ từng cúc trên chiếc áo sơ mi tay lỡ của cô, nụ hôn cứ nồng nàn xuống mãi. Từng nụ hôn đặt trên thân thể cô nóng bỏng đến mức đau đớn, dường như chúng đang thắp lên những tia lửa đam mê. Tạ Nam càng ôm anh chặt hơn, hơi thở dồn dập chìm đắm trong những cơn sóng yêu đương mà cô luôn khao khát.

Anh thì thầm tên cô, âm thanh êm dịu cùng khoái cảm thể xác dồn dập đến khiến cô không còn sức chống đỡ, chỉ biết lựa theo anh mà dâng hiến tất cả. Bởi sự cho đi lúc đó lại mang ý nghĩa chiếm hữu, anh đã chiếm hữu toàn bộ cô và đưa đến cho cô một sự viên mãn, lấp đầy những khoảng trống vắng giữa hai người. Hơi thở họ gấp gáp, rồi ngáy ngất mê say trong tiếng rên khẽ, cô đã thốt tên anh, và ba chữ nhanh chóng quẩn quanh bên tai anh.

“Em yêu anh”.

Khi Tạ Nam cùng Vu Mộc Thành lên máy bay đi Hàng Châu, Hạng Tân Dương cũng nhận được một cuộc điện thoại.

“Chào ông Hạng, tôi họ Vương, bên phòng môi giới của ban quản lý tiểu khu bên hồ. Tôi đã tra được điện thoại của ông để lại, như tôi biết thì ông rất quan tâm đến một căn hộ của tòa nhà Uất Kim Hương, bây giờ chủ nhà quyết định rao bán, xin hỏi ông còn có hứng thú với căn hộ đó không? Chúng ta có thể hẹn thời gian, tôi sẽ đưa ông đi xem.”

Hạng Tân Dương đang ở trong bệnh viện, anh đứng bên cửa sổ tận cùng của hành lang, đang dịp nghỉ lễ, nhưng người trong bệnh viện lại đông hơn hẳn ngày thường. Trước mặt anh, từng tốp bác sĩ y tá đi lại, những bệnh nhân và người nhà tấp nập.

Anh đã đợi cú điện thoại này bấy năm rồi, bây giờ đột nhiên nhận được nó, anh lại thấy vô cùng bất an.

“Tôi vẫn quan tâm đến, hôm nay có đi xem được luôn không?”

“Chủ nhà đã gọi điện báo là cô ấy đi du lịch rồi, ngày 4 tháng 5 sẽ trở về, khi nào tới thì đến ban quản lý tìm tôi, tôi sẽ đưa ông đi xem nhà.”

Hạng Tân Dương lập tức gọi điện cho Tạ Nam, chỉ nghe thấy tín hiệu tắt máy. Anh bỏ điện thoại xuống, quay người nhìn ra cửa sổ. Đây là bệnh viện trung tâm nơi sầm uất náo nhiệt nhất của thành phố, tòa nhà vừa mới xây của bệnh viện cao đến hai mươi tư tầng, còn khoa nội ở tầng thứ mười sáu. Đứng ở đó nhìn ra cửa sổ là một ngã tư náo nhiệt bậc nhất của thành phố, cây cầu vượt bắc qua ngã tư cũng nườm nượp xe cộ đi lại.

Anh thần thờ nhìn ra xa, không biết đã đứng như vậy bao lâu. Tự nhiên có ai đó vỗ vào vai, Hạng Tân Dương quay mặt lại thì ra là bố vợ của anh, Đường Kế Nghiệp. Lúc này ông đi cùng vợ đến thăm con gái, Hạng Tân Dương biết ý ra ngoài để họ nói chuyện tự nhiên.

“Tân Dương, con không cần phải quá lo lắng, Lăng Lâm sẽ không việc gì đâu, bác sĩ nói con bé bị chảy máu dạ dày, không quá nghiêm trọng, dùng thuốc có thể ngăn chặn được, không cần làm phẫu thuật, sau này uống thuốc và chú ý giữ gìn là được.”

Hạng Tân Dương gật đầu: “Con sẽ nhắc nhở cô ấy chú ý”.

Hai bên gia đình đều đã đến thăm Đường Lăng Lâm, hai vợ chồng như có khế ước ngầm nên đều giữ thái độ như bình thường, không để lộ sự xích mích đến mức độ muốn ly hôn. Hạng Tân Hải cũng thấy yên tâm, trước khi đi còn vỗ vai em trai căn dặn: “Anh mừng khi thấy hai em hòa thuận như vậy, thật không bỏ công anh phải lao tâm khổ tứ mấy hôm nay.”

Đường Kế Nghiệp thì cười nói: “Tân Dương này, con không cần đêm nào cũng túc trực ở đây đâu, để mẹ con thay con mấy bữa cũng được.”

“Mẹ đã cao tuổi rồi, mà sức khỏe cũng không được tốt lắm, cứ để con ở lại cũng được.”

“Vùng phát triển nông nghiệp của thành phố hiện giờ đang có nhiều dự án thi công, trước đây hai nhà chúng ta đều nghiêng về mảng thi công nhà ở, bây giờ xem ra cũng nên nắm lấy thị trường mới này. Con còn nhanh nhạy hơn bố, hơn nữa đã làm qua mảng này rồi nên bố tin con sẽ khởi đầu tốt.”

Hạng Tân Dương nghĩ ngay đến công trình xây dựng hạ tầng quý hai của công ty Thành Đạt, cười nhẹ trả lời: “Xây dựng các công trình cơ sở hạ tầng không giống như nhà ở, quy mô tuy không lớn, nhưng thời gian quay vòng vốn rất nhanh. Hồi mới bắt tay vào làm mảng này con không nghĩ nhiều đến hiệu quả thị trường, nhưng nghe bố nói con thấy rất có lý.”

“Hồi sáng bố và bố con đã nói chuyện rồi, chưa nói đến mấy nhà đầu tư lớn nước ngoài, hai công ty kinh doanh bất động sản của thành phố là Vạn Phong và Phong Hoa đều đầu tư vào những mảnh đất lớn ngoại thành, còn các công ty nhỏ thì tranh nhau âm ỹ, nên bố nghĩ thị trường bất động sản chắc chắn sẽ phải có một đợt điều chỉnh lại. Nếu chỉ đơn thuần làm một mảng nhà ở trong thành phố thì cũng sẽ có những rủi ro nhất định. Bố và bố con đều thống nhất là ngoài việc tham gia khai thác xây dựng phi dân dụng ra, thì hai nhà hoàn toàn có thể hợp tác khảo sát về bất động sản ven đô để tìm ra hướng đầu tư mới.”

Hạng Tân Dương không thể không khâm phục tầm nhìn sắc bén của Đường Kế Nghiệp, dạo này anh cũng đang trăn trở về định hướng phát triển kinh tế. Trước đây thường là Đường Lăng Lâm thảo luận mọi vấn đề cùng anh, cô có cái nhìn tinh tường, thường nhận xét trúng ngay vào thực chất vấn đề, nhưng bây giờ việc bàn bạc giữa họ càng ngày càng ít. Mà bàn đến vấn đề hợp tác giữa hai gia đình càng như nhắc nhở anh rằng, nếu cứ đi theo hướng đó thì càng lún sâu hơn, anh chẳng thể hy vọng sẽ có một cuộc ly hôn nhanh gọn và dứt khoát.

“Bố con nói rằng sẽ giao lại vị trí chủ tịch hội đồng quản trị cho con để ông ấy yên tâm nghỉ ngơi. Bố cũng già rồi, bố còn đùa với ông ấy là hai ông già chúng ta có khi nghĩ đến chuyện về nông thôn kiếm lấy một mảnh đất, trồng cây ăn quả, nuôi mấy con cá làm thành một trang trại hồ cá. Như thế vừa an dưỡng tuổi già vừa giúp cho quê mình có thêm thu nhập, coi như là báo đáp xã hội. Sau này công ty sẽ phải dựa vào thế hệ trẻ các con, đến lúc thích hợp công ty hai nhà có thể tính đến chuyện hợp nhất, rồi muốn làm ăn lớn hoặc ký dự án lớn cũng không lo về nhân lực và vật lực nữa.”

Hạng Tân Dương nghe bố vợ nói mà tâm trạng nặng nề. Anh có thể tưởng tượng được thái độ của bố anh sẽ húng thú thế nào khi nghe đề nghị trên, và cũng ngầm hiểu được dụng ý của bố vợ khi nói những điều ấy vào đúng thời điểm này. Anh nói: “Đây thực không phải là một việc nhỏ, ta phải có kế hoạch lâu dài.”

Đường Kế Nghiệp cười ha hả: “Cái đấy là đương nhiên rồi. Lăng Lâm từ nhỏ tính cách đã ương ngạnh, trước đây bố cứ lo các con kết hôn sẽ lục đục, mà cũng chẳng yên tâm khi các con chuyển ra làm ăn bên ngoài. Nhưng bây giờ xem ra chi nhánh công ty của các con phát triển khá tốt, con là người có tu dưỡng hơn nó, chăm sóc nó chu đáo như vậy, bố mẹ cũng rất yên tâm.”

Tiến bố mẹ vợ ra về, Hạng Tân Dương trở lại phòng bệnh. Phòng này chỉ có một mình Đường Lăng Lâm và thêm một chiếc giường nữa cho người nhà. Trong phòng có nhà vệ sinh riêng, nội thất đầy đủ. Đường Lăng Lâm đang ngồi yên nơi đầu giường, thấy anh đi vào, bèn hỏi lạnh lùng: “Bố em ra ngoài nói gì với anh thế?”

Mấy ngày hôm nay chỉ trừ khi có ai đến thăm, hai người mới tỏ ra hòa thuận. Còn lúc chỉ có họ với nhau, cô cũng chẳng mấy khi nói chuyện với anh. Anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường: “Chỉ nói chuyện công việc thôi.”

Đường Lăng Lâm nhếch miệng: “Cách làm việc của bố thế nào em lại không biết hay sao? Chắc chắn ông đang nhử anh cái gì đó, anh có thể không cần để ý đến cử chỉ ông mang ra nhử, nhưng em tin chắc bố

anh sẽ cảm thấy rất thích thú với lời đề nghị đó.”

Hạng Tân Dương cười khở: “Đúng thế, anh cũng biết là em rất thông minh, chẳng có chuyện gì giấu nổi em.”

“Chỉ cần anh biết đây không phải là chủ ý của em là được. Phải nói thực là bây giờ em chẳng còn thiết gì đến hợp tác hay phát triển nữa. Nhưng em lại rất sung sướng được nhìn thấy anh làm mọi cách để vượt qua áp lực, kiên cường trên con đường tìm kiếm tình yêu cao cả.”

Hạng Tân Dương nhìn khuôn mặt bỗng nhiên nhăn nhó của Đường Lăng Lâm, trong lòng dấy lên niềm thương cảm, chẳng nói câu nào. Đường Lâm Lăng cười lạnh một tiếng: “Đừng nói với em là anh thấy sợ rồi nhé.”

“Lăng Lâm, em biết rõ rằng anh không hề sợ việc tay trắng. Nhưng nhìn thấy tình cảnh em như thế, anh thật sự rất buồn, em vốn là người làm việc theo lý trí, không để tình cảm xen lẫn, thế mà anh... lại bức em đến nỗi như thế này.”

Đường Lăng Lâm sững người. Lúc đó y tá mang thuốc vào phòng, Hạng Tân Dương đứng dậy rót nước cho cô, rồi nhìn cô uống thuốc. Y tá hỏi anh xem trưa nay có cần đặt cơm không, anh lắc đầu: “Không, để tôi đi mua cháo cho cô ấy.”

Y tá cười và nói với Đường Lăng Lâm: “Chồng của cô thật chu đáo, anh ấy hỏi bác sĩ xem cô ăn được loại cháo gì tốt nhất rồi mới đi mua.”

Y tá đi rồi, Hạng Tân Dương nói: “Em nghỉ một lát nhé, anh về nhà thay quần áo rồi trưa sẽ mua cháo cho em, nếu có chuyện gì thì gọi anh nhé.”

“Tân Dương”.

Hạng Tân Dương quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau, im lặng một lúc, Đường Lăng Lâm khẽ nói: “Em cũng biết bây giờ em đã trở thành một kẻ cay nghiệt rồi.”

“Tạm thời chúng ta đừng nghĩ đến việc này nữa được không? Em hãy nghe theo lời bác sĩ, tĩnh tâm dưỡng bệnh, những việc sau này thì sau này hẵng nói.”

“Tân Dương, anh đúng là một con người lương thiện. Chỉ đối với hôn nhân của chúng ta anh mới tỏ ra tàn nhẫn, còn với tất cả mọi người anh đều tốt bụng. Nhưng em thì lại là một cô gái cứng rắn, đừng hy vọng em thay đổi quyết định. Em sẽ chẳng bao giờ hợp tác với anh diễn cái màn kịch ‘Chúc anh hạnh phúc cùng duyên mới’ đâu.”

“Em hãy làm những việc mà em cho là đúng, chỉ cần em thấy vui là được.”

“Anh coi em là kẻ dễ người à? Sao có thể thấy vui trong chuyện này được. Em đương nhiên là không vui, bất quá giết kẻ địch một nghìn thì mình cũng tổn thất tám trăm thôi, làm sao mà vui vẻ được? Nhưng anh đã nhất định làm theo ý mình thì em cũng đành phải chấp nhận thế thôi.”

Hạng Tân Dương nhất thời không biết nói gì, đứng lặng bên giường, cúi đầu quan sát khuôn mặt trắng xanh tiều tụy với cái miệng khất khe vừa nói kia. Anh bất giác giơ tay vuốt mái tóc cô, đang định nói gì đó, Đường Lăng Lâm đột nhiên nhắm nghiền mắt lại, những giọt lệ lăn dài từ khóe mắt, cô nói: “Em hận cái kiểu anh vừa làm tổn thương em lại vừa thương hại em.”

“Lăng Lâm, nếu như anh đã làm thương tổn đến em thì đó không phải do anh cố ý. Chỉ là từ đầu anh đã cảm thấy chán nản không có tâm trí để cho đi cái gì cả.”

“Em biết chúng ta đã có một sự khởi đầu không suôn sẻ, nhưng mà trong bảy năm qua, anh chẳng có một giây phút nào vui vẻ thoải mái sao? Nói đến ly hôn, anh không có chút do dự và nuối tiếc nào sao? Những gì em cho đi đều là do em tự nguyện, nhưng tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì với anh, anh có biết cảm giác thất bại trong em lớn đến nhường nào không?”

Hạng Tân Dương im lặng, hai người đã có bảy năm chung sống, từ một sự khởi đầu có phần lạnh nhạt, đến sự tiếp xúc thân thể ngập ngừng ngượng ngịu, rồi sau đó ra tỉnh ngoài sát cánh cùng nhau gây dựng cơ đồ. Người con gái lạnh lùng cao ngạo kia đã từng chút một phối hợp với anh trong công việc, hướng dẫn anh

trong bước đường kinh doanh, khiến anh nhanh chóng nắm bắt những kiến thức cần thiết, có được uy tín trong công ty. Thi thoảng cô cũng vào bếp làm những món ăn anh thích, cố gắng chọn những chủ đề thích hợp để tâm sự cùng anh, đối đãi tốt với người thân trong gia đình anh...

“Lăng Lâm, em đã vì anh mà vất vả nhiều, mà tâm tư của anh lại chẳng bên cạnh em, thật khó cho em quá.”

Lăng Lâm nhếch mép cười: “Đúng thế, thi thoảng nghĩ lại em cũng phải kinh ngạc, trước khi kết hôn em chẳng tưởng tượng được mình lại có thể làm như vậy. Vì muốn có được một người đàn ông và một cuộc hôn nhân, em lại có thể thay đổi nhiều đến thế. Bây giờ nghĩ lại đúng là có chút cảm giác thảm thương.”

Hạng Tân Dương không nén nổi một tiếng nấc trong cổ họng, anh nói với giọng khàn khàn: “Anh xin lỗi...”

“Đừng, đừng, anh đừng nói lời xin lỗi.” Đường Lăng Lâm ngắt lời anh, giơ tay xoa vào mặt anh, “Em cũng cảm thấy rất coi thường bản thân mình, vì em không thể không nói ra với anh rằng, nếu anh thay đổi chủ ý của mình, em vẫn muốn cho anh cơ hội để chúng ta làm lại từ đầu. Còn nếu như anh thấy tất cả những gì chúng ta đã có đều vô nghĩa thì chúng ta đành phải cùng tổn thương vậy.”

Buổi sáng ngày 4 tháng 5, thời tiết nắng dịu, ánh sáng chan hòa. Hạng Tân Dương lái xe đến tòa nhà Uất Kim Hương ở tiểu khu bên hồ. Anh dừng xe đứng ngoài cổng, khu vườn nhỏ trong sân đã nở rộ rờ rạc hoa, Tạ Nam đứng trong vườn, cầm bình xịt nước tưới cho các chậu hoa xinh xắn. Cô mặc áo phông, quần bò và dép xỏ ngón, tinh thần vô cùng thoải mái, miệng khẽ mỉm cười.

Nhìn thấy Hạng Tân Dương, cô có chút ngạc nhiên, nhanh chóng bỏ bình xịt xuống ra mở cổng.

“Tân Dương, sao anh lại đến đây? Vợ anh đỡ nhiều chưa?”

“Cô ấy đỡ nhiều rồi, hôm qua đã xuất viện, bây giờ đang tĩnh dưỡng ở nhà. Nghe nói em chuẩn bị bán nhà, anh muốn qua xem.”

“Sao anh biết là em chuẩn bị bán nhà?” Tạ Nam không giấu nổi sự ngạc nhiên.

“Bảy năm trước anh đã để lại điện thoại cho bên môi giới mua bán nhà của ban quản lý, bảo họ nếu chủ nhà đồng ý bán thì liên lạc ngay với anh.”

Tạ Nam cup mi nghĩ ngợi, lúc này cô mới biết, Tiểu Vương nói đã có người rất quan tâm đến căn hộ của cô có ý nghĩa gì. Tình huống này khiến lòng cô như trăm mối tơ vò. Một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh: “Xin lỗi anh nhé, Tân Dương, em đã nhận ra là nên nghe theo lời của Băng Băng, nên bán chỗ này đi càng sớm càng tốt. Anh cũng không cần phải canh cánh bên lòng nhiều năm như vậy. Vì em mềm yếu và luôn trốn tránh không dám đối mặt nên đã làm lỡ mất cơ hội không chỉ của mình.”

“Em còn phải xin lỗi anh vì điều này nữa sao? Năm đó là anh ích kỷ, nghĩ rằng dù chúng ta không thể ở bên nhau, em cũng sẽ được ở trong căn nhà mà chúng ta cùng góp tiền mua. Cuối cùng khiến em phải mang một gánh nặng bao nhiêu năm trời. Kiếp này anh đã nợ em quá nhiều.”

48. Chương 30-p2 (hết)

“Không đâu, anh đừng tự trách mình, nếu không có căn hộ này, em cũng không thể quen được người bạn trai hiện nay. Chẳng ai biết trước được ngã rẽ cuộc đời đang chờ mình phía trước là gì, không nên cứ mãi nhìn về quá khứ mà bỏ lỡ đi những điều tốt đẹp nơi hiện tại.”

Đúng lúc đó, anh chàng môi giới Tiểu Vương dẫn một cặp vợ chồng già và một cô gái trẻ đi vào trong vườn, nói: “Cô Tạ, cô Ngô đây và bố mẹ cô ấy muốn xem căn nhà của cô.”

Tạ Nam lịch sự: “Xin mời vào.” Tạ Nam nhận ra cô gái ấy chính là Ngô Sảnh Sảnh, người đã cùng anh Hát trong gió đi xem hoa đào trong tết Thanh Minh.

Ngô Tình Tình cũng nhận ra Tạ Nam, cười nói: “Chị Tạ, chào chị.”

“Bây giờ muốn trở thành người em gái tòa nhà Uất Kim Hương rồi à?”

Ngô Tình Tình cười: “Không ạ, em và anh Hát trong gió cũng có một thời gian làm quen, nhưng cảm giác chúng em không hợp nhau lắm, chúng em chỉ là bạn tốt. Nhưng em rất thích tiểu khu này, môi trường xanh sạch đẹp, hàng xóm cũng rất thân thiết. Mà bây giờ chỗ bố mẹ em ở, người ta cũng đang giải tỏa, bố mẹ đều đã về hưu rồi, khi rồi họ thích trồng chút hoa cỏ, nên em rất muốn mua một căn hộ ở tầng một có mảnh vườn bên này.”

Từ trong tâm khảm Tạ Nam rất thích tính tình thẳng thắn lạnh lùng của cô gái này, nói: “Vậy em dẫn hai bác vào trong xem đi.”

Hạng Tân Dương nhìn Tiểu Vương dẫn cả đoàn người đi vào bên trong xem nhà, anh hỏi Tạ Nam: “Bán ở đây đi rồi, em định sẽ ở đâu?”

Tạ Nam chần chờ một lúc rồi đáp: “Em và bạn trai đã có kế hoạch tổ chức lễ cưới trong thời gian sớm nhất.”

Hạng Tân Dương sững người, anh biết rõ không nên hỏi câu này nhưng vẫn không nhịn được mà bật ra: “Anh ấy đối với em có tốt không?”

Mặt Tạ Nam bỗng chốc đỏ hồng, song cô không trốn tránh mà nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời nhỏ nhẹ mà rõ ràng: “Rất tốt, anh ấy rất tốt với em.”

Hạng Tân Dương gật đầu: “Vậy thì tốt”, rồi quay lại nhìn một lần nữa hàng hoa kim ngân đang nở rộ ở dọc lan can, nói: “Chúc em hạnh phúc, Nam Nam”.

“Em cũng chúc anh hạnh phúc”. Cô nói nhỏ nhẹ: “Tân Dương này, mong anh đừng mua căn hộ này. Chúng ta hãy cắt quá khứ vào miền ký ức là được rồi, không cần thiết phải coi căn nhà này như một biểu trưng hay một cảm địa nào cả.”

Hạng Tân Dương vẫn gật đầu: “Anh hiểu ý em, Nam Nam. Căn nhà này là của em, em có toàn quyền quyết định, chỉ cần em hạnh phúc là được rồi.”

Ánh mắt anh lưu luyến không rời, lướt qua khuôn mặt cô, sau đó lại lướt qua một lượt khu vườn hoa đang khoe sắc, biết rằng không cần phải nói thêm gì, anh cũng chẳng một lời tạm biệt ra khỏi vườn và lên xe.

Xe của anh men theo đường ra khỏi tiểu khu. Đây chính là nơi mà bố anh từng tham gia thi công, còn anh đã từng đưa bạn gái đến xem bao nhiêu lần, cũng đã từng ngồi một mình bên hồ trong lúc buồn đau thầm lặng. Tất cả những kỷ niệm cũ dần dần lướt qua gương chiếu hậu lui về phía sau. Anh nghĩ, mình sẽ không bao giờ đến đây để tìm lại những năm tháng và tình yêu xưa nữa, nhưng anh không có cảm giác hụt hẫng. Anh đã dùng toàn bộ thời thanh xuân để yêu một người con gái, và cuối cùng trong một ngày nắng mới chan hòa, cô ấy đã nói cho anh biết, cô ấy hạnh phúc chỉ qua ánh mắt và nụ cười thôi, thế là đủ rồi.

Vu Mục Thành chỉ huy đám công nhân khiêng chiếc đàn của Tạ Nam lên tầng đặt trong phòng.

Anh đứng trên ban công nhà mình nhìn theo chiếc xe Volvo đang xa dần. Tạ Nam đứng dựa vào cửa vườn nhìn theo một lúc, ánh mặt trời tỏa sáng trên bờ vai và thân hình cô. Dưới ánh sáng chói chang đó, có thể thấy rõ thần sắc thẫn thờ, nhưng rất dỗi yên bình và thanh tĩnh, không còn một chút nặng nề về quá khứ của cô.

Anh bắt gặp mỉm cười.

Tạ Nam đóng cửa vườn đi vào, khom người xuống cắt tỉa khóm hồng đang nở hoa. Lúc đó, Tiểu Vương dẫn khách xem nhà đi ra, cô đứng thẳng dậy bỏ chiếc kéo và những cành cây vừa cắt xuống, đứng nói chuyện với họ, sau đó tiễn họ ra cửa. Cô giơ tay che ngang mắt, nhìn về phía người yêu, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ trong nắng.

Tất cả những mệt mỏi và chờ đợi, tất cả những tháng ngày trống rỗng, tất cả những giây phút đơn độc, và tất cả những ký ức buồn đau của quá khứ đều không còn quan trọng nữa. Quan trọng chính là, lúc này hai ánh mắt đang say đắm nhìn nhau, hai trái tim đồng cảm đang hòa cùng nhịp đập.

Ngoại truyện

“Em yêu, dậy đi thôi.” Tôi ngồi bên giường khẽ vỗ vào tay cô ấy.

Cô ấy chẳng thèm để ý, vùi mặt sâu hơn trong chiếc gối.

“Đến lúc dậy nào.” Tôi vẫn nhẹ nhàng thì thầm bên tai.

Cô ấy cầu nhàu bằng giọng ngái ngủ: “Ngày nghỉ mà, xin anh đấy, mãi em mới có cảm giác được ngủ muộn thế này.”

“Anh biết phải trị cái chứng mất ngủ của em thế nào rồi, đảm bảo sau này ngày nào em cũng muốn ngủ muộn như thế.”

Cô ấy nhắm chặt mắt, dường như chẳng nghe thấy, nhưng khuôn mặt đỏ bừng thì đã báo động cô ấy rồi. Tôi không nhịn được cười một tiếng, xoa xoa khuôn mặt cô ấy, nói: “Đừng giả vờ ngủ nữa.”

Cô ấy quay đầu sang hướng khác, nói giọng ngái ngủ: “Anh... thật đáng ghét.”

Tôi hôn lên vành tai cô ấy: “Lần nào em ngượng, chỗ này cũng đỏ tới phát sốt cả lên, mà mỗi lần tai đỏ như thế, anh lại muốn hôn lên đó.”

Cuối cùng thì cô ấy cũng chịu mở mắt ra, tỏ vẻ rất rõ ràng rằng: Chẳng trách anh cứ thích làm phiền em thế này.

Tôi ghé sát vào cô ấy: “Đúng rồi, em xem em làm anh trở nên ‘biến thái’ thế này đây, nên em phải chịu trách nhiệm nhé.”

Cô ấy đành co người vào trong chăn thủ thế.

Tôi cười lớn: “Được rồi, được rồi, không trêu em nữa, dậy đi thôi, chúng ta còn phải kịp giờ lên máy bay nữa.”

Cô ấy trở dậy làm vệ sinh, rồi về tiểu khu thu dọn hành lý đơn giản, sau đó lên xe tới sân bay, trông chẳng có chút tinh thần nào. Tôi nhìn mà cười thầm trong bụng, biết tổng cái chứng lo sợ mơ hồ vô cớ của cô ấy lại phát tác rồi, cũng chỉ đành nắm chặt tay cô ấy an ủi lúc làm thủ tục lên máy bay.

Máy bay cất cánh, tôi thắt dây an toàn cho cô ấy, nói: “Được rồi, giờ không chạy được nữa nhé, nói cho anh biết, em lo lắng gì nào?”

“Cái đó, bố mẹ anh biết anh đưa em về không?”

“Anh định cho họ một niềm vui bất ngờ.” Tôi nói nghiêm túc, “Thử nghĩ xem, họ giục anh kết hôn tới mức chẳng còn hy vọng gì vào điều đó rồi.”

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt không chút hy vọng, sau đó co người dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cô ấy thế được, tôi ghé sát tai cô ấy, nói khẽ: “Một lần nữa? Là anh nói tới qua ấy.”

Bị môi tôi chạm vào, nhiệt độ của vành tai lại lên cao bất thường. Cô ấy khẽ nghiêng người tránh đi, rồi lo lắng nhìn xung quanh với hy vọng không ai nhìn thấy mình trong bộ dạng ấy. Buổi sáng của kỳ nghỉ Quốc tế Lao động, trên máy bay cũng khá nhiều hành khách, cũng may chúng tôi ngồi trong khoang VIP, nên đỡ đông hơn một chút. Cô ấy khẽ thở phào, đưa tay nhéo tôi một cái. Nhưng tôi không có ý muốn rút lui, cứ để cho cô ấy nhéo. Chỉ nhéo được một lát, cô ấy lại khẽ xoa xoa, người con gái này quả thực chẳng nhẫn tâm làm điều gì.

“Hôm nay thần sắc của em đã tốt hơn nhiều rồi đấy, không tin soi gương xem.”

Cô ấy liếc xéo tôi một cái, vốn biết rằng cái liếc đó lại có một chút tình tứ khó nói nên lời, lòng tôi rộn cả lên.

Một lúc sau, cô ấy không nhịn được, hỏi: “Cái đó, bố mẹ anh có yêu cầu gì với bạn gái của anh không?”

Tôi vui sướng, ngay lập tức thể hiện một khuôn mặt nghiêm túc, nói: “Chắc chắn có chứ, còn nhiều nữa là đằng khác.”

Cô ấy mở tròn mắt nhìn tôi: “Ví dụ như?”

“Phải hiền thực, biết chăm lo cho gia đình.”

Cô ấy gật đầu, dường như trong đầu đang tự đoán xem bản thân có đáp ứng được tiêu chuẩn ấy không.

“Phải rộng lượng hào phóng, lễ độ, biết đối nội đối ngoại và giỏi nấu nướng.”

“Cái đó...”

“Tính tình phải tốt, bao dung, hiền hậu, biết quan tâm người khác.”

Cô ấy cắn môi im lặng ngẫm nghĩ. Cô tiếp viên đưa đồ uống tới, cô ấy cũng không có phản ứng gì, tôi lấy một cốc nước cam cho cô ấy và một cốc cà phê cho mình.

“Bố mẹ anh cũng rất hiểu nên yêu cầu dường như không có gì quá đáng.”

Cô ấy gật đầu có vẻ không tập trung: “Cũng phải”.

“Thế thì em lo gì?”

“Em...” Cô ấy ngập ngừng, “Họ... ý em là bố mẹ anh, sẽ không yêu cầu em làm một bữa cho họ xem chứ.”

Quả nhiên là lo lắng điều này, tôi có chút không tin được.

“Giống như Bằng Bằng đấy thôi. Vừa rồi trước khi lên máy bay em gọi cho cô ấy, cô ấy nói lần đầu tiên đến nhà Quách Minh, mẹ Quách Minh đã bắt cô ấy làm cơm, nói sau này cần cô ấy nấu cơm không là một chuyện, nhưng biết nấu cơm hay không lại là một chuyện khác, nhất định phải tỏ chút thành ý nấu cơm.”

Tôi làm ra vẻ suy nghĩ: “Cũng khó nói, có điều bố mẹ anh đều là người Sơn Đông, rất thích ăn mì ống. Định cư ở miền Nam lâu rồi, các món ở đây họ cũng thích.”

Biểu cảm của cô ấy thực sự có chút thay đổi, chắc chắn lại đang nghĩ khẩu vị hai miền Nam Bắc kết hợp thì nên làm thế nào. Tôi lật báo, cố gắng nhin cười.

“Chả trách đến giờ vẫn chưa lấy vợ.” Cô ấy lạnh lùng đưa ra kết luận.

Tôi khẽ vè cằm, vốn vẫn đang lo mình trêu cô ấy ác quá, làm con người dễ bối rối như cô ấy phải nghĩ ngợi thêm, không ngờ lại được trả lời bằng một câu như thế này.

“Anh biết không, cái thói hay trêu người khác của anh thể hiện rõ nhất lúc anh cố nhin cười như thế này đấy.” Một tay cô ấy đặt trên tờ báo, mắt nhìn thẳng vào tôi.

Xong rồi, thế là bị cô ấy nhìn ra mắt rồi, còn vờ vịt gì nữa, tôi bỏ báo xuống: “Thế không căng thẳng nữa à?”

“Không, cùng lắm thì bố mẹ anh không thích em thôi.” Đến lượt cô ấy chờ đợi.

Tôi im lặng rồi bật cười, dừng một lúc mới nắm tay cô ấy: “Họ chả có lý do gì để không thích em cả, bởi vì anh thích em.”

Quả nhiên sự thẳng thắn này khiến cô ấy bối rối, ngay lập tức mặt đỏ bừng lên, giọng nói có chút ghen ngào: “Em... Mục Thành, anh nói với bố mẹ anh, em sẽ học làm cơm.”

Ôi, cô gái ngốc nghếch này!

Người tôi yêu, làm sao bố mẹ tôi không thích cho được.

Sau khi nghe nói cô ấy là kế toán trưởng, làm việc cho doanh nghiệp nước ngoài, hai mắt bố tôi sáng lên ngay lập tức: “Vừa hay có thể quản chặt việc tài chính nhà mình.”

Mẹ tôi cũng hòa theo: “Đúng đấy, A Thành phải cần một người chăm sóc quản lý cho tốt.”

Trên thực tế họ đã đồng ý cho cô ấy quản cả tiền và con người tôi. Khi về phòng, tôi nói: “Em thật lợi hại đấy, chưa nói câu nào đã thuyết phục được bố mẹ anh rồi.”

Cô ấy có vẻ không căng thẳng nữa, quay đầu nhìn tôi, nói: “Chả làm thế nào được, ai bảo em có khuôn mặt của một cô dâu thảo. Lần trước ở Đại hội nhân duyên, toàn là các bậc phụ huynh thay mặt con trai ra gặp em.”

Tôi đỏ khóc đỏ cười: “Em đang chăm chọc khẩu vị của anh đấy à?”

Cô ấy tủm tủm cười không nói gì.

Thôi được, bị cô ấy đánh bại rồi. Nhưng cái bộ dạng đắc ý liếc xéo thế kia của cô ấy trước mắt mình, làm sao có thể coi là khuôn mặt của một “nàng dâu thảo” được.

Tôi kéo cô ấy vào lòng, nói: “Nào, nói xem, em định quản anh thế nào đây?”

“Quản anh ăn uống, tiêu tiền của anh, thế đã được chưa nào?”

“Ôi, ít ra em cũng phải nói đến mặt tinh thần một chút chứ?”

Cô ấy đưa tay áp vào ngực tôi, nói: “Quản trái tim anh sao?”

Tôi đặt tay lên bàn tay cô ấy, nói: “Đương nhiên rồi, và giống như thế, anh cũng sẽ quản chặt trái tim em. Anh công bằng lắm đấy, sau này không được nói anh kiểm soát chặt chuyện đó đâu nhé.”

Cô ấy cười ngả vào lòng tôi, nói: “Được, cho anh quản, đừng để đến ngày nào đó lại cảm thấy chán.”

Chán ư? Tôi vuốt mái tóc cô ấy, đợi đến ngày đó chắc cả hai chúng tôi đều già rồi.

Người con gái như cô ấy, luôn bối rối khép mình nhưng cũng rất dũng cảm.

Tôi hỏi cô ấy: “Cả quần áo ngủ em cũng không chịu để ở chỗ anh, bán nhà xong em định ở đâu?”

Cô ấy chớp chớp mắt, nói nghiêm túc: “Em định mua một căn hộ nhỏ trong trung tâm thành phố. Trước khi tìm được nhà, em thuê phòng ở tạm, bán xe đi, có thể tiết kiệm được khối tiền.”

“Đây chính là dự định cho trường hợp tệ nhất mà em nói đấy à?”

Không đợi tôi kịp thay đổi thái độ, cô ấy đã ôm lấy tôi, dúi vào ngực tôi, nói: “Đương nhiên rồi, nếu anh chịu thu nhận em thì em không cần phải thuê phòng nữa.”

Chơi xỏ tôi, hừ, tôi lại còn bị xỏ một cách vui vẻ nữa chứ, quả nhiên tôi không thể cứu vãn được gì nữa rồi: “Anh không tùy tiện thu nhận ai đâu, nếu mà bị truyền ra ngoài, sau này chả có cô nào chịu nhòm ngó đến anh nữa.”

“Cũng đúng, nếu bị anh thu nhận rồi, em đoán sau này chắc ngay cả đến gặp mặt anh trưởng phòng góa vợ kia, e rằng em cũng chẳng đủ tư cách nữa rồi.”

“Anh đã nói rồi mà, anh hấp dẫn hơn nhiều so với anh chàng trưởng phòng đó chứ.”

Cô ấy nghịch chiếc cúc áo sơ mi của tôi, nói: “Nghe nói những người đàn ông biết kiểm soát bản thân không thích bị người khác giật dây, em cho anh cơ hội đấy.”

“Thế thì anh quyết định thu hồi khả năng tự kiểm soát của anh, thử xem cảm giác bị em khống chế như thế nào.”

Cô ấy cắn môi vẻ suy nghĩ: “Được”, rồi nhìn tôi chăm chú, đôi mắt sáng long lanh, in bóng tôi đang phiêu diêu trong đó. Cô ấy nói: “Kết hôn với em nhé, Mục Thành, em muốn sống cùng anh.”

Tôi vốn cho rằng cô ấy sẽ ngập ngừng bối rối, lấp ba lấp bắp như thói quen cũ, nào ngờ lại thẳng thắn đến nhường ấy. Cô ấy nói đúng, tôi không nên để cô ấy giật dây, chỉ có thể dùng một nụ hôn say đắm để bù đắp lại. Một người con gái luôn bối rối rụt rè như thế này lại dám chủ động cầu hôn, thật khiến tôi không thể không rung động.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-lai-noi-nay-cung-anh>